

Giới thiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Gả

Truyện Thiên Hạ Đệ Nhất Gả, chuyện nói về một nữ vang danh thiên hạ với biệt tài là thiên hạ đệ nhất vô song, ngay cả hoàng thượng cũng nể mặt nàng ba phần, nàng thích làm gì thì làm.

Đối với hành vi nàng kiêu ngạo nhiều năm đi đoạt công phẩm cũng chỉ có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt giả vờ cái gì cũng không thấy. Hết lần này tới lần khác những kẻ trộm kia hợp sức cũng không tính sổ được với nàng, không chỉ cùng nàng đối nghịch khắp nơi, còn đoạt đi cây lúa nàng hao tâm tốn trí nghiên cứu.

Song bên cạnh đó cũng có một người là con cháu của một vị tướng làm quan bốn đời, nay tới phiên anh chính là phò trợ cho hoàng thượng bảo vệ thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tháng chín, trời lạnh rất thu.

Một tiếng thờ dài lo lắng, lại từ lầu hai long môn khách sạn, trong cánh cửa sổ khắc hoa mẫu đơn nhẹ nhàng đi ra.

Cánh tay ngó sen bạch ngọc chính là không để ý tựa trên ngưỡng cửa sổ. Xem cái tay kia, từ ngón tay đầy sức sống đến cẳng tay trắng nõn, tất cả đều là da mịn thịt mềm, tinh tế mềm mại đến dường như không có đầu khớp xương.

Chủ nhân của cánh tay ngó sen, mặc y phục cao quý rực rỡ, y phục bên trong gấm Vân Nam đỏ tươi như máu, y phục bên ngoài tổ sa* mỏng manh như khói, tôn lên làn da bạch ngọc của nàng, mát như sao Mai, quả thực minh diễm vô trù**.

Một cô nương đặc biệt khác ngồi trên chiếu, nghe tiếng thờ dài kia không khỏi ngẩng đầu lên, ôn nhu mở miệng: “Vô song, óc đậu phụ đường phèn phù dung không hợp khẩu vị người sao?” La Mộng hỏi.

”Hợp nha!”

”Vậy người vì sao thờ dài?” La Mộng đặt canh ngọt xuống, nha hoàn lập tức đưa khăn nóng, hầu hạ chủ tử lau tay.

Long Vô Song lại là thờ dài.

”Ta đang đợi.” Nàng tựa bên cửa sổ, vẫn như cũ nhìn công thành xa xa.

”Chờ cái gì?”

”Chờ nguyên liệu nấu ăn hạng nhất sau cùng của Thao Thiết* yên nha!”

(*Thao Thiết: tên một giống ác thú. Ngày xưa dùng làm cái tiếng riêng để gọi những kẻ hung ác, tham ăn tham uống.)

Long Vô Song cuối cùng quay đầu, có chút suy nghĩ nói: “Người cũng biết, chờ là người rất chịu đựng, cũng người rất đau khổ.” (đại ý câu này chính là sự chờ đợi khiến người ta rất mệt mỏi và đau khổ)

Bạch y nữ tử hạ đôi mắt đẹp xuống, môi hồng phấn khẽ nói: “Ta biết.”

”Ai, khổ cực nhiều năm như vậy, mắt thấy vận sự đã chuẩn bị chỉ thiếu nguyên liệu nấu ăn hạng nhất sau cùng này, sao ta không nóng lòng chứ?”

”Không phải nói, nguyên liệu nấu ăn kia cũng nhanh thuận lợi sao?”

”Chính là nhanh.” Long Vô Song quay đầu lại, nhưng vô số lần nhìn phía công thành. “Cho nên ta mới càng trông chờ mòn mỏi, sống một ngày bằng một năm nha.”

Nhìn dáng điệu sốt ruột của bạn tốt, La Mộng môi hồng phấn khẽ hát lên.

”Người đừng luôn luôn đem tâm tư kia để ở trên, thời gian gấp qua mau chút. Trông người giống như hòn vọng phu, người không biết còn tưởng rằng người đang đợi tình lang chứ!”

”Tình lang trọng lượng giá trị mấy cân mấy lượng, có thể ăn sao? Khư!” Long Vô Song xoay người lại thối một tiếng, còn muốn lại niệm, khóe mắt lại chăm chú nhìn thấy, công thành xa xa một người thân thanh y*, ra roi thúc ngựa vội vã đến, tốc độ giống như sáu trăm dặm, cước cấp bách đệ trình kim bài.

Người nọ bay như tên bắn đi tới trước cửa khách sạn bình dân, con ngựa hí một tiếng, người lập tức dựng lên kinh sợ.

(* Thanh y: trang phục màu xanh)

”Long cô nương, Long cô nương!” Thanh y nam tử khẩn cấp hô to.

Long Vô Song hai mắt sáng ngời, hai tay chống bệ cửa sổ, nửa thân thể đều lộ ra ngoài cửa sổ, vội vàng nóng vội hỏi: “Thế nào? Thế nào?”

”Cha ta muốn ta đến thông tri người, thời cơ đã tới rồi!” Nam tử ngửa đầu phát tay.

”Thật tốt quá, ta lập tức chạy đi!” Long Vô Song hưng phấn mặt ửng đỏ, cũng bất chấp cùng La Mộng cáo biệt, thì vội vã xuống lầu, còn hướng khách điểm giương giọng gào to: “Dẫn ngựa đến! Mặt đen, mặt trắng, mau ra đây!”

Trù bị nhiều năm, Thao Thiết yến vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gạo tốt!

Nàng tốn kém vạn lượng hoàng kim, tốn thời gian ba năm, cuối cùng thành Trần gia làm nghề nông thời Ngũ Đại hành động, trải qua nhiều lần thử nghiệm lúc này mới nghiên cứu ra cây lúa cực phẩm.

Gạo này lông lánh trong sáng, ngọt ngào như hạt trân châu, hương tron bóng giống như sữa, vào miệng mang theo mùi thơm ngát đặc biệt nhàn nhạt, khi nếm duy nhất có mỹ vị duy nhất, khi phối với món ăn chẳng những sẽ không đoạt hết sự tao nhã của đồ ăn, ngược lại tăng thêm hương vị của nó, loại cây lúa cực phẩm này quả thực chính là vì nàng, vì Thao Thiết yến mà tồn tại nha!

Nghĩ đến một mẫu ruộng lúa kia, cây lúa no đủ, ngay giữa mặt trời chiều hướng nam, theo gió như sóng tầng tầng thay phiên cuộn cuộn. Không khí bốn phía ruộng lúa trong, chắc chắn cũng tràn đầy hương vị gạo mới, nàng không khỏi nhiều lần thèm nhỏ dãi, có chút choáng váng.

Gã sai vặt của Long môn khách sạn, cấp tốc dắt đến tuần mã Tây Vực tiến cống, Long Vô Song xoay người lên, một lòng sớm đã bay đi hướng nam.

Bên trong cánh cửa khách sạn bình dân đi ra hai gã đàn ông đi theo nàng phía sau, từng người bước lên tuần mã, trong đó một gã mặc hắc y, lưng đeo đại đao; Còn lại là một vị khác tóc trắng, mặc bạch y, bàn tính gỗ đen cũng không rời khỏi người.

Long Vô Song một kéo dây cương, mềm mại quát một tiếng.

”Chúng ta đi!”

Ba con tuần mã chạy như bay, trong nháy mắt thì ra khỏi cửa thành, sớm hướng nam đi.

Trọc.

Trống.

Không có lớp lớp cây lúa vàng óng, không có bông lúa đầy ắp –

Trên thực tế, trước mắt cái gì cũng không có, chỉ có một mảnh trụi lủi!

Long Vô Song tốn năm ngày, dùng tốc độ nhanh nhất, thậm chí mạo hiểm mưa gió, thúc ngựa vội vàng tới xem thành quả, trông thấy chính là tình cảnh này.

Nửa đôi môi nàng mở ra, trên mặt nụ cười lộ rõ ngỡ ngàng hiếm thấy.

Một trận gió thu thổi qua, trong ruộng lúa trụi lủi không có tầng tầng hạt lúa cuộn cuộn, trong không khí cũng không có tràn ngập hương vị hạt gạo mới kết trái. Chỉ còn tên bù nhìn cô đơn. Về mặt vô tội nhìn nàng.

Trong ruộng nước ngoại trừ tầng tầng cây lúa bị cắt đi, cùng tên bù nhìn đứng ở giữa ruộng lúa trụi lủi kia ra, trong ruộng ngay cả cây lúa nước còn sót lại cũng không có!

Chạng vạng, mặt trời đỏ chậm rãi chìm xuống, đêm ruộng nước trống không nhiễm hồng, làn nước thông dong di chuyển qua ruộng nước, bị bám một mảnh sóng lăn tăn.

Long Vô Song đứng ở bờ ruộng nước, trừng mắt nhìn ruộng nước trụi lủi, lộ ra đôi môi mềm, như là con cá rời nước, đôi môi đỏ mọng mở ra lại mở ra, ngay cả thứ ba lần mới có biện pháp phát ra âm thanh.

”Mặt trắng, người dẫn ta tới sai chỗ sao?” Nàng cũng không quay đầu lại, sững sờ nhìn phía trước, nghi ngờ đầy bụng mở miệng.

”Không có.” Cung Thanh Dương mở miệng, giọng điệu ôn hòa lại chắc chắn.

Long Vô Song không tin, lại hỏi.

”Nơi này là ruộng lúa Trần gia?”

“Vâng.”

”Loại cây lúa cực phẩm của Trần gia?”

“Vâng.”

”Dùng sửa đồ cây lúa của Trần gia?”

”Vâng.”

Nàng hít sâu một hơi, vẫn không tin, đột nhiên quay đầu lại trừng mắt nhìn Cung Thanh Dương.

”Há, nguoi thành thật mà nói, chúng ta phía trước đi sai, đúng không?”

Cung Thanh Dương lời nói đầu tiên không cười, nhẹ nhàng lắc đầu, mới muốn mở miệng, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng ồn ào.

“Ôi, Long cô nương, Long cô nương —.”

Tiếng khóc đau xót kéo dài, từ xa đến gần chỉ thấy một đám các nông phụ*, diu già dất trẻ ồn ào, tất cả đều như đưa đám, vừa mới đi tới trước mặt Long Vô Song, liền ào ào mềm nhũn đầu gối, bỏ nhào bỏ nhào toàn bộ quý rạ xuống đất.

(*) Nông phụ: nông dân

“Long cô nương, là Trần gia chúng tôi xin lỗi cô nương, tất cả đều là lỗi của chúng tôi —” Nông phụ già nhất kia, khóc sụt sùi mạnh mẽ dập đầu.

Long Vô Song mày liễu hơi nhíu, nhận ra thân phận của nông phụ kia. Nhìn tuổi tác của phu nhân so với chính mình lớn hơn mấy lần, khóc không thành tiếng còn trực tiếp dập đầu, nàng vội vàng đưa tay nâng.

“Trần tâu, tâu đừng như vậy, chuyện gì cũng từ từ.”

“Không không không, là chúng tôi xin lỗi cô nương, cô nương để cho ta quỳ đi!” Trần tâu cũng không giảm bớt dầu đèn, chính là không chịu đứng dậy, cho dù lớn tuổi nhưng quanh năm nỗ lực lao động, sức lực có thể sánh bằng Long Vô Song quen được chăm sóc. “Long cô nương, gia đình chúng tôi đã đồng ý với cô nương, ngay cả tiền cũng nhận rồi, vừa thấy cây lúa sắp thu hoạch lập tức kêu Tiểu Hồ Từ cưới khoái mã* đi thông báo cho cô nương...”

(*) khoái mã: ngựa tốc hành.

“Tôi là nhận được thông báo của Tiểu Hồ Từ, mới mau chóng tới. Làm sao vậy? Là thời cơ không đúng, cho nên thu hoạch trước ư?” Long Vô Song mỉm cười gạt bỏ, không cần kéo Trần tâu đứng dậy. “Không sao, tôi biết Trần thúc đối với thời gian thu hoạch cây lúa rất chú ý, thời gian nhiều hơn hoặc ít hơn cũng không thành công. Mọi người thu hoạch trước cũng được, nhưng mà tôi chưa kịp tới tận mắt nhìn cảnh thu hoạch lúa một lần rồi, thực sự có chút đáng tiếc—”

“Không phải—” Trần tâu tiếng khóc càng lớn hơn nữa. “Không phải nha—”

Một dự cảm chẳng lành, lạnh lẽ nảy lên trong lòng của Long Vô Song.

“Không phải? Nhưng ruộng này đã thu hoạch, không phải thuộc về Trần gia sao?”

Cùng quý trên mặt đất là con dâu của Trần gia, diu bà bà* đang khóc không thành tiếng, thay bà bà trả lời.

(*) bà bà: mẹ chồng

“Long cô nương, ruộng lúa này là của chúng tôi không sai, không, nhưng mà —” Vẻ mặt của cô bối rối, sắc mặt trắng bệch, không biết nên như thế nào mở miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt của tiểu nàng dâu, Long Vô Song liền hiểu được tình hình không ổn, vội vã thúc giục nói: “Nhưng mà cái gì? Mọi người mau nói rõ ràng nha!”

“Oa!”

Trần tâu lớn tiếng khóc.

Nước mắt rơi trên mặt tiểu nàng dâu càng nhiều áp a áp ứng trả lời.

“Năm ngày trước trước, công công* nhìn thấy lúa đã chín, phải Tiểu Hồ Tử đi thông báo cho cô nương. Nhưng mà Tiểu Hồ Tử chân trước mới đi, bọn quan binh chân sau tới, nói là chọn những cây lúa này để tiến cống. Công công đã đồng ý cô nương trước, đương nhiên là không chịu cho, nhưng chẳng lẽ hết lần này tới lần khác bất tuân thánh chỉ –” Tiểu nương dẫu khóc nức nở. “Những bọn quan binh đó, ở chỗ này đợi năm ngày, cho đến sáng sớm hôm nay, xác định cây lúa có thể thu hoạch thì đem toàn bộ những hạt lúa ấy mang đi.”

(*) Công công: cha chồng

Long Vô Song chỉ cảm thấy choáng váng tay nhỏ bé vỗ về trán, trong lòng vừa giận vừa tức, hồi lâu không cách nào mở miệng.

Cung Thanh Dương bên cạnh hỏi: “Đã là thánh chỉ đương nhiên không thể chống lại.” Hắn trước tiên trấn an lòng người, mới đưa ra câu hỏi, giọng điệu cực kỳ ôn hòa. “Được rồi, Trần thúc đâu? Sao không thấy người, Trần thúc có khỏe không?”

Ở giữa một trận hỗn loạn lúc này, hắn từ lâu phát hiện, không chỉ là Trần thúc, nam đinh toàn bộ Trần gia không thấy bóng dáng, quỳ gối trước mặt chỉ còn lại có phụ nữ trong nhà.

“Bọn họ, bọn họ... Ô oa...” Trần tẩu nói hai chữ, vừa khóc, tiếng khóc càng hơn trước.

Tiểu nương dẫu trái lại hỗ trợ trả lời.

“Long cô nương, công công và nam đinh trong nhà đều để bọn quan binh mang đi rồi.”

“Cái gì?” Long Vô Song gần như muốn thét chói tai.

“Sau khi ruộng lúa thu hoạch hết, còn phải phơi nắng trên mấy ngày, mới có thể cho vào bao, ít thời gian hay nhiều thời gian thì đều có thể có tổn hại mùi vị, công công kiên trì muốn tự mình đến không thể, quan gia kia nghe xong, thì đem công công cùng nam đinh trong nhà tất cả đều cùng lúa gạo mang đi.” Tiểu nương dẫu vừa khóc trả lời.

Ngay cả Long Vô Song đều muốn khóc.

Nàng hai mắt rung rung, run giọng hỏi: “Cô là nói Trần thúc theo lúa gạo —”

“Tất cả đều cùng bị mang đi.” Tiểu nương dẫu gạt đầu.

“Ngay cả một đấu* một thăng* cũng không có?” Tiểu nương dẫu lại gạt đầu.

(*) đấu và thăng: đơn vị đo lường. 1 thăng bằng 1/10 đấu.

“Một cũng không dư thừa?”

“Một cũng không dư thừa.” Tiểu nương dẫu ủy khuất nói. “Vị quan gia kia, ngay cả lúa gạo trong ruộng đều tự mình nhặt hết, ngay cả một cũng không buông tha.”

Long Vô Song trừng mắt nhìn tiểu nương dẫu kia, chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng, nước mắt gần như sẽ tràn mi.

Gạo nha!

Gạo của nàng nha!

Nàng đợi lâu như vậy, mắt thấy sẽ nắm được mùi vị của gạo tốt, ai hiểu được, lại có một Vương Bát đàn không biết xấu hổ không muốn sống, mặt lớn như vậy đến đoạt cây lúa cực phẩm của nàng!

Đả kích to lớn này khiến nàng vỗ về ngực, cả người lung lay sắp đổ, cũng đứng không được nữa.

Cuối cùng, nàng chán nản ngồi xồm trên mặt đất, run rẩy cánh môi, lông mi mắt hằm chứa lệ. Xuyên thấu qua hai tròng mắt rung rung, mặt trời chiều nơi xa đỏ tươi như lửa, nàng nhìn ruộng nước trĩu trĩu xung quanh: trong lòng cũng chảy cuộn cuộn lửa giận như nham thạch nóng chảy.

Sau một lúc lâu, Long Vô Song nhắm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

“Người nào?”

Tiểu nương dẫu về mặt mờ mịt.

“Cái gì?”

“Cô không phải nói một quan gia sao?” Long Vô Song mắt lộ hung quang, nắm chặt hai vai tiểu nương dẫu, nổi giận đùng đùng tra hỏi: “Rất cuộc là cầu quan nào, đoạt lúa gạo của ta?”

“Ách, quan? Ách — ách—” Tiểu nàng dâu sợ đến nói năng lộn xộn. “Ách— hình như là quan rất lớn, cái kia— tới rất nhiều quan binh lão gia— tôi không nhớ được—” Trên thực tế, nàng sợ đến muốn té xỉu rồi.

“Cầm đầu!” Long Vô Song chưa từ bỏ ý định tra hỏi. “Cầm đầu chính là đầu quan nào? Tên gọi là gì? Bộ dáng thế nào?”

Tiểu nàng dâu run giọng vội nói: “Ách, cầm đầu? Tôi chỉ nhớ rõ, quan gia đi tốt đường trước kia ăn mặc tro... Về mặt không việc gì...”

Áo xám?

Không có biểu lộ tình cảm?

Khuôn mặt trong nháy mắt hiện lên trong đầu làm nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nam nhân kia luôn luôn toàn thân áo xám. Đáng đi chậm chậm không vội vàng, phong thái trầm ổn, lạnh như băng son, tĩnh như biển sâu — hơn nữa, còn khắp nơi cùng nàng đối nghịch!

Tiếng nói của tiểu nàng dâu lại nhẹ nhàng vào trong tai nàng.

“Tôi còn nhớ các quan gia bên cạnh đều gọi hần tướng gia.”

Quả nhiên là hần!

Nàng sớm nên đoán được là hần!

Long Vô Song khầu khí co lại, cuối cùng nhẹ buông hai tay, thả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của tiểu nàng dâu ra. Nàng quay đầu, trừng mắt nhìn mặt trời chiều, trừng mắt nhìn tên bù nhìn, trừng mắt nhìn ruộng lúa trĩu trĩu kia.

Tiếp theo, thịnh nộ to lớn ầm ầm nổ ra trong đầu nàng. Nàng cắn chặt răng cắn hận, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, vào lúc mặt trời chiều tà dương xuống, cảm phần điên cuồng hết lên.

“Công, Tôn, Minh, Đức —”

Canh ba, trăng trên đỉnh đầu.

Trong kinh thành, đêm thu lạnh lẽo, âm thanh tịch mịch.

Phu canh báo giờ kéo chặt vạt áo, thở ra khí, cầm theo cái mõ, mới vừa đi vòng hết chợ phía đông, đang muốn xuyên qua phố lớn Huyền Vũ, đến Tây Thị đi báo canh.

Nhưng, hần chân trái mới bước đi, mới vừa giẫm lên trên phiến đá trên phố lớn, một hồi tiếng ngựa phi nhanh nhưng trong nháy mắt áp sát. Hần vừa nhấc đầu, thì trông thấy khoái mã gần như muốn chạy tới trước mặt, chỉ kém vài bước sẽ đụng phải.

“A!”

Phu canh sợ đến thiếu chút nữa nước tiểu chảy ra quần, sau đó thối lui một bước, tăng tăng lóp lóp ngã xuống đất, không chỉ cái mõ cùng đèn lồng toàn bộ rớt xuống, còn ăn một miếng đầy cát.

“Cách lão tử, người nào không có mắt—” Hần nằng chừ đến một nửa nhưng khi nhìn rõ ràng bóng dáng cười trên ngựa, lập tức ngậm miệng lại.

A, vị trên lưng ngựa kia không phải là long môn khách điểm, lưng danh xa gần, vừa xinh đẹp vừa sang lại làm cho khó khăn là lão bản nương, cùng tùy tùng hắc bạch quý vô thường suốt ngày ở bên sao?

Nhìn người đi đường kia hướng chỗ ngoặt vào chợ phía đông, lòng hiếu kỳ giống như là móng vuốt mèo ở trong lòng phu canh cào lại cào*. Hần xoay người bò lên, nắm lên đèn lồng và cái mõ, vội vội vàng vàng đi theo.

(*) đại ý là sự tò mò bất thành hình xuất hiện, thôi thúc người ta tìm hiểu cho rõ

Mới đuổi vài bước, vừa mới chuyển qua chỗ ngoặt, chợt nghe thấy một tiếng —

Ầm ầm!

Cảnh tượng trước mắt khiến phu canh chết lặng, há to miệng.

Oa! Khủng khiếp nha, đại môn phủ tướng gia bị đá văng rồi!

Chớp mắt, bên trong phủ tướng gia đèn đuốc sáng trưng, từ đại môn bị đá văng nhìn lại, hai người hầu cầm theo đèn vội vã chạy theo tiếng phát ra.

Long Vô Song đứng ở trước cửa, trong đôi mắt sáng còn phun lửa, một dáng vẻ nổi giận đùng đùng, căn bản không đem những người khác để vào mắt, tự ý xông vào trong phủ.

Phủ tướng gia này tuy rằng khuôn viên rất rộng, nhưng rất mộc mạc, không có nửa điểm khí thế quan phủ, sân trong tuy nhiều nhưng phần lớn không để đồ không dùng, nếu như bỏ đi những vật dụng trong nhà nhiều niên đại kia, cùng vài bức tranh chữ trên tường, gần như có thể xưng được là gia cảnh quá nghèo.

Long Vô Song y phục tử nhưng, giày mềm, như gió xông vào phòng lớn –

Không có người.

Con người nàng mị thu hút, đờ đờ sát khí xuyên qua sân nhà vắng vẻ, đi tới trước thư phòng, nâng xiêm váy, lại là một cước tầng tầng lớp lớp đá văng cánh cửa thư phòng.

“Công Tôn Minh Đức, người lần ra đây cho ta!” Nàng một bên ồn ào, còn không quên nhân cơ hội trút cảm phẫn, trong thư phòng phá hư, lục tung khắp nơi, đem thư phòng nguyên bản ngăn nắp sạch sẽ khiến cho lộn xộn không chịu nổi.

Lão quân gia vội vã chạy vào, vội vàng muốn ngăn cản.

“Long cô nương, Vô Song cô nương, cô nương đừng phát hỏa lớn như vậy, tương gia, tương gia ngài –”

“Người đừng ngăn ta!” Nàng mạnh mẽ quay đầu tra hỏi: “Người đâu?”

Lão quân gia thờ phì phò, nói đến không liên tục. “Không, Vô Song cô nương, tương, tương gia ngài — ngài —”

“Hắn thế nào?”

“Tương, tương gia không ở thư phòng —”

“Tên đó chỉ biết đọc sách đến chết, lão bảo thủ, không ở trong thư phòng, vậy ở đâu? Hắn sợ là ngay cả ngủ cũng ngủ ở trong đóng sách nha!” Nàng vung tay áo, xoay người hướng lầu hai.

Chỉ thấy lầu hai cũng là một tầng lại một tầng giá sách, chồng chất đầy tứ thư ngũ kinh, kinh sử tử tập cũng không thấy hắn.

Sau khi xem kỹ kiểm phá hư xung quanh, nàng thùng thùng xuống lầu, vọt tới trước mặt lão quân gia.

“Người đâu?”

Lão quân gia còn đang thờ không ra hơi, vỗ về ngực, bị khí thế của nàng làm sợ đến thối lui vài bước. “Ách— việc này— Vô Song cô nương, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, cô nương có muốn về chỗ ở nghỉ ngơi trước hay không, có chuyện gì, chờ sáng sớm ngày mai, sẽ báo cho tướng gia biết—”

Đôi mắt sáng của nàng nhìn trừng trừng.

“Người có nói hay không?”

“Ách— việc này—” Lão quân gia vẻ mặt khó xử.

Một tia sáng bỗng nhiên hiện lên trong đầu nàng. Nàng hoả tốc xoay người lại, nhặt công văn rơi trên mặt đất lên, quả nhiên phát hiện những công văn kia đều là phê duyệt mấy ngày trước.

Quả nhiên, nàng ngựa không dừng vó suốt đêm trở lại kinh thành, mà Công Tôn Minh Đức chỉ so với nàng đi sớm có nửa ngày, lại có một số đồng người ngựa, áp giải cây lúa đi theo, khẳng định sẽ không so với mới đến bao lâu.

Nàng hừ một tiếng, lao ra khỏi thư phòng, quả nhiên trông thấy trong sân nhỏ sương phòng của tướng gia đèn sáng trưng, lập tức nâng váy chạy vội tới.

Lão quân gia thật vất vả dừng lại ho, vội vàng đưa tay tiến lên.

“Vô Song cô nương, chỗ ấy là sương phòng của tướng gia, nam nữ thụ thụ bất thân, cô nương là cô nương chưa xuất giá, tuyệt đối không thể vượt qua lễ giáo, tuyệt đối không thể—”

“Người đưa tay là đang làm gì? Đang làm gì? Ngăn cản ta?”

“Không, dĩ nhiên không phải—” Hắn coi như là có mười cái đầu, cũng không dám ngăn cản nữ nhân này nha!

“Không phải thì lui về sau cho ta!”

Long Vô Song một cước mà bay bổng phóng qua lão quân gia, xoay người tiến vào sân trong sương phòng của tướng gia, dựa theo cách làm thường lệ, phịch một tiếng đá văng cửa phòng đóng chặt.

“Công Tôn Minh Đức—”

Hết bài này đến bài khác chửi mắng toàn bộ vọt tới bên mép nhưng bỗng dừng lại.

Trong sương phòng, hai người nam tử đứng cho dù trông thấy cửa phòng bị huỷ vẫn là thấy biến không sợ hãi, đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, càng không ôm đầu chạy trốn.

Một người dáng nhỏ, tóc dài chưa buộc, y phục áo đơn màu trắng còn trẻ, gã sai vặt trong tay còn đang cầm một chậu nước.

Gã sai vặt linh hoạt chột lóe, nước gọn trong bồn chưa di chuyển. Hắn bắt động thanh sắc, cung kính đem bồn nước đưa cho chủ tử, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn vị khách không mời mà đến một cái.

Liếc thấy nam nhân quần áo đơn giản, tóc dài qua thắt lưng kia, Long Vô Song cúi đầu thối một tiếng.

“Chết tiệt, làm phòng rồi.” Nàng xoay người sang chỗ khác, ngay cả xin lỗi cũng không nói, vừa muốn bước ra khỏi cửa phòng, đột nhiên lại nghĩ tới, hình dạng nam tử tóc dài kia có vài phần quen mắt.

Nàng lập tức quay đầu lại, con ngươi héch lên, lại lần nữa xác nhận—

Không đúng! Há chỉ là nhìn quen mắt, nam nhân trước mắt, đích thực chính là Công Tôn Minh Đức khiến nàng hận thấu xương kia!

Công Tôn gia thời Ngũ Đại tứ tướng, trung thành vì nước, phóng tầm mắt nhìn thiên hạ, tuyệt đối có thể nói là uy danh hiển hách.

Thân là đời thứ năm Công Tôn Minh Đức, còn lại là cố ý bồi dưỡng thành lương đồng chí tài, hộ quốc lương tướng, văn thao vũ lược thành thạo, rất được hoàng thượng trọng dụng, là tướng gia một người dưới vạ người trên, giúp đỡ hoàng thượng nhật lý vạn ky*, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, duy trì thiên hạ thái bình.

(*) nhật lý vạn ky (日理万机): ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn.

Mà hắn, cũng là người duy nhất có dũng khí cùng nàng đối nghịch!

Nhưng mà, đây chính là lần đầu nàng nhìn thấy dáng vẻ hắn quần áo không sửa sang, tóc tai bù xù, hại nàng nhất thời còn nhận thức không được, cho rằng bản thân đập sai cửa phòng.

Xác nhận mục tiêu không có lầm, nàng vươn ngón tay ngọc nhỏ và dài, chỉ thẳng vào Công Tôn Minh Đức, không chút khách khí mắng.

“Ngươi, tiểu đầu không biết xấu hổ này, đem người trả cho ta —” Nàng sửa lại. “Không đúng, là đem gạo của ta giao ra đây!”

Hai tay khoan dung bỏ vào bồn nước, Công Tôn Minh Đức chậm rãi rửa sạch hai tay, gạt đầu có chút khiêm nhường, có lẽ nghĩ mở miệng.

“Vô Song cô nương, mấy ngày không thấy, không biết cô nương gần đây tốt không?”

Tốt?

Chữ này giống như lửa cháy đổ thêm dầu khiến nàng càng thêm tức giận.

” Ngươi ít theo ta làm bộ làm tịch! Nói, ngươi đem gạo của ta giấu chỗ nào?”

Công Tôn Minh Đức tiếp nhận khăn tay gã sai vặt đưa, vẫn là không nhanh không chậm như vậy, lau khô hai tay về mặt mới bình tĩnh hỏi lại.

” Cái gì gạo?”

Nàng nắm chặt nắm tay, tức giận đến cả người đều phát run, trâm cài cũng dao động theo mái tóc vàng, cũng đinh đing đang đang không ngừng.

“Ngươi trả lại cho ta, giả bộ!”

“Cái gì tôi?”

(*) Giả bộ (蒜) đồng âm với tôi (蒜).

” Không phải tôi, là gạo!” Nàng giận sôi máu, chỉ vào mũi hắn. “Bốn ngày trước, ngươi từ Trần gia cướp gạo đi.”

Khuôn mặt mũi thẳng, mày kiếm lộ ra thần sắc bùng tình đại ngộ.

“Hoá ra, Vô Song cô nương nói là gạo của Trần gia.” Hắn đem khăn đưa trả cho gã sai vặt, nhàn nhạt thân nhiên nói. ” Số gạo kia được tuyển chọn làm cống phẩm, đã thuộc về hoàng gia.”

“Cái gì thuộc về hoàng gia! Đó là gạo ta nghiên cứu nhiều năm, cho dù muốn cống lên, cũng phải cho ta biết trước chứ? Ngươi tự ý thu hoạch hết sạch, càng cường đạo có cái gì khác nhau?”

“Đã như vậy, tại hạ cũng tấu rõ lên hoàng thượng, bổ phong Vô Song cô nương làm lương quan.”

“Ai thích phong cái gì quan hả?”

Long Vô Song tức giận đến muốn lật bàn, trong sương phòng hết lần này tới lần khác, ngay cả cái bàn cũng không có, nàng tức giận không thôi, chỉ có thể mãnh liệt giậm chân.

“Ta chỉ muốn gạo! Gạo nha! Đem gạo trả lại cho ta!”

”Gạo đã trở thành cống phẩm, muốn hoàn chỉ sợ là khó đi.”

“Ngươi — ngươi— ngươi—”

Đầu ngón tay ướt bởi vì nắm chặt, bấm vào lòng bàn tay mềm mại, nàng liên tiếp hít thở sâu, kiềm chế không nên ngay tại chỗ giết chết mệnh quan triều đình.

“Sau khi thu hoạch cây lúa, trình tự tiếp theo nhất định phải phơi nắng lúa. Nếu hoàng thượng muốn ăn, đương nhiên không thể tùy tiện, nếu tổn hại mùi vị, chẳng phải đáng tiếc sao?” Nàng chịu đựng ức giận, quyết định đổi lại một phương thức đem gạo lừa gạt quay về.

Công Tôn Minh Đức cũng thấy chiêu hủy đi chiêu, không cho nàng một chút cơ hội.

“Chính là sợ tổn hại mùi vị, tại hạ mới đưa phụ tử Trần gia, cùng nhau đến kinh thành.”

“Không được, ta còn lo lắng.” Nàng không thể nhượng bộ. “Ngươi nói cho ta, gạo ở nơi nào, ta tự mình đi qua nhìn một cái.”

“Vi đề phòng có người thừa dịp cướp hoặc ác ý phá hư, kẻ hèn này sợ rằng không tiện tiết lộ địa điểm.” Hắn chấp tay cúi đầu, dáng vẻ bình thản, vẫn là giữ vững lập trường, không thể nhượng bộ nửa bước. “Chuyện tiến cống gạo, giao nộp tùy tại hạ xử lý, Vô Song cô nương ngọc thể trân quý, thực sự không dám làm phiền.”

Không dám làm phiền?

Nàng ở trong lòng hừ một tiếng.

Người này biểu hiện lời nói khách khí với khách, kỳ thực căn bản là muốn nàng một bên mau đi đi!

“Ngươi yên tâm, ta một chút cũng không cảm thấy làm phiền!”

“Tại hạ không dám!” Đầu hắn hạ càng thấp, giọng nói bình ổn.

Àm!

Lý trí của nàng giống như là hỏa dược, cách cách trong đầu nổ tung, tức giận muốn tự tay bóp chết Vương bát đản này.

“Công Tôn Minh Đức, ngươi rốt cuộc có nói hay không?” Nàng tức giận đỏ mặt.

Hắn ngay cả cũng không ngẩng đầu lên, duy trì tư thế kiềm chế có lẽ giáo kia, trong miệng nói ra câu chữ vẫn là đúng mực, thanh thanh sở sở.

“Thứ tại hạ cả gan.”

“Ngươi—”

Gã sai vật bên cạnh thật vất vả dò xét một khoảng không, đang cảm triều phục tiến lên, thấp giọng nhắc nhở. “Tướng gia, giờ không còn sớm nữa.”

Công Tôn Minh Đức hơi gật đầu, quay về phía Vô Song lễ nghi chu toàn lại lần nữa chấp tay. “Vô Song cô nương, sắp tới giờ lâm triều, tại hạ trước hết phải vào triều, sợ rằng tạm thời không cách nào cùng cô nương tiếp tục thương thảo.” Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Ngay cả gã sai vật kia cũng cổ họng không một chữ, yên lặng nhìn nàng.

“Nhìn cái gì?” Nàng quay về trừng mắt nhìn hai người.

Gã sai vật nhịn không được mở miệng. “Tướng gia phải đổi triều phục, vẫn xin Vô Song cô nương tạm thời lánh đi.”

Long Vô Song bỗng đứng sững sờ.

Cho đến lúc này, nàng mới thỉnh thoảng phát hiện, từ khi nàng xông vào đến bây giờ, Công Tôn Minh Đức thủy chung chỉ ăn mặc áo đơn, ở vào tình trạng quần áo không chỉnh tề, nếu không tóc dài rối tung thì ngay cả vạt áo đơn sớm đã cởi ra.

Nàng thanh tú mặt đỏ lên. “Hừ, ai nhìn ngươi thay quần áo hả!”

Nàng xoay người đi, ra đến ngoài cửa, chợt nghe cánh cửa phía sau được đóng lại. Nàng đứng ở chỗ cũ, bày ra tư thế một nữ gác cổng, khí thế vạn phu mạc địch*, kiên trì muốn thủ ở nơi nào.

(*) vạn phu mạc địch: không có đối thủ.

Nhìn thấy hắc bạch đứng ở ngoài cửa, bàn tay nàng hướng bên cạnh chỉ.

“Các ngươi hai người, đi thủ cửa sổ cho ta, miễn cho tên kia đợi lát nữa theo cửa sổ chuồn mất!”

Cung Thanh Dương mở miệng cười. “Đường đường tướng gia, hắc là không đến mức sẽ theo cửa sổ chuồn mất.”

“Hừ, còn đường đường tướng gia chứ, hắc sẽ không từ cửa sổ chuồn mất, sẽ cướp gạo của ta?” Nàng thối một tiếng, “Gọi các ngươi cứ làm đi! Dong dài cái gì? Còn không đi!”

Hai nam nhân đi theo bên người nàng nhiều năm, sớm biết tính tình nàng mềm mại ngang ngược, đành phải như nàng nói, từng người đi tới hai bên sương phòng, một người thủ một cửa sổ.

Một lát sau, Công Tôn Minh Đức trái lại không từ cửa sổ chuồn mất, quang minh chính đại mở cửa, từ từ bước đi.

Long Vô Song canh giữ ở cửa, má lúm đồng tiền đáng yêu ngưng tụ sương, lạnh lẽo trừng mắt nhìn hắc.

“Ta hỏi ngươi, rốt cuộc muốn như thế nào, ngươi mới nguyện ý đem gạo trả lại cho ta?”

Hắc ăn mặc triều phục, tự ý cánh cửa phía trước đi đến, vừa nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cây lúa sáng nay đã cống phẩm” Ngự ý, chính là cây lúa này là tuyệt đối không có khả năng trở lại trên tay nàng.

“Ta nghe ngươi thối lắm!” Long Vô Song giận dữ hét lên, đi theo phía sau mãnh liệt truy đuổi. “Công Tôn lão đầu, mau đưa gạo trả lại cho ta, bằng không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!”

Công Tôn Minh Đức dưới sự uy hiếp của nàng, thông dong vượt qua trước cánh cửa, người hầu từ lâu đã chuẩn bị ngựa, ở đằng kia chờ. Hắc xoay người lên ngựa, mới quay đầu lại nhìn tiểu nữ nhân má lúm đồng tiền giận dữ kia.

“Giờ lâm triều đã đến, thứ tại hạ trước vào triều.”

Nói xong, không chờ nàng trả lời, hắc thúc cương giục ngựa, nhanh chóng rời đi.

Long Vô Song phản ứng không kịp, một miệng đầy bụi cát, tức giận đến thét chói tai. Trong đêm khuya, truyền đến tiếng thét giận dữ của nàng.

“Hảo, ngươi được, ngươi lợi hại! Ngươi có bản lĩnh giấu, bản cô nương không có bản lĩnh sao? Ta cũng không tin ta tìm không được ! Ta tìm cho ngươi xem!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong cơn gió nhẹ của mùa thu, mơ hồ tỏa ra một mùi thơm ngát.

Ven hồ thành nam, con đường lát đá rộng, cuối đường có một khu đại viện tường cao. Bên ngoài nhà trồng toàn cây hoa quế, hương thơm nhẹ nhàng của hoa quế trong thu, quanh quẩn trong ngoài đại viện.

Băng qua đường mòn, ở chỗ sâu trong tòa nhà có một thư phòng, mái hiên phòng tinh xảo, vài cửa sổ hoa trúc, một phương gỗ án trên mấy quyển thi thư, lộ vẻ lịch sự tao nhã.

Trong chiếc chén trên bàn, chứa bích la xuân thượng hạng, trà từ từ bốc khói lên, là người hầu vừa mới bưng lên, đặc biệt chiêu đãi thượng khách.

Nhưng, thượng khách lại nhìn cũng không nhìn ly trà kia một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, ở bên trong thư phòng Nghiêm phủ bước đi thông thả.

Sau năm ngày đại não tướng gia phủ, Long Vô Song hao tổn tâm cơ, nhưng vẫn tra không ra gạo kia ở chỗ nào.

”Những thám tử kia con mắt đều mù sao?” Nàng một bên bước đi thông thả, một bên chửi mắng, trong thư phòng đi vòng vèo.

Nàng phóng xuất các thám tử đi, tra ra năm ngày trước khoảng canh hai, cây lúa do đại đội nhân mã hộ tống từ cổng bắc vào trong kinh thành, sau đó tựa như sương mù, ngay cả tung tích người và gạo tất cả đều mất.

”Một số lượng gạo lớn như vậy, làm sao có thể không căn cứ biến mất?” Nàng nói một mình, đôi giày tử nhung trên chân hầu như cũng bị bỏ mặc.

Nàng càng bước đi thông thả thì càng tức giận nhớ tới nam nhân cướp gạo của nàng lại hại nàng mấy ngày bận rộn kia, nhin không được lại cắn răng từ giữa hàm răng bắn ra cái tên kia.

“Công Tôn Minh Đức!” Ngừ khí của nàng giống như ngậy lập tức muốngem hấn bầm thây vạn đoạn.

Thiếu phụ xinh đẹp mệt mỏi ngồi ở trên ghế gỗ lim, nghe chửi mắng của nàng, khóe miệng không nhin được lộ một đường cong, lộ ra một nụ cười châm biếm.

“Trước đây, chưa gả cho sư phụ ngươi, cũng là gọi hấn như vậy.” Kim Kim nâng chung trà lên, chậm rãi uống một ngụm trà.

Long Vô Song dừng bước chân lại, nhìn sư nương xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng không phục.

”Ý của sư nương chính là nói, ta sau này sẽ gả cho tên kia?” Gả cho Công Tôn Minh Đức người bảo thủ kia, lão bảo thủ? Nói đùa, nàng cũng không phải đầu óc bị hỏng!

Nụ cười châm biếm của Kim Kim càng sâu, liếc nàng một cái.

“Bằng không thì, trong thiên hạ, còn có ai có thể trừng trị được ngươi?”

Long Vô Song nheo con ngươi lại, tiếp theo đôi môi cũng cong lên cười, nhưng cười đến mức có chút gian xảo. Nàng cố ý nhìn một chút Nghiêm Diệu Ngọc ngồi ở cái bàn, đang xử lý việc buôn bán phức tạp một cái.

“Sư nương là nói, trước đây, chính là bởi vì sư phụ trị được ngươi, cho nên ngươi mới gả cho sư phụ?”

Kim Kim sắc mặt cứng đờ, nụ cười châm biếm trong mắt đột nhiên tắt cả mất.

Nghiêm Diệu Ngọc một bên đặt quyền sách xuống, đi tới bên cạnh ghế gỗ lim, vô cùng ôn nhu nắm eo nhỏ nhắn của ái thê, mỉm cười mở miệng.

“Không, không, không, là nàng trị được ta, ta mới không thể không cưới nàng.” Hấn hết sức làm cho ái thê vui lòng, còn cảnh cáo nhìn Long Vô Song ám chỉ đồ nhi mau mau cầm miệng nếu không việc này e sợ làm cho thiên hạ không loạn.

Nhưng mà, Kim Kim cũng không cảm kích, đẩy tay của trượng phu ra, lười nhác lại mất thời gian nghe thầy trò gian thương này múa mép khua môi.

“Nam Cung gia đã phái người đến, nói về chuyện khoản tiền đồ sứ mới đi, ta ra tiền thỉnh trước.” Nói xong, nàng tha thướt đứng dậy, dưới sự hầu hạ của nha hoàn, chậm rãi đi ra thư phòng.

Bên trong thư phòng lớn như thế chỉ còn thầy trò hai người.

Nghiêm Diệu Ngọc mỗi một ngồi vào ghế dựa gỗ lim, nhìn đồ nhi, thờ dài một hơi. “Vô Song, mấy năm này vì sư cũng đối đãi với ngươi không tệ nha, ngươi hà tất tìm phiền phức cho ta như vậy?”

Diễm mâu của Long Vô Song quay tròn vừa chuyển, cười đến mức vô tội.

“Đồ nhi nhất thời mạo phạm, xin sư phụ một buổi tối hôm nay tốn chút thời gian, thay con cùng sư nương nhận tội.” Nàng thu lại lông mi mắt thật dài, giả bộ thờ dài một hơi. “Đều do đồ nhi tâm tình bất hảo, mới có thể lỡ mồm, chọc giận sư nương.”

Ngu ý nàng tâm tình nếu như suốt ngày không chuyển biến tốt đẹp, hấn làm sư phụ này sẽ không một ngày tốt đẹp. Nàng nhanh mồm nhanh miệng, khẳng định chọc giận Kim Kim, đến lúc đó phải do hấn tới thu thập tàn cục.

“Đồ không vui, sư chi qua, vì sư làm sao mới có thể khiến ngươi tâm tình tốt đây?” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, hỏi trúng tim đen.

Quả nhiên là người thông minh!

“Tin tức.” Long Vô Song trả lời cực nhanh, một chút cũng không khách khí. “Con phải biết gạo kia ở nơi nào.” Khi xác định các thám tử cũng dò xét không ra một chút tin tức, nàng trước tiên đã nghĩ đến Nghiêm Diệu Ngọc.

Nam nhân này chính là con trai độc nhất của thủ phủ vận tải đường thủy, đường đường là thiếu chủ nghiêm gia, không chỉ phú khả địch quốc*, kiêm cơ mưu gian xảo, khôn khéo xảo trá, có thể nói là thương gia kinh thành đệ nhất, năm mới hai mươi tuổi đã bị mẫu thân nàng mời tới làm sư phụ của nàng.

(*) phú khả địch quốc: giàu có ngang một quốc gia.

Từ xưa đến nay, trong tay thương nhân dù sao vẫn tin tức đứng đầu. Nàng đoán. Cơ sở ngầm của Nghiêm Diệu Ngọc gần đây kinh thành, tin tức khẳng định so với nàng còn nhanh hơn.

Nghe được yêu cầu của đồ nhi, Nghiêm Diệu Ngọc đưa tay, lấy ngón trỏ khẽ gõ mặt bàn.

“Chuyện của quan lại, ta là giới thương nhân thực sự không nên nhiều lời.” Hấn hỏi hột nói.

Ý là, hấn biết gạo ở nơi nào, cũng không đồng ý nói cho nàng?

Long Vô Song vừa nghe liền bối rối, nhưng vẫn buông tha. Nàng cười càng thêm ngọt, ngồi xuống bàn trà, một tay chống vào cái cảm tinh xảo, nhìn Nghiêm Diệu Ngọc.

“Sư phụ, đừng quên, năm đó ngài cùng sư nương đấu rượu, may nhờ con, mới thay người làm ra những Ngọc Long kia.” Trên mặt nụ cười thật sâu, đáng tuổi cười của nàng cực mỹ, ngọt giống như là muốn chảy ra mặt. “Chuyện này, nếu như đề sư nương biết, chỉ sợ người đêm nay— ừ, không, là năm nay, đều phải chuẩn bị ngủ ở thư phòng chứ!”

Năm đó, Kim Kim và Nghiêm Diệu Ngọc đấu luận thắng thua, là năm ấy Long Vô Song mười hai tuổi làm nội ứng, mới thay Nghiêm Diệu Ngọc đem đám chua đôi thành ngư dụng hảo tửu [Ngọc Long], khiến hấn lấy được toàn thắng.

Nhắc tới chuyện xưa, Nghiêm Diệu Ngọc nhướn mi.

“Người đây là uy hiếp ta?” Hấn cười meo meo hỏi.

“Không dám không dám, Vô Song làm sao dám uy hiếp sư phụ chứ?” Nàng che ngực, vô tội chớp mắt. “Chỉ là nếu như sư nương từ nơi khác biết, vậy cũng không phải Vô Song có thể kiểm soát nha!”

“Chiều này đủ để tiện.” Bạc môi hấn khẽ nhếch.

“Cám ơn sư phụ khen ngợi.” Nàng đứng dậy dịu dàng cúi chào. “Dẫu sao, cổ ngữ có nói, danh sư xuất cao đồ nha!”

Đúng vậy, cổ ngữ cũng có nói, dưỡng hổ vi hoạn!

Nghiêm Diệu Ngọc lúc này đúng là rất hối hận, trước đây đáp ứng làm sư phụ dạy bảo tiểu nữ nhân này, đem nàng chăm sóc dạy bảo khôn khéo như vậy, không chỉ hiểu được tận dụng mọi thứ, cơ hội đổ nước, còn hiểu phải vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, hôm nay lá gan lớn đến ngay cả hấn sư phụ này mà cũng có dũng khí uy hiếp.

Long Vô Song mắt lại vừa chuyển, chủ động đề nghị.

“Sư phụ, con cũng không muốn liên lụy người. Như vậy đi, người không cần cho đáp án, chỉ cần cho con vài gợi ý, vậy chung quy được rồi chứ?”

Hấn nhìn mặt cười kia, đột nhiên cười.

Việc này tuy rằng phiền phức nhưng cũng không phải hấn ứng phó không được, huống hồ hấn rất muốn nhìn một cái đồ nhi “xuất sắc” này làm sao cùng Công Tôn Minh Đức đối nghịch.

“Long nhi, người là người thông minh.” Hấn đột nhiên trở nên thân thiết vạn phần, tha thiết hướng dẫn. “Gạo nếu đã vào thành, cũng chỉ ở trong thành, sẽ không ở ngoài thành.”

“Nhưng trình thám của con sớm đã lục soát khắp kinh thành, căn bản tìm không được gạo nha!”

“Người ngầm lại đi, số lượng gạo lớn như vậy, dù sao vẫn cần chỗ phơi gạo.” Nghiêm Diệu Ngọc lúc này giống như là sư phụ rất ân cần, từng bước đem nàng dẫn hướng đáp án. “Có chỗ nào, là trong vòng ở kinh thành, lớn đến có thể phơi gạo rồi lại trình thám của người không thể tự tiện xông vào?”

Nói đến chỗ này, đáp án đã hiện ra.

Long Vô Song hít sâu một hơi, trong nháy mắt hiểu được, khuôn mặt xinh đẹp phát sáng, cánh môi hồng nộn thoát ra hai chữ.

“Trong cung!”

Kinh thành phồn hoa, thương nhân các nước man di bốn phía đều tụ tập đến đó buôn bán giao dịch.

Kinh thành to như vậy, lấy phố lớn Huyền Vũ một phần thành hai, quy hoạch làm hơn sáu mươi phường, cuối phố lớn Huyền Vũ chính là hoàng cung hoa lệ nguy nga.

Một chiếc hồng kiều nước sơn đẹp đẽ quý giá, lấy gỗ lim làm cột, rèm châu tinh tế buông xuống bốn phía, bên trong màn thấp thoáng có thể thấy được một bóng dáng yểu điệu. Tám hắc y nhân khiêng cỗ kiệu, lặng lẽ không hề răng hướng hoàng cung tiến tới.

Trước hoàng cung, rèm châu trước kiệu được vén lên, thay bằng liên* kiệu, trên bức liên thêu ngũ thảo kim long, hoa văn thêu cực kỳ tinh xảo, kim long cuộn cuộn giống như muốn bay lên.

(*) liềm bức mảnh.

Nhìn thấy mặt bức liềm kiệu kia, các ngự lâm quân canh giữ ở trước cửa cung không dám lên trước ngăn, tất cả đều ngoan ngoãn tránh ra, khiến hồng kiệu tiến quân thần tốc.

Vào hoàng cung, một cái nhuyễn nhuận ngọc thủ lộ ra, đem liềm kiệu xốc lên, để trên ngân câu*, lộ ra má lúm đồng tiền mềm mại tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời, càng có vẻ mềm mại trắng nõn.

(*) ngân câu: cái móc bằng bạc.

“Đến đình ngắm trăng đi.” Long Vô Song ngón tay chỉ vào chỗ sâu trong hoàng cung, đối với các hắc y nhân hạ lệnh nói. Nàng nhớ đình ngắm trăng chỗ ấy, ngoại trừ là chòi nghỉ mát lịch sự tao nhã ra còn có một chỗ trống rất lớn.

Chỗ trống kia mùa xuân chuyên chờ các loại hoa mẫu đơn tiến cung, để các hoàng thất thưởng thức. Mùa đông thì còn lại là nước làm băng, một miếng băng mỏng tròn nhẵn để các hoàng thất chơi trượt tuyết tìm niềm vui. Lúc này, hoa mẫu đơn không có, mùa đông lại còn chưa tới, nghỉ tới nghỉ lui, nếu như cây lúa thật sự ở trong hoàng cung, cũng chỉ có chỗ ấy thích hợp nhất để phơi gạo.

Quả nhiên, còn chưa tới đình ngắm trăng, rất xa bay tới một hương gạo thơm.

Hồng kiệu vòng một vòng, cuối cùng vượt qua tầng tầng lớp lớp hành lang cung, trước mắt rộng mở trong sáng.

Một mảng lớn hạt lúa vàng óng, ngay ngắn xếp theo thứ tự trước đình ngắm trăng, dưới mặt trời thu chói mắt giống như hoàng kim.

“Dừng kiệu! Mau dừng kiệu!” Long Vô Song vội vàng hô, không đợi cỗ kiệu ngưng lại, thì phi thân xuống, rơi vào trước hạt lúa, khom người nhặt lên một nắm nhìn kỹ.

Hạt lúa vàng óng, trong bàn tay trắng hồng càng thêm vàng óng ánh. Nàng đem lòng bàn tay đưa lên chóp mũi, tỉ mỉ ngửi ngửi, nhận thấy trong hương gạo, ẩn hàm một cổ nhân nhạt hương sữa thơm.

Chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực!

Cầm lấy nắm gạo kia, nàng nhanh chóng xoay người, đang muốn trở về hồng kiệu, đến Chánh điện khởi binh vấn tội. Không ngờ tới, mới quay người lại, mắt nàng nhìn thấy, trong đình ngắm trăng đứng đầy thái giám và cung nữ, một số đông người ngựa xung quanh đình, bên trong đình có một nam nhân tuổi trẻ tuổi, ăn mặc phục sức mình hoàng sắc, đang ở trong gió thu uống trà.

Thật tốt quá, người liền ở chỗ này, tiết kiệm nàng đi vài bước đường—

Long Vô Song đôi mắt sáng trưng trưng, trong tay nắm gạo, giận dữ tiêu sái đến gần đình ngắm trăng. Tuy từng xung quanh nhìn thấy nàng đều bắt ngờ cả kinh, mỗi người co đầu rút cổ, trong đó mấy người thông minh càng nhanh chóng vọt đến bên cạnh.

“Hoàng Phủ trọng!”

Mới bước vào đình ngắm trăng, nàng liền không khách khí mở miệng, hô thẳng tọc danh của hoàng thượng đương triều.

Hoàng Phủ trọng đang phẩm trà, nghe tiếng kêu này sợ đến thiếu chút nữa lật đổ trà trong tay, dáng vẻ vốn nho nhã trong nháy mắt chuyển sang sợ hãi, thậm chí có chút e ngại.

Khuôn mặt tuổi trẻ ngẩng lên, kiềm chế kích động muốn chạy trốn, tìm cách kiên cường tươi cười tới.

“Vô Song, là người hả —” Nhìn lên thấy nàng, hắc thiên tử đương triều này nhất định cũng bắt đầu nhưc đầu.

“Đương nhiên là ta.” Nàng ngạo nghễ nói, tới gần chất vấn, nắm tay duỗi đến trước mặt hắn. “Người dám đoạt cây lúa của ta!”

“Hả? Hả? Cái gì gạo?” Hoàng Phủ Trọng trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giống như là nhìn chuột thấy mèo, ngay cả nửa điểm thiên tử uy nghi cũng không còn, thấy nàng trước mặt hắn liên tục lui về phía sau, cho đến khi lưng ý phía sau lưng kẻ sát, cũng không còn đường thối lui nữa.

“Chính là những gạo này nha!” Nắm tay của nàng càng gần, gần đến gần như muốn đánh vào giữa cái mũi của hoàng thượng.

“Ta là nghe nói, có một số lượng gạo hiếm có, cho nên mới khiến người ta—”

Nói còn chưa nói hết, Long Vô Song liền mở miệng cắt ngang.

“Kia là của ta nha!”

“Người?” Hoàng Phủ Trọng không hiểu ra sao.

“Đúng, ta!” Nàng nhấn mạnh. “Đó là ta hao phí nhiều năm, tìm một đồng bạc, mới trồng ra cây lúa, trước khi muốn thu hoạch, người nhưng phái khuôn mặt quan tài kia đến, cướp đi gạo của ta!”

Mắt thấy nàng càng nói càng giận, đem gạo nhanh đến xòe ra trên mặt hân, Hoàng Phủ Trọng vội vàng lắc đầu, vội vã thanh minh.

“Không liên quan ta nha!”

“Công Tôn Minh Đức nói hân là phụng chỉ hành sự nha!” Nàng dùng sức mạnh mẽ đập cái bàn, đập đến cái chén trà trên bàn rung rung. “Khắp thiên hạ này, trừ ngươi ra, còn có ai có thể ban thánh chỉ?”

Hoàng Phủ Trọng hít sâu một hơi, đưa ra đũa khi tới trấn an.

“Ách, Vô Song, người trước tiên ngồi xuống, hạ xuống con tức, đừng kêu gào nữa, cô hòng đồ phải bị thương.” Hân phát tay, hướng đến các cung nữ ngoài đình hạ lệnh. “Mau, nhanh đi lấy chút kem son trà vàng tới.”

Các cung nữ cúi người đáp ứng, vội vội vàng vàng rời khỏi, lại vội vội vàng vàng trở về, tay đang cầm một cái hộp khắc ngọc nhỏ. Mở cái hộp ra, bên trong hộp là kem màu đen đến trong suốt, dùng đũa ngà voi lấy ra một cục nhỏ, đặt vào trong chén sứ lại lấy nước sôi đều đặn trộn hòa tan, hương khí ngọc đến thấm vào ruột gan, liền từ giữa chén nhẹ nhàng bay ra.

Canh ngọt sắc hổ phách, đựng trong chén sứ, cung nữ cúi người trước, kinh sợ đem chén sứ đưa đến trước mặt Long Vô Song.

Nàng tiếp nhận chén sứ, uống vài ngụm canh ngọt, xuôi xuôi khí. Trong khoảng thời gian này, trong và ngoài đình ngấm trắng lạng ngắt như tờ, không người nào dám hé răng, tĩnh đến ngay cả cây kim rớt cũng nghe thấy.

Sau khi uống nửa chén canh ngọt, nàng nhướng mày nhìn Hoàng Phủ Trọng.

“Ngươi nói, hiện nay làm sao bây giờ?”

Hân chần chờ một chút, mới nói: “Ta đi hỏi tể tướng một chút.”

“Ngươi hỏi hân! Ngươi còn hỏi hân?” Thật vất vả con tức được canh ngọt đề xuống, bây giờ lại bốc lên. “Rõ ràng chính là hân đoạt gạo của ta, ngươi trả lại cho ta không phải là xong sao?”

Khuôn mặt tuần tú tao nhã, hiện lên vẻ khó xử. Hoàng Phủ Trọng chần chờ rất lâu, mới mở miệng. “Nhưng mà, gạo đã vào cung rồi, cho dù muốn thưởng cho ngươi, cũng phải tìm một danh nghĩa.”

“Thưởng ta? Đồ kia là của ta nha!”

“Dù sao cũng, ngươi cũng đoạt lấy nhiều thứ của ta như vậy—”

Con ngươi của nàng nhếch lên.

“Đoạt?”

Hoàng Phủ Trọng lập tức đổi giọng.

“Ách, không không không, cảm—”

“Mặc kệ lúc trước đoạt hay là cảm, tóm lại, số gạo này ngươi không thể không đưa ta!” Nàng ngang ngược nói, má lúm đồng tiền yêu kiều, lệ mâu liếc hân.

Mỹ sắc gần ngay trước mắt như vậy, không những không khiến Hoàng Phủ Trọng tâm động, ngược lại khiến tay chân hân lạnh run.

“Đây — ta — nhưng tể tướng hân —”

Khuôn mặt Long Vô Song trầm lại, cái tên này, cô nương nàng ngay cả canh ngọt cũng không uống, lập tức ném chén sứ, vung tay áo lụa đỏ tơ tằm, lạnh lùng nói: “Tể tướng tể tướng, tốt! Hân là tể tướng đương triều, ta chỉ là một lão bản nương của khách điểm nho nhỏ, không mời hoàng thượng chủ trì công đạo! Tiểu nữ tử thấp cổ bé họng, đâu không lại quan lớn, ta biết rồi!” Nói xong, nàng xoay người muốn đi.

Hoàng Phủ Trọng quá sợ hãi, vội vàng xuống long ý, tự mình đưa tay kéo nàng.

“Vô Song!”

“Không được kéo ta!”

“Vô Song—”

“Không được gọi ta.”

“Vô Song, ngươi đừng tức giận, hãy nghe ta nói—”

Nàng cuối cùng dừng cước bộ lại, hồi quá thân lai*, lệ mầu nhìn thẳng hấn. “Ta hỏi ngươi, còn có nhớ hay không năm đó hứa hẹn gì?”

(*) hồi quá thân lai: quay về chỗ cũ.

“Đương nhiên nhớ kỹ.”

“Khi đó, ngươi đã nói cái gì?”

Hoàng Phủ Trọng hít sâu một hơi, vẻ mặt cầu xin thuật lại hứa hẹn năm đó. “Phải chiếu cố ngươi, thương yêu ngươi, không được nghịch ý ngươi.”

“Quân vô hí ngôn?”

“Đương nhiên.”

“Đã như vậy ngươi làm chi còn một lòng giúp đỡ Vương bát đần kia?”

“Ta không có nha!”

“Còn nói không có!” Nàng tức giận đến giậm chân. “Còn nói cái gì quân vô hí ngôn? Còn nói cái gì thương yêu, chiếu cố ta?”

“Vô Song-”

“Ngươi không chủ trì công đạo?”

“Nhưng, tể tướng nói-”

“Hắn là hoàng đế hay ngươi là hoàng đế?”

“Nhưng, tể tướng hấn nói-”

Lại là tể tướng! Chết tiệt, nàng chịu đủ rồi!

“Tể tướng nói, tể tướng nói, mọi thứ đều là tể tướng nói?” Long Vô Song rút ống tay áo, bỏ qua tay của Hoàng Phủ Trọng. “Ngươi không cần đi hỏi hấn nữa! Số gạo này ta không cần nữa!”

Nàng ngao nghể nói xong, bóng dáng yển tiến cảnh liễu, duyên dáng nhanh nhẹn hướng hồng kiều, ngồi trên cổ kiều, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi.

Tiểu nữ nhân này bất luận đến hoặc đi, khắp nơi đều như là một trận bão, quét đến mọi người gà chó không yên. Hoàng Phủ Trọng nhìn hồng kiều đi xa, một tay vỗ vỗ bên đầu, cảm giác cả người giống như là mới vừa bị bão cuốn qua, đầu từng đợt đánh mạnh.

Ai, trước đây có hứa hẹn, hơn nữa tầm quan trọng của nàng với hấn mà nói rất đặc biệt, đừng nói là quản đến hành động của nàng, hấn căn bản chỉ có thể mặc cho nàng cố tình làm bậy, một lần một lần xông vào phiền phức.

Nghĩ tới đây, hấn đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, vẻ mặt cảnh giác nghi ngờ.

“Ta không cần, là có ý gì?” Hấn rất hiểu rõ nàng, hiểu tính cách của nàng không chỉ kích động mà lại tùy hứng, chỉ cần nhắc lên mỹ thực, thì tuyệt đối không có khả năng buông tha.

Thái giám trốn ở cây cột phía sau hồi lâu cuối cùng đi ra, cũng là vẻ mặt sầu mi khổ kiếm, trong lòng thôi mơ hồ đoán ra, kế tiếp là một trận tử, trong hoàng cung khẳng định là không được an bình nữa.

Hấn lau khuôn mặt, chủ động đề nghị nói: “Hoàng thượng, nô tài xem, có lẽ trước tiên phái người đi thông báo cho tướng gia đi!”

Hoàng Phủ Trọng như nhìn thấy cây gỗ di động ân nhân cứu mạng, liên tục gật đầu.

“Đúng, nhanh đi nhanh đi, nhanh đi thông báo Công Tôn Minh Đức.”

Thái giám lĩnh thánh chỉ, chấp tay khom người, lui về phía sau ra khỏi đình ngắm trăng, lấy tốc độ như quân tình truyền nguy cấp, thẳng đến tướng gia phủ.

“Đoạt?”

Gia Cát Nhân Nhân kinh hô lên tiếng.

“Lão bản nương, người thực sự muốn đoạt?” Nàng khó có thể tin truy vấn.

Sân sau Long môn khách điểm, sân nhỏ rất nhiều, trong đó tinh xảo nhất là Liên các* trên ao sen. Bên trong các trang trí xa hoa, toàn bộ bức màn thêu

gắm, cùng với các đồ cổ trưng bày tùy ý, đều là trần bảo khó gặp .

(*) Các: lâu các, gác.

Long Vô Song từ hoàng cung sau khi trở về, dưới sự hầu hạ của nha hoàn, lấy nước hoa hồng tắm rửa, tẩy đi sự mệt nhọc xe ngựa, cùng với một bụng hoà khí.

Sau khi tắm rửa, nàng nằm nghiêng trên giường nhỏ thêu, tóc dài ẩm ướt, mặc áo lót hoa quyền màu đỏ hàng dệt của Giang Nam, sa mỏng che đầy bộ ngực sữa bên trong, mơ hồ lộ ra cổ vai mềm tinh tế trắng như tuyết, quần dài lụa màu đỏ mềm mại thẳng tới mặt đất. Ngón chân mềm mại trắng trẻo, cẳng chân dưới chiếc quần nhẹ nhàng lay động, khiến lụa mềm mại màu đỏ nổi lên trần trần rung động.

“Làm sao vậy? Cũng không phải không chém giết qua. Ngươi ngày đầu tiên đến chỗ ta làm việc hả?” Long Vô Song mở chén dương chi ngọc bên cạnh bàn, thưởng thức hoa hồng lộ trong chén, kia từ từ hồng môi chậm rãi nuốt một ngụm.

Nàng bây giờ trong lòng đã có chủ ý, con giận dữ trước kia tự nhiên tiêu tan thành mây khói. Bây giờ, nàng phải vội vàng tính toán, cũng không có thời gian lại tức giận.

Thân là cao thủ lừa hôn ngày trước, đương nhiên thê tử đầu bếp của khách điểm Gia Cát Nhân Nhân, vẫn đứng ở bên cạnh bàn, không ngừng lắc đầu.

“Nói không phải nói như vậy nha!”

“Không phải, nên nói như thế nào?” Long Vô Song đôi mi thanh tú nhú lại, hứng thú dạt dào hỏi.

Nhân Nhân vội vàng mở miệng, vội vã phân tích lợi hại trong đó.

“Ngày xưa chúng ta đoạt đều là chưa vào cung gì đó. Bây giờ, gạo kia đã vào hoàng cung, đây là thâm cung đại viện, không thể thay đổi được là canh gác nghiêm ngặt.” Mắt thấy đáng về chủ tử vẫn một bộ thông dong, không có thay đổi chủ ý, nàng đành phải tiếp tục khuyên bảo: “Hon nữa, hon nữa vào cung đoạt, tội lớn tru di cửu tộc, là phải mất đầu! Cũng giết nhân nhân một đầu, là từ phụ thân cho tới con cháu, còn có kẻ cả thúc bá a di hai bên, đường huynh biểu tỷ, làm không tốt ngay cả hàng xóm sát vách cũng cùng một chỗ cùng rơi đầu!”

Ô oa, nàng đã cãi tà quy chính rồi, không muốn liên lụy người khác. Nếu như chuyện xấu, lão công nàng sẽ tức giận!

Long Vô Song lại nở nụ cười.

“Ta nói nhân nhân muội tử nha!” Nàng vờ tay nhỏ bé bạch ngọc, vỗ nhẹ mặt Gia Cát Nhân Nhân, cười đến mức rất ngọt. “Hoá ra muội cho rằng chúng ta ngày trước ở ngoài cung đoạt công phẩm sẽ không là tội lớn bị chém đầu tru di cửu tộc sao?”

Trên mặt Nhân Nhân trong nháy mắt không có huyết sắc.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi là nói—”

Long Vô Song mỉm cười tuyên bố.

“Kia như nhau là tội lớn bị chém đầu tru di cửu tộc nha!”

“Không thể nào? Ngươi nói đùa đi?” Nhân Nhân ôm khuôn mặt, liên tục lui về phía sau, sợ đến kinh hô. “Lão công — ta, ta xin lỗi ngươi, ta thực sự không biết cùng lão bản nương ra ngoài chơi đùa sẽ liên lụy ngươi bị chém đầu nha!”

Nàng một bên hô, một bên sải bước chân hướng trừ phòng chạy, vội vàng đi theo trượng phu sám hối. Nhưng mới chạy một hai bước, phía sau liền truyền đến thanh âm mềm mại yêu kiều.

“Đừng muốn thừa cơ chuồn mất.” Long Vô Song hừ một tiếng. “Ít bày ra đáng về bị ta phá hư đi, ngươi trước khi gả cho thạch cảm đương, phạm án tử cũng đủ đóng mười cuộc đời rồi.”

Nhân Nhân thè lưỡi, chột dạ hồi quá thân lai, vội vàng cười giải thích.

“Lão bản nương, không phải ta không muốn giúp đỡ, đối với ngươi lại gay gắt, cũng chỉ có thể lừa gạt những tiểu dân chúng kia, không thể gặp tình cảnh lớn, muốn ta tiến cung, ta chỉ là nghĩ đến thì hai chân như nhũn ra. Đến lúc đó không chỉ nói là bước đi. Ngay cả mở miệng cũng không biết nên nói gì.” Nàng đứng lên giải thích, còn không quên khuyên Long Vô Song thay đổi chủ ý. “Lão bản nương, trời không nơi nào không có gạo, hà tất một loại gạo chứ? Nếu gạo kia đều đã công tiến cung rồi, ngươi có muốn cân nhắc đổi lại hay không—”

Long Vô Song trả lời như đinh đóng cột.

“Không được!”

“Lão bản nương, người hà tất—”

“Ta tuyệt đối không đổi gạo. Gạo kia là của ta, tuyệt đối không để cho người khác, nhất là tặng cho Công Tôn lão đầu chết tiệt kia!”

Mắt thấy khuyên cũng khuyên không nghe hai tay Nhân Nhân chống vào thất lưng, cổ lấy dũng khí lớn tiếng nói.

“Lão bản nương, ta là không biết người đứng sau người có bao nhiêu lớn, cho dù có lớn, lớn qua hoàng thượng sao? Đến lúc đó cũng bị bắt rồi, hoàng thượng muốn chém đầu, ai có thể ngăn cản được?” Nàng nổi cáu trẻ môi, lập trường cố thủ không thể thoái nhượng. “Trừ phi, người có thể cam đoan đầu của ta và người nhà ta, có thể vẫn ở lại trên cổ, bằng không cho dù người để cái bả đao trên cổ ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không—”

“Một nghìn vạn lượng.”

Long Vô Song ngồi ở trên ghế hoa, lão thần nơi nơi lại bổ sung hai chữ: “Hoàng kim.”

Hả, không xong không xong, lập trường có chút buông lỏng rồi!

Hoàng kim chói mắt hào quang, gần như lấp lánh chiếu sáng ngay trước mắt, Nhân Nhân neho mắt suy nghĩ say sưa một chút, đột nhiên lại khôi phục lý trí cố gắng lay động tiểu nảo.

“Không được, tiền rất nhiều, nếu như mất mạng, kia cũng là—”

“Sau khi chuyện thành, ta chỉ cho một người một nghìn vạn lượng. Nói cách khác, nãi còn có Thạch Cầm Đường, chính là hai nghìn vạn lượng.” Long Vô Song nhẹ giọng nói.

Hai nghìn vạn lượng— còn là hoàng kim nha!

Rầm Rầm, lập trường của Nhân Nhân triệt để sụp đổ. Lúc này, hai mắt nàng sáng lên, như là trông thấy núi nhỏ bàn cao mỹ kim trong bảo khố, ngay trước mặt chuyển động va chạm, phát ra thanh âm tuyệt vời—

“Thế nào? Nếu người không có can đảm kiểm lời, cũng có thể tìm người khác.” Long Vô Song uống cạn chén hoa hồng lộ kia, đem cái chén để trên bàn trà.

Trong nháy mắt sắc mặt Nhân Nhân khấn trương.

“Ai nha, chỉ có điều là tiền cung thôi, có cái gì ghê gớm, người muốn vào cung đoạt công phẩm, muội tử đương nhiên bất chấp gian nguy không chối từ.” Gia Cát Nhân Nhân ân cần sốt ruột tiến lên, vì vàng nàng lập tức trở nên to gan lớn mật.

“Đó chính là không thành vấn đề?” Long Vô Song nhú mi.

“Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần có bạc—không, vàng! Không chỉ nói là hoàng cung, cho dù ngài muốn Nhân Nhân ta cùng xông vào địa phủ cũng được.” Nhưng nàng nịnh nọt, đầu chính là hoàn toàn rõ ràng. “Nhưng mà, tiền ta phải cầm trước một nửa.” Nàng vươn một ngón trỏ. “Một nghìn vạn lượng hoàng kim.”

“Không thành vấn đề.”

“Đa tạ lão bản nương!”

“Đợi lát nữa, người đến đằng trước tìm mặt trắng, hẳn tuyệt không phải cho người.”

Nhân Nhân cười đến mức cười toe tóe, chuẩn bị xoay người đi lĩnh tiền, lại nhìn không được hỏi: “Lão bản nương, đây dù sao cũng hai nghìn vạn hoàng kim, đủ cho người mua mấy vạn gạo tốt, người hà tất chấp nhất?” Nàng thực sự nghĩ mãi không thông. “Loại gạo không phải có sao? Dù sao Thao Thiết yến kia của người cũng đợi nhiều năm như vậy, cũng không bằng thêm một năm nha!”

“Đúng một năm không sao, nhưng mà muốn ta cùng Công Tôn lão đầu nhận thua?” Long Vô Song nghiêng răng hừ lạnh. “Gạo này, ta nếu như đoạt không trở lại, ta Long Vô Song liền cùng họ với hẳn!”

Hắn có Hoàng thượng nâng đỡ thì giỏi lắm sao?

Phi, nàng cũng không tin, Hoàng thượng động được nàng, lại càng không tin tưởng Hoàng thượng có lá gan, có dũng khí tru di cửu tộc nàng!

Công Tôn Minh Đức cho rằng, đem gạo của nàng đưa vào trong cung, nàng cũng không dám tự ý hành động sao?

Má lúm đồng tiền yêu kiều chuyển hướng ngoài cửa sổ, nhìn cây phong say lòng người, lệ mâu có chút mị, bàn tay trắng mịn chậm rãi buộc chặt, vẻ mặt lại tự tiểu phi tiểu như là đột nhiên đang suy tư về hành động của tiểu hồ ly.

Hừ hừ, nàng vẫn cứ muốn cướp cho hẳn xem!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đêm khuya vắng người, trăng non như lưỡi câu.

Trong hậu viện Long Môn khách điểm, tiểu kiều lưu thủy, phong cảnh như tranh.

Trong Liên Hoa các, còn lưu một ánh nến. Bên trong lư hương, toát ra hương khí lượn lờ, cửa sổ hạ xuống, trước gương đồng, Long Vô Song sau khi rửa mặt chải đầu, đồ trang sức trên mái tóc sớm đã tháo xuống, đang dùng một cái lược hồ phách chải mái tóc dài.

Nha hoàn đã rời khỏi, phía trước gương đồng đặt một chén hoa hồng lộ để sưởi ấm thân thể, nàng chải mái tóc dài thình thoảng uống một ngụm hoa hồng lộ, ở mép chén trắng lưu lại một vệt màu đỏ hương thơm xinh đẹp.

Giờ tý vừa qua khỏi, nàng đặt lược xuống, thổi tắt ánh nến, giống như mèo con, mềm mại lười biếng đuổi thất lưng mệt mỏi, chậm rãi tiêu sái về tú tháp*, nhắc chân lên, đang muốn trượt vào trong, hảo hảo ngủ một giấc.

(*) tú tháp: chắc là chiếc giường á!!!

Ngoài cửa sổ yên tĩnh không tiếng động, đã có một chút động tĩnh.

Một đạo bóng đen nhẹ nhàng leo tường vào, người đến không những rơi xuống đất không tiếng động mà lại bỗng nhiên lại xuất hiện trước Liên Hoa các, đẩy cửa sổ ra, bay vọt vào.

Tiếng cửa sổ mở cực nhẹ, ở trong tối nghe thấy, lỗ tai vẫn có vẻ không tự nhiên.

” Ai?”

Long Vô Song lớn tiếng quát hỏi, tay lấy ra đoản kiếm hộ thân, trực tiếp hướng người đến phóng nhanh. Đoản kiếm cắt đứt âm dạ, đánh thẳng mi tâm hắc y nhân che mặt.

Chớp mắt tiếp theo, đoản kiếm sẽ cắm thẳng vào mi tâm của hắn. Hắn dừng cũng không dừng lại, dễ dàng vuron hai ngón tay, kẹp lấy thân đao bằng bạc của đoản kiếm. Thân ảnh cao lớn trong bóng đêm giống như giao long, nhanh chóng tới gần tú tháp.

Trong lòng Long Vô Song cả kinh, mạnh mẽ đánh ra một chiêu, ai ngờ đối phương võ công cao cường, bộ pháp quỷ dị khó lường, không chỉ tránh một chiêu kia, mới nháy mắt, đã gần sát đến trước người nàng.

Hai người kẻ sát nhau quá gần, gần đến mức nàng có thể cảm nhận thấy được nhiệt độ cơ thể của hắn, hô hấp của hắn.

Hô hấp của người này vậy mà không có một chút hỗn loạn –

Hắc y nhân đưa tay cũng không có khinh bạc nàng, chỉ là điểm vào mấy cái huyết đạo trên người nàng. Trước khi hôn mê, nàng duy nhất thấy rõ là một đôi hắc mâu phát sáng của người nọ. Tiếp theo. Trước mắt nàng tối sầm ý thức mất đi.

Thân thể mềm mại mềm nhũn còn không có rơi xuống tú tháp, đã bị hắc y nhân ôm lấy thất lưng. Hắn ngồi cuối bàn ôm lấy tiểu mỹ nhân hôn mê, bước một cái liền từ cửa sổ bay vọt đi, động tác như nước chảy mây trôi, không tiếng động xuyên cửa sổ trên ngói, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trong bóng đêm.

Bóng đêm thâm trầm trăng non vẫn như cũ như lưỡi câu.

Bên trong Long Môn khách sạn, vẫn là mọi âm thanh tịch mịch, chỉ dư gió thu.

Một chiều!

Lông mi mắt thật dài, mạnh mẽ mở ra, trong con mắt phát sáng như thu thủy, tràn đầy không thể tin.

Nàng quả thực không thể tin được, nàng lại bị người một chiều liền chế trụ.

Mới vừa tỉnh táo lại, suy nghĩ thứ nhất hiện lên trong đầu Long Vô Song chính là việc này. Nàng trừng mắt nhìn, còn suy nghĩ thứ hai là–

Đừng, bọn cướp ép nàng không chỉ võ công cao cường, ngay cả thường thức cũng không kém.

Nơi nàng đang nằm là giường lớn khắc hoa gỗ hắc đàn, chạm trổ rất kì công. Trông hình thức như vậy, hẳn là đồ cổ trên trăm năm, đáng tiếc không bảo dưỡng tốt, đôi chỗ có chút phai màu nha.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót thanh thúy, nàng khởi động nửa thân, xác định áo quần bản thân hoàn chỉnh, không có trong lúc hôn mê bị chiếm

tiện nghi, mới ngồi dậy.

Băng tan bên ngoài song cửa sổ, lộ ra sắc trời màu trắng. Trong phòng ngoại trừ cái bàn hình bát giác cùng hai ghế ra, gần như trống không.

Long Vô Song thử hành công vận khí nhưng khí trong cơ thể lại hoàn toàn vô tiêu vô tức*, căn bản vận lên không được.

(*) vô tiêu vô tức: đại khái là không có khí.

“Chết tiệt!” Nàng rủa thầm một tiếng, biết bản thân là bị hạ độc rồi.

Nàng ngồi ở bên cạnh bàn, mày liễu cau lại, cố gắng hồi tưởng lại ký ức trước khi hôn mê.

Tuy rằng nàng không tính là võ lâm cao thủ, nhưng võ công cũng không kém. Hơn nữa, bình thường có việc đều là hắc bạch thay nhau ngăn cản ở phía trước, người bên ngoài muốn tiếp cận nàng đã là việc khó; mà muốn bắt cóc nàng càng khó khăn càng thêm khó khăn.

Hắc y nhân kia lại có thể trong vòng một chiêu liền chế trụ nàng, hơn nữa hoàn toàn không kinh động người của khách điểm, thậm chí giấu được tai mắt của mặt đen và mặt trắng, đây quả thực khiến nàng khó có thể tin.

Xem ra, lần này bắt cóc nàng, không thể là nhân vật bình thường như vậy.

Long Vô Song đứng dậy, ở trong phòng đi lại xung quanh, thử từ trong phòng ít mấy thứ đồ vật tìm ra manh mối thân phận hắc y nhân kia.

Dù sao biết người biết ta bách chiến bách thắng. Biết trước những tình hình của đối phương, luôn luôn so với cái gì đều không rõ ràng lắm vẫn sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng liếc mắt nhìn lại, gian phòng này lớn vẻ lớn, vật dụng trong nhà bố trí đến lợi hại, ngoại trừ giường lớn khắc hoa hiệu đồ cổ cùng bàn hình bát giác ra, trên tường chỉ treo một bức tranh thủy mặc.

Nhìn kỹ phẩm chất vật dụng trong nhà kia, đều là hắc đàn tốt nhất, mà cột xà nhà và cửa sổ dùng chính là gỗ lim kiên thạch*. Kiểu dáng chạm trổ tinh tế lại có vẻ cổ xưa. Về phần chấn mền trên giường mặc dù cũ nhưng hình thù bên trên cũng thập phần tinh tế, chất liệu càng hảo hạng là tơ tằm.

(*) kiên thạch: kiên cổ như đá.

Nàng vỗ về hình thù tinh xảo của mặt chấn, nhìn quanh bốn phía. Những vật dụng trong nhà này, khắp nơi cho thấy chủ nhà đã từng một thời rất giàu có, tình hình gần đây có chút khó khăn gian khổ.

Tuy rằng như vậy, trong phòng lại hết sức ngăn nắp sạch sẽ, ngay cả những chỗ rất nhỏ cũng được quét dọn sạch sẽ. Nàng vươn tay, sờ sờ hoa văn khắc hình phượng điêu góc giường.

Phượng điêu sinh động như thật, chạm trổ tinh xảo, nàng thu hồi tay, nhìn đầu ngón tay của mình sạch sẽ vẫn như cũ, không khỏi dương cao mày liễu.

Quả thật là không nhiễm một hạt bụi.

Bọn cướp này, tuy rằng cuộc sống không còn giàu có nhưng rất chú trọng ngăn nắp sạch sẽ.

Đôi mắt vừa chuyển, nhìn phía xà nhà, nhìn kỹ, xác định bên trên ngay cả một mạng nhện cũng không có.

Hắc, người này khẳng định ngoan cố vừa quy cũ.

Nói lại, này chọn thời cơ thật đúng là kém đến ghê gớm. Nàng vốn tính toán qua hai ngày sẽ vào cung đoạt lại, bây giờ còn không có hành động, chủ mưu là nàng đã bị trói lại, kế hoạch tất phải lùi lại không thể.

Nàng toàn tâm toàn ý lo lắng tới cây lúa, cũng không quá lo lắng an nguy của bản thân. Không phải nàng không sợ chết chỉ là nàng từ nhỏ đến lớn sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, bọn cướp kia nếu không giết nàng, nhất định là có yêu cầu khác.

Người, có điều yêu cầu không ngoài tiền hoặc quyền.

Tiền nha, nàng cả đồng.

Quyền nha, nàng cũng thế, có thể nghĩ biện pháp.

Nhưng mà, phiền toái nhất chính là, nói không chừng nàng năm hạn không có lợi, gặp gỡ một loại gàn dở, vừa vận không cần tiền lại không cần quyền, sự việc liền phải kéo dài vài ngày—

Chết tiệt!

Long Vô Song cắn cánh môi, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, gần như muốn xé hỏng hình thù tinh xảo.

Nếu như nàng thật bị vây ở chỗ này nhiều ngày, Công Tôn minh đức lão đầu tử kia, khẳng định sẽ chắc chắn thành công, việc này cơ hội khó có được, thừa cơ thay đổi chỗ phơi gạo!

Nàng tức giận đến nghiêng răng, khỏe mắt lại trong lúc vô tình nhìn thấy bức họa thủy mặc trên tường. Trong bức tranh là hoa sen mà không nhiễm nước bùn ra, chính giữa hiểu biết bên ngoài ngay thẳng, gọn gàng yên tĩnh xinh đẹp, một bộ phong thái tướng mạo quân tử.

Long Vô Song đi lên trước, nhìn kỹ bức họa này, lại phát giác dưới góc trái của bức tranh lại có lạc khoản*. Người ký lạc khoản chính là lối chữ khai quy củ, thể chữ ngay ngắn đến khiến người ta liếc mắt khó quên.

(*) lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

Lạc khoản trên bức tranh chỉ có hai chữ—

Niệm Ân.

Long Vô Song từng mắt nhìn hai chữ kia, sau đó mắt híp lại.

Nàng biết được tên này.

Trên thực tế, nàng còn gặp qua người này.

Khi nàng tuổi nhỏ, tiên hoàng rất sủng ái nàng, sau khi hạ triều, luôn luôn nắm tay nàng, nàng khắp nơi du ngoạn, thậm chí còn vò vết son hào hải vị, tự mình tỉ mỉ đút cái miệng nhỏ nhắn kén ăn của nàng. Kỷ niệm lúc nhỏ, nàng nhớ kỹ, có một lão gia lưu lại hồ son dương, từ đầu đến cuối đuôi trước sau hoàng đế, niệm niệm liên tục.

Nếu như nàng nhớ không lầm, Hồ lão nhân son dương kia chính là tể tướng triều trước, tên là Niệm Ân!

Long Vô Song híp mắt, hít thở, lại hít thở.

Phóng tầm mắt nhìn thiên hạ, họ Công Tôn, trong nhà có vật dụng lỗi thời hảo hạng, rồi lại gần như nhà chỉ có bốn bức tường, có can đảm đối với hoàng thượng niệm niệm, còn dám can đảm bắt cóc nàng, trước mắt trên đời cũng chỉ có một nhà!

“Công, Tôn, Minh, Đức —”

Ngoài phòng chim rừng kinh hoàng bay, Long Vô Song phần nộ la lên, vang dội trong tường gia phủ, tiền sảnh đến sân, thẳng đến tiền đình.

Lâm triều qua đi, quần thần đều phân tán ra, Hoàng Phủ Trọng trở lại sau điện.

Trên cái bàn sớm đã bày xong đồ ăn sáng, thức ăn các loại tinh tế, bày biện đầy bàn. Hoàng Phủ Trọng ngồi ở trước bàn, trong tay đang cầm bát sứ thanh hoa, trong bát là cháo nóng hổi, cháo màu sắc từ hồng, thanh hoa làm nền, càng thêm tươi đẹp.

Loại gạo son nấu cháo này chính là trong ngự điện, lấy lửa nhỏ chậm chậm nấu, nấu đến khi hạt gạo đều tan ra, lại thêm vào tâm hạt sen. Hương vị, cháo gạo mịn màng, hạt sen thanh thụy, không chỉ là món ăn ngon, và lại càng có được tính, có thể bổ dưỡng khí huyết.

Bát cháo này đặt ở trước mặt, Hoàng Phủ Trọng lại chậm chạp không hề dùng, tay cầm thìa, đến nỗi có chút run rẩy.

Hắn ở trong lòng thờ dài một hơi.

Gạo.

Ai, tất cả đều là họa từ gạo!

Hắn nhìn chằm chằm cháo trong bát, thì thào: “Như vậy được không?”

Cháo không trả lời, ngược lại người dưới điện, nam nhân phục huyền sắc triều phục trả lời.

“Nếu không bằng thử, thần cả gan xin hỏi hoàng thượng, làm sao có thể ngăn chặn Vô Song cô nương gây ra tai họa?”

Lần này, Hoàng Phủ Trọng cũng không nhịn được nữa, thờ dài một hơi thật sâu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cháo trong bát. “Thế nhưng, tể tướng, ngăn cản được nàng lúc này đây, có thể ngăn được nàng một đời sao? Cuối cùng không thể nhiều lần đều đem nàng giam giữ trong phủ khanh chứ?”

Ai ai ai, bát cháo này nha, không ăn xuống sẽ lạnh nha. Nhưng mà, nhớ tới Vô Song, khẩu vị của hắn liền hoàn toàn biến mất, căn bản ăn không vô nha!

Dưới điện, lại truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Xin hỏi hoàng thượng, có tính toán gì không?”

Hoàng Phủ Trọng chần chờ một lát, khuấy cháo trong bát.

“Việc này — ừ — ừ —” Hấn rút cục ngẩng đầu lên, nhìn Công Tôn Minh Đức, có chút giữa chờ mong lại sợ bị thương tổn: “VẬY, không bằng, đưa nàng đi hòa thân phượng Bắc thế nào?”

Công Tôn Minh Đức cúi đầu, tư thái luôn luôn ổn định, thoáng như một gốc cây tùng kinh phong bất di*. Ngự khí của hấn bình tĩnh trả lời: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đưa Vô Song cô nương đi phượng Bắc hòa thân, chỉ sợ phải nhiệt náo gà chó không yên, không thể vẫn hồi.”

(*) kinh phong bất di: gió to cũng không di chuyển.

Hoàng Phủ Trọng lo nghĩ.

A, cũng đúng, dựa vào tính tình của Vô Song, nếu như nàng ngang ngược vùng lên, mang theo quân đội đối phương, đánh quay về, cũng không phải chuyện không có khả năng!

Hấn thở dài một hơi, bỗng dừng lại nghĩ tới, nước láng giềng phượng nam, quân lực yếu kém. Cặp mắt như là ánh nến, đột nhiên sáng lên.

“VẬY, đưa đi phía nam, khanh cảm thấy thế nào?” Đem nàng gả đến quốc gia thực lực yếu kém, sẽ tương đối an toàn chút chứ!

Công Tôn Minh Đức trả lời.

“Khởi bẩm hoàng thượng, tộc trưởng đối phương thôi qua tuổi bảy mươi, và lại thê thiếp thành đàn, chỉ sợ là trị không được Vô Song cô nương.”

Thê thiếp thành đàn?

Con mắt của Hoàng Phủ Trọng càng sáng.

VẬY thật tốt quá, nếu là thê thiếp thành đàn, khẳng định có hoàng tử!

“VẬY thái tử đâu? VẬY thái tử đâu?” Hấn cấp thiết truy vấn.

Câu trả lời của Công Tôn Minh Đức, như là một thùng nước lạnh ào ào đổ xuống.

“Thái tử mới chưa đầy bảy tuổi.”

“SÁCH!” Trong lòng Hoàng Phủ Trọng kêu đáng tiếc, chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “VẬY phượng tây thế nào?”

“Hoàng hậu phượng tây nắm giữ thực quyền, toan tính bảo hộ rất mạnh, dũng mãnh thiện chiến, chỉ sợ đội ngũ đưa hôn còn chưa vận chuyển qua, hai quốc đã khai chiến.”

“VẬY Phượng Đông chung quy có thể không?” Hoàng Phủ Trọng một lòng thăm nghĩ, muốn đem Long Vô Song tổng xuất khỏi lãnh thổ một nước gần như đến tình trạng “Bụng đói ăn quàng” rồi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Phượng Đông một mảnh đại dương mệnh mông.” Công Tôn Minh Đức vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Hoàng Phủ Trọng hạ bờ vai xuống, như là gà trống bị thua trận. “Ai, quốc gia khác không được, vậy, vậy, vậy — vậy trong triều đình một tướng quân hoặc quan lớn —”

Nói còn chưa nói hết, Công Tôn Minh Đức lại lần nữa mở miệng.

“Cả triều tam công cửu khanh, có người nào trị được Vô Song cô nương?”

Hoàng thượng nhìn nam nhân dưới điện, lại chậm rãi cúi đầu, cổ găng nghĩ nghĩ nha, suy nghĩ thật lâu thật lâu, đỉnh đầu muốn bốc hơi nha, lại vẫn nghĩ không ra người được chọn.

Sau cùng, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ phát phát tay. “Ai, quên đi, được rồi được rồi, vậy vẫn làm cho nàng tạm thời ở chỗ khanh làm khách đi!”

“Vâng.” Sau khi nhận được đáp án, Công Tôn Minh Đức cung kính chấp tay vái chào. “Thần đến đây xin cáo lui.” Nói xong, hấn xoay người, giẫm lên nắng sớm rồi đi.

Nhìn bóng lưng Công Tôn Minh Đức cao to kia, Hoàng Phủ Trọng nhượng mi suy nghĩ, trong lòng phút chốc hiện lên một tia ánh sáng nhạt khó có thể đoán. Nhưng mà, mặt quang, quay lại giống như Lưu Tinh*, nhanh đến sau khi hấn nắm giữ, chỉ mơ hồ cảm thấy, vừa mới một kia

(*) Lưu Tinh: sao băng.

Trong nháy mắt, như là nhớ tới cái gì—

Khô não trong chốc lát, khi xác định ánh sáng thần kỳ kia khó có thể quay lại, lại lần thứ hai thở dài một hơi.

Ai, thật sự là quá phiền não rồi, quá vướng tay chân rồi, xử lý quá khó khăn, cho nên, chuyện ngày mai để ngày mai sẽ giải quyết, ăn cháo đi!

Hắn múc cháo trong bát, cuối cùng ăn vào phần ngự thiện đầu tiên của sáng nay.

Trong điện yên tĩnh, đương kim thiên tử sâu kín mở khẩu, chậm rãi phun ra một câu nói.

”Ai, cháo lạnh nha —”

Buổi trưa.

Chính giữa ngày.

Long Vô Song đối với gian phòng vắng vẻ, rỗng rã buổi sáng mắng một người.

Nàng không ngừng chửi mắng, đem tổ tiên mười tám đời của Công Tôn Minh Đức, từ đầu tới đuôi mắng qua, chửi mắng thẳng đến miệng khô lưỡi khô, vầng đầu hoa mắt, lúc này mới ngừng lại, ngồi lại trên cái ghế bên cạnh bàn hình bát giác, uống trà thờ đóc, chuẩn bị nghỉ ngơi sau một lúc lâu kể tục lại mắng.

Nhưng mà, nước trà kia mới vừa vào miệng, nàng liền nhẹn không được liền sặc, thiếu chút nữa phun ra.

Trời ạ, đây căn bản không phải trà, là nước nha!

”Vất cổ chảy ra nước, vậy mà ngay cả trà cũng không nở mua!” Nàng tức giận đến miệng lại mắng, ném ly trà vô tội, nước trong chén rơi xuống đất, ly trà còn lăn vài vòng, đụng vào cánh cửa, thật vất vả mới dừng lại.

Phút chốc cánh cửa vốn đang bị khóa, bị người mở ra, một tiểu nha hoàn mi thanh mục tú, rụt rè bung com nước vào cửa, uyển chuyển vén áo thi lễ.

Long Vô Song cũng làm như không thấy, vừa thấy cửa mở, liền cảm vấy xông ra phía trước, vọng tưởng muốn chạy đi.

Chỉ là mới vừa chạy đến cạnh cửa, nàng đột nhiên ngừng bước, trừng mắt nhìn đại hán ngăm đen cứng như sắt thép thủ ở ngoài cửa kia. Cùng Công Tôn Minh Đức ngăm đầu đá nhiều năm, nàng liếc mắt liền nhận ra, đứng ngoài cửa chính là vị bầy tôi cầm điếu trung thành nhà họ Công Tôn kia.

”Tránh ra!” Nàng giọng hàm lên, trừng mắt nhìn nam nhân gần như ngăn trở cánh cửa kia.

Tiểu nha hoàn lại càng hoảng sợ, lập tức bung com nước lùi về một bên. Thế nhưng bầy tôi cầm điếu trung thành kia nhưng lại mặt không chút thay đổi, bất động như núi như cũ.

Long Vô Song nhíu mi, lại lần nữa thốt ra mệnh lệnh.

”Tránh ra!”

Nam nhân hạ mắt, lạnh lùng nhìn nàng, lại vẫn không nhúc nhích.

Việc vậy lại chọc giận nàng.

“Ta là bảo ngươi tránh ra! Ngươi là không có nghe thấy sao?”

Nam nhân vẫn không chịu nhường đường, ngược lại tiểu nha hoàn một bên, thật vất vả cố lấy dũng khí, mở miệng sợ hãi: “Vô— Vô Song cô nương, không phải Ngô ca không đồng ý, là tướng gia có lệnh, muốn hấn — thủ —” nàng cúi đầu, càng nói càng nhỏ giọng, giọng nói dần dần tiêu tan.

Long Vô Song hít sâu một hơi, nhìn tiểu nha hoàn nhát gan, nhìn nhìn lại người cầm điếu cao lớn, lạnh lùng nói: “Tốt, oan có đầu nợ có chủ. Ta cũng không làm khó dễ các ngươi, đi gọi Công Tôn Minh Đức đến đây!”

“Khi tướng gia lâm triều, liền tiến cung, còn không có trở về.” Tiểu nha hoàn nắm chặt khay, toàn thân run rẩy run rẩy, run rẩy giống như là hoa nhỏ trong cuồng phong.

Long Vô Song thờ dài, lại lần nữa liếc cái chày ở cửa, rất giống đại hán môn thần. Nam nhân này đối với Công Tôn Minh Đức rất trung thành, thậm chí không để ý an nguy bản thân, thay Công Tôn Minh Đức ngăn cản ám tiễn vô số lần.

Nàng biết võ công của bản thân, không cách nào cùng môn thần này ngang hàng, căn bản qua không được cửa ải này. Nàng bất đắc dĩ trở mình xem thường, không hề làm khó tiểu nha hoàn kia.

“Quên đi, quên đi. Ngươi đem đồ ăn đặt ở trên bàn đi! Nhìn tay ngươi run rẩy, lại bung, sợ không đem đồ ăn làm cho đổ ra nha.”

“Vâng, vâng, cảm ơn Vô Song cô nương.”

Tiểu nha hoàn như lấy được đại xá, vội vàng đem đồ ăn đặt trên bàn, đem ngự thiện tỉ mỉ bày ra, lại vội vàng vàng chạy đến ngoài cửa, tiếp nhận cái giỏ trúc trên tay Ngô ca, sau đó cẩn cẩn dục dục mà đi tới bên cạnh bàn, đem chén canh trong cái giỏ trúc ra.

Chén sứ mở lên, một mùi thơm ngát nhẹ nhàng bay lên.

“Đây là cái gì?” Long Vô Song đói bụng một buổi trưa, trong nháy mắt bị hấp dẫn đến.

” Là nải nải nô ti nấu mấy món ăn sáng cùng canh gà hạt dẻ. Tuy rằng không phải món ngon nhưng cũng rất mới mẻ, rau là loại tự nhiên của chúng tôi, vừa mới từ hậu viện hái xuống, nếu như không hợp khẩu vị của Vô Song cô nương, vẫn xin cô nương lượng thứ.”

Long Vô Song nghe vậy, nhìn tiểu nha hoàn vài lần. Xem ra, nha đầu kia lá gan không lớn, lại coi như lạnh lợi.

Bàn thức ăn trước mặt tuy rằng không trân quý gì, nhưng nâng đói bụng từ sáng sớm, những dưa cải cùng canh gà này tuy rằng không đủ tinh xảo nhưng đầy thơm ngon, vẫn khiến cho tham trùng trong bụng nàng xì xào kêu loạn.

Long Vô Song ngồi trên cái ghế, thu tay áo lại cầm lấy chiếc đũa, cho đồ ăn vào miệng. Những món ăn này, tuy không phải nguyên liệu hảo hạng nhưng thật ra khá mới mẻ, người nấu ăn dùng, đây mướt hương vị ngọt ngào, đồ ăn ướp ngon miệng, mỗi đồ ăn đều là giản dị có vị gia đình.

Tiếp theo, nàng cầm lấy thìa, múc canh vào miệng, đôi mắt trong nháy mắt trừng lại tròn ra càng lớn –

Không, phải, không!

A a, nói canh gà hạt dẻ này có thể nói là thượng phẩm nha! Thịt gà tròn mềm, không hề có mùi, sắc thuốc còn ngọt xuôi miệng, hạt dẻ và thịt gà vào miệng tan ra tức thì, dù cho vào cổ họng, nhưng miệng còn lưu mùi vị.

Mặc dù hưởng thức qua vô số sơn hào hải vị, nhưng nói canh gà hạt dẻ này lại vẫn khiến nàng kinh diễm không thôi. Nàng dùng hai tay che gò má đào mặt phấn hồng, phát ra tiếng rên rĩ hạnh phúc, cảnh tượng gần như mèo con muốn rã rời.

(Yan: mụi cũng mún ăn nữa Song tỷ // Vô Song: *liếc mắt* im đi, không có phần của mụi đâu, của ta hết // Yan: keo kiệt *tủi thân* *thút thút*)

Sau khi nuốt xuống phần canh gà kia, nàng mở mắt, vội vàng hỏi: “Người nói canh gà hạt dẻ này là do nải nải người hầm?”

Tiểu nha hoàn cúi người trả lời. “Đúng vậy, nải nải nô ti là đầu bếp trong phủ tướng gia, đã là đầu bếp ở chỗ này hơn bốn mươi năm rồi.”

Trời ạ, thật làm người không thể tin được, trong nhà mọc mọc đơn sơ này mà còn cất giấu một vị trù sư tay nghề cao siêu. Hơn nữa — hơn nữa — Công Tôn Minh Đức chết tiết kia, vậy mà được ăn tốt như vậy!

Nghĩ tới đây, hai mắt nàng sáng lên, nắm tay tiểu nha hoàn. Đại hán ngoài cửa, nhất thời toàn thân cứng đờ, gần như sẽ vọt vào cửa.

Long Vô Song khoát tay áo, đôi mắt sáng một tia.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài. Sao thế? Sợ ta nuốt nàng hay sao?”

Đại hán không đi tới, nhưng cũng không lui lại, lông mày rậm, mắt to trực tiếp nhìn Long Vô Song cầm tay tiểu nha hoàn.

Long Vô Song cũng không hứng thú để ý đến hắn, tự ý quay đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào tha thiết.

“Muội muội, muội tên gọi là gì?”

(Yan: Đúng là quá tráo trở nha Song tỷ!!! Có món ngon là lật mặt như bánh tráng á!!! // Song tỷ: im ngay, mún ăn không? Dè tỷ tỷ hỏi mụi mụi kia xong rồi làm cho mụi một phần nha!!! // Yan: dạ dạ, tỷ tỷ cứ hỏi, em chờ *icon háo hức* *icon mong chờ* // Người qua đường: *liếc Yan* hóa ra người lật mặt nhanh nhất vẫn là người!!!)

“Ách —” Tiểu nha hoàn thụ sủng nhược kinh, nhỏ giọng hỏi: “Vô Song cô nương là hỏi nô ti chăng?”

“Ở đây ngoại trừ ta ra, thì chỉ có một cô nương là muội, không phải là muội thì là ai?” Nàng vừa cười vừa nói. “Đến đây, nói cho ta biết, muội họ gì? Tên gọi là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Nô ti, nô ti —Nô ti họ Hạ, tên Ngân Hoa, năm nay mười lăm.”

“Thế này nha, Hoa muội muội, cũng không thể phiền phức muội, giúp ta đi hỏi nải nải muội một việc?”

Ngân Hoa nhu thuận gật đầu.

“Chuyện gì vậy?”

Long Vô Song xảo tiểu thiên hê*, lôi kéo tay nhỏ bé của Ngân Hoa.

(*) xảo tiểu thiên hê: chắc là tươi cười.

“Là như vậy, ta đây ở trong kinh thành mở một gian khách điểm, tại trù phòng đang cần một vị sư phụ, muội có thể giúp ta đi hỏi nãi nãi muội hay không, hỏi bà ấy có nguyện ý đi giả đến Long Môn khách điểm—” Nàng dồn dập tựa như pháo, nói một chuỗi dài, hai mắt Ngân Hoa lại càng trừng càng to, vẻ mặt có chút hoảng sợ, nhìn chằm chằm lưng Long Vô Song.

“Ách, vơ—” Ngân Hoa vội vàng muốn mở miệng, Long Vô Song lại vươn một ngón tay ngọc thon thon, ngăn cản nàng mở miệng.

“Đương nhiên, phương diện phúc lợi, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi lão nhân gia bà bà, không chỉ sẽ ở bên trong khách điểm, an bài một cái sân để bà ấy an cư, mỗi tháng còn có lương bổng cố định.”

“Vơ, Vô Song cô nương—” Ngân Hoa trên trán đổ mồ hôi, vội vã muốn nhắc nhở nàng, ngoại trừ Ngô ca ra, ngoài cửa còn người khác—

Long Vô Song lại lần nữa cắt ngang nàng.

“Muội trước tiên hãy nghe ta nói hết, ngoại trừ lương bổng ra, tam tiết* sẽ có tiền thưởng, nếu như sinh bệnh cũng có ngự—” Phát hiện bản thân nói sai, nàng ngừng một chút, cười đổi giọng. “Là đại phu chữa bệnh, tiền y được toàn bộ miễn. Nếu như bà ấy còn có yêu cầu nào nữa, cũng có thể cố gắng hết mức đáp ứng, tiền mà tuyệt đối không là vấn đề.”

(*) tam tiết: Đoan Ngọ, Trung Thu, Nguyên Đán.

“Ách— việc này—”

“Ừ?”

Con mắt của Ngân Hoa, lén nhìn nam nhân đứng ở cạnh cửa kia một cái. “Việc này phải hỏi trước tướng gia.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Hỏi hẳn chuyện gì? Ta không phải nghe nói, họ Công Tôn gia không ký phước ước sao?” Long Vô Song biến sắc, theo hăng hái bùng bùng trở nên có chút dương nanh múa vuốt. “Chính là nói, tướng kẻ trộm kia, quả thật là một nguy quân tử, bên ngoài nói đối ngoại, bên trong lại làm một bộ khác?”

“Không, không phải—” Ngân Hoa nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng, tuy rằng người đứng ở cổng, ngay cả mi cũng không nhắc một cái, nàng vẫn vội vàng lắc đầu. “Tướng gia người tốt lắm, Vô Song cô nương, ngài hiểu lắm—”

“Nào có hiểu lắm gì?”

Long Vô Song hừ một tiếng, mĩa mai nói.

“Hừ, ta sớm đã biết, Công Tôn Minh Đức là một Vương bát đản trong ngoài không đồng nhất. Nhân gia không phải đều nói sao? Tướng tử tâm sinh, tướng tử tâm sinh, trông hình dạng tử của hắn, mi cao mắt lợi, mũi cầu nhọn, bạc môi vô tình, lớn lên chính là một bộ diện mạo tiểu nhân, còn suốt ngày vẽ mặt lão bản rất giống mọi người khắp thiên hạ nợ hắn tiền. Theo khuôn mặt kia của hắn xem ra, thì biết hắn—”

Mắt thấy Long Vô Song càng nói càng mạnh mẽ, Ngân Hoa cũng bất chấp cái khác nữa, vội vàng cố lấy dũng khí, đối với người trước cửa vào la lớn.

“Tướng gia—”

Hai chữ này, khiến Long Vô Song có chút sùng sốt.

Nàng xoay người lại, quả nhiên liền trông thấy Công Tôn Minh Đức chết tiệt kia, đang khoanh hai tay, lão thần khắp nơi đứng ở cạnh cửa, rõ ràng là đem những câu mà nàng vừa mới nói đều nghe vào trong tai—

Hai gò má trắng mịn, lại có chút nóng. Nàng hít sâu một hơi, đầu ngẩng lên, mi dương cao, khí thế chống đỡ mạnh mẽ không giảm, không khách khí hỏi: “Thế nào? Lẽ nào ta nói sai rồi sao?”

Công Tôn Minh Đức vén áo vào phòng, con ngươi đen nhìn nàng, giọng điệu lạnh nhạt mở miệng.

“Hoá ra, Vô Song cô nương có lòng như vậy, đối với tướng mạo tại hạ quan sát tỉ mỉ như vậy. Chỉ là, rất không phải, tại hạ từ nhỏ như vậy, về sau còn thành Vô Song cô nương lượng thứ nhiều hơn.”

Má lúm đồng tiền phấn mềm mại không biết vì sao, không ngờ càng nóng hơn.

“Khư, ai chú ý hình dạng người dài ngắn!” Nàng thối một tiếng.

“Đúng.” Hắn không lạnh không nóng, chấp tay vái chào.

Nghe giọng điệu bình tĩnh kia, Long Vô Song mi đập vào mắt, bỗng nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu hơn.

“Công Tôn Minh Đức, ta hỏi ngươi, ngươi đêm phái người đem ta bắt đư, còn khiến người ta hạ độc, phế võ công của ta là có ý tứ?”

“Vô Song cô nương hiểu lắm rồi, mấy ngày qua kẻ cấp dần dần tăng, tại hạ không phải sợ cô nương ngày đêm làm lụng vất vả, không chú ý an nguy của bản thân, cho nên mới mời cô nương đến hàn xá ở một thời gian.”

“Ta nghe ngươi thối lắm!” Nàng tức giận đến miệng không ngăn lại được.

Đối với giáo dưỡng khuyết thiếu của nàng, kinh thể hãi tục, cách kinh phản nôi, không đủ sớm đã thấy nhưng không thể trách, vẻ mặt trên mặt vẫn là bình thản ung dung, bình tĩnh trả lời: “Nếu như mặc kệ cô nương cố tình làm vậy, chỉ sợ sẽ liên lụy người vô tội.”

“Ngươi—”

“Cho nên còn thỉnh Vô Song cô nương thứ lỗi, ở hàn xá tu thân dưỡng tính.”

Một cô hoà khí xông thẳng lên ốt, Long Vô Song tuyệt đối không ngờ nam nhân này sẽ không từ thủ đoạn như vậy. “Đường đường một đương triều tể tướng, bắt người hạ độc, loại chuyện tam hạ này, ngươi không cảm thấy thẹn với tổ tiên nhà ngươi sao?”

Họ Công Tôn nghe vậy, lại có chút vung khóe miệng lên.

Hắn khó có được nụ cười thật tình kia, khiến lòng của nàng nhảy lên, đột nhiên rối loạn vài cái, không biết là bản năng cảnh giới hoặc là nguyên do khác—

Nguyên do khác?

Phi phi phi, còn có nguyên do khác gì, đương nhiên là bởi vì tức giận công tâm—

Nàng nhú mi tâm, ở bên trong lòng nằng trĩu, bên tai lại nghe thấy, hắn hỏi hột một câu.

“Vô Song cô nương cũng không ngại thẹn với tổ tiên nhà mình chứ, tại hạ làm sao cần xấu hổ một mình?”

Àm!

Toàn bộ mạch suy nghĩ đều bị lửa giận bùng nổ hết. Nàng khẩu khí đảo ngược, nắm chặt nắm tay, suy nghĩ có nên ngay tại chỗ đánh bẹp mũi hắn hay không.

Công Tôn Minh Đức lại tiếp tục nói: “Vô Song cô nương, hàn xá mặc dù không bằng sân nhà Long Môn khách môn khách điểm lịch sự tao nhã, nhưng hoàn cảnh cũng thập phần thanh tịnh và đẹp đẽ, coi như là thanh âm bên ngoài báo đến cũng không truyền đến nơi đây. Cô nương cứ yên tâm đi ở đây nghỉ ngơi, tuyệt không có người làm phiền.”

Ý tứ nói là, cho dù nàng quát thủng cổ họng, người bên ngoài cũng tuyệt đối nghe không thấy tiếng hét chói tai của nàng!

Nàng híp con ngươi, chịu đựng hạ con giận dữ, nghiêng răng hỏi: “Công Tôn Minh Đức, ngươi là cố ý muốn giam ta bao lâu?”

“Vô Song cô nương muốn nói như vậy cũng có thể.”

“Ngươi thật to gan.” Nàng thật nhẹ giọng, ngoác ngoác nhìn thẳng hắn. “Ngươi rõ ràng biết rõ ta là ai lại vẫn muốn giam ta?”

Công Tôn Minh Đức nhìn nàng, con ngươi đen sâu không thấy đáy, trực tiếp nhìn trong mắt nàng.

Hai người giằng co chẳng được, bên trong có khoảng khắc yên tĩnh.

Sau hồi lâu, hắn mới mở miệng, dùng thanh âm rất bình tĩnh, thông dong trả lời.

“Không sai.”

Khách khách—khách khách—

Đêm khuya, trong sương phòng của tướng gia phía đông, truyền đến âm thanh vô cùng nhỏ xíu. Tiếng vang cực thấp, bị tiếng côn trùng kêu vang trong đêm thu che đi không ít.

Trên bệ cửa sổ bên trong sương phòng, một cô nương xinh đẹp đang ngồi.

Nhưng mà, nàng ngồi ở trên bệ cửa sổ không phải đang ngắm trăng, không phải đang ngâm thơ, lại càng không phải đang nhớ tình lang—nàng là cầm lấy đao bạc, nỗ lực trên cửa sổ cửa thiết liên*—

(*) thiết liên: dây xích sắt.

Khách khách—ba!

Tiếng vang dừng lại, thì thảo vang lên tiếng oán giận.

“Chặt đứt?” Long Vô Song không dám tin nói nhỏ. “Còn nói là cái gì đao chém sắt như chém bùn, ta xem cầm đầu hũ cất còn gần giống nhau.” May là,

nàng còn có một đao khác.

Nàng ném xuống đao bạc bị cắt thành hai đoạn, lại từ trong ngực móc ra một bả chủy thủ, tiếp tục theo giữa cửa sổ, cái khóa ngoài cửa sổ kia, thiết liên đã bị cắt một nửa.

Nguyên là nàng cũng không nghĩ tự thân động thủ làm loại công việc nặng nhọc này. Nhưng mà, mấy ngày này đến nay, nàng dùng hết biện pháp, mưu đồ hồi lộ nô bộc của họ Công Tôn gia, thay nàng chuyển tin tức, hoặc là trực tiếp thả nàng ra ngoài.

Thế nhưng cũng không biết họ Công Tôn lão tặc kia giáo dục thế nào, các nô bộc một người so với một người còn muốn chết trung, ngay cả tiểu nha hoàn Ngân Hoa cũng đem Vương bát đản kia nói coi như phục tùng thánh chỉ, nàng xòe ra ngân phiếu, xòe ra châu bảo, chưa từng người nạp đồng ý cảm, càng đừng nói là thay nàng chuyển tin tức hoặc đuổi nàng ra.

Thật là!

Nàng thấp giọng chửi.

Người nào dưỡng nô bộc đó, toàn gia này tất cả đều là đầu tảng đá, không biết biến báo*!

(*) biến báo: dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

Đến sau cùng, nàng chỉ có thể cố gắng tự cứu, thừa dịp lúc đêm khuya người vắng, lén lút cắt thiết liên trên cửa sổ!

Hả, chặt đứt!

Lần này, đoạn thiết liên chính là.

Long Vô Song trong lòng vui mừng, vội vàng đẩy cửa sổ ra, nhưng đã quên thiết liên còn quấn ở trên đầu.

“Không xong!”

Nàng mới ở trong lòng âm thầm hô một tiếng, chợt nghe trong bóng tối văng về phát ra tiếng leng keng leng keng thật lớn, thiết liên quấn lấy song cửa sổ, đều bị dây rơi xuống mặt đất.

Tiếng leng keng chói tai vang liên tục liên tục, nàng tâm hoảng ý loạn, vội vàng đưa tay bắt lấy. Nhưng mà, dây xích này dài quá bất một bên bên kia còn đang rơi xuống, nàng một bắt lại bắt, nhiều lần bắt, cuối cùng trong trận lộn xộn, một lần nữa bắt ổn, ngay cả người mang dây xích ném ngoài cửa sổ.

Leng keng leng keng leng keng — phịch!

“A —”

Tiếng kêu sợ hãi chợt vang chợt dừng. Sau đó, là một mảnh yên lặng.

Long Vô Song cứng ngắc nằm trên mặt đất, không dám lộn xộn, hàm răng trắng tinh cắn chặt môi đỏ hồng, liều mạng chống cự không phát ra âm thanh: trong lòng nhưng là chửi mắng liên tục.

Chết tiết —

Đáng ghét —

Ô ô, đau quá —

May là, một lát sau, ngoại trừ tiếng gió thổi sà sạt trong rừng trúc ra, trong tòa nhà không có bất cứ tiếng bước chân truyền đến.

Nàng thở dài một hơi, cần cần dục dục buông thiết liên, chậm rãi đứng lên, nhưng mà cái móng ngã đau lại khiến nàng đau đến rên rỉ lên tiếng.

” Công Tôn Minh Đức đáng chết, bản cô nương đời này tuyệt đối với người thề không đội trời chung!”

Nàng xoa móng phải đang đau, một quai một quai đi qua cổng tròn, lại lén lút dọc theo hành lang gấp khúc đi tới tường vây phía sau tướng gia phủ.

Mặc dù nàng rất muốn trực tiếp từ cổng rời khỏi, nhưng mà nghĩ cũng biết, trước sau cánh cửa khẳng định có người gác. Nếu không có đường có thể đi, nàng cũng chỉ phải leo tường.

Nói lại, leo tường là thế nào? Hừ hừ, nàng cũng không phải lần đầu tiên leo tường!

Chỉ là đi tới biên tường, nhìn bức tường cao như vậy, nàng mới bất ngờ nhớ tới, bản thân bị hạ được, công lực bây giờ sớm đã mất hết.

Nàng lui về phía sau vài bước, tính thử nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm “Đạo cụ” trợ giúp.

Chỉ thấy “Đường đường” tướng gia phũ, khắp nơi trống không, không những không có cảnh giả sơn, ngay cả cây mọc gần tường cũng không có, càng miễn bàn là có thể khiến nàng leo tường gì đó.

“Chết tiệt, đây rốt cuộc là cái tòa nhà quý gì hả?”

Nàng oán hận chửi mắng, chỉ có thể nhấc váy cắn răng sờ soạng tìm lung tung xung quanh. Nhưng mà, tìm một hồi lâu, nàng chỉ tìm được gần góc tường một ít củi mới chặt –

Còn có một lỗ chó.

Dưới ánh trăng, nàng cúi đầu, trừng mắt nhìn cái lỗ nho nhỏ kia.

Không!

Là có nhẫn, ai không thể nhẫn. Nàng tuyệt đối không không chui lỗ chó!

Long Vô Song hít sâu một hơi, lại lần nữa nhìn bức tường cao kia.

Kỳ thực, tường này xem ra cũng không cao, chỉ cần chạy lấy đà, hẳn là có thể leo qua tường bao quanh rách nát kia.

Nàng lạc quan nghĩ, lui về phía sau vài bước, chịu đựng móng phải đau nhức đi phía trước, sau đó duỗi tay, ra sức nhảy –

Ác ác, leo!

Nhưng mà, còn không kịp vui mừng, nàng liền kinh hãi phát hiện, ngói của tường bao quanh vậy mà bắt đầu rơi xuống.

Úc, không thể nào? Ông trời sẽ không đối xử với nàng như vậy nữa?

Tâm niệm chợt hiện, trong nháy mắt, ngói cũ hướng nàng rơi xuống, tan rã tại chỗ.

“Ai a –”

Long Vô Song lại lần nữa ngã trên mặt đất.

Lần này, không chỉ có móng phải gặp họa, ngay cả móng trái cũng vô pháp may mắn tránh khỏi tai nạn, móng của nàng đau giống như là có hỏa thiêu. Hơn nữa, càng gay go chính là, nàng còn trật mắt cá chân.

Trăng trên đỉnh đầu, trúc điệp sàn sạt, một chút chấm nhỏ trong trời đêm lập loè.

Long Vô Song rên rỉ xoay người, quỳ rạp trên mặt đất, đau đến ngay cả lệ đều phải chảy xuống.

Chết tiệt, cừu bất báo này không phải nữ tử!

Dưới đáy lòng nàng thề, mở hai mắt ngán lệ mơ mơ màng màng, chỉ thấy lỗ chó nho nhỏ gần ngay trước mắt.

Tốt! Lỗ chó thì lỗ chó, bất quá chính là lỗ chó thôi!

Tiểu nữ tử co được dân được, chờ nàng sau khi ra ngoài, còn sợ không thể chinh tướng tử kẻ trộm kia kêu trời không ứng, kêu đất không linh sao?

Để có thể báo thù, Long Vô Song gần như phát điên cắn răng một cái, chịu đựng cái móng đau, trong đầu tưởng tượng thấy hình ảnh làm sao hành hạ tướng tử kẻ trộm kia, một bên chịu nhục, ghé vào bùn trên mặt đất, xuyên thấu qua lỗ chó nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài là một cái hẻm nhỏ, đêm khuya người vắng, bốn bề vắng lặng.

Sau khi khẳng định sẽ không bị người nhìn thấy, nàng mới hít sâu một hơi, tiến vào lỗ chó nho nhỏ kia.

Ngay từ đầu, tình hình coi như thuận lợi.

Hai tay của nàng đi qua, đầu cũng qua, nhưng khi tới ngực, lại có chút trở ngại. Nàng là người học xiếc ảo thuật, phun ra toàn bộ khí trong lồng ngực, ra sức chen rồi chen, thật vất vả mới từ trong lỗ qua nửa thân thể.

Tiếp theo, nàng thở hổn hển, một lần nữa chấn tác tinh thần, thử muốn đem nửa người dưới cũng qua lỗ chó, lại kinh hãi phát hiện — nàng chui không qua!

Cho dù nàng chen thế nào, di chuyển thế nào, cho dù nàng làm sao nhả ra hết toàn bộ khí tức, nàng chính là không thể qua. Càng đáng sợ chính là, lúc nàng cuối cùng bỏ đi, định lui về phía sau, không ngờ phát hiện nàng không chỉ không cách nào tiến lên cũng không lui về được.

Nàng nàng nàng nàng nàng — nàng, kẹt, rồi!

Trăng nhô lên cao, chằm nhỏ lập loè.

Đêm khuya người vắng, giữa chỗ của tượng phủ gia, lão bản nương Long Môn khách điểm mắc kẹt.

Long Vô Song trừng mắt nhìn trăng sáng trên bầu trời, gần như có thể tưởng tượng, sau hừng đông, tình cảnh bi thảm khi bản thân bị người phát hiện, lại càng không nói, lời đồn bát quái trong kinh thành lại truyền nhiều lời khó nghe.

Nghĩ vậy, mặt nàng trong nháy mắt không có huyết sắc, trong lòng cả tiếng kêu rên.

Không cần nha –

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đêm lạnh như nước, ngân nguyệt nhô lên cao.

Công Tôn Minh Đức đứng dưới trăng sáng, chấp tay mà đứng, nhìn dị vật của tường biên. Mông phần mềm mại, dưới lớp tơ tằm mỏng manh, độ cung mê người, theo bên trong tường xem ra, phong cảnh có thể nói đẹp không sao tả xiết.

Hắn nhìn lớp tơ tằm uyển chuyển lên xuống, âm thầm đoán rằng nàng hẳn là kẹt trong chỗ là nguyên nhân chính yếu.

Hắc sắc nhìn trên váy tơ tằm, dùng kim tuyến thêu hoa cảnh; hình dáng hoa văn trên hồng hài thêu như ý, vớ lót bên trong trắng như tuyết. Kiểu dáng như vậy không chỉ hoa lệ nhưng lại nhìn rất quen mắt.

Mấy ngày này, hắn chỉ thấy qua một vị cô nương, ăn mặc váy như vậy — trên thực tế, hắn biết cô nương, cũng chỉ có một vị sẽ làm ra loại chuyện điên rồ này.

Cho nên nói, hắn tuyệt không cảm thấy kinh ngạc.

Đột nhiên trong lúc đó, nàng lại di chuyển.

Một chân rút giày thêu, giầy dựa trên mặt đất, mông phần che bởi váy tơ tằm cũng gắng sức lắc lư. Nàng đầu tiên là thử chui về phía trước, sau đó lại thử lui về sau, sau khi thử nhiều lần, mệt thì ngừng lại.

Long Vô Song ở ngoài tường, mặt đến thờ dốc, trong miệng vẫn thỉnh thoảng phát ra tiếng chửi mắng. Công Tôn Minh Đức có thể nghe thấy, tục danh và quan hàm của hắn bị sửa thê thảm, thỉnh thoảng lại chen lẫn ở trong đó, chỉ là giọng nói so với lúc này càng có chút yếu ớt.

Hắn nhú mi,, ánh mắt không có di chuyển.

Nữ nhân này thực sự là quật cường!

Từ khi hắn phát hiện nàng kẹt ở chỗ này, ít nhất cũng có một khắc* đồng hồ rồi; hắn có thể kết luận thời gian nàng kẹt ở chỗ này rõ ràng so với một khắc đồng hồ càng lâu. Thế nhưng, nàng từ đầu tới đuôi chỉ không ngừng thấp giọng chửi mắng chính là chưa từng lên tiếng kêu cứu.

(*) một khắc = 1/4 giờ = 15 phút.

Nếu như, nàng ngay từ đầu liền không nê mặt lớn tiếng kêu cứu, khẳng định sẽ không kẹt chặt đến như vậy.

Mất thấy nàng lại lần nữa giầy dựa lên, không một chút nào từ bỏ, hắn mới bỏ cảnh đẹp ý vui này, chậm rãi mở miệng.

“Vô Song cô nương.”

Cái mông nhỏ lắc lư kẹt ở ngoài lỗ trong nháy mắt cứng lại.

Bạc môi khẽ nhếch, lộ ra một mặt tiếu ý*. Hắn mở miệng lại nói: “Không biết phong cảnh bên ngoài hay không?”

(*) mặt tiếu ý: nụ cười châm biếm.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn chống đỡ tự tôn còn sót lại, dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời.

“Tĩnh đầu* đầy trời, ánh trăng như tuyết, cũng không tẻ lắm”

(*) Tĩnh đầu: sao.

“Nghe là không tẻ.” Song chương của hần vòng trước ngực, tiểu ý bên bạc môi không giảm. “Tại hạ không biết, Vô Song cô nương người còn có sở thích nửa đêm chui lỗ chó.”

“Hừ, chuyện người không biết còn nhiều lắm!”

“Hoàn toàn chính xác. Nhưng mà, cảnh đêm đường phố bây giờ là tĩnh mịch, nhưng sau khi hừng đông, khi người đến người đi giữa đường phố, có lẽ là một cảnh vật khác, người nói sao?”

“Công Tôn Minh Đức, người — ư! Đau quá!” Nàng tức giận đến muốn mở miệng mắng chửi người, nhưng mới khẽ động, hông và thắt lưng liền đụng phải tường, đau đến nàng lập tức ngoan ngoãn than, không dám làm bừa.

“Thắt lưng cô nương bị thương sao?”

Tiếng nói nồng đậm từ phía sau lại gần. Âm thanh kia càng gần, gần đến ngay phía sau nàng, gần đến nàng không tự chủ được tưởng tượng, nam nhân đáng hận này đang xem của nàng — của nàng —

Đỏ mặt nóng lên, trong nháy mắt bốc lên má phẫn, nàng cắn môi, cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Nói thừa.”

Sau đó nàng liền phát hiện, hông và thắt lưng của mình có thêm một bàn tay to ấm áp.

“Thật dễ rồi.” Tiếng nói nồng đậm gần càng thêm gần hơn.

Má phẫn càng hồng càng nóng, nàng lên tiếng sợ hãi: “Này, người làm cái gì?”

” Cô nương tốt nhất là khép miệng lại.” Họ Công Tôn mở miệng cảnh cáo nói, bàn tay to tiếp tục hướng hông thắt lưng của nàng, cùng cái lỗ trên tường khe chen vào.

“A, người sờ chỗ nào, đừng sờ loạn, sẽ ngứa —” Mặt nàng càng hồng, không chịu nghe lời cảnh cáo, vẫn như cũ dưới tay hần gây dựa lưng tung. “A a, đáng ghét, đau quá người đừng sờ nữa, buông ta ra, họ Công Tôn Minh — khụ khụ khụ khụ —”

Một con bụi cát đập vào mặt, tấn công nàng, mặt miệng đầy đều là.

Sau đó, một lực đạo ôn hòa lại cứng rắn ôm lấy thân thể của nàng, dễ dàng làm cho nàng thoát khỏi cái lỗ chó chết tiệt kia.

“Người này — khụ khụ khụ — Vương bát đản — đừng chạm ta — buông ra, buông ra —” Nàng giữa bụi cát ho khụ khụ, một bên phui hần.

Công Tôn Minh Đức nghe vậy, lập tức tuân mệnh làm theo.

Chỉ là, mũi chân mới chạm đất, mắt cá chân bị trật, cùng thắt lưng bị thương liền một trận đau nhức, nàng đau đến oa oa kêu to, tay nhỏ bé vội vàng lại bám lấy cần cổ hần.

“A! A! Đau quá, đau quá —”

Hần mặt không chút thay đổi, khoan tay ngồi nhìn nàng; nàng là vừa tức vừa quẫn, không chịu thua trừng mắt. Tuy rằng bầu không khí xấu hổ, nhưng nàng kiên quyết không chịu buông tay, chỉ sợ chân một khi chạm đất lại liên tiếp đau nhức trở lại trên lưng.

Trong đêm tối, hai người liền như vậy tại chỗ, bụi bặm bốn phía bay ra dần dần rơi xuống đất. Tư thế chật vật của Long Vô Song, lúc này mới bắt ngờ phát hiện, lỗ chó nho nhỏ kia lại trở nên lớn hơn nhiều.

Nàng thoáng ngần ngại, cúi đầu nhìn, lại phát hiện năm ngón tay bên phải của Công Tôn Minh Đức, toàn bộ đầy bụi bặm.

Lão Thiên, người này có thể tay không bóp nát viên gạch sao?

Không, nàng mới không tin!

Thế nhưng, nếu như hần không phải lấy tay, mới vừa rồi là bất luận cái gì vật gì làm vỡ vụn mặt tường kia? Trên tay hần căn bản không có bất cứ vật gì nha!

Nam nhân này có thể tay không đá vụn, không phải tiêu biểu hần —

“Người biết võ?” Nàng trừng lớn mắt hỏi.

Hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Biết sơ sơ.”

Biết sơ sơ?

Hừ, biết sơ sơ cái quỷ á!

Biết sơ sơ là có thể tay không đá vụn? Hắn thậm chí không phải đánh, hoặc dùng nội lực phá vỡ, bởi vì nàng căn bản không bị gạch vỡ đánh tới. Nam nhân này chỉ dùng ngón tay để bóp nát viên gạch!

Trong khoảng thời gian ngắn, lông tơ trên cổ nàng dựng thẳng lên. Nhưng trong nháy mắt, một cái ý niệm khác trong đầu lại khiến nàng tức giận đến đã quên sợ hãi.

“Ngươi, Vương bát dân này. Buổi tối đó, hắc y nhân tới bắt ta chính là – ai nha!” Nàng nắm chặt vạt áo của hắn, thờ hồng học tố cáo, nhưng đã quên bản thân chân bị thương, chân vừa chạm đất nàng liền đau đến lần thứ hai yếu ớt văng lại bám lại trên người hắn.

“Vô Song cô nương, cần giúp đỡ sao?” Hắn mặt không chút thay đổi, khách khí mở miệng.

Nói thừa, ngươi là mắt mù sao?

Nàng ở trong lòng mắng, nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên tiểu ý, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là muốn cắn chặt hàm răng, buông tay.

Hết lần này tới lần khác, lý trí và đau đớn đều đang nhắc nhở nàng, nghìn vạn lần khi đứng ở chỗ này đừng hành động theo cảm tính. Trước mắt chỉ có người này có thể giúp nàng, nếu như hắn buông tay mặc kệ, đem nàng ném ở chỗ này, nàng sợ là ngay cả cũng bỏ không được.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ăn sơn trân hải vị, biết nhất không có thể ăn gì, chính là thiết thối trước mắt.

Tốt, nàng nhẫn!

Long Vô Song hít sâu một hơi, mở miệng cười bì tiểu nhục: “Tướng gia, có thể xin ngươi giơ cao đánh khẽ, giúp ta một việc không?”

Công Tôn Minh Đức lúc này mới giơ tay lên, chặn ngang eo muốn ôm lấy nàng. Chỉ là, bàn tay to vừa mới chạm thắt lưng của nàng, nàng đau đến hô to gọi nhỏ.

“A, đau quá đau quá...” Nàng đau đến hộc mắt rung rung. ”Nhẹ chút, nhẹ chút!”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Sưng lên rồi!” Nàng vừa then vừa giận trợn mắt nói.

Hì hộ từ trước đến nay không hiện lên sắc mặt hắn, vẻ mặt lộ ra bất khả tư nghị hiếm có.

“Cô nương rốt cuộc kẹt ở nơi này đã bao lâu?”

Về mặt nàng đỏ bừng nhếch môi, chính là không chịu trả lời.

Trong nháy mắt, tiểu ý trên con ngươi đen gần như muốn thể hiện ra. Hắn chịu đựng không cười, cũng không truy vấn nữa, bàn tay to dày rộng nâng mỏng phần, giống như ôm hải tử, đem nàng ôm lên.

Trong bóng đêm, mặt cười của Long Vô Song không bị bóng chế ửng đỏ thành một mảnh.

Ngay cả nói kinh hãi thế nào, chung quy là một cô nương, hơn nữa nàng thân thể đặc biệt, tính cách ngang ngược đáng yêu, tuy rằng mỹ thì mỹ, nam nhân có chút gan dạ sáng suốt chỉ dám rất xa nhìn nàng, nếu như nam nhân nhất gan một chút thì ngay cả nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái.

Sau khi cập kê, không có nam nhân gặp mặt qua nàng một cái càng không nói đến là đang ôm hông của nàng, thân thể dán lấy ôm vào lòng, ôm vô cùng thân thiết như vậy đi đi lại lại.

Hắn đi mỗi một bước, nàng là có thể cảm thụ được, cánh tay hữu lực của hắn bao bọc lấy nàng.

Gần Công Tôn Minh Đức như vậy, nàng mới phát giác, hắn có bao nhiêu cao to rắn chắc, thân thể dưới áo bào tro kiên cường giống như thiết chú*, thân thể nhìn như yếu ớt kia chỉ là bề ngoài do áo bào tro rộng thùng thình gây ra, hơn nữa đêm đó, cùng với mới vừa rồi, hai tay lộ ra của hắn xem ra, võ nghệ của hắn khẳng định không thua mặt đen.

(*) thiết chú: sắt đúc.

Nam nhân này quả nhiên lão gian rất xảo trá, thảo nào nàng luôn thua bởi trên tay hắn.

Hừ, quả là chết tiệt –

” hắc xì!”

Trong lòng mới chửi mắng một nửa, nàng liền cảm thấy chớp mũi ngứa ngáy, nhin không được hắt hoi.

“Vô Song cô nương xin bảo trọng.” Giọng nói của hần bình ổn. “Nếu cô nương có sơ xuất gì, Minh Đức sợ là gánh không nổi.”

Sơ xuất?

Toàn bộ sơ xuất bây giờ của nàng, còn không phải do hần làm hại!

“Gánh không nổi?” Nàng hiếng mắt, mặc dù trong lòng biết không thể tại đây liền phát hỏa, trong miệng vẫn nhin không được châm biếm hần. “Lời này của tướng gia có thể nói là khách khí rồi, người ngay cả người cũng dám trời lại, hôm nay còn có chuyện gì là tướng gia gánh không nổi?”

“Thả cô nương ra ngoài đi đoạt gạo cống phẩm, liên lụy đến người vô tội.” Hần ôm trong lòng cô nương được chiều chuộng nhất khắp thiên hạ, nhưng cũng bốc đồng nhất này một mạch hướng sương phòng nàng ở tạm, mặt không chút thay đổi trả lời. “Chuyện này, ta liền gánh không nổi.”

“Họ Công Tôn Minh — ai a!” Nàng thẳng thắt lưng muốn mắng chửi người, chỉ là nói mới ra khỏi miệng thì đau đến lại lùi về bám trên vai hần. Ngay cả khóe mắt cũng đau đến chảy lệ, nàng vẫn nghiêng răng giọng căm hận nói: “Người, đồ chết tiệt này, tốt nhất cầu khẩn không nên ngày nào đó ở trong tay ta!”

“Làm phiền Vô Song cô nương nhắc nhở, tại hạ nhất định sẽ đem lời của cô luôn luôn nhớ kỹ trong lòng.”

“Công Tôn Minh Đức, người ít đặc ý đi!”

“Tại hạ không dám.” Hần đi qua hành lang uốn khúc, băng qua cổng tròn, khí định thần nhân trả lời: “Gia phụ có huân, người kiêu tất bại, người bại tất vong*, Minh Đức một ngày không dám quên.”

(*) người kiêu tất bại, người bại tất vong: người kiêu cần sẽ thất bại, người thất bại sẽ chết.

Nàng nghe được nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể hé miệng, cắn một miếng thịt trên bả vai hần. Nhưng mà, một trận gió đêm kéo tới, thổi trúng môi nàng lạnh run, vội vàng đem miệng ngậm lại.

Kỳ lạ chính là, gió kia tuy là lạnh, thân thể của hần cũng ấm áp.

Nàng vô cùng kinh ngạc cúi đầu, mới phát hiện, Công Tôn Minh Đức dùng ống tay áo rộng thùng thình che chở nàng. Tình cảm ấm áp từng đột từ lòng bàn tay dày rộng của hần, cách lớp quần áo từ lưng truyền đến, hơi nóng theo gân mạch đi toàn thân, làm ấm thân thể của nàng.

Thậm chí tay chân nàng cũng ấm áp.

Tình cảm ấm áp kia xuất hiện trong lòng, hơi thở bên mép nói, lại mắc kẹt ở cổ họng, cũng nói không nên lời nữa. Nàng chỉ cảm thấy vừa tức vừa giận, lại không chỗ phát tiết, chỉ có thể bám trên đầu vai hần, nhếch môi đỏ mọng âm thầm bực mình.

Trăng thu treo cao đỉnh đầu, ánh trăng nhàn nhạt tản xuống, bốn phía bỗng ngưng lại tĩnh mịch.

Bình thường thiên hạ trong lòng sắc bén đột nhiên ngừng nói, trở nên lặng lẽ không lên tiếng. Công Tôn Minh Đức còn tưởng rằng nàng tức giận đến nói không ra lời, không nhin được cúi đầu xuống, liếc nàng một cái.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, má lúm đồng tiền tinh xảo tuyệt mỹ kia mở ra, hiện ra bóng loáng. Đôi mi thanh tú cong cong, môi đỏ mọng nhuận nhuận, quai hàm kiên quyết chọc người tâm thương xót, mà lông mi mắt thật dài chưa khô còn dính lệ khi bị thương, giống như nhẹ nhàng nháy mắt giọt lệ kia sẽ rơi xuống.

Hai người tuy rằng nhiều năm hồ đầu, thế nhưng hần chưa bao giờ từng nhìn gần qua nàng như vậy.

Long Vô Song dưới ánh trăng, đẹp đến khiến người ta khó có thể di chuyển ánh mắt.

Công Tôn Minh Đức trong lòng rung mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trấn định tâm trạng, nhắc nhở bản thân, nữ tử này chính là một tai họa vô pháp vô thiên. Chỉ là, hương thơm vẫn tràn tràn vương vấn hần; tay hần cũng có thể cách quần áo hơi mong cảm thụ được sự mềm mại của nàng –

(Yan: Minh Đức ca ca, dám ăn đậu hủ Song tỷ nè!!! Múi méc cho coi!!! // Minh Đức: *giờ tay, bóp vụn viên gạch* // Yan: *ón lạnh, rung mình* Minh Đức ca ca cứ tự nhiên....)

Hần nghiêm mặt lạnh, không tự giác tăng nhanh bước chân, trong chớp mắt rồi sai bước vào sương phòng, đem nàng ôm đến giường lớn.

“Vô Song cô nương, thời gian không còn sớm, cô nương sớm nghỉ ngơi, tại hạ đi trước xin cáo lui.” Nói xong, nhẹ buông tay, tiếp theo để lui ra, xoay người liền ly khai.

Đồng!

Nàng tăng tăng lóp lóp đánh ngã trên giường.

Đổi đầu thô lỗ như vậy cùng với vẻ mặt Công Tôn Minh Đức lạnh nhạt, khiến thất lung của nàng, chân của nàng tất cả đều đau lên. Khuôn mặt nàng cũng trầm xuống, quai hàm giờ lên mềm mại nói.

“Chờ một chút, ngươi đứng lại đó cho ta!” Nàng lạnh lùng mở miệng, lại khôi phục thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến kia. “Công Tôn Minh Đức, chân ta bị thương, ngươi chỉ ít trước tiên gọi một ngự y hoặc đại phu đến đây đi?”

Mi dày như mực của nàng có hơi nhăn lên.

Quai hàm của nàng đánh càng cao.

“Về mặt kia của ngươi là cái gì, chẳng lẽ muốn ta đợi đến lúc sáng sớm sao?”

Trong con ngươi đen, hiện lên một tia âm u. Công Tôn Minh Đức một chữ không nói, chậm rãi đi trở về bên giường, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay to cầm mắt cá chân của nàng, nhanh chóng vừa chuyển!

Chợt nghe đến “Khách” một tiếng.

“A, đau quá!” Long Vô Song không chuẩn bị trước, bị vặn như vậy đau đến choáng váng, đưa tay đánh bờ vai của hắn. “Ngươi, Vương bát đản này, dám — dám —”

Công Tôn Minh Đức đứng dậy, lạnh nhạt bỏ xuống hai chữ.

“Được rồi*.”

“Cái gì khen ngợi*? Ngươi vặn như vậy, ta về sau nếu như què làm sao bây giờ?” Nàng vừa tức vừa giận, tiện tay cầm cái gối lên, tùy tiện hướng hắn ném tới, tức giận hô: “Ta muốn đại phu! Ta muốn ngự y! Ngươi đi kêu ngự y qua đây cho ta!”

(*) Được rồi (好了) cùng âm khen ngợi (好了).

“Đêm đã khuya, đại phu, ngự y cũng là người, cũng muốn nghỉ ngơi.” Hắn lạnh lùng nhìn nàng, bổ sung một câu. “Một lát ta sẽ phái nha hoàn mang thuốc trị thương sang đây.”

Nhìn ánh mắt kia của hắn, vẻ mặt kia giống như đem nàng trở thành hải tử vô cơ gây rối. Trong lòng nàng có bức bối, còn muốn mở miệng nói, hắn cũng đã cũng không quay đầu lại, tự ý xoay người rồi đi.

“Này này này này, ta nói còn chưa nói hết mà! Ngươi muốn đi đâu?”

“Ngươi dám đi thử xem!”

“Công Tôn Minh Đức, ngươi quay lại cho ta!”

“Công, Tôn, Minh, Đức —”

Thân hình cao lớn đi ra sương phòng căn bản không để ý tới, tiểu nữ nhân bốc đồng ngang ngược phía sau kia, uy hiếp và mệnh lệnh hết lần này đến lần khác. Hắn lộ ra khuôn mặt lạnh nhạt, chậm rãi đi trở về phòng mình, mặc kệ tiếng kêu la giận dữ kia, một tiếng lại một tiếng vang dội trong bóng đêm.

Một trận gió thu, từ song cửa sổ thổi qua người, quanh quẩn trong sương phòng không đi.

Long Vô Song ngồi ở trên giường lớn, lưng dựa vào gối mềm, chân kéo đến trước ngực, che kỹ càng, không cho gió thu có thể chui vào kẽ hở.

Nàng lúi kúi áo choàng lên cũ mà dày kia, sau đó dùng khăn ấm đem hai tay lau sạch sẽ.

Tay nhỏ bé mềm mềm, đáng vẻ giống như hoa lan. Nàng từ trong khay bên giường, lấy bánh Trung thu cắt lớn bé hộp khẩu vị bỏ vào trong miệng, chậm rãi thưởng thức.

Đầu bếp nữ tóc hoa râm bên cạnh, thân hình sung túc bình an, nhìn nàng kỹ càng nhai chậm rãi nuốt, có chút khản trương, hỏi: “Vô Song cô nương, bánh Trung thu này thế nào?”

Nàng cong môi cười, lại lần nữa dùng khăn lau hai tay.

“Hơi ngọt một chút, nhân táo nên ít một chút, mùi vị mới vừa.”

Đầu bếp nữ liên tục gật đầu. “Tốt lắm, ta sẽ làm lại, kêu Ngân Hoa đưa tới cho cô nương thử xem” Khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, cười đến mức không thấy mắt.

“Ta đợi.”

Đầu bếp nữ liên tục gặt đầu, đang cầm bánh làm thử.

“Ai, trong phủ tướng gia, ngoại trừ đều là nam đinh, đồ ngọt này nha, không mấy người thích ăn.”

“Không phải còn có Ngân Hoa sao?”

“Tôn nữ kia của ta nha, là bởi vì có Vô Song cô nương tới chỗ này làm khách, mới bị kêu đến đây hầu hạ cô nương.” Đầu bếp nữ nhìn bánh trên bàn, thờ dãi một hơi. “Những năm qua nha, mỗi khi Trung thu tới, ta cho dù làm bánh Trung thu, trong phủ cũng không ai đồng ý nếm thử.”

Long Vô Song mất vừa chuyển, vron tay nhỏ bé, khê đặt lên mu bàn tay của đầu bếp nữ.

“Di Hạ, là bọn hần đang ở phúc không biết phúc — khụ khụ — di yên tâm, sau này ta ở chỗ này, tuyệt đối không để di bỏ phí trù, trù — hắc xì!”

Sau cùng một chữ “Nghệ”, còn chưa nói ra khỏi miệng, nàng liền nhịn không được, che miệng hắt hơi.

“Hảo ý của Vô Song cô nương, ta xin nhận.” Đầu bếp nữ cười ha hả nói, thay nàng kéo áo choàng. “A, thiếu chút nữa đã quên, ta trong phòng bếp đang nấu chén thuốc chứ, cô nương hảo nghỉ ngơi, ta sẽ gọi Ngân Hoa đem dược tới.” Nói xong, nàng đang cầm mâm nhỏ, tươi cười ly khai.

Hành động khai thác lại lần nữa thất bại khiến Long Vô Song cực kỳ ảo não.

Nô bộc toàn gia này, đối với Công Tôn Minh Đức quả thực trung thành không chuyển, mặc cho nàng miệng nói thẳng ra, đầu bếp nữ vẫn không thay đổi tâm ý, chỉ là cười thoái thác, đem đề nghị của nàng toàn bộ xem như là nói đùa, căn bản không để ở trong lòng.

Ngồi ở trên giường, Long Vô Song quay đầu, nhìn thấy ngoài cửa sổ phiến lá đỏ trong gió thu bay lượn.

Phong cảnh tuy đẹp, nàng lại vô tâm thưởng thức, nhớ mãi không quên chính là những cây lúa kia của nàng.

Nàng bị bắt tới chỗ này, cũng đã qua mười ngày rồi, cũng không thấy hắc bạch vô thường tới tìm nàng. Trận này sớm muộn tuy rằng lạnh nhưng mà cũng không từng hạ qua một giọt mưa., mỗi ngày đều là tình không vạn lí*, còn như vậy dài, số gạo kia đều phải phơi nắng được rồi.

(*) tình không vạn lí: bầu trời quang đãng.

“Hắc xì —”

Gió thu một trận tiếp một trận, nàng lại hắt hơi.

Thực sự là đáng chết!

Nàng nắm chặt chiếc khăn, cắn môi thầm mắng.

Đêm đó chạy trốn thất bại, nàng kẹt ở lỗ chó gần một giờ, gió thu ban đêm lạnh đến thấu xương. Sau một đêm lăn qua lăn lại, ngày thứ hai tỉnh lại, chân của nàng không đau nữa, thế nhưng lại nhiễm phong hàn, cả người sốt cao không lùi, hư nhược không xuống giường được.

Bệnh này chính là năm sáu ngày.

Tuy rằng, sáng sớm hôm sau, Công Tôn Minh Đức mời đại phu đến, nhưng nàng đang bệnh đến choáng váng ngay cả nói không có khí lực, càng không cách nào uy hiếp hoặc mua chuộc đại phu, bỏ lỡ cơ hội tốt đưa tin tức ra bên ngoài.

Đến tận hôm qua, bệnh tình của nàng đỡ nhiều, không hề đầu vầng mắt hoa. Nhưng mà. Thân thể nàng như cũ suy yếu, thực sự không có thể lực, càng không có ý nguyện leo tường hoặc là chui lỗ chó.

Đóng cửa gỗ lại, bị đẩy ra, mùi vị chén thuốc thổi vào trong phòng.

Nàng tưởng là Ngân Hoa, cũng không quay đầu lại, chỉ là phát tay, đơn giản nói: “Dem dược đặt xuống, ta một hồi nữa uống.”

Khác biệt với trước kia, chén thuốc không bị đặt ở trên bàn, ngược lại một đường bị bung đến bên giường nàng.

Người thấy vị thuốc đông y nồng đậm, nàng cong cong mi, quay đầu: “Ta không phải nói rồi, đem dược đặt chút —” Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của nàng liền kinh ngạc khê nhếch, không có thể nói cho hết lời.

Bưng chén thuốc đứng ở bên giường, lại không phải tiểu nha hoàn Ngân Hoa, mà là Công Tôn Minh Đức. Vạt áo bào tro của hần đen, y phục không thêu hoa văn, trang phục tầm thường như nhau, khiến chén thuốc trong tay hần còn nóng đến bốc khói, có vẻ hết sức đột ngột.

Vừa thấy người đến là hần, Long Vô Song cũng không bày sắc mặt hoà nhã, mặt cười bỏ qua một bên, lại nhìn lá đỏ trong gió thu ngoài cửa sổ chính là không nhìn hần.

“Đem bát được này uống.” Thanh âm trầm thấp, rõ ràng truyền trong tai nàng.

Nàng cố ý không trả lời.

“Uống.” Thanh âm trầm thấp, không nóng không lạnh, bình tĩnh như thường, chỉ là đem một câu nói cô đọng thành một chữ.

Nàng cắn môi, biết người này có bao nhiêu cố chấp, nếu như nàng không mở miệng nói, hẳn khẳng định sẽ đứng ở bên giường, dùng cặp mắt đen phát sáng kia ngoác ngoác nhìn thẳng nàng.

Vừa nghĩ đến hình ảnh kia, nàng liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

“Đặt đó, ta đợi ngươi sẽ uống.” Nàng tâm không cam lòng tình không muốn nói.

Công Tôn Minh Đức lại hết sức kiên trì.

“Bây giờ liền uống.”

Nàng tức giận đến quay đầu. “Ngươi làm sao phiền như vậy hả, không phải nói, chờ ngươi sẽ uống sao? Ngươi là cái lỗ tai điếc. Hay là nghe không hiểu tiếng người?”

Ngôn từ sắc nhọn, không khiến hắn nổi giận, hắn thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích, chỉ là nhìn nàng, lạnh lạnh nói: “Tại hạ muốn tận mắt thấy cô nương uống xong.”

“Vi sao?”

“Miễn cho bát được này cũng bị cô nương lãng phí.”

Nàng nâng cằm lên, ngang ngược liếc hắn. “Ta nào có lãng phí?”

“Cây son trà ngoài cửa sổ, đã bị cô nương mấy ngày nay dùng chén thuốc nóng tưới, đã chết.” Hắn bình dị nói ra chứng cứ, âm điệu không có một chút thay đổi.

Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Long Vô Song thẹn quá thành giận, hít sâu một hơi, lực ngưng tụ khí, mạnh mẽ đem chén thuốc kia, từ trong tay hắn đoạt lấy.

“Hừ, uống thì uống nha!” Nàng giận dữ nói, thế nhưng bị bệnh mấy ngày này, lại không có ngoan ngoãn uống được, thân thể vẫn yếu ớt quá, chỉ là đoạt lấy chén thuốc đã tiêu hao tám phần mười thể lực của nàng, bây giờ tay nhỏ bé bưng bát thuốc, cũng gầy yếu run rẩy liên tục.

Áo bào tro gần càng gần, một bàn tay to tiếp nhận bát thuốc.

“Không cần cậy mạnh.” Hắn nhàn nhạt nói.

“Không phải muốn thế nào? Ngươi sợ hả, ngươi sợ ta nói, ta liền uống!”

“Hào.”

Hào?

Hào!

Hắn không dám?

Nàng nghe lầm sao? Hay là bệnh lâu lắm, lỗ tai không sạch, nghe thiếu một chữ “Không”?

Long Vô Song vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, cuối cùng trông thấy Công Tôn Minh Đức, quả nhiên liêu bào ngồi xuống, cầm thìa, múc một muỗng thuốc, tiến đến miệng nàng.

Nàng nhìn thìa thuốc tối om om kia, bởi vì tim không được lối thoát, chỉ có thể kiên trì sử dụng chiến thuật kéo dài.

“Rất nóng nha.”

Sau đó, nàng bắt đầu hoài nghi, con mắt bản thân có đúng hay không cũng có vấn đề.

Công Tôn Minh Đức lại cầm thìa, múc thuốc nóng, chậm rãi thổi nguội. Chén thuốc kia, bị hắn dần dần thổi nguội nha, cũng không bốc lên hơi nóng nữa.

Từ đầu tới đuôi, Long Vô Song thủy chung ngăn người, kinh ngạc nhìn một màn này.

Nam nhân này lại vì nàng thổi ngòi chén thuốc?

Lão Thiên, nàng là hoa mắt sao?

“Ta nghĩ, hẳn là nguội rồi.” Hắn chậm rãi nói, một lần nữa múc chén thuốc, tiến đến bên môi của nàng, trong con ngươi đen hiện lên một tia sáng.

Nàng vẫn cho rằng, “Mặt không chút thay đổi” chính là về mặt của hắn.

Thế nhưng, Công Tôn Minh Đức trước mắt không những không phải mặt không chút thay đổi, cũng không phải nói năng thận trọng, nghiêm túc bức người. Cặp con ngươi đen kia sáng lên, cùng góc miệng của hắn, hình như đều có một chút — một chút — mỉm cười —

Nàng chưa thấy qua, trên mặt hắn xuất hiện loại vẻ mặt này, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, hai người có thể cùng tồn tại một phòng mà không có lập tức đối chọi gay gắt, mở miệng châm chọc hoặc nói móc đối phương.

Lặng yên, dường như khiến bầu không khí của hai người xuất hiện một ít thay đổi.

Thìa thuốc tiếp cận càng gần, nàng nang lông mi thật dài, trong lúc vô ý lại nhìn vào trong mắt hắn, ánh mắt hai người vừa vặn.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất, đem ánh mắt di chuyển, trong lòng lại không tự chủ được nhớ tới, ngày ấy khi thấy mỉm cười hiếm có mà lại thật tình của hắn, trông ngực lại không hiểu sao rối loạn.

Đến tốt cùng kia, là nguyên do gì chứ?

Thìa thuốc âm ảm, chạm môi của nàng, trong lòng nàng đang loạn, trong lúc vô ý mở miệng, ngoan ngoãn hiếm có uống thuốc.

Trong nháy mắt, lệ nhanh chóng xuất hiện ở vành mắt.

Hào đáng!

Long Vô Song kinh hãi trừng mắt to, nếu không dùng hai tay che trụ cái miệng nhỏ nhắn, mới có thể chịu đựng không đem thìa thuốc trong miệng nhổ ra.

Từ nhỏ đến lớn, nàng tham luyện mỹ thực, hơn nữa mẫu thân có ý định chăm sóc dạy bảo, sớm đem vị giác của nàng, huấn luyện so với người thường nhạy cảm gấp trăm lần, liền ngay cả bên trong món ăn, hơn vài hạt muối, hoặc là ít vài hạt đường, nàng có thể nếm ra được.

Chính là vì vị giác nhạy cảm ban thường, thìa thuốc trong miệng nàng nếm quả thực đáng không thể chịu được, giống như là có người cầm châm, đang mạnh mẽ châm vào lưỡi của nàng.

Mắt thấy thìa thuốc lại tiếp cận, nàng ngay cả nước mắt lưng tròng trong mắt loạn chuyển, vẫn kiên trì, cố gắng nhẫn nại, nuốt vào thìa thứ hai —

Cái này, lưỡi của nàng đau đến giống như là có người dùng đao cắt!

Thìa thuốc âm ảm thứ ba tiến đến bên môi nàng, nàng run rẩy mở cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt trừng mắt nhìn thìa thuốc kia, gần như cổ lấy dũng khí, rồi lại không thể không cúi đầu.

“Rất đáng nha, ta uống không được.” Nàng đẩy tay Công Tôn Minh Đức ra, cự tuyệt lại uống chén thuốc đáng đến đáng sợ kia.

“Thuốc đáng dã tật.”

“Mới không có! Ngày trước, ngự y khai được cho ta, chưa từng đáng như vậy, bọn họ dùng đều là được liệu hảo hạng.” Nàng từ lúc chào đời tới nay, chưa từng uống qua được đáng như vậy!

“Đó là bởi vì, trong được điều có mật đường.”

“Vậy cho mật đường vào trong đi!”

Mỉm cười trong con ngươi đen thu lại, hắn đột nhiên trầm xuống, so với bình thường càng dọa người khó xem. Hắn nhìn nàng giống như nàng vừa mới làm một chuyện không nên làm.

Công Tôn Minh Đức mở miệng, giọng điệu bình ổn, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại nói đến hết sức rõ ràng, giống như muốn đem từng chữ đều vào trong đầu của nàng.

“Cô nương mệnh tốt, ăn chính là sơn trân hải vị, mặc chính là tơ lụa lăng la. Cô nương có biết hay không, trên đời này có bao nhiêu người, không có lương thực để ăn, không có quần áo để mặc, lúc sinh bệnh ngay cả một ngụm thuốc đều không có mà uống?” Hắn nhìn chằm chằm nàng, kéo dài tiếng lại hỏi: “Cô nương có biết hay không, cái gì là nỗi khổ dân gian?”

Mấy câu nói đó, hồi đến sắc mặt của Long Vô Song một hồi xanh một hồi trắng. Nàng muốn mở miệng, ít nhất phản bác hắn vài câu, nhưng căn bản nghĩ không ra lời phản bác.

Chết tiết hần! Chết tiết được! Chết tiết –

Uống được sao? Hào, nàng liền uống cho hần xem!

Nàng đột nhiên xuất thủ, lại lần nữa đoạt lấy bát thuốc, cầm chén tiến đến bên mép, ngẩng đầu lên, một ngụm lại một ngụm đem chén thuốc toàn bộ nuốt xuống.

Chén thuốc đắng, nếm giống như độc được, đầu lưỡi của nàng đau quá đau quá, như là mỗi một tắc đều bị kéo cắt, như là chặt đứt sợi ngọc trai, một hạt rơi xuống. Có vài lần, nàng đắng đến gần như muốn nôn ra, đều dựa vào dụng tâm chí lực, mạnh mẽ chống cự tiếp tục nuốt.

Sau một thời gian, chén thuốc kia mới thấy đáy, bị nàng uống đến một khô hai sạch.

Nàng cố nén cảm xúc muốn nôn, giờ ồng tay áo lên, hướng trên mặt cổ sức lau, xóa đi được dính bên môi, cũng xóa đi lệ ngân loang lổ.

“Như vậy người thoả mãn chưa?” Nàng nâng cằm, đem bát thuốc đẩy đến trong tay hần, đôi mắt sáng nhìn thẳng hần, trên gò má vẫn có tàn lệ.

Trên mặt Công Tôn Minh Đức hiện lên một tia phức tạp, rồi lại nháy mắt tất cả đều biến mất không thấy.

Hần cầm lấy bát thuốc, không nói một câu, đứng dậy đi ra ngoài.

Long Vô Song hai mắt nhắm lại, nhìn Công Tôn Minh Đức ly khai, nhìn cánh cửa kia lại bị đóng lại. Nàng nín thở, cắn chặt môi đỏ mọng, thẳng đến khi xác định hần thực sự rồi đi xa rồi, nàng mới thở ra một hơi, sau đó –

Nàng nhấc chân lên, tiến vào bên trong, bắt đầu cao giọng khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ban ngày mùa thu, cảm giác dần dần mát.

Thời gian ngọ thiện còn sớm, ngoài cửa lại truyền đến tiếng động. Ngân Hoa mở cửa, vượt qua ngưỡng cửa, đi theo phía sau nàng hai người đại nam nhân, trang phục một đen một trắng, đặc biệt bắt mắt.

“Hai vị thỉnh đi bên này.” Ngân Hoa nói, bước tới bên cạnh bàn, nhẹ giọng bẩm báo: “Vô Song cô nương, hai vị vậy là tới tìm cô nương.”

Long Vô Song mày liễu vừa nhấc, liếc hai nam nhân.

“Làm sao chậm như vậy?” Nàng từ cạnh chén nhìn hai người, mặt mũi lộ vẻ không vừa lòng. “Lại chậm một vài ngày, các người dứt khoát thì mang theo quan tài đến khiêng ta đi!”

“Vô Song cô nương ngọc thể trân quý, điểm ấy tướng gia đương nhiên biết được, đương nhiên sẽ không thương tổn nửa cọng tóc của người.”

“Còn nói không thương tổn ta? Hần — hần —” Nàng mặc dù to gan lớn mật thế nhưng bây giờ dù sao vẫn không thể xốc xiêm y lên, để hắc bạch vô thường nhìn một cái, nàng đây kim chi ngọc diệp, thế nhưng thực sự bị “thương”.

Nàng tính tình ngang ngược, không chịu thua kém lại sợ mất thể diện, cho dù đánh chết nàng, cũng không có khả năng nói ra những vết thương này nàng bản thân chui lỗ chỗ làm ra.

“Chẳng lẽ, tướng gia thương tổn Vô Song cô nương?” Cung Thanh Dương dương mị tự đắc, đầu cúi nhìn thấy trên mặt chủ tử xuất hiện vẻ mặt như vậy, có bảy phần nào (buồn bực), hai phần nộ (giận), còn có một phần oán hận.

Nghe lời hỏi này, nàng thẹn quá thành giận, đôi mắt sáng trừng mắt nhìn hai người.

“Người còn dám hỏi nhiều như vậy! Nếu không tại các người hành sự bất lực, kéo dài dây dưa, kéo dài nhiều ngày như vậy, ta làm sao bị giam lỏng ở chỗ này, bị khổ nhiều ngày như vậy?” Nàng xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, rất muốn quên sạch hồi ức, rồi lại hết lần này tới lần khác quên cũng quên không được.

Chui lỗ chỗ nha!

Nàng bị buộc đi chui lỗ chỗ –

Nàng trở thành ngang ngược, hơn nữa thân phận đặc thù, phía sau có Hoàng thượng chỗ dựa, cho tới bây giờ đều là hài lòng như ý, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, chưa bao giờ từng chặt vật như vậy, không chỉ bị buộc chui lỗ chó còn kẹt không thể động đậy, bị họ Công Tôn lão đầu nhìn thấy bộ dạng khốn cùng của nàng –

Nghĩ tới đây, nàng gần như muốn lên tiếng hét chói tai, hoặc là dứt khoát cầm bả đao, xông tới giết Công Tôn Minh Đức, diệt trừ ” nhân chứng chính mắt trông thấy” duy nhất.

Cung Thanh Dương đem sắc mặt của nàng toàn bộ nhìn vào trong mắt, thông minh không có hỏi nhiều, chỉ là trên bực môi thoáng vung lên một mặt tiêu ý.

“Vô Song cô nương sau khi mất tích, chúng tôi khắp nơi minh tra ngầm hỏi*, bắt đắ đi lại tra không ra bất cứ manh mối gì.” Hần nói xong mạch lạc rõ ràng, báo cáo đủ loại ngày gần đây. “Thăng đến khi hôm trước, tôi có được tin tức, nói bên trong phủ tướng gia, thừa một tiểu tỷ nữ, mới theo tuyến tra xét lại.”

(*) minh tra ngầm hỏi: dùng cả hai biện pháp để điều tra: công khai và bí mật ~~~> t nghĩ thế!!!

Long Vô Song ngón tay ngọc nắm lại, dùng sức đến đầu ngón tay trở nên trắng, ly trà gần như bị bóp nát.

“Đồ vô dụng!”

Hắc bạch vô thường rõ ràng là bị mắng chửi thành quen rồi, vẻ mặt không có chút thay đổi. Ngữ khí của Cung Thanh Dương như cũ bình tĩnh như thường.

“Chỉ là tuyệt đối nghĩ không ra, đường đường đương triều tướng gia lại biết làm ra loại chuyện này.” Hần tự ánh mắt, ở trong lòng thật sâu thờ dài.

Thiên hạ to lớn, luận về kiên trì và bày mưu tính kế, Công Tôn Minh Đức tuyệt đối hạng nhất hạng nhì. Cái gọi là: Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, hẳn có thể khoan dung không tính toán việc Long Vô Song năm lần bảy lượt cướp cống phẩm, rước lấy phiền phức, thế nhưng thật sự đến khi nàng muốn thiên đại nhiễu loạn, hẳn nhất định cũng mất đi tính nhẫn nại, không hề gặp chiêu hủy đi chiêu, trực tiếp bắt nàng lại, giam lỏng trong phủ, để nàng không thể đi làm loạn.

Bởi vậy có thể thấy được, tiểu nữ nhân này, tuyệt đối có diệt đi năng lực nhẫn nại của nam nhân!

Long Vô Song ngồi ở bên cạnh bàn, cũng thối một tiếng.

“Hừ, đường đường cái rắm!”

Trong lòng nàng tức giận, cánh tay nhỏ nhắn giương lên, cầm ly trà vô tội, mạnh mẽ hướng trên tường ném tới.

“A –”

Bên cạnh phát ra tiếng kinh hô, Ngân Hoa mắt mở trừng trừng nhìn ly trà bay ra, không chút nghĩ ngợi cũng lao theo, đoạt lại ly trà ném trên tường trước khi tan nát trong nháy mắt, cứu trở về cái chén kia.

“Cái chén rất quý, cái chén rất quý.” Ngân Hoa ôm ly trà, ngồi chồm hồm nơi góc, đáng thương hề hề mở to hai mắt. “Vô, Vô Song cô nương, cái chén rất đắt tiền nha, chén trong phủ không nhiều lắm, người nếu như đập bể một cái, thì thiếu một cái –”

Nhớ tới tiểu nha hoàn này mấy ngày rồi tri kỷ hầu hạ cùng với nải nải của nàng hào trù nghệ, cơn tức của Long Vô Song ngược lại tiêu giảm nhiều.

“Đứng lên đi!” Nàng phát phát tay, “Đến bên ngoài đi –” Tay nhỏ bé mảnh khảnh bỗng dưng cứng lại.

Bên ngoài?

Long Vô Song mày liễu cau lại, quay đầu hướng ngoài cửa nhìn, mới phát hiện, nguyên bản môn thần ban ngày đều ở ngoài cửa giây phút không rời, lúc này cũng không có tung tích.

“Nam nhân kia ở bên ngoài đâu?” Nàng truy vấn.

Ngân Hoa ôm cái chén, vẫn lui ở góc, ngoan ngoãn trả lời.

“Tướng gia sau khi hạ triều, nói muốn đến bên trong thiên lao, thăm vấn mấy phạm nhân trọng yếu, Ngô ca liền cùng tướng gia xuất môn rồi.”

Xuất môn rồi?

Long Vô Song hiếng mắt, nhanh chóng suy tư.

Ngoài cửa không ai canh gác, thiết liên trên cửa cũng không khóa, Công Tôn Minh Đức thậm chí mở đại môn, để hắc bạch vô thường vào phủ, căn bản ngăn cũng không ngăn, thể hiện rõ muốn hai người này đón nàng quay về long môn khách điểm.

Nói như vậy — hẳn không giam lỏng nàng nữa?

Phải nói là, hẳn “không cần” giam lỏng nàng nữa?

Long Vô Song biến sắc.

“Gạo đâu?” Nàng thất thanh kêu to, mạnh mẽ đập bàn, vội vàng hỏi: “Một lượng lớn cây lúa kia, hiện tại ở nơi nào?”

“Đã hoàn thành phơi nắng, tinh tuyền bao, toàn bộ thu vào kho thóc hoàng cung, do cấm quân tăng tăng trấn giữ. Ngay cả các nam đinh của Trần gia cũng lĩnh trọng thưởng, hôm qua toàn bộ đã hồi hương rồi.”

Long Vô Song chống trán, chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thiếu chút nữa sẽ bất tỉnh.

Như thế rất tốt, ngay cả đoạt chưa từng lấy được nữa!

Nàng vốn hạ quyết tâm muốn vào cung đoạt, thậm chí đã phái nhân mã chuẩn bị hành động rồi, Công Tôn Minh Đức lại trực tiếp bắt nàng kẻ chủ mưu việc này, đem nàng giam lỏng mười ngày, không chỉ phá hủy kế hoạch của nàng còn khiến nàng mất trắng một nghìn vạn lượng hoàng kim

Tuy rằng kế hoạch thai chết trong bụng, thế nhưng hoàng kim đã cho ra, dựa theo tính tình Gia Cát nhân nhân, hoàng kim vào tay tuyệt đối không có khả năng nỡ trở lại.

Long Vô Song hít sâu một hơi, đôi mắt sáng có hơi díp lại.

Lần này đâu, nàng xem như là thua triệt triệt để, không chỉ thua lỗ hoàng kim, còn không có cây lúa —

Chỉ là muốn nàng chịu thua? Hừ hừ, đừng hòng! Coi như là thắng bại đã phân, nàng vẫn có thể hậu trừ kiểm bì*, đến chết không thừa nhận!

(*) hậu trừ kiểm bì (厚着脸皮): mặt dày :)) :) :) :)

Lòng bàn tay mềm mại, vỗ mặt bàn, nàng phấn chấn tinh thần, đứng dậy đi ra ngoài.

“Chúng ta đi!”

Ngân Hoa ở góc, ôm cái chén, chậm rãi đứng dậy, về mặt chân chờ.

“Vô Song cô nương, cô nương, cô nương phải đi rồi?” Nàng lòng dạ đơn thuần, đầu nhìn thấu tranh đấu gay gắt của hai người, nhìn thấy Long Vô Song phải đi, nàng còn có chút lo lắng, tưởng gia sau khi trở về, không thấy Vô Song cô nương, có thể do đó tức giận hay không.

Đôi mắt sáng quay lại, nhìn tiểu nha hoàn ở góc. Long Vô Song vươn tay, đánh một cái, một ngón tay lại hướng khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội kia.

“Ngươi cũng theo ta quay về khách điểm.”

“Hả?” Ngân Hoa sững sờ.

“Ngươi thận trọng khéo tay, lưu ở chỗ này đáng tiếc nha, không bằng theo ta quay về khách điểm đi.”

“Không, không được nha!” Ngân Hoa liên tục lắc đầu, lại ngồi chồm hổm lui về. “Nô tỳ, nô tỳ — nô tỳ nếu như cùng Vô Song cô nương đi, nãi nãi sẽ lo lắng.”

Long Vô Song nhú mi, mỉm cười, thân thiết hòa ái nói.

“Thông minh, ta làm sao lại quên nãi nãi ngươi chứ?” Nàng là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không quên hảo đầu bếp. “Đừng lo lắng, ta ngay cả nãi nãi ngươi cũng đón đi. Bởi vậy, các ngươi bà cháu hai người, ai cũng không cần lo lắng ai.”

“A, a —Không, không được rồi —” Ngân Hoa vội vã mạnh mẽ lắc đầu.

Má lúm đồng tiền cười, giống như hoa mẫu đơn say lòng người, trong đôi mắt sáng tồn tại ngạo khí ngang ngược đáng yêu giấu không được. “Sao không được? Ta nói được là được.”

Dứt lời, nàng nhắc quần áo, đi ra sân nhỏ sau mười ngày bị giam lỏng, trước tiên hướng trừu phòng đi đến, làm bọn người hầu mục trừng khẩu ngữ, chỉ huy hắc bạch vô thường khiêng Ngân Hoa và đầu bếp nữ bị hù dọa, lúc này mới nghênh ngang tiêu sái ra tướng gia phủ.

Ở chỗ sâu trong hoàng cung, trong ngự thư phòng nguy nga lộng lẫy.

Trên rường cột chạm trổ, đều là ngũ thảo kim long* hoàng thất mới có thể sử dụng, điêu khắc tinh xảo, sinh động như thật. Trên tường không nhiều bức tranh chữ, tất cả đều là mấy bức tranh thời tiên đế, nhiều lần nhắc nhở đạo làm vua.

(*) ngũ thảo kim long: Năm móng vuốt của rồng vàng.

Bức điều khắc chữ Thọ dưới cửa sổ, trên bàn đặt quyển án khoan, phía sau bàn là long ý khắc vàng, ghế lót tấm đệm thêu mềm mại. Còn trên mặt bàn thì có đến mười bản tấu chương, chỉ phê duyệt không đến phân nửa; bên cạnh tấu chương còn có đỉnh khêu mực, rừng tâm giấy, Long Vĩ nghiền mực, Chư Cát bút, văn phòng tứ bảo*, mọi thứ không thiếu.

(*) Văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên.

Còn Hoàng thượng đương triều, khi Long Vô Song xông tới phía sau thì lui lại trên long ý, nghe nàng hết bài này đến bài khác oán giận, chửi bới Công Tôn Minh Đức.

Thật vất vả, hết bài này đến bài khác chửi mắng cuối cùng cáo thiếu một đoạn, Hoàng Phủ Trọng dò xét một khoảng không, cuối cùng mở kim khâu*.

(*) kim khâu: miếng vàng.

“Ách — Vô Song nha, ngươi khát không? Có muốn uống ly trà trước hay không?” Hần cẩn cẩn dục dục hỏi, còn không quên trấn an. “Ngươi uống trà trước, ta phái người mau mau gọi tể tướng tới.” Oan có đầu nợ có chủ, hần thực sự không muốn tiếp tục gánh tội son dương, bị mắng đến lỗ tai dài ra nha!

Long Vô Song lúc này mới dừng miệng, đi tới bên cạnh, thu ống tay áo ngồi xuống, cây kim ngân điều trên tay áo theo cử động của nàng giống như muốn bay.

Cung nữ bưng lên hảo trà tô tô yến quý, hầu hạ nàng dùng trà. Nàng uống một miệng trà, đôi mắt sáng hướng long ý liếc.

Hoàng Phủ Trọng nào dám chần chừ, lập tức triệu thái giám đến.

“Tể tướng người ở nơi nào?”

“Bẩm hoàng thượng, tướng gia đang ở hình bộ, nghe nói là có vài bản án cũ, có chứng cứ mới, nhất định phải một lần nữa chọn đọc tài liệu hồ sơ xem xét.”

“Nếu đang bận rộn công sự, vậy chờ —”

Một tiếng hừ nhẹ vang lên.

“Ấn hừ?”

Hoàng Phủ Trọng cả kinh, thậm chí không dám quay đầu lại, liền vội vàng đổi giọng. “Không không không, nhanh đi tể tướng đến, nói có việc gấp muốn tìm hần!”

Thái giám lĩnh chỉ, chấp tay cúi đầu, sau đó lui tới cửa mới xoay người ba bước cũng làm hai bước, như là hóa thiêu mông, vội vã hướng ra bên ngoài.

Một lát sau, Công Tôn Minh Đức mặc huyền sắc triều phục, đang được thái giám dẫn, dáng đi từ từ* bước vào ngự thư phòng.

(*) từ từ = từ từ + chậm rãi.

Con người đen sẫm như biển thoáng nhấc lên, liếc mắt thì trông thấy, mỹ nhân tuyệt sắc an tọa trên ghế sứ men xanh, hần bắt động một chút thanh sắc, trong lòng sớm đã ngờ tới, Hoàng thượng sẽ vội vàng tuyên triệu, khẳng định cùng Long Vô Song có liên quan.

Nhìn thấy Công Tôn Minh Đức xuất hiện, Hoàng Phủ Trọng cuối cùng cũng thở dài một hơi, vội vã đem khoai lang phòng tay ném cho tể tướng để ý.

“Thật tốt quá, tể tướng, khanh cuối cùng cũng tới!” Tầng đá lớn trong lòng Hoàng Phủ Trọng rơi xuống đất, thiếu chút nữa kích động lao xuống long ý nắm hai tay Công Tôn Minh Đức, cảm tạ hần đến đây “Hộ giá”.

“Thần đến trễ, xin Hoàng thượng thứ lỗi.” Hần kính cẩn lễ phép, bình tĩnh đứng tại chỗ, rời cái bàn xa mười thước, cẩn thủ chùng mực quân thần.

“Không muộn không muộn, tới là tốt rồi, tới là tốt rồi!” Hoàng Phủ Trọng luôn miệng nói, vẻ mặt có chút chần chừ, một lát sau mới trong trong cổ họng nói: “Tể tướng, Vô Song nàng nói ngươi — nói ngươi —” Hần càng nói càng nhỏ giọng.

Công Tôn Minh Đức chủ động mở miệng, vẻ mặt thay đổi hỏi: “Xin hỏi Hoàng thượng, Vô Song cô nương nói thần cái gì?”

Hoàng Phủ Trọng hít sâu một hơi, thanh âm nói chuyện lại càng nhỏ. “Ách, nàng nói, khanh tìm nàng gây phiền phức —”

Giọng nói mềm mại trong vút vang lên, dễ nghe mà rõ ràng, mỗi chữ mỗi câu hành vi phạm tội của hần.

“Hần lên vào long môn khách điểm uy hiếp bắt.” Nàng uống trà, mười ngón nộn nộn, cầm chén ngọc bích, hai tay trắng nõn như ngọc, chén ngọc bích chiếu xuống, càng có vẻ hoàn mỹ không tỳ vết.

“Đúng đúng đúng, nàng nói, khanh uy hiếp bắt nàng.”

“Còn đối với hạ độc.”

“Đúng đúng, còn có hạ độc.” Hoàng Phủ Trọng liên tục gật đầu.

“Thậm chí giam lỏng ta!”

“Đúng, còn có giam lỏng.”

Long Vô Song ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng chứa sương, lời nói lạnh nhạt: “Dưới chân thiên tử, lẽ nào không có vương pháp? Đương triều tướng gia giam lỏng con gái nhà lãnh, tri pháp phạm pháp, không biết phải bị tội gì hả?”

Lần này, coi như là che giấu lương tâm, Hoàng Phủ Trọng cũng nói không nên lời chữ “Đúng” kia. Sự thực xảy ra trước mắt, Long Vô Song nhiều năm qua khắp nơi làm xương làm bầy, làm đủ loại hành vi, cùng “Con gái nhà lãnh” bốn chữ thật sự là không hơn một chút quan hệ nha!

“Việc này, ta chẳng muốn tính toán với ngươi nữa. Chỉ cần đem số cây lúa kia trả lại cho ta, ta thì đại nhân không so đo tiểu nhân, thả ngươi một con ngựa, đem chuyện kia chưa từng phát sinh qua.” Nàng làm ra vẻ độ lượng, đầu ngón tay khe khẽ gõ gõ chén ngọc bích, phát ra tiếng leng keng dễ nghe.

Hắn sẽ tìm Hoàng thượng giúp đỡ, chẳng lẽ nàng sẽ không sao? Phải biết rằng, đối với Hoàng thượng chơi xấu làm càn chính là đặc quyền của nàng, cho dù thắng thua đã phân làm sao? Chỉ cần thánh chỉ của Hoàng thượng, thoáng cái chuyện gì đều có thể trở mình một cái, người thắng người thua thay đổi người liền xem!

Công Tôn Minh Đức cũng không bị nói lấp, mặt mày thu lại, cung kính nhưng kiên định nói: “Vô Song cô nương, cây lúa đã phụng thánh chỉ, đưa vào kho thóc hoàng cung rồi.”

Đôi mắt sáng nhú lại, trừng mắt Hoàng Phủ Trọng một cái. Vẻ mặt hắn trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi, không nghĩ tới khoai lang phòng tay lại bị ném trở về.

“Ách, vậy cũng không thể được vẫn —”

Công Tôn Minh Đức cúi đầu, bạc môi phun ra bốn chữ.

“Quân vô hí ngôn.”

Hoàng Phủ Trọng cái cổ co rút lại, như là bị kim đâm, bị những lời này vây lấy có lẽ không mở miệng.

Bịch!

Chén ngọc bích bị thả lại trên bàn, Long Vô Song cũng không nhẫn nhịn nữa, đứng dậy, một tay chống eo nhỏ nhắn, một tay chỉ vào chóp mũi Hoàng Phủ Trọng.

“Ngươi sợ hắn làm gì? Ngươi là Hoàng thượng, hay là hắn Hoàng thượng?”

“Thế nhưng —”

“Nhưng mà cái gì? Hắn chẳng qua chỉ là một tể tướng, ngươi chính là Hoàng thượng nha!”

Hoàng Phủ Trọng cảm khăn tay, mạnh mẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. Hô, tuy rằng nói hắn là thiên tử đương triều, Công Tôn Minh Đức chỉ là một tể tướng, thế nhưng quốc sự toàn bộ do Công Tôn Minh Đức xử lý, hắn bất luận làm bất cứ chuyện gì, đều phải do người phụ tá, nhiều năm qua hắn đương nhiên là có chút sợ — ách, không — là rất tôn kính tể tướng nha!

“Ngươi đừng không nói lời nào, nhanh lên một chút hạ chỉ, làm trước mặt Vương bát đản này, đem cây lúa trả lại cho ta nha!” Long Vô Song cũng mặc kệ hắn là tôn kính, chính là sợ, một lòng thầm nghĩ đem gạo cầm lại.

“Hảo, ta cái này —”

Công Tôn Minh Đức mở miệng.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không thể.”

“Có đúng không?” Tay cầm bút cứng lại.

“Gạo đã cống phẩm, nguyên tắc tuyệt đối không ‘Hoàn’.”

“Ách — hình như cũng đúng —”

“Nguyên tắc?” Long Vô Song giương giọng hỏi, hai tròng mắt hiểng lại, hướng Công Tôn Minh Đức từng bước tới gần, mặt cười tức giận đến vặn vẹo. “Ngươi cái này đoạt gạo của ta, người giam lỏng ta, cũng dám nói hai chữ ‘Đạo lý’?”

Công Tôn Minh Đức đáng vẻ không thay đổi, vừa ý trước tiểu nữ nhân tức giận đến má lúm đồng tiền đỏ bừng, căn bản làm như không thấy.

“Một khi mở tiền lệ này, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng.” Hắn bình tĩnh như thường nói.

“Họ Công Tôn, nếu như không đem gạo trả lại cho ta, tuyệt đối có thể cam đoan, ngươi lại ‘hậu hoạn vô cùng!’” Nàng mạnh mẽ nói.

Cuối cùng, hắn ngẩng đầu lên, mặt trầm như nước, không hề gọn sóng, chỉ có bên trong cặp đồng mâu kia sáng lên, đen đến phát sáng.

“Vô Song cô nương, cô nương đây là đang uy hiếp tại hạ?”

“Đương nhiên không phải.” Nàng cười ngọt ngào, tiến đến trước mặt hắn. “Ta là đang cảnh cáo, ngươi!”

“Tại hạ chỉ là làm hết phận sự, làm việc theo luật pháp.”

“Không nên dùng bộ qua loa tắc trách kia với ta!”

“Một khi là công phẩm, đã thuộc về Hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không thể làm bậy.” Hắn trực tiếp nhìn nàng, lời nói vang vang, mâu quang trong mắt càng sáng lên.

“Nếu như muốn động (= làm bậy), ngươi thì phải làm thế nào đây?” Nàng không phục giờ cầm lên.

“Y pháp xử trí.”

“Hắc, kia phải bắt được, mới có thể xử trí chứ?” Nàng cười lạnh một tiếng. Hừ hừ, nàng mấy năm qua, cũng không biết đoạt lấy mấy lần công phẩm rồi, cũng mỗi lần đều bị tránh được, chưa từng bị hắn bắt qua một lần.

Công Tôn Minh Đức nhủ mi, giữa con ngươi đen hiện lên một tia hung ác nham hiểm. Về mặt này biến hóa cực kỳ bé nhỏ, thoáng qua lập tức không thấy, nhưng không tránh được con mắt của Hoàng Phủ Trọng.

Hắn âm thầm kinh ngạc, trong đầu rất cố gắng hồi tưởng, từ khi Công Tôn Minh Đức phụ tá hắn đến bây giờ, khi nào từng gặp qua sắc mặt đối phương biến hóa qua –

Không có!

Công Tôn Minh Đức là lương đồng chí tài, hộ quốc lương tướng, bất luận nháo phi* Giang Nam năm đó, hoặc là nổi loạn của man tộc sau đó, hắn đều có thể bất động như núi, cũng không tiết lộ mấy may tâm tình, mãi mãi thông dong gìn giữ thiên hạ thái bình.

(*) nháo phi: cường đạo làm loạn.

Hôm nay, nam nhân này vì Long Vô Song, dĩ nhiên –

Tranh cãi còn đang tiếp tục.

“Là tại hạ năng lực không đủ, lần tới nếu kẻ cấp dám cả gan tái phạm, tại hạ không dám chắc dốc hết toàn lực, tróc nã kẻ cấp báo án, giao cho Hoàng thượng xử trí.”

Giao cho hắn?

Hoàng Phủ Trọng mãnh liệt lắc đầu.

Ác, không không không, nghìn vạn lần không nên giao cho hắn! Cho dù giao cho hắn, hắn cũng không biết nên lấy kẻ cấp kia — kia — kia làm sao bây giờ –

Hắn thấp thỏm nhìn Long Vô Song, quả nhiên nhìn thấy nàng tức giận đến mặt cười trắng bệch, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn giống như trong nháy mắt sẽ nhào đầu về phía trước, tóc áo của Công Tôn Minh Đức, đánh đến đau nhức tầng tầng lớp lớp.

“Ta mặc kệ! Trên sách không phải nói, dân làm trọng xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Ta chính là dân, dân nha! Ta lớn nhất nha, đem gạo trả lại cho ta!” Nàng sử xuất tuyệt chiêu, lại đem ra nguy biện, bắt đầu chơi xấu.

“Thứ khó tòng mệnh.”

“Ngươi làm quan này, lại có thể cùng dân tranh gạo? Chẳng lẽ là chê bổng lộc của triều đình cấp không đủ?” Nàng nổi giận đùng đùng quay đầu lại, hướng Hoàng Phủ Trọng hô: “Ngươi mau cấp cho hắn nhiều bạc, kêu hắn không nên lại theo ta đối nghịch!”

“Hảo hảo hảo.”

“Bẩm Hoàng thượng, bổng lộc của thần đủ để ăn.” Hắn trả lời vô cùng cung kính. “Tróc nã kẻ cấp, chẳng qua là thuộc bổn phận của ti chức.”

Long Vô Song gần như muốn lên tiếng hét chói tai.

“Ngươi dám mắng ta là kẻ cắp?”

“Thần chỉ nói những người trộm công phẩm kia.”

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi –”

“Vô Song cô nương có gì chỉ giáo?”

“Ngươi thật to gan!”

“Đa tạ Vô Song cô nương khen ngợi.”

Hai người có qua có lại, trái một lời phải một lời, ai cũng không chịu nhường bộ, Hoàng Phủ Trọng nhìn không chuyển mắt, đầu chuyển qua đây lại chuyển qua kia, cổ xoay chuyển đến đau nhức, lại vẫn tiếc rẻ vở kịch hay này, buộc lòng phải nhu nhu cổ, tiếp tục xem tiếp nữa.

“Hoàng Phủ Trọng!” Long Vô Song hô, sửa lại đối tượng, thay đổi người khai đao. “Ta mặc kệ, ngươi cho ta câu trả lời là tốt rồi, số gạo kia có đúng hay không thuộc về ta?”

Đột nhiên từ những người đứng xem bị kéo vào bên trong, Hoàng Phủ Trọng nhất thời kinh hoảng, trong đầu trống rỗng, đầu cũng đau theo. Mỗi một quay về, chỉ cần Long Vô Song chạy ào vào hoàng cung, đâm đâm như vậy kêu hấn, hấn bắt đầu đau đầu không thôi.

“Ách, cái kia –”

Tiếng nói trầm thấp lại lần nữa vang lên. “Hô thẳng tọc danh của Hoàng thượng tội đại bất kính.”

Nghे được Công Tôn Minh Đức thay mình nói, Hoàng Phủ Trọng liên tục gật đầu.

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Là cái gì đúng? Lẽ nào ngươi muốn trị tội ta?” Long Vô Song nhướng mi.

“Ách –”

“Ngươi vẫn còn nhớ hứa hẹn khi đó hay không?”

Hoàng Phủ Trọng đau đầu muốn rên rỉ. “Việc này –”

“Vô Song cô nương, quân thần chỉ lễ không thể bỏ, uy hiếp Hoàng thượng càng tội lớn, vả lại ván đã đóng thuyền, chuyện đã định cục, cây lúa là không có khả năng trả lại.” Công Tôn Minh Đức thận trọng nhắc lại, giọng điệu cung kính như thường, con ngươi đen lại nhìn phía Hoàng Phủ Trọng, giữa mâu quang có vẻ vững chắc.

Bị ánh mắt không giận mà uy kia nhìn lên, Hoàng Phủ Trọng vội vã gật đầu.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Long Vô Song tức giận đến muốn đem đầu của hắn bẻ xuống.

“Là cái gì đúng? Gạo kia vốn là của ta!” Dứt lời nàng cũng nhìn về phía Hoàng Phủ Trọng.

Lần này, đầu của Hoàng Phủ Trọng, gật càng dùng sức.

“Cũng đúng cũng đúng.”

“Bất luận gạo là người phương nào toàn bộ Hà gia, đã được khâm điểm làm công phẩm, sẽ không có thể trở lại.” Công Tôn Minh Đức mỗi chữ mỗi câu nhấn mạnh.

“Có lý có lý.” Hoàng Phủ Trọng lại lần nữa gật đầu.

“Coi như là ta muốn, cũng không được?”

“Ừ nha, chẳng lẽ ngay cả Vô Song muốn cũng không được?” Đầu của Hoàng Phủ Trọng chuyển tới bên trái.

“Không được.” Công Tôn Minh Đức trả lời như đinh đóng cột.

“A, đúng vậy, tể tướng đều nói không được.” Đầu của Hoàng Phủ Trọng chuyển tới bên phải.

“Ta đây đưa bạc, cùng hoàng gia mua.”

“Đứng đứng đứng, nàng đưa bạc mua, như vậy thì —” Đầu của Hoàng Phủ Trọng lại lần nữa chuyển tới bên trái.

Đáp án như cũ.

“Không được.”

“Ác, cũng là cũng là, tể tướng nói, không thể dùng bạc mua —” Đầu của Hoàng Phủ Trọng lại lần nữa chuyển tới bên trái.

“Không thể cũng không có thể mua, vậy thưởng cho ta, được rồi chứ?” Nàng đưa một ngón tay. “Hoàng Phủ Trọng, người thưởng cho ta!”

“Hào, phần thưởng này, phần thưởng này, lập tức liền —”

“Hoàng thượng!” Khuôn mặt của Công Tôn Minh Đức trầm xuống, nhắc nhở Hoàng thượng, nhưng đôi mắt lại vẫn ngoắc ngoắc thẳng mà nhìn chăm chăm Long Vô Song, lạnh giọng mở miệng: “Muốn thưởng, cũng phải có công, mới có thể bàn về công được thưởng. Xin hỏi, Vô Song cô nương có công trạng gì?”

“Ta — ta — ta —” Câu hỏi này Long Vô Song á khẩu không trả lời được.

“Đúng vậy, Vô Song có công trạng gì chứ? Đoạt công phẩm? Không, đây không tính công trạng.” Hoàng Phủ Trọng thì thảo tự nói, còn cúi đầu, vất hết óc cố gắng suy nghĩ.

Chỉ là, lúc này, hai người đang tranh cãi, bỗng dưng đều im lặng, đồng thời quay đầu tới, nhìn Hoàng Phủ Trọng phía sau bàn, bên trong ngự thư phòng đột nhiên từ tranh cãi ầm ĩ chuyển sang yên tĩnh.

Nhận thấy được sự lặng yên của hai người, hần vội vàng ngừng đầu lên.

“A, các người có thể tiếp tục thảo luận, tiếp tục thảo luận nha, ta đang nghe! Đang nghe!” Hần rất cố sức gật đầu, biểu đạt đối với chuyện tham gia nhân mạnh bản thân nghe được đặc biệt chuyên tâm.

Long Vô Song vung tay áo, đi tới trước cái bàn, hai tay nắm khắc hình rồng bên cạnh bàn, cách văn phòng tứ bảo và tấu chương, thẳng tắp trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Trọng.

“Nghe cái gì? Người là Hoàng thượng nha! Phải nghĩ biện pháp nha!”

Hoàng Phủ Trọng vội vàng lui phía sau.

“Hào, ta nghĩ ta nghĩ —”

“Mau nha!”

“Đang suy nghĩ đang suy nghĩ.”

“Nghĩ không có?”

“Nhanh nhanh.” Hần nhanh chóng lui đến bàn thêm.

“Nhanh lên một chút! Người rút cuộc có muốn hay không đem gạo trả lại cho ta?” Long Vô Song dồn ép.

“Việc này —”

“Hoàng thượng, quân vô hí ngôn.” Công Tôn Minh Đức nhắc nhở nói.

“Việc ấy —”

Đau đầu và kinh hoàng, đồng thời giãy vò Hoàng Phủ Trọng, hần lui đến trên long ý, mắt mở trừng trừng nhìn hai người từng bước một câu đến gần, rồi lại không chỗ có thể trốn.

Ô,, bọn họ muốn ầm ĩ thì bản thân đi ầm ĩ nha, vì sao muốn liên lụy người vô tội?

Hần hai tay chống trán.

“Hoàng Phủ Trọng —”

“Hoàng thượng —”

Một tia sáng bất ngờ hiện lên trong đầu Hoàng Phủ Trọng.

Tam công cửu khanh cả triều, có người nào trị được Vô Song cô nương?

Những lời này như là trời nắng sét đánh, chém thẳng vào trong não hấn. Trong nháy mắt, đau đầu dữ dội đình chỉ, hấn cuối cùng trông thấy một tia bình minh, cả người sáng tỏ thông suốt.

Đúng vậy, tam công cửu khanh cả triều có người nào trị được Long Vô Song?

Hoàng Phủ Trọng ngẩng đầu lên, nhìn Công Tôn Minh Đức. Lúc đầu, khi hai người thảo luận, nên đem Long Vô Song đẩy đi chỗ nào hòa thân, hoặc là giao cho quan đại thần nào, Công Tôn Minh Đức từng hỏi lại như vậy –

Tam công cửu khanh cả triều, có người nào trị được Vô Song cô nương?

Khi đó, Hoàng Phủ Trọng còn á khẩu không trả lời được, nghĩ không ra người nào. Thế nhưng, giờ này khắc này, đáp án đúng là rất rõ ràng nếu vén lên! Người được chọn rất thích hợp, không phải xa cuối chân trời mà là gần ngay trước mắt nha!

Ánh mắt của hấn sáng lên có chút không tầm thường, lần lượt nhìn hai người.

“Hoàng Phủ Trọng.”

“Hoàng thượng.”

“Hoàng Phủ Trọng!”

“Hoàng thượng!”

Đột nhiên, Hoàng Phủ Trọng mạnh mẽ đứng dậy, một tay chụp lại ở trên bàn.

“Toàn bộ tâm miệng cho trẫm!”

Long Vô Song mắt hạnh trừng trừng, “Ngươi nói cái –”

“Câm miệng –”

Hai chữ này, nói xong thanh sắc nghiêm túc, nặng từ nhỏ đến lớn, chưa thấy qua Hoàng Phủ Trọng phát hỏa, bày ra uy nghi. Bị hù dọa như vậy, nàng thật đúng là ngậm miệng.

Hoàng Phủ Trọng hiếng hai mắt, như là người thay đổi, vẻ mặt ôn hòa trên khuôn mặt tuần tú tất cả đều hể quét là sạch, trở thành là khí phách uy nghiêm.

“Trẫm nghĩ đến biện pháp.”

Long Vô Song nhú mi, Công Tôn Minh Đức hé miệng, hai người đều không nói nhìn chằm chằm, chờ.

Hoàng Phủ Trọng chấp tay mà đứng, kim khẩu mở ra, nói ra hai chữ.

“Thành thân.”

Đây là biện pháp tốt nhất! Đem Vô Song khoai lang phồng tay này, ném cho Công Tôn Minh Đức phiền não, sau khi thành thân, bọn họ muốn ầm ỹ muốn ồn ào, đều là việc nhà, hấn có thể ngồi yên mặc kệ.

Thật tốt quá, từ nay về sau, bên tai hấn có thể thanh tĩnh rồi!

Lời này vừa nói ra, hai người trước bàn như là bị điểm huyết đạo, trong nháy mắt đồng thời cứng đờ, gần như trăm miệng một lời mờ miệng: “Thành thân?”

“Đúng.” Hoàng Phủ Trọng vươn ngón trỏ khâm điểm hai người cứng ngắc giống hệt đầu gỗ trước mặt, không được chát vắn, mở miệng truyền lệnh: “Các ngươi hai người, tùy ý thành thân!”

Hai người căn bản nghĩ không ra, phải nhận được đáp án như vậy.

Về mặt Công Tôn Minh Đức là tái nhợt trước nay chưa có, cái đầu thông minh có thể bày mưu nghĩ kế, xử lý đại sự thiên hạ, hiếm thấy không có một chút chủ ý. Hấn khôi phục lại trước tiên, vừa muốn mở miệng, Hoàng Phủ Trọng lại vươn tay, làm một động tác tay ‘dừng’, khí thế bức người.

“Tể tướng, ngươi không phải nói, quân vô hí ngôn.”

Cái miệng của Long Vô Song, đóng mở vài lần, thật vất vả mới tìm lại âm thanh của bản thân. “Này, ngươi đang nói cái gì chuyện hoang đường? Ta tuyệt đối sẽ không –”

Khuôn mặt tuần tú đóng băng, con ngươi đen nhìn chăm chú vào nàng. “Vô Song, đương kim hoàng thượng thiên hạ, ta là Hoàng thượng, hay là ngươi là Hoàng thượng?”

Chẳng bao giờ phát uy thiên tử, phát uy mức độ cao nhất thì kinh sợ hai người nói không ra lời. Hoàng Phủ Trọng quay đầu lại, nhìn bên trái, đối với mặt xám như tro tàn của Công Tôn Minh Đức nói.

“Tể tướng, ngươi nếu như ngay cả một tiểu nữ nhân cũng không trị được, còn nói chuyện gì trị quốc bình thiên hạ?”

Tiếp theo hắn quay đầu, lại nhìn bên phải, đối với đôi môi khẽ nhếch của Long Vô Song nói: “Vô Song, ngươi nếu như xoay chuyển một người nam nhân cũng làm không được, chẳng phải là uống phí nương ngươi, trông mong ngươi trở thành thiên hạ Vô Song?”

Hai người ngậy ra như phồng.

“Được rồi, liền xử lý như thế, đợi lát nữa trăm liền viết chiếu chỉ, thông cáo thiên hạ, cho hai người tùy ý thành thân.” Hắn tự ý tuyên bố, nâng long bào, bỏ lại hai người ngậy người trước bàn, thông dong xoay người rời khỏi ngự thư phòng.

Sự yên lặng phía sau, liên tiếp lan ra từ từ hình thành cảm giác áp bách đáng sợ.

Hoàng Phủ Trọng từng bước một, đi ra khỏi ngự thư phòng, về mặt uy nghiêm cũng không nhìn được nữa, mới đi đến phía sau cửa, hắn bắt đầu mạnh mẽ chống đỡ không được, chân nhuyễn thiếu chút nữa quỵ xuống.

Thái giám trốn ở một bên lánh nạn, vội vàng xông lên giúp đỡ.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng, người có khỏe không?”

Hoàng Phủ Trọng suy yếu gập đầu, chỉ cảm thấy toàn thân hư nhược, uy nghiêm mạnh mẽ chống đỡ tất cả đều thờ phỉ phò bay đi.

Nha. “Hắn, bọn họ —” Hắn chỉ vào ngự thư phòng, đề thấp giọng hát hỏi.

Thái giám thò đầu, cẩn cẩn dục dục nhìn một chút, mới vội vã bẩm báo: “Bọn họ — hình như đi —”

Hoàng Phủ Trọng thờ hồn hèn một hơi, nắm chặt tay áo của thái giám, kích động hỏi thẳng: “Thế nào? Ngươi thấy được không? Ta biểu hiện ra làm sao? Có hay không uy nghiêm của Hoàng thượng?”

“Có có có có!” Thái giám liên tục gập đầu, cảm động đến mau rơi lệ, đối với biểu hiện hôm nay của Hoàng thượng, cảm thấy có chỗ quang vinh. “Chỉ là, Hoàng thượng, sau khi ban chỉ thông cáo thiên hạ, người tính — làm như thế nào?” Hắn càng nói càng nhỏ giọng.

Hoàng Phủ Trọng trầm liễu một hồi.

Trước khi gạo còn không có nấu thành cơm, kinh thành chỉ sợ còn có thể không yên một trận. Nếu hắn là người khởi xướng, hai người kia nói không chừng sẽ mất đi lý trí, đã quên hắn là thiên tử, giận dữ chạy tới cùng hắn tính toán sổ sách.

Kể bây giờ, hắn phải rời khỏi kinh thành, càng xa càng tốt!

“Chúng ta đến nghỉ mát ở Hạ cung đi!”

“Hoàng thượng, hiện tại là mùa thu.” Nói đi nghỉ mát, có thể quá khiên cưỡng hay không?

“Vậy — tránh đông được rồi.” Tránh cái gì không trọng yếu, tránh hai người tranh đấu gay gắt, đừng bị kéo vào trong nữa, đây mới là trọng điểm! “Ngươi hiện tại phải đi chuẩn bị.”

“Hả?” Thái giám nhất thời mới phản ứng.

Tâm của Hoàng Phủ Trọng cũng đã là ‘rời xa’ giống như tên.

”Nhanh đi chuẩn bị chuẩn bị, chúng ta lập tức khởi hành!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Trẫm đăng cơ nhiều năm, cảm động tể tướng Công Tôn Minh Đức vất vả cực nhọc phụ tá, vì nước vì dân, đến mức thiên hạ rất xót thương. Nay đem thứ nữ tiên hoàng Vô Song gả cho tể tướng, vào giờ lành ngày hai mươi sáu tháng tám thành hôn.

Khâm thờ.

Giữa ngày, bên trong Long Môn khách điểm không còn chỗ ngồi.

Tuy rằng, mỹ thực tinh hoa của khách điểm bị phá hủy, dù sao vẫn có thể hấp dẫn vô số thao khách tới cửa. Nhưng, tình huống hôm nay, lại không phải so với bình thường, không chỉ có bàn bàn đầy ngập khách, không có nửa chỗ trống, ngoài cửa có không ít người đang thò đầu ra nhìn, vẻ mặt hiếu kỳ, không giống như là đến hưởng dụng mỹ thực, ngược lại là đến giúp vui.

Trên đường cái Huyền Vũ, đình nhuyễn kiều tinh xảo chậm rãi mà đến. Bước chân của kiều phu nhẹ ổn định, như là sợ chấn động phá hủy thiên hạ bên trong kiều.

Nhuyễn kiều đi tới trước Long Môn khách điểm, nha hoàn xốc liềm kiều lên, đỡ bên trong ra kiều. Chỉ thấy một mỹ nhân mài ngọc, mặc y phục lụa trắng, trên áo trắng sợi thêu hoa mẫu đơn, yểu điệu vô cùng, xinh đẹp như tiên nữ.

Trong đám người dấy lên một trận khe khẽ nói thì thầm.

”A, là đại tiểu thư Đại Phong Đường La gia.” Đại Phong Đường La gia làm chính là sinh ý tiêu cực, cùng Long Môn khách điểm giao tình không phải đơn giản.

”La Mộng? Đó chính là bị đâm tặc phá hủy danh tiết—”

”Hừ! Nói chuyện cẩn thận chút.” Người nọ vội vội vàng vàng che lại miệng đồng bạn. “Nếu như bị người Đại Phong Đường nghe được, không cắt đầu lưỡi của ngươi không được—”

Một người khác nhỏ giọng mở miệng: “Tiểu thư La gia đến Long Môn khách điểm làm cái gì nha?”

”Ngươi có điều không biết, La Mộng cùng vô song tình cảm rất tốt mà.”

”Ác, lẽ nào, La Mộng là trước khi khăn tay* gả đi, tới thăm một lần?”

(*) ý chỉ một người bạn thân thiết giống như chiếc khăn tay luôn mang bên mình.

“Đây cũng là nhân chi thường tình* nha!”

(*) nhân chi thường tình: chuyện là lẽ thường tình.

Người bị bịt im miệng, thật vất vả mới mở tay bạn tốt. “Nói như vậy, hoàng bang viết dán trên tường thành chính là thực sự?”

Lời vừa hỏi này lại đưa tới sự xem thường của mọi người.

“Hoàng bang còn giả được hả?”

Giữa lúc mọi người thảo luận sôi nổi, La Mộng bước lên bậc thềm, dưới sự hầu hạ của nha hoàn đi vào Long Môn khách điểm. Ánh mắt của mọi người tựa như bị dính chặt, nhìn chăm chăm bóng dáng yểu điệu kia, lộ ra luyện tiếc nhìn một chút mỹ sắc cho đến khi bóng dáng nhỏ bé màu trắng biến mất sau chỗ quẹo của rường cột chạm trổ.

Rời xa tiếng ầm ĩ xôn xao bên trong khách điểm, La Mộng đi vào phía sau sân nhỏ, băng qua bên trong đình viện, gốc cây bạch quả xơ xác mà chưa ngã kia, hướng chỗ sâu nhất trong đình viện, tòa Liên Hoa các rất tinh xảo kia.

Cánh cửa của Liên Hoa các chưa đóng, chỉ là buông xuống một tầng sa liềm* tinh tế, xuyên qua gió thu hiu hiu, sa liềm theo gió mát nhẹ nhàng phát phới.

(*) sa liềm: bức màn bằng sa (1 loại hàng dệt).

Nha hoàn kéo mở sa liềm, để La Mộng đi vào Liên Hoa các.

Vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy dưới cửa sổ khắc hoa, dời đến một cái bàn hắc đàn khám trai, trên bàn có văn phòng tứ bảo còn có một thiếp mời dày như hồng nhung, chế tác tinh xảo, trên mặt của thiếp mời có hình vẽ hoa mẫu đơn phú quý.

Long Vô Song an vị trước bàn, đang cầm trong tay bút lông Hồ Châu, chấm mực Đình Khuê, ở mặt sau của hồng thiếp, viết trên đó những nét bút đẹp đẽ.

“Không nghĩ tới hoàng bang viết chính là thực sự.” La Mộng nhợt nhạt cười, nhặt lên hồng thiếp chưa viết. “Ngươi viết thiếp gả của bản thân hả?”

Long Vô Song mày liễu dương lên, lạnh lùng nhìn bạn tốt một cái.

“Nói đùa này tuyệt không buồn cười!”

La Mộng lại là cười.

“Như vậy người đang viết thiệp mời gì?”

”Thao Thiết yến.”

“Gạo giành được sao?”

Ngồi bút ngừng một lát, vẽ mặt trên má lúm đồng tiền hơi đỏ.

“Không có.”

“Đã không có, vậy người viết những thiệp mời này, chẳng phải là uổng phí công sức?”

“Bây giờ là không có, nhưng mà cũng nhanh thôi!” Long Vô Song cãi lại.

“Như vậy, chuyện trên hoàng băng chiêu cáo, người dự định làm sao bây giờ? Khi nào muốn làm của hồi môn? Khi nào muốn chọn giá y? Có muốn ta đi chọn mũ phượng đẹp nhất hay không, đưa cho người coi như trang điểm thêm?”

“Phi phi phi, ai muốn gả hả?” Nhớ tới Hoàng Phủ Trọng ra ‘Ý kiến hay’, nàng liền một bụng hỏa. Quai hàm nhon, ngang ngược đánh lên cao, một dáng đáp thà chết không ‘gả’.

Nàng đòi này nọ, suy nghĩ ngạc nhiên kỳ dị nào đều muốn qua, chính là chưa từng nghĩ tới muốn ‘Thành thân’!

La Mộng ngồi xuống bên cạnh bàn, đặt thiệp mời, nhẹ giọng hỏi: “Ý của người là nói, người không lấy chồng?”

“Không lấy chồng! Ta không lấy chồng, ta tuyệt đối sẽ không gả cho Công Tôn lão đầu kia.”

“Lão đầu?” La Mộng nhíu mi, “Tướng gia già chỗ nào? Hắn mới có ba mươi ba, cũng hơn người tám tuổi, còn không gọi là lão đầu.”

Long Vô Song thiếu chút nữa ngã xuống cái ghế.

“Ba mươi ba?” Nàng không dám tin kêu to, vốn còn tưởng rằng, tên kia ít nhất cao hơn bốn mươi.

“Đúng vậy, tướng gia chỉ là tính cách cứng chặc, cẩn thận từng trái, thoát nhìn mới có thể — quá tuổi chút.” La Mộng dẫn đo dùng từ. “Huống hồ, thân là trưởng tử của Công Tôn gia, phải phụ tá quân vương, một vai có năng lực gánh trọng trách thiên hạ, tự nhiên nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Công Tôn gia thời Ngũ Đại tứ tướng, mỗi một vị đều là quan lại, mà hắn lại từ lúc trước ba mươi tuổi thì tấn phong tướng, càng hơn mấy vị trước kia.”

Long Vô Song lại hay là thờ ơ, ngồi trở lại ghế trên, tiếp tục viết thiệp mời.

“Hắn tốt như vậy, không bằng người đi gả đi!”

La Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, cong môi cười, cười đến mức giống như một hoa đào nở rộ. “Người nói đùa, đã tàn hoa bại liễu, sao xứng đôi với tướng gia.”

Long Vô Song cười nhạt hai tiếng, mĩa mai nói: “Đúng vậy, người tàn hoa, ta cũng cùng bại liễu không sai biệt lắm, chúng ta đều trèo cao không tới nhân gia nhà.”

“Thế nhưng, hoàng băng đã dán ra, chẳng khác nào là chiêu cáo thiên hạ nha.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục viết thiệp mời.

“Ta chính là không lấy chồng, bọn họ có thể làm khó dễ ta thế nào?”

Nụ cười của La Mộng đẹp đến điên đảo chứng sinh. Nàng ngọt ngào trả lời: “Mất đầu nha.”

Bút trong tay Long Vô Song dừng lại.

“Chém đầu ta?” Nàng hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên.” La Mộng gật đầu.

“Không có khả năng, ta chính là —”

“Thứ nữ của Tiên hoàng.” La Mộng một lời nói ra. “Bây giờ, trên hoàng băng không chỉ chiêu cáo hôn sự, cũng chiêu cáo thân phận của người rồi, sau

này người muốn làm cái gì, cũng không có thể giống như ngày xưa làm cần như vậy nha.”

Thân phận của Long Vô Song, từ đầu đến cuối là bí mật đại thần giữ kín không nói ra. Năm đó, trước khi băng hà, tiên đế tình cờ gặp Long Khanh Khanh, vốn định thú vào hoàng cung làm hậu, Long Khanh Khanh cũng không đồng ý, liền ngay cả sinh hạ nữ nhi, cũng không đưa vào cung, theo mẫu thân.

Phụ thân họ Long

Mặc dù không có danh hiệu công chúa, nhưng mà tiên đế đối với vô song, như cũ nâng trong lòng bàn tay, thương yêu như châu báu như bảo vật, trước khi băng hà, còn buộc Hoàng Phủ Trọng đồng ý, phải chiều cố nàng, thương yêu nàng, không được nghịch tâm ý của nàng –

Hừ, còn không phải trái tâm ý của nàng chứ!

Hiện tại, Hoàng Phủ Trọng vậy mà buộc nàng gả cho Công Tôn Minh Đức gian ngoan, cả ngày khuôn mặt quan tài!

Nhìn vẻ mặt bạn tốt không cam lòng, La Mộng ôn nhu giải thích, giọng nói mềm mại có ma lực trấn an nhân tâm. “Người ngấm lại đi, hoàng băng rồi dán rồi, người muốn Hoàng thượng làm sao thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Người không lấy chồng, chính là kháng chỉ, không phải làm khó hấn sao?”

“Ta chính là làm khó hấn, thế nào?”

“Đừng như vậy, những năm gần đây, hấn đối với người gần như là nói gì nghe vậy –”

Má lúm đồng tiền tức giận đến đỏ au, bồng chốc vòng vo lại đây.

“Nào có!”

“Cho nên ta mới nói, là ‘gần như’ nha! Mấy năm qua, người phạm nhiều án tử như vậy, cũng không phải khắp nơi không có dấu vết có thể tìm ra, hấn cũng đều giúp người đề xuồng. Hôm nay, thánh chỉ thôi chiếu cáo thiên hạ, hấn nói cho cùng là hoàng thượng, quân vô hí ngôn. Mặc dù không thể tru di cử tộc người, nhưng mà hấn vẫn phải chém người, nếu không từ nay về sau thế nào trị quốc đây?”

“Kia, kia –” Nàng không đếm xỉa đến. “Đầu ta ở chỗ này, muốn chém thì chém nha!”

Tay nhỏ bé trắng ngần mềm mại, vỗ nhẹ nhẹ tay của Long Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ, để lộ ra một mặt tiếu ý.

“Bình tĩnh một chút.” La Mộng cười đến mức thần bí, lộ ra ngón trỏ, khẽ vỗ vỗ trán bạn tốt một chút. “Người ngốc nữa? Mưu mô ngày thường lẽ nào đều bị tức giận đến không một bóng?”

Long Vô Song hiếng mắt, bị nhắc như vậy liền tỉnh, con tức ngược lại dần dần mất đi, thật vất vả mới qua loa tỉnh táo lại.

Đúng vậy, nàng chính là Long Vô Song mà! Là tiểu yêu tinh cổ quái, là đồ yêu của đệ nhất kinh thành thương nhân Nghiêm Diệu Ngọc Long Vô Song mà! Cho dù chuyện lần này âm ỉ to lớn, thế nhưng bằng cái đầu thông minh của nàng, lại nghĩ không ra biện pháp thoát thân, thậm chí đánh trả lại sao?

Lẽ nào, là bởi vì chuyện này liên quan đến Công Tôn Minh Đức, mà trong lòng nàng một chỗ nào đó không hiểu, đối với thái độ của hấn không bao giờ giống như trước đây nữa, chỉ có địch ý thuần túy ngược lại có một chút thay đổi –

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên trong óc đã bị nàng hung hăng xóa đi.

Chết tiệt! Cái gì cũng không có thay đổi, nàng cùng khuôn mặt quan tài kia, từ lão đầu, như cũ là đối thủ, tuyệt đối sẽ không đơn giản là đêm đó chạm trán dưới ánh trăng, lại ép nàng uống mấy chén thuốc đắng muốn chết –

Hình như có, nếu không suy nghĩ trong lòng nấn ná, nàng khẽ cắn môi, cảm thấy trong lòng có chút loạn ít có, giống như là ngày nào đó đêm nào đó, cảm huyền* vô ý bị kích thích, không chỉ nhẹ nhàng rung động và lại nghe thấy dư âm sót lại.

(*) cảm huyền: dây đàn cổ cầm.

Đáng ghét –

Bất ngờ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cắt đứt tâm trạng rối loạn không rõ của nàng, một nữ tử ăn mặc trang phục màu đen, tay áo hẹp, viền gấm hồng, bím tóc bó vòng hắc ngọc, ôm một hũ to màu nâu tối, xồng xộc xông vào.

Thân là truyền nhân trăm năm ngấm tương Đường Thập Cửu, giống như gió xoáy chạy ào vào, đem hũ to một tiếng vang lên, đặt hướng trên bàn. “Đây, đây là tương tốt nhà của ta cất kỹ, đưa cho người làm của hồi môn!”

Long Vô Song nhú nhú mày liễu.

“Phần lễ này thật là quý giá.” Tương của Đường gia cất kỹ, có thể sánh ngang hoàng kim, càng đáng giá.

“Chúng ta là tỷ muội nhiều năm nha, người muốn xuất giá, có thể nào không tiễn phần lễ tốt?”

Thập Cửu tự ý ngồi xuống, đáng về khí phách cùng Long Vô Song tinh tế, La Mộng mảnh mai, hình thành đối lập rõ ràng.

Ba người tuổi tác xấp xỉ, đều là hòn ngọc quý trên tay của hào phú kinh thành, tuy rằng khí chất cử chỉ bên ngoài khác nhau nhưng là quan hệ cá nhân rất sâu sắc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ, Ngân Hoa vội vàng tới. Bị bắt đến Long Môn khách điểm, nàng vốn đang có chút không cam lòng, thế nhưng bây giờ vừa nghe nói Long Vô Song sẽ cùng tướng gia kết làm phu phụ, trở thành tướng gia phu nhân, nàng liền mừng rỡ trên chân mày, cam tâm tình nguyện hầu hạ tướng gia phu nhân tương lai.

“Vô song cô nương, bên ngoài tới thật nhiều quân gia trong đó một người cầm thánh chỉ, nói là Hoàng thượng chúc mừng cô nương sắp thành thân, cho nên đặc biệt đem gạo ban tặng cho cô nương.” Ngân Hoa một tay vỗ về ngực, thở phò phò báo cáo.

Long Vô Song hiếng mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhợt nhạt. Nàng cầm lấy bút lông. Thuận tay đùa giỡn, tiểu ý bên môi càng lúc càng dày, nhưng không có mở miệng.

Thập Cửu tính tình nôn nóng, nhìn không được hỏi: “Này, đừng không nói lời nào nha, số gạo này người rót cuộc thu hay không thu?”

“Đương nhiên thu.” Nàng chậm rãi trả lời, mưu mô trong đầu ục ục kéo đến, trong lòng đã có tính toán khác.

Thập Cửu cực kỳ vui vẻ. “Đó chính là nói, người có thật không phải giả?” Nàng vốn còn lo lắng, Long Vô Song sẽ không chịu gả chứ!

Môi đỏ hồng càng cong, cười đến mức càng ngọt hơn. Nàng đặt bút lông xuống, phát tay để ngân lui ra sau, mới chống cằm, chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, lẩm bầm nói: “Ta đồng ý gả, Công Tôn Minh Đức còn chưa nhất định có dùng khí lấy mà!”

“Hả?”

“Không hiểu sao?” Nàng quay đầu lại nhìn Thập Cửu, cười meo meo giải thích: “Cho dù ta nguyện ý gả, Công Tôn Minh Đức tên kia cũng không nhất định có lá gan đến thú ta.”

“Không thể nào!”

“Ta thì đánh cuộc hán không dám” Long Vô Song tự tin tràn đầy, dùng sức gật đầu. “Ta sẽ chờ, chờ hán đến thú ta. Đến lúc đó, hán nếu như không dám tới thú, người kháng chỉ chính là hán, người bị chém đầu đương nhiên cũng sẽ là hán!”

Thập Cửu nghe được ngăn người, không ngờ bạn tốt ngay cả chung thân đại sự đều phải dùng tới tâm cơ. Về phần La Mộng, là che môi, môi bật ra tiếng cười dễ nghe, về mặt là vô tội tới cực điểm, giống như tất cả đều cùng nàng không quan hệ.

Một hồi, Long Vô Song giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên cầm lấy thiếp mời đã viết, xé đi, đem thiếp mời mới vừa viết toàn bộ xé thành mảnh nhỏ.

“Làm sao xé chứ?” La Mộng nhẹ giọng hỏi. “Người không phải viết cả ngày sao?”

Long Vô Song lại lần nữa cầm lấy bút, chấm đầy mực, cầm lấy hồng thiếp, thái độ viết so với lúc trước càng thận trọng mấy lần.

“Ta muốn ngày khác.” Nàng hạ bút như nước chảy mây trôi, bên môi, mắt cũng mang theo nụ cười không có hảo ý.

“Sửa ngày?”

” Ngày Thao Thiết yên nha!” Nàng viết xong thiếp mời, thần bí hề hề cười, sau đó đưa cho La Mộng.

La Mộng thiếp mời nét bút chưa khô, câu chữ trên thiếp cùng lúc trước như nhau đều là mời quý khách đến Long Môn khách điểm, cùng chung Thao Thiết yên.

Duy nhất không đồng là ngày.

La Mộng nhìn ngày, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Long Vô Song đắc ý thỏa mãn.

“Chọn ngày hôm đó tốt.” Nàng đặt thiếp mời, khéo cười tươi đẹp làm sao đề nghị. “Người sao không tự mình đi phát thiếp mời?”

Long Vô Song lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

“Ta đang có ý này!”

Quốc gia hưng vong thất phu có trách nhiệm.

Trên bức hoành bằng gỗ tử đàn, có khắc tám chữ lớn, thể bút như ngân câu thiết hoa vô cùng cứng cáp hữu lực.

Công Tôn Minh Đức bên trong phủ tướng gia, đứng ở trước bức hoành bằng gỗ tử đàn, mặt không chút thay đổi nhìn tám chữ lớn kia.

“Đây là cái gì?” Hấn cũng không quay đầu lại hỏi.

Nghiêm Diệu Ngọc đứng ở một bên, đem hồng liên trên bức hoành xốc lên, giao cho người hầu bên cạnh, mỉm cười trả lời: “Quà mừng.”

“Quà mừng?”

“Đúng vậy, ta nghe nói, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn. Không chỉ như thế, ban cho người chính là công chúa, vì hướng người chúc mừng, ta mới đặc biệt viết tám chữ này, còn thỉnh sự phụ điều khắc tốt nhất, chế thành bức hoành cho người đưa tới.”

“Đa tạ Nghiêm huynh tặng biển.”

“Nên.”

Công Tôn Minh Đức vẫn là nhìn bức hoành kia, thì thầm mỗi chữ mỗi câu: “Quốc gia hưng vong, thất phu có trách nhiệm.”

“Đúng vậy, quốc gia hưng vong, thất phu có trách nhiệm.” Ngữ khí của Nghiêm Diệu Ngọc bình thường, trong mắt đã có tiểu ý. “Tướng gia quên mình vì người, vì nước hy sinh thân mình, tại hạ thực sự kính nể không thôi.”

“Kinh nghiệm này?” Công Tôn Minh Đức xoay người lại, chậm chạp hỏi.

“Không, ta là cam tâm tình nguyện.” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười trả lời, một dáng vẻ có thể vạn sự đủ, lại nói: “Kỳ thực, bức hoành này, ta làm hai khối.”

“Một khối khác đâu?”

“Còn đang chờ.”

“Chờ ai?”

Trùng hợp lúc này người hầu đi vào thông báo: “Tướng gia, Đại Phong Đường La gia Trầm tổng quản tới.”

Một nam tử tuấn lãng tài hoa, mặc trang phục màu trắng tay áo rộng, dưới sự hướng dẫn của nô bộc, đi vào đại sảnh. Trong phòng hai người: hiểu lòng không nói nhìn Trầm Phi Ứng.

“Ta nhìn thấy hoàng bang.”

“Chỉ sợ toàn bộ mọi người trong kinh thành trông thấy.” Nghiêm Diệu Ngọc nói.

“Công Tôn, người thật muốn thú Long Vô Song?”

“Thánh chỉ đã hạ, hấn không cưới cũng không được.”

Trong phòng rơi vào một hồi trầm tịch, ba nam nhân đồng thời quay đầu lại nhìn không chuyển mắt khỏi bức hoành kia.

Một lát sau, Trầm Phi Ứng dùng giọng điệu rất bình thản, mở miệng hỏi: “Người muốn kháng chỉ sao?”

Hấn cũng có biết tính cách của Long Vô Song, biết rõ thú nữ nhân này về, Công Tôn Minh Đức chỉ sợ từ nay về sau vĩnh viễn không có mặt trời.

Công Tôn lại như cũ nhìn bức hoành, trầm ngâm hồi lâu. Một lát sau, hấn mới quay đầu, vẻ mặt như cũ, giữa con người đen ánh mắt nhưng là ý vị thâm trường.

Người muốn hàng chỉ sao?

Hấn trước sau không có trả lời.

Hồng kiều đẹp dễ quý giá do kiều phụ khiêng, đi qua hơn phân nửa kinh thành, đi tới công tướng gia phủ.

Trần châu xâu thành rèm, bị một ngọc thủ* xốc lên, Long Vô Song dung mạo như hoa như ngọc, dưới mặt trời thu vàng óng, không chỉ khiến cho người kinh diêm, cũng khiến cho bốn phía rối loạn không nhỏ.

(*) ngọc thủ: tay ngọc.

Tất cả mọi người vội vàng dụi mắt, không thể tin được, Long Vô Song không chỉ thông gia gặp nhau đến thăm tướng gia phủ, nhưng lại nét mặt vui cười ngọt ngào đến đây, giữa mi tâm không thấy nửa phần tức giận.

Không chú ý những cái nhìn chăm chăm của những người khác, nàng dịu dàng hạ hồng kiều, nâng váy lụa mềm mại, dùng nụ cười xinh đẹp, làm cho các nô bộc của tướng gia phủ, sợ đến không thể động đậy, sau đó mới giẫm lên trên thềm đá, bước chân mềm mại hướng bên trong đi đến.

Vừa vào phòng lớn, đôi mắt sáng liền nhìn thấy, ba đại nam nhân đang đứng đằng trước một khối bức hoành, cũng không biết đang nói cái gì, phát hiện nàng đến, lập tức liền im lặng không nói chuyện.

Long Vô Song ngược lại không ngang ngược, ngược lại thản nhiên cười. “Thật tốt quá, các người đều ở chỗ này, tiết kiệm cho ta không ít chặng đường!”

“Vô song cô nương, ngày tốt.” Công Tôn Minh Đức chấp tay làm lễ.

Long Vô Song cũng lễ phép chu toàn, tư thế duyên dáng cúi người.

“Tướng gia, ta đây có lễ.”

Nghiêm Diệu Ngọc đứng ở một bên, vô cùng kinh ngạc phải liên tục lắc đầu. Hắn nằm mộng cũng không nghĩ tới, rốt cuộc sẽ có một ngày, có thể thấy được sự hòa thuận của hai người kia khi ở chung, thậm chí hai bên vẫn an.

“Xin hỏi Vô Song cô nương, đặc biệt quang lâm hàn xá, là có gì chỉ giáo?”

“Ta chỉ là tới đưa thiệp mời.” Nàng âm điệu dễ nghe bổ sung nói: “Thiệp mời Thao Thiết yến.” Nàng hạ đôi mắt đẹp, một dáng vẻ tiểu thư khuê các uyển chuyển hàm xúc, mười ngón tay mềm mại, nhỏ bé đang cầm hồng thiệp hoa lệ, trước tiên đưa đến trước mặt Công Tôn Minh Đức.

“Tướng gia, vẫn thỉnh ngài đại giá quang lâm.”

Đội Công Tôn Minh Đức tiếp nhận hồng thiệp, nàng mới xoay người, lại xuất ra hồng thiệp đưa cho Nghiêm Diệu Ngọc.

“Sư phụ, đây là thiệp mời của người cùng sư nương.”

Tiếp theo nàng lấy ra một hồng thiệp khác, giao cho Trầm Phi Ứng. “Trầm tổng quản, đây còn lại là của ngài.”

Ba nam nhân cầm trong tay hồng thiệp, nhìn miệng nàng mỉm cười, phấn giáp (má) nhuận hồng, giống như mang theo một chút e lệ, hoặc là cất giấu một bí mật bản thân mới biết được.

“Thao Thiết yến này chính là vô song tích tụ nhiều năm tâm huyết, cho dù vật liệu tay nghề đều là tuyệt phẩm ngàn dặm mới tìm được một.” Nàng nhẹ giọng nói, con ngươi sáng lên như sao Mai, lông mắt thật dài hạ xuống, giống như không tự kìm hãm được xấu hổ, nhìn Công Tôn Minh Đức. “Thỉnh tướng gia đến lúc đó nhất thiết phải quang lâm.”

Nói xong, tay áo nàng che má lúm đồng tiền, mềm mại bước ra đại sảnh, bước ra trước đại sảnh, còn ngoái đầu nhìn lại Công Tôn Minh Đức một cái, sau đó mới từ từ rời đi.

Ba nam nhân đứng ở tại chỗ, trực giác biết, thiệp mời vậy khẳng định có vấn đề.

Nghiêm Diệu Ngọc trước tiên mở ra hồng thiệp, ánh mắt đảo qua câu chữ trên thiệp, cho đến khi cuối cùng, hai mắt hắn vừa mở, không dùng hết tự kiểm chế, mới có thể nhìn xuống tiêu ý trên khóe miệng. Vì xin thoát thân, hắn thanh thanh cổ họng, nhìn Công Tôn Minh Đức thật trọng thanh minh.

“Công Tôn, ta phải trước tiên là nói rõ một chuyện. Ta đã quyết định giờ phút này, tại hạ cùng Long Vô Song đoạn tuyệt quan hệ thầy trò, sở tác sở vi* của nàng đều cùng ta không quan hệ.” Hắn hai tay chia đều, cùng Long Vô Song triệt để vạch rõ ranh giới.

(*) sở tác sở vi: hành động lời nói.

Trầm Phi Ứng sau khi mở thiệp mời, thì cũng không nhúc nhích, ngưng mắt trừng mắt nhìn câu chữ trên thiệp hồi lâu, trên khuôn mặt tuấn tú không có bất kỳ biểu tình gì, mãi cho đến Nghiêm Diệu Ngọc thanh minh hết, con ngươi đen kia của hắn vẫn còn chặt chẽ nhìn chăm chăm thiệp mời, thật lâu không dời.

Cuối cùng, Công Tôn Minh Đức cũng mở thiệp mời.

Nét bút đẹp đẽ đập vào trong mắt, hắn tuần tự nhìn xuống, cho đến khi trông thấy ngày mở Thao Thiết yến –

Àm!

Từ lúc chào đời tới nay, hắn trước sau bình tĩnh tự kiểm chế, lần đầu biết được, không khí trước mặt biến thành màu đen, cuối cùng là mùi vị gì.

Tức giận giống như ngọn lửa, từ ngực đốt, hắn tức giận đến cắn chặt răng, rất sợ bản thân từ lúc chào đời tới nay, sẽ phun ra chửi mắng.

Một lát sau, hắn hít sâu một hơi, dùng hết tất cả tự kiểm chế, rất lạnh và bình tĩnh, rất thông thả đem thiệp mời đỏ chói mở ra kia khép lại.

Chỉ là, thiệp mời tuy rằng khép lại rồi, trong đầu hắn lại vẫn lưu lại, Long Vô Song khi rời đi thản nhiên cười, cùng với câu chữ trên thiệp mời, cùng ngày thiệp kia –

Ngày hai mươi sáu tháng tám.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Mưa thu lát phát.

Mưa phùn, rường cột chạm trở của Long Môn khách điểm tăng thêm một vẻ đẹp lờ mờ.

Nhưng vừa vào khách điểm, bầu không khí như đã có đại chiến trước, mỗi người trong lòng run sợ, da kéo căng, chỉ sợ lộ ra một chút sai lầm.

Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo quát mắng, một tiếng lại một tiếng vang dội bên trong khách điểm.

”Đem bình phong này dời qua một chút! Che ở giữa đường giống cái gì?”

”Này, nơi này có bãi nước là chuyện gì xảy ra? Mau lau.”

”Bên kia! Ở đây tại sao thanh trúc hả?”

”Bẩm báo Vô Song cô nương, không phải người nói muốn để thanh trúc sao?” Tiểu nhị vẻ mặt mờ mịt, gãi gãi đầu, khó hiểu trả lời.

”Ta là muốn người để thanh trúc là không sai, không muốn người để loại trúc vừa to vừa thô này nha! Hơn nữa sửa sang bụi rậm cũng dọn sạch vào thế nào? Người nhìn xem, người nhìn xem, măng nhọn đều toát ra đây! Cũng không phải muốn làm đột mọc đuẩn tử ăn! Dọn sạch đi, dọn sạch đi!”

Long Vô Song tay áo hồng vung lên, ở trong ngoài khách điểm thét to, một đám tiểu nhị là ngoan ngoãn đi theo phía sau, nghe mệnh lệnh của nàng, vội vàng dọn dẹp chuẩn tươm.

Nàng trời sinh tính xoi mói, hôm nay mộng tưởng nhiều năm sắp trở thành sự thật, Thao Thiết yến qua vài ngày sẽ mở tiệc, bây giờ nàng cho dù trông thấy một chút bụi bặm, đều phải kêu người ta tỉ mỉ lau sạch, trong lòng mới có thể thoải mái.

Nguyên liệu nấu ăn của Thao Thiết yến đều là không dễ có, vạn thứ chọn một, nàng nghìn chọn vạn tuyển, kéo dài nhiều năm, mới trừ bì ra cả bàn cực phẩm.

Không chỉ là nguyên liệu nấu ăn, ngay cả khách mời cũng là nàng chọn kỹ lựa khéo.

Đến lúc đó, khách mời đến hưởng dụng mỹ thực, đều là nhìn về kinh thành — không, nhìn ra thiên hạ, chính là những nhân vật đỉnh cao. Nàng phải tỉ mỉ, đem việc làm chuẩn bị trước đó, làm không chê vào đâu được, bằng không đến lúc đó nếu như xảy ra sai sót, thể diện của nàng phải để chỗ nào?

Ngoài cửa sổ mưa lát phát, trong đại sảnh của khách điểm, cang khua chuông gõ mở bố trí, mà khách dự tiệc ở lầu hai lầu ba cũng không còn chỗ ngồi, sớm đã đầy người ngồi. Những khách nhân trong miệng ăn đồ ăn, uống rượu, hai mắt lại hướng dưới lầu chăm chú nhìn, nhìn Long Vô Song bận tới mảy mòi mặt.

Trước đó vài ngày, Hoàng Thượng tứ hôn, hoàng băng dán trên tường thành. Câu chữ trên hoàng băng, mọi người chính là đều nhìn thấy, nhìn thấy rõ ràng, có một số người thậm chí đều đã thuộc lòng.

Hoá ra, Long Vô Song đúng là thứ nữ của tiên hoàng!

Điều này làm cho mọi người bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng minh bạch, Long Vô Song nhiều năm qua đối địch với làm mưa làm gió là bởi vì phía sau có chỗ dựa là hoàng thất.

Chỉ là, Long Vô Song đem gả cho tướng gia?

Việc này cũng khiến mọi người sợ đến tròng mắt đều nhanh rơi ra ngoài nha!

Trong kinh thành, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, chi cần có con mắt dài, có lỗ tai dài, tất cả đều biết Long Vô Song cùng Công Tôn Minh Đức, chính là hai kẻ ghét nhau, từ lâu tự thể giống như nước với lửa, đã từng tranh đấu gay gắt vô số lần.

Hôm nay tuy rằng Hoàng Thượng tứ hôn, thế nhưng, trừ phi nàng thực sự là con gái đã xuất giá, cùng Công Tôn Minh Đức bá đường, bằng không đa số người chính là không thể tin tưởng, là oan gia, sẽ bởi vì thánh chỉ của Hoàng Thượng liền ngoan ngoãn thành thân.

Trong kinh thành nhiều cách nói xôn xao, tất cả đều đang đoán, Long Vô Song lấy hay không lấy chồng? Công Tôn Minh Đức có cưới hay không? Trong phường đồ* của kinh thành, ngày đó khi hoàng băng dán ra ngày đó thì mở đánh cuộc, khiến mọi người tập trung vào.

(*) phùng đồ: sòng bạc.

Vốn, người đánh cuộc Long Vô Song giả là chiếm hơn phân nửa.

Thế nhưng, sau khi hoàng bảng dán ra, nàng tính tình vừa quật vừa cường, lại ngồi kiệu, vẻ mặt tươi cười đi gặp tướng gia, hành động này lập tức làm chứng cứ thêm thay đổi.

Vì mặt thiết nắm chắc tiến triển mới nhất, cho dù là có tập trung vào, không tập trung, tất cả đều chen chúc đến Long Môn khách điểm.

Tới cổng khách điểm nhìn lên, mọi người càng mắt choáng váng.

Chỉ thấy ngoài cửa dán bảng vàng, viết rõ ngày hai mươi sáu tháng tám, Long Môn khách điểm tạm không buôn bán, bên trong khách điểm chuẩn bị Thao Thiết yến, cung kính chờ đợi quý khách quang lâm.

Hai mươi sáu tháng tám?

Hai mươi sáu tháng tám?

Hai mươi sáu tháng tám này — không phải ngày kết hôn trên hoàng bảng viết sao?

Mọi người đều không có manh mối, càng mò mẫm không rõ suy nghĩ của Long Vô Song, không biết nàng đem Thao Thiết yến trùng với ngày kết hôn, là vì muốn song hỷ lâm môn, hay là muốn làm trò trước mặt mọi người, cho tướng gia xấu hổ.

Mọi người vội vàng thì thầm nói nhỏ, không ngừng suy đoán thảo luận, Long Vô Song cũng mắt điếc tai ngơ, một chút cũng không thêm để ý, như cũ trong đại sảnh đi đi lại lại, vội vàng trừ bị yên hội hào hạng nhất.

“Được rồi, cánh cửa đâu? Những cánh cửa chạm hoa đó đều lau khô không?”

“Bẩm Vô Song cô nương, sớm đã lau qua.”

“Sớm đã lau qua? Vậy bây giờ không phải lại đầy bụi sao?” Nàng đi tới cạnh cửa, vờn ngón tro hướng trên cửa một vết.” Ai a, quả nhiên có bụi! Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày mỗi ngày cho ta, tí mi lau qua một lần, một chút bụi cũng không cho phép —”

Nói còn chưa nói hết, bỗng nhiên mưa phùn ngoài cửa, lóe ra một ngân châu, tốc độ nhanh như đóm lửa nhỏ, đánh thẳng Long Vô Song ở cạnh cửa.

Ngân châu chưa làm tổn hại đến góc áo của nàng, Cung Thanh Dương đứng ở bên trong quầy hàng đã phản ứng.

Hắn mày kiếm dương lên, đầu ngón tay lực xuyên qua, từ trên bàn tính gỗ mun lấy ra một hạt châu, ngón tro bắn ra, hướng ngân châu —

Bịch!

Hắc ngân châu, giữa không trung va chạm, âm thanh đùng thật lớn.

Sau khi ngân châu nổ tung, lại một trận sương mù màu trắng, tràn ngập trong không khí, càng che phủ Long Vô Song ở cạnh cửa.

Sương trắng cực dày, dày đến đưa tay không thấy năm ngón tay, nàng vùng mạnh sương trắng, hít sâu một hơi, chuẩn bị ứng phó tập kích bất ngờ. Ai biết, nàng mới vừa hít vào sương trắng, thì cảm thấy toàn thân khí lực mất hết, cả người như là bị rút khung xương nhão như em bé, ngay cả đứng cũng không được.

Trong sương mù dày đặc, truyền đến tiếng động của Cung Thanh Dương.

“Cẩn thận, có độc!”

Không nói sớm!

Nàng tức giận đến muốn mắng người, không ngờ phát hiện, bản thân âm thanh cũng phát không được. Thân thể nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa phải ngã xuống đất, một cái trường tiên lại kéo tới, quần lấy thất lung mãnh khảnh của nàng, lại mạnh vừa kéo, đem cả người nàng cướp lấy.

Sau khi thoát khỏi trận sương trắng kia, nàng liền rõ ràng nhìn thấy, cả khách điểm giống như là bốc cháy, cho dù là cánh cửa hay là cửa sổ, đều bốc khói trắng. Những khách nhân ở lầu hai, lầu ba cũng bị ảnh hưởng đến, bị sương trắng mê đến không thể động đậy, có hai người còn từ trước cửa sổ rớt xuống.

Tình hình rối loạn, nàng lại chỉ kịp nhìn một cái.

Trong nháy mắt, trường tiên đã đem nàng cuốn đến trên lưng ngựa.

Cung Thanh Dương cùng vài tên tiểu nhị, như tiễn lao ra sương độc, ý đồ tiến lên nghĩ cách cứu viện, trái phải hai bên lại đồng thời bay vút mười mấy tên

hắc y nhân.

Song phương trời đầu, mà bọn cướp đến bắt Long Vô Song, thì lợi dụng khoảng không này, lập tức thúc ngựa phi nước đại, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa Long Môn khách điểm.

Con ngựa chạy như bay qua đường phố, trên lưng ngựa là Long Vô Song, đầu choáng váng, thiếu chút nữa cắn trúng cái lưỡi thom tho của mình.

Không xong nha, nàng sáng sớm liền phải mặt đen xuất môn làm việc, mà Cung Thanh Dương cho dù võ công cao cường, nhưng gặp chiến thuật biến người, nhất thời chỉ chốc lát sợ cũng vô pháp thoát thân.

Càng hồngбет chính là, bọn cướp lần này, trên người truyền đến trận trận mùi hôi nách vừa nồng vừa đặc, hun nàng đến gần như muốn nôn ra. Nàng có thể khẳng định, lúc này trời nàng, tuyệt đối không phải Công Tôn Minh Đức!

Mưa càng to, đem toàn thân nàng ướt đẫm.

Bọn cướp rút ra cái chắn ni cũ nát che đầy toàn thân nàng. Không lâu, ngựa ngừng, nàng nghe được tiếng nói của quan binh.

Chắn ni chụp xuống, Long Vô Song há to miệng vội vã muốn kêu cứu, lại phát không ra một chút âm thanh.

Chỉ chốc lát sau, quan binh kết thúc tra hỏi, thối lui cho qua. Nam nhân hôi nách đầy người kia liền như vậy chờ ‘Con mồi’ quý giá mới vừa đoạt được, nghênh ngang ra khỏi cửa thành.

Chắn ni chụp xuống, nàng tức giận đến thiếu chút nữa cắn đứt hàm răng.

Chết tiệt, những quan binh thủ cửa thành này, vậy mà không ngăn lại cái người này?

Đây là cái quỷ thái bình thịnh thế gì? Cái quỷ quan binh thủ vệ gì hả?

Trong lòng nàng hiểu, một khi ra khỏi cửa thành, cơ hội nàng được cứu càng thấp. Vì lưu lại manh mối, nàng dùng hết sức lực còn sót lại, liều mạng giãy dụa, thật vất vả mới đá rơi xuống một giây thêu.

Giấy nhỏ thêu hoa rơi trên mặt đất, ở trong mưa càng có vẻ cô linh.

Móng ngựa phi đập, bọn cướp không phát giác giây thêu kia, vẫn như cũ thúc ngựa phi nước đại. Một lát nữa, thì cả người lẫn ngựa biến mất giữa màn mưa trùng trùng điệp điệp, cũng nhìn không thấy tung tích nữa.

Buổi trưa vừa qua khỏi.

Công Tôn Minh Đức mặc triều phục rời khỏi hoàng cung, trở về gia môn. Chỉ là, hắn mới vừa xuống ngựa, còn chưa có bước trên bậc thềm nhà mình, đã trông thấy một nam tử trẻ tuổi, thì triển khinh công, về mặt hoàng hốt chạy tới.

“Tướng gia, tướng gia – “nam tử tuổi còn trẻ thờ phỉ phò. “Thuộc hạ, thuộc hạ là –”

“Ta biết.” Công Tôn Minh Đức qua loa nói, sớm đã nhận ra, người đến là tiểu nhị của Long Môn khách điểm. “Chuyện gì?”

“Là — là chương quỹ muốn thuộc hạ tìm đến ngài.” Nam tử trẻ tuổi thờ hỏn hỏn, cũng không dám chậm trễ, vội vàng nói ra nguyên nhân. “Vô Song có nương bị người cướp đi rồi!”

Bị cướp đi rồi?

Công Tôn Minh Đức chau mày, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong óc, nữ nhân ngang ngược kia không biết lại muốn chơi cái trò lừa bịp gì. Nhưng trong nháy mắt, hắn chợt phát hiện, trên cánh tay nam nhân trẻ tuổi đang rớm máu tươi, rõ ràng là mới vừa bị đao kiếm gây thương tích.

Sắc mặt hắn trầm xuống.

“Chuyện khi nào?”

“Không đến nửa khắc* đồng hồ.” Nam nhân trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt. “Chuyện phát sinh bất thành linh, Thiết đại ca hôm nay đúng lúc không có ở nhà, chúng tôi lại bị cuốn lấy, không thể lập tức đuổi theo, là đại chương quỹ đề thuộc hạ thoát thân, tới thông báo ngài.”

(*) nửa khắc: cỡ 7, 8 phút.

“Bọn cướp từ phương hướng nào ly khai?”

“Phía đông!”

Công Tôn Minh Đức lập tức xoay người lên ngựa, gờ xuống thất lưng đồng, giao cho quan binh đi theo, nhanh chóng hạ lệnh: “Truyền lệnh của ta, thông báo ngũ lâm quân, lập tức gọi thư tín pháo hoa, phong tỏa các cửa thành, cũng phái binh đi Long Môn khách điểm.”

Nói xong, hắn kéo dây cương, thúc ngựa hướng cửa đông đi.

Tuần mã chạy băng băng, chỉ chốc lát sau, tín hiệu pháo hoa đỏ rực, trong mưa bay lên cao. Hắn nghe thấy tiếng rít của tín hiệu pháo hoa nhưng không có quay đầu lại, vẫn là thúc ngựa hướng cửa thành đi, chỉ hy vọng lúc này cửa thành đóng cửa, còn có thể tới kịp, ngăn lại bọn cướp mất bị mù kia.

Thực sự là đáng chết, cấp tín lửa đỏ này, gần mười năm vô dụng không dùng qua một lần, hôm nay vì nàng dùng tới!

Nữ nhân chết tiết kia, lúc này đến tột cùng lại làm cái gì? Lại rước lấy tức giận của người nào?

Trong mưa lớn, Công Tôn Minh Đức nhích bạc môi, trên nét mặt mang theo nghiêm khắc khiến người ta sợ hãi. Hắn nửa hiếng mắt suy nghĩ, ánh mắt giữa mưa to, vẫn là sáng như chim ưng.

Khoái mã bay như tên bắn, bắn tung tóe vô số bọt nước. Một lát liền trông thấy cửa đông đã gần ngay trước mắt.

Cửa thành lớn như thế, sớm đã đóng cửa, Công Tôn Minh Đức kéo cương sốt ruột dừng lại, quan binh thủ cửa thành vừa thấy hắn, lập tức nghênh đón.

“Trong một khắc (15p) đồng hồ, có thể có người thấy Vô Song cô nương?” Hắn kéo cương hỏi.

“Bẩm báo tướng gia, không có.”

“Có bao nhiêu người ra khỏi thành?” Hắn lại hỏi.

Tướng lĩnh thủ vệ, vội vàng lấy sổ đăng ký, đầu đuôi gốc ngọn trả lời.

“Trong một khắc đồng hồ trước đây, ra khỏi thành chỉ có mười bốn người, năm người nông phu, ba người thợ săn, ba người thương nhân, còn có một gã đại phu và hai gã thư sinh.”

“Không có nữ?” Hắn nhíu mi.

“Không có.”

Chẳng lẽ, bọn cướp còn không có ra khỏi thành?

Công Tôn Minh Đức quay đầu lại, nhìn kinh thành trong mưa, mi tâm lại chưa hề buông ra.

Hoàng băng đã dán ra, thân thể của Long Vô Song bây giờ người người đều biết. Mà bọn cướp kia biết rõ nàng công chúa, nhưng vẫn dám động thủ trời người.

Hắn không thừa nhận, bọn cướp sẽ mạo hiểm lưu ở trong thành, trực giác suy đoán, bọn cướp kia lại dùng phương thức nhanh nhất mang theo Long Vô Song rời khỏi kinh thành.

“Có ai là người cưỡi ngựa?”

“Bẩm báo tướng gia, có hai người cưỡi ngựa ra khỏi thành, một người là thương nhân, một người là thợ săn. Nhưng mà, thợ săn kia thuộc hạ biết, hắn ở tại đông ngoại thành mười dặm, họ Trần, là một người thành thật.”

“Tên thương nhân kia đâu? Có thể có hàng hóa vận tải?”

“Có, hắn chở một bó dạ thảo, dùng chăn ni gói lại.”

Bó dạ thảo?

Vụ đã vào thu, khí hậu dần dần hàn, dạ thảo trong thành đang giá tốt, thương nhân không có khả năng đem dạ thảo chuyển ra khỏi thành.

Hai tròng mắt đen bỗng dưng sáng ngời.

Chính là cái này!

“Phi cấp truyền tin cho trạm kiểm soát trên quan đạo, ngăn toàn bộ nhân sĩ khả nghi lại, có hàng hóa đều phải tỉ mỉ lục soát. Các người mấy người cùng ta tới, người, giữ cửa mở, sau đó tới báo cho Cung Thanh Dương, tiến cung xin Hoàng Thượng phái quân, dọc theo kinh thành và vùng lân cận tới phía ngoài lục soát.”

Công Tôn Minh Đức chỉ thị xong xuôi, kéo dây cương, liền mang theo vài tên quan binh ra khỏi thành, hướng ngoài thành bay như tên bắn.

Mới ra khỏi thành không bao lâu, mắt sắc của hắn liền nhìn thấy, giữa nước mưa cùng nước bùn có một vết đỏ tươi. Hắn dừng ngựa lại, đôi mắt ửng hiếng lại, nhìn ra đó là một chiếc giày thêu dính bùn.

Chiếc hài khéo léo, mặc dù dính bùn, hoa văn trên mặt bằng tơ hồng, như cũ có vẻ hoa lệ.

Hắn nhận ra chiếc hài này.

Xem ra, phương hướng hắn truy đuổi không sai.

Công Tôn Minh Đức vung tay lên, lại lần nữa dẫn nhân mã, trong mưa đuổi theo.

Mưa to như trút nước, xa xa tiếng sấm ầm ầm.

Quan đạo ngoài thành không tới một dặm, liền có bốn lối rẽ phân ra, hắn biết kỵ mã không có nhiều khả năng đi tuyến đường đó, nhưng vì để ngừa vạn nhất, vẫn phái người đi trước lục soát.

Sau hai khắc đồng hồ, bên cạnh hắn chỉ còn hai người, mà lối rẽ trước mắt lại xuất hiện một cái.

Lối rẽ đầy bùn lầy trên mặt đất, có vết móng rõ ràng, hắn xoay người xuống ngựa, ngồi chồm hổm trên mặt đất tỉ mỉ kiểm tra, mờ miệng hỏi: “Con đường này là đi đâu?”

“Bẩm báo tướng gia, đường này là đi tới Lâm thôn. Nhưng mà, Lâm thôn ba năm trước đây cũng đã hoang phế.”

Mưa to vẫn mưa to.

Trận mưa này đã từ ban ngày, vết móng bùn trên mặt đất nếu như là cũ, đã sớm bị gội rửa không thấy. Thế nhưng vết móng trước mặt không chỉ rõ ràng phân rõ, và lại vùi lấp rất sâu, chứng minh vết móng mới vừa lưu lại không lâu, và lại chờ không chỉ một người.

“Thôn cách đây có xa lắm không?” Công Tôn Minh Đức đứng dậy, nhìn lối rẽ trước mặt. Phía trước cách đó không xa, rường cây rậm rạp, đường nhỏ không bao lâu thì biến mất trong rừng cây.

“Khoảng chừng nửa dặm.”

“Trạm kiểm soát quan đạo kế tiếp cách còn xa không?”

“Hai dặm.”

“Người đến trạm kiểm soát phía trước kiểm tra, nếu có bất cứ tin tức gì, liền phát tín hiệu pháo hoa; người ở tại chỗ này chờ, một lúc lâu sau nếu ta không quay lại, trở về trong thành thông báo.”

Hai quan binh lĩnh mệnh, đồng thời lên tiếng trả lời: “Tuân lệnh.”

Công Tôn Minh Đức một lần nữa lên ngựa, một mình thúc ngựa chuyển hướng đường mòn, xông mưa tiếp tục đi trước.

Càng đi phía trước, đường nhỏ trở nên càng hẹp.

Vết móng bị tận lực che giấu, lúc đầu khó có thể nhận ra, nhưng vẫn không thể gạt được hai mắt hắn.

Hắn tỉ mỉ quan sát, phát hiện đường mòn này, đột nhiên thấy dấu vết không người đã lâu, nhưng cành lá và dây bên đường lại lưu vết tích bị cắt đoạn hoặc xé đoạn.

Trong mưa lớn, hắn dựa vào trực giác nhạy cảm và sức quan sát, như con sói tìm kiếm, không buông tha một chút manh mối. Dọc theo đường nhìn cành lá, mặt cắt vẫn mới, thậm chí chảy xuôi dịch cây.

Xem ra, hắn cũng nhanh đuổi theo rồi.

Công Tôn Minh Đức dừng ngựa lại, nước mưa rơi giữa rừng cây âm u, che đi tạp âm hòa khí, hắn vận công tập trung tư tưởng lắng nghe, ngoại trừ tiếng mưa rơi ra, xa xa còn có chút tiếng con ếch, nhưng gần chỗ ngoại trừ tiếng mưa rơi ra, cái gì cũng không có.

Nơi này rất yên tĩnh.

Mưa to tiếp tục rơi xuống, bốn phía lặng yên không một tiếng động, chỉ có tuần mã nôn nóng trước sau di chuyển, hắn cúi đầu, đưa tay vỗ nhẹ trán an.

Bỗng nhiên, một cái trường tiên theo bên trái kéo tới.

Trường tiên phá không, đánh thẳng cản cổ Công Tôn Minh Đức.

Hắn thậm chí không có ngừng đầu, lại như tia chớp đưa tay, giữa không trung chặn lại, dễ dàng bắt được trường tiên trơn trượt như rắn, vận khí xuyên thấu qua trường tiên đầy hơi, lại trở mình một tay kéo –

Người ở đầu trường tiên kia, bị kinh khí lớn mạnh, chấn động bàn tay tê dại, ngũ tạng đau nhức, nhin không được rên một tiếng. Trong nháy mắt, một

người từ giữa rừng cây, miệng phun máu tươi bị miễn cưỡng kéo ra.

Tuy rằng bản thân bị trọng thương, người nọ lại không chịu theo sự chi phối, ngược lại vung tay lên, từ trong tay áo bắn ra vô số mũi ám khí, rĩa ám khí màu xanh, dễ nhận thấy kịch độc.

Công Tôn Minh Đức phản ứng cực nhanh, tay trái đánh ra một chưởng, kinh khí chấn động, giữa thoáng chốc bốn phía rừng cây toả ra, ám khí tức thì bị đánh bay, toàn bộ đánh tới một bên cây, ngay cả góc áo của hắn chưa từng dính vào.

Mất thấy toàn bộ ám khí cũng thất bại, sắc mặt người nọ kinh hoàng, vội vã chạy thực mạng, đã nghĩ muốn chuồn mất.

Công Tôn Minh Đức cầm trong tay đuôi trường tiên, phi thân xuống ngựa, cầm roi vung tay lên, đuôi roi giống như là lỗ thùng bắn ra, đánh trúng giữa lưng đối phương.

Tên đó lại lần nữa miệng phun máu tươi, phịch một tiếng, chật vật ngã trên mặt đất, vội vã muốn đứng dậy, trong nháy mắt liền cảm giác được lưng đột nhiên nặng, cả người lại lần nữa bị đè xuống bùn trên mặt đất.

Công Tôn Minh Đức giẫm lên người nọ, hỏi: “Người là ai?”

Hắn thà chết ngậm miệng.

Công Tôn Minh Đức mặt không chút thay đổi, từ từ tăng thêm sức của đôi chân.

Kinh khí thật lớn, gần như muốn đè đầu khớp xương, tên kia kêu gào lên tiếng, gần như có thể nghe thấy, mỗi đầu khớp xương của mình đều dưới chân Công Tôn Minh Đức rung động cạc cạc, giống như bất cứ lúc nào sẽ vỡ nát.

Âm thanh lạnh lùng lại lần nữa truyền đến

“Long Vô Song ở đâu?”

Tên bị giẫm lên, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng như cũ mạnh miệng.

“Không biết.”

Công Tôn Minh Đức giẫm lên hắn, chậm rãi ngồi xổm xuống thân, dùng âm thanh nhẹ nhất cũng nguy hiểm nhất nói.

“Đời này không thích nhất, chính là tại hạ trong ngày mưa bốn ba, đặc biệt còn là vì một người nữ nhân kiêu căng lại bốc đồng. Thế nhưng rất không may mắn, nàng vừa vặn là thứ nữ của tiên đế, càng không may, đương kim Hoàng Thượng lại phi thường thương yêu nàng, tuyệt đối không muốn mặc cho nàng bị người bắt đi. Cho nên, không thể không đem nàng trở về. Bây giờ, ta hỏi lại ngươi một lần, Long Vô Song ở nơi nào?”

Người nọ còn đang mạnh miệng.

“Không biết!”

Hai tròng mắt đen thui, nguy hiểm híp lại.

Công Tôn Minh Đức không hề lãng phí nước miếng, quyết định thay đổi phương thức ‘Thuyết phục’ đối phương. Hắn vươn tay, cầm gân cốt đối phương, tên nằm dưới chân lập tức đau nhức lên tiếng, sắc mặt trắng bệch giống như là muốn bất tỉnh.

Vào lúc này, phía trước bỗng nhiên bay tới một viên ngân châu.

Ngân châu đập vào mắt, động tác của Công Tôn Minh Đức cực nhanh, vung tay áo ngăn cản. Ai biết, ngân châu kia chạm vào ống tay áo, lập tức nổ tung, lan ra từng đợt sương mù màu trắng.

Hắn cảnh giác bề khí, lại cảm giác được một trận kiếm khí lạnh lẽo, tiếp cận gần.

Khói trắng bốn phía tràn đầy mắt, hắn lại vẫn nghiêng người tránh trường kiếm, người đến lại chưa từ bỏ ý định, như tia chớp lại đâm trở lại, thanh kiếm so với mưa lớn càng dày đặc, càng lạnh giá, làm cho hắn chỉ có thể thối lui, nhanh chóng rời khỏi sương trắng.

Công Tôn Minh Đức vừa mới thối lui, tên kia vốn nằm trên mặt đất, đã bị người tiếp ứng cưỡi ngựa cứu đi, chạy vào giữa màn mưa trùng trùng điệp điệp.

Hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, mặc cho bọn cướp đi xa, không có đi đuổi.

Bởi vì, sau khi hắn phi thân ra khỏi sương trắng kia, may mắn thế nào liền vừa vặn vấp một cước giẫm lên khuôn mặt người nào đó,

Công Tôn Minh Đức dùng tốc độ thông thả nhất, cúi đầu, nhìn thấy người nọ nằm ở dưới lùm cây, không nhúc nhích mà trừng mắt nhìn hắn, một đôi mắt đẹp để toả ra lửa giận hùng hục, giống như muốn phải đem hắn ân nhân cứu mạng này, tươi sống dùng đao chém thành tám khối.

Sương trắng dần dần tán đi, mưa lớn lại chưa hề tạnh.

Bỗng chốc, phía chân trời bắn rơi một tia chớp, chiếu sáng bốn phía, cũng chiếu sáng má lúm đồng tiền trũng mắt dưới chân hắn.

Công Tôn Minh Đức cúi đầu, nhìn nữ nhân bị chặn nỉ lông dê kia trôi giống như con sâu róm. Hắn nhíu mi trái, một câu nói cũng chưa nói, duy trì cùng bốn mắt nàng giao tiếp, một lát sau, mới chậm rãi chậm rãi đem cước của hắn, từ trên mặt của nàng dời –

Tìm được rồi.

Mưa đông cùng đến.

Long Vô Song không thể động đậy cộng thêm toàn thân ướt đẫm, tùy ý Công Tôn Minh Đức ôm, đi tới một chỗ bụi cỏ dại, thôn xóm hoang phế vách phòng nghiêng đổ.

Một lát sau, hắn tìm một gian phòng cũ còn có thể che mưa, ôm nàng đi vào, đặt trên giường gỗ cũ nát của một góc, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Này này này, ngươi muốn đi đâu?

Nàng nằm ở trên giường, mắt mở trừng trừng nhìn bóng lưng của hắn, biến mất giữa mưa to ở ngoài cửa, trong lòng có chút lo lắng, nhưng bởi vì được tính của thuốc, như cũ không mở miệng được.

Ngoài phòng tia chớp chớp sáng, tiếng sấm ầm ầm, chấn động ngay cả ngôi phòng cũng giống như hoảng sợ, gian phòng này vừa thung vừa cũ lại nhỏ, cả nóc gian phòng đều là bùn gạch đắp thành, thậm chí không có cửa sổ, góc phòng còn kết mạng nhện, trên mạng nhện có xác của con bướm đã chết.

Chết tiệt, hắn làm sao còn không trở lại?

Sẽ không phải muốn đem nàng ném ở chỗ này chứ?

Ở đây rất bẩn, lỗ thủng trên giường này có thể hay không có côn trùng, còn là cái gì không sạch sẽ nữa?

Nàng nằm ở đằng kia, đầu óc miên man suy nghĩ, thậm chí cảm thấy, chỗ ngựa ở chân như là thật có cái gì bò vào quần áo của nàng –

Trong lúc nàng cố gắng thử muốn thét chói tai, Công Tôn Minh Đức lại mang theo túi yên ngựa ướt đẫm, từ ngoài bước vào phòng trong.

Hắn mặt không chút thay đổi đem túi yên ngựa để ở một bên, sau đó tháo cái bàn cũ nát, từ trong túi yên ngựa cầm cái đá đánh lửa châm lửa. Một hồi sau, trong phòng sáng lên, hắn cời triều phục ướt đẫm ra, trên đồng lửa hong khô, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng nằm ở trên giường, chỉ có thể tha thiết nhìn đồng lửa kia, nhưng ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được, càng không nói đến là đi qua hơi ẩm.

Xiêm y trên người nàng, sớm cũng đã ướt đẫm, lúc này toàn bộ dán dính trên da thịt, khiến nàng không chỉ khó chịu mà còn lạnh đến phát run.

Đôi mắt sáng trong veo, hướng nam nhân bên cạnh đồng lửa liếc.

Hắn còn muốn đem nàng không để ý ở chỗ này bao lâu?

Rất dễ nhận thấy, Công Tôn Minh Đức cũng không có nghe thấy kháng nghị im lặng của nàng. Hắn tự ý ngồi ở bên cạnh đồng lửa, thư thư phục phục* sười ầm, còn có nhân hạ thoải mái, dùng lửa hong khô triều phục ướt đẫm.

(*) thư thư phục phục: chậm rãi.

Đáng ghét! Lại lạnh như thế thêm nữa, nàng khẳng định lại phải nhiễm phong hàn!

Vương bát đản này, tướng trộm chết tiệt, khuôn mặt quan tài, họ Công Tôn lão đầu heo –

Cho dù ngoài miệng không thể di chuyển, trong bụng nàng cũng lải nhải nói liên miên, nhiều lần đem hắn mắng vô số lần. Thì ở phía sau, Công Tôn Minh Đức đột nhiên đứng dậy, hướng nàng đi tới.

Hừ, cuối cùng cũng nhớ tới nàng sao?

Nàng đảo cặp mắt trắng dã, mặt cười ngừng tức giận, chính là không để cho hắn thấy sắc mặt hoà nhã, trong lòng còn đang nói thầm.

Tên đáng ghét, lúc này mới –

Trong nháy mắt, nàng trừng lớn hai mắt, trừng mắt không dám tin bàn tay to trước ngực.

Chờ một chút, hắn, hắn hắn hắn hắn hắn muốn làm cái gì?

Bàn tay to dày rộng, cực hiệu quả, từng cái còi móc điệp của vạt áo trước ra.

Nam nhân này, người này, vậy mà, vậy mà –

Má lúm đồng tiền bị ngâm nước mưa có chút tái nhợt, bởi vì tức giận và bất an, hiện lên nhàn nhạt ửng đỏ.

Nàng khó có thể tin, trong đôi mắt to kinh hoàng, nhìn nam nhân khắp thiên hạ rất bảo thủ rất không thông đạt rất không biết biến báo*, rất bảo thủ không chịu thay đổi này, lại thừa dịp nàng không thể nhúc nhích, thoát xiêm y của nàng!

(*) biến báo: dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc

Hắn y phục áo đơn, nghiêng thân phóng đăng trên người nàng, bóng dáng của hắn bao trùm nàng. Nàng kinh hoàng đứng lên, mắt thấy áo ngoài của bản thân bị hắn bỏ đi, bàn tay to tiếp tục sẽ cởi quần áo của nàng.

Nàng có thể cảm giác được, tay hắn giờ lên mông của nàng.

Xấu hổ và giận dữ chiến thắng hiệu lực của thuốc, nàng nửa mở cái miệng nhỏ nhắn, cuối cùng phát ra thanh âm

“Dừng — dừng tay—”

Công Tôn Minh Đức lại ngoảnh mặt làm ngơ, không chỉ không có nhắc tay, càng không có dừng tay. Hắn thậm chí ngay cả nhìn chưa từng nhìn nàng một cái, tiếp tục còi vấy của nàng.

Chết tiệt, nàng phải làm thịt hắn!

Nàng nhất định phải chính tay chặt Vương bát đản giậu đồ bìm leo này!

Nàng cắn môi đỏ mọng, xấu hổ và giận dữ, hận không thể làm thịt hắn. Thi ở phía sau, tay nhỏ bé vốn không hề phản ứng lại có cảm giác –

Nàng có thể chuyển động nha!

Long Vô Song khôi phục một số cảm giác, thế nhưng như cũ hư nhược vô lực, tay nhỏ bé mới vung đến giữa không trung, chưa đánh trúng mục tiêu, đã bị hắn dễ dàng chặn lại, trùng trùng điệp điệp đè trên giường.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Hắn hiếng mắt quan sát, tiếng trầm lại cảnh cáo, thuận lợi đã cởi vấy của nàng.

Nàng vừa tức vừa giận, trên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, còn sót lại áo đơn ẩm ướt. Lụa bạch ướt đầm, mỏng như giấy, kề sát mỗi một tác trên da thịt nàng, tiết khổ đều mơ hồ có thể thấy được, đường cong uyển chuyển mềm mại, càng không chỗ có thể ẩn nấp.

Hắn muốn làm cái gì?

Hắn sẽ làm cái gì?

Nghi vấn và hoảng loạn đồng thời chạy tán loạn trong óc nàng. Nàng nhìn hắn, nhìn không thấu vẻ mặt sâu hiểm khó dò của hắn, nhìn không thấu tâm tư khó mà phỏng đoán của hắn. Từ lúc chào đời tới nay, nàng lần đầu cảm thấy, bản thân là bất lực và yếu ớt như vậy.

Trong nháy mắt, ầm ập bao quanh nàng.

Nàng mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Công Tôn Minh Đức đem chiếc triều phục kia, ném trên người lạnh rung của nàng.

“Nếu cô nương có thể chuyển động, thì tự mình đem y phục thay.” Giọng của hắn như trước lạnh giá, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, thì xoay người đi trở về bên cạnh đồng lửa.

Nàng vươn tay nắm chặt chiếc triều phục khô ráo mà ầm ập kia. Từ triều phục lộ ra ầm ập, bao phủ thân thể của nàng, xua đuổi nước mưa mang đến rừng mình.

Triều phục của hắn làm khô, được hắn vừa mới nhiều lần không ngừng hong khô.

Mà hắn, lại đem y phục khô duy nhất, đưa cho nàng!

Long Vô Song khôi động thân thể, nhìn bên cạnh đồng lửa, nam nhân kia đang đưa lưng về phía nàng, có một thời gian, mà ngay cả một câu nói cũng nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngon lửa vẫn rùng rục, đỏ rực mà ấm áp.

Long Vô Song trái nghĩ phải nghĩ, giữa việc nhiễm phong hàn và mặc y phục của hắn, hơi lo lắng trong chốc lát.

Đừng, cho dù nói như thế nào, mặc y phục khô, luôn luôn so với mặc quần áo ướt sũng thoải mái hơn. Đã có y phục khô có thể mặc — cho dù y phục của Công Tôn Minh Đức là nam — nàng hà tất vì trở ngại của bản thân, khổ thân mình mặc quần áo ướt sũng?

Công hiệu của được sương trắng rồi tám phần mười, nhưng được lực còn sót lại vẫn khiến nàng hư nhược vô lực, hai tay càng run rẩy không ngừng, hao phí rất nhiều thời gian, mới cởi ra áo đơn ướt đầm một thân và giấy, thay xiêm y khô ráo.

Triều phục của Công Tôn Minh Đức, mặc ở trên người nàng, quả thực rộng thùng thình. Ông tay áo dài tới đầu gối, vạt áo trước chạy thẳng đến bên hông, đáy áo càng kéo dài tới mặt đất.

Nàng thử buộc vạt áo, cuộn tay áo, đông quần tây cuộn sau một lúc lâu, mới có thể hoạt động thoải mái một chút.

Công Tôn Minh Đức bên cạnh đồng lửa, cởi áo đơn ra, nửa người trên trần trụi, ngồi xếp bằng, lặng lẽ không hề rằng hong áo đơn ẩm ướt.

Long Vô Song trừng lớn mắt, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Hắn, hắn hắn hắn hắn — hắn cười trần ư!

Đương nhiên, nàng không phải chưa thấy qua nam nhân cởi trần. Nàng cùng tiểu thư khuê các bình thường, thiên kim tiểu thư khác nhau, từ nhỏ thì khác, vì mỹ thực thường xuyên gào to đại đội nhân mã cùng nàng đại gang nam bắc chạy tới chạy lui.

Ngực của nam nhân, nàng nhưng là thấy nhiều! Cho dù là đen, trắng, phơi nắng đến đỏ lên, thậm chí lông dài, kiểu ngực gì nàng không thấy qua —

Khụ, nhưng mà, nàng ngược lại thực sự không thấy qua ngực của Công Tôn Minh Đức.

Mắt quay tròn, không tự chủ được hướng trên người hắn nhìn.

Nàng vốn tưởng rằng, Công Tôn Minh Đức là loại người thư sinh, thịt trên người có thể không có mấy lượng, nói không chừng còn là xương sườn.

Ai biết, hôm nay tận mắt thấy, cũng khiến nàng phủ định hoàn toàn suy đoán lúc trước. Tuy rằng, trước kia khi bị hắn ôm vào trong ngực, nàng cách xiêm y, đã sờ thấy cơ thể hắn cứng như sắt, thế nhưng bây giờ, nhìn thấy hắn cởi xiêm y, lộ dưới ánh lửa, đường nét bắp thịt rõ ràng, nàng vẫn có chút giật mình.

Tuy rằng nói, thân hình của Công Tôn Minh Đức không có cường tráng như vậy, thế nhưng nhìn từ phía sau, là hai vai rộng, song chường mạnh mẽ, bả vai thẳng rất giống như từng bách, giống như có thể đình thiên lập địa —

Long Vô Song bắt đầu dùng sức mạnh mẽ lắc đầu.

Chết tiệt, những được kia, có đúng là còn có thể khiến người ta thần trí mơ hồ hay không?

Hừ hừ, nhưng mà chính là bạch trảm kê* chỉ một thôi! Cho dù vóc người của Công Tôn Minh Đức cũng không tệ lắm, lại như thế nào đi, giới lắm chính là bạch trảm kê thôi!

(*) bạch trảm kê: một món ăn chế biến từ gà.

Nàng đảo cặp mắt trắng dã, ngăn chặn bản thân lại nghĩ ngợi lung tung, quyết định xuống giường, đến tiếp cận bên cạnh đồng lửa để sưởi ấm.

Chỉ là, vừa mới một cước đạp xuống giường, người còn không có đứng lên, nàng liền cảm thấy lòng bàn chân truyền đến một cơn đau.

“Ai a!” Nàng đau nhức kêu một tiếng, yếu ớt quay lại giường, thương yêu đến trong mắt còn chảy ra một giọt lệ.

Chỉ thấy một viên ngói thủng, may mắn thế nào, vừa vận chỗ nàng xuống giường, bị nàng một cước giẫm lên. Máu đỏ tươi nhanh chóng tuôn ra, nhiễm hồng chân trần trắng nõn. Nàng nằm úp sấp ngã vào giường đầy bụi bặm, tay nhỏ bé đỡ chân, cắn môi kêu.

“Đau quá —”

Công Tôn Minh Đức bên cạnh đồng lửa, cuối cùng cũng có động tác. Hắn đứng dậy, cau mi lại, đi trở về bên giường, một tay trước tiên nắm chân trần của nàng, lại dùng một tay kia, nhanh chóng rút mái ngói nhỏ kia.

Long Vô Song kêu lớn tiếng hơn nữa.

“A, đau quá, rất đau nha, nguoi nhẹ chút, nhẹ chút nha!” Vết thương của nàng đau quá, vừa giận người này không biết thương hương tiếc ngọc, nhìn không được đưa tay đánh vai hắn.

Công Tôn Minh Đức bỏ qua viên ngói, lại lần nữa cầm tay nhỏ bé của nàng vung tới, lạnh lùng giáo huấn: “Nếu sẽ đau như thế, lần sau trước khi làm chuyện gì thì đừng quên dùng cặp mắt cùng đầu của cô nương.

“Này, ý của nguoi là gì hả?” Nàng nổi nóng muốn rút tay về, nhưng rút không được.

“Ý là, nếu như cô nương có đầu to, có mắt to, lần tới nên biết dùng nó.”

“Nguoi nói ta không có đầu to, không có mắt to?” Nàng không dám tin, trừng mắt nhìn hắn.

“Cô nương có sao?” Hắn nhíu mi.

“Công, Tôn, Minh, Đức –” Nàng tức giận đến vùng tay kia.

Hắn như tia chớp lại bắt được, lạnh nghiêm mặt, chậm rãi tới gần nàng.

“Nếu như cô nương có, mấy năm qua, sẽ không lại làm ra loại tội lớn bị chém đầu đi đoạt công phẩm này, cũng sẽ không khiến cho mọi người bên cạnh theo cô nương cùng nhau chịu tội, lại càng không phải trêu chọc đến cái loại giống ngày hôm nay –”

“Cái gì là đi theo ta chịu tội?” Long Vô Song không phục, muốn cãi lại. “Người của Long Môn khách điểm ta, tất cả đều theo ta được ngưỡng mộ, uống lạt, lương bổng hậu đãi, phúc lợi chu toàn, ăn, dùng, ở, ta chỗ nào thiếu bọn họ? Bọn họ ở lại chỗ ta, nhưng đều là suy nghĩ rõ ràng, cam tâm tình nguyện mà ký làm khế ước, ta cũng không cảm dao bức qua bọn họ!”

“Cô nương lại để cho bọn họ không hiểu được có một ngày sẽ bị cô nương cả gan làm loạn, hại đến vào thiên lao? Còn phải luôn luôn sâu sắc, kinh hồn bạt vía chuẩn bị thay cô nương ngăn cản đao, chống kẻ xấu?”

“Ta nào có –”

“Vì thỏa mãn dục vọng ăn uống của cô nương, mấy năm qua, trộm, đoạt, lừa gạt, cô nương chưa dùng qua?”

“Nguoi nói cái gì? Ta trộm, đoạt, lừa gạt?” Nàng giờ cảm lên, nhíu mi, hừ một tiếng chất vấn: “Xin hỏi, nguoi có chứng cứ không? Nguoi là con mắt nào thấy được? Mắt trái hay là mắt phải? Con nào hả? Tướng gia?”

Hắn hiếng mi, dáng vẻ lạnh hơn, âm thanh tron nhẵn mà nguy hiểm.

“Ta thật nên để cho những ăn trộm kia lúc này cầm cô nương mang đi, bọn họ không biết bản thân có bao nhiêu may mắn.”

Nàng ngược lại hít một hơi thở, trong đầu, lửa giận cách cách đốt nóng. Trong nháy mắt, nàng không chút suy nghĩ, một cước liền hướng ngực hắn đá tới –

“A!”

Bị đá, Công Tôn Minh Đức bất động như núi, người đá Long Vô Song lại kêu thảm một tiếng, đau đến toàn thân phát run, lại lần nữa ngã trên giường, trong đôi mắt sáng đau đến nước mắt lưng tròng.

Ô ô, chết tiệt chết tiệt, nàng lại có thể đã quên bản thân không có mang hài. Càng hồngбет chính là, nàng đã quên lòng bàn chân bị thương, thì như vậy vừa vịn nàng giờ lên đá hắn, chính là chân bị thương kia.

Công Tôn Minh Đức như cũ lạnh nghiêm mặt, nhìn nàng tự làm tự chịu, đau đến phải trên giường lăn lộn, lúc này mới buông tay nàng ra, xoay người lại cầm áo đơn của mình, xé một miếng vải trắng nhỏ.

Vì duy trì tôn nghiêm cuối cùng, nàng nỗ lực hướng trong giường bò đi, cự tuyệt sự thương hại của hắn.

“Tránh ra!”

Lực lượng mạnh mẽ tóm mắt cá chân của nàng, thật sự đem nàng kéo trở về. Bất kể nàng làm sao phản kháng, hắn chính là không buông tay.

“Cầm miệng.”

Công Tôn Minh Đức lạnh lùng nói, đem nàng kéo đến bên giường, sau đó cầm bình ngói, đến bên ngoài hứng nước mưa, sau đó lần nữa trở lại bên giường.

“Nguoi muốn làm cái gì?” Nàng cảnh giới hỏi.

Hắn không có trả lời, dùng vải trắng thấm nước mưa, sau đó dề lên chân của nàng, nghiêm túc mà tỉ mỉ, lau đi nước bùn và vết máu trên chân trắng mịn.

Sau khi xác định vết thương sạch sẽ, hắn lấy ra thuốc trị thương mang bên mình, dùng thái độ nghiêm túc như nhau, cẩn thận tỉ mỉ làm việc, thay gói thuốc trên mặt đất, may mắn không làm nàng đau nhức.

Nhìn nhất cử nhất động của hắn, tâm tình nào đó khó mà phân biệt, bỗng dưng nảy lên trong lòng.

Long Vô Song biết, Công Tôn Minh Đức luôn luôn xem nàng không vừa mắt. Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người thương yêu nàng, sủng nàng, nam nhân này luôn luôn đối với nàng xụ mặt, sau khi lớn lên càng khắp nơi tìm nàng phiền phức, bắt luận nàng uy hiếp dụ dỗ, vừa đâm vừa xoa, hắn vẫn một bộ mặt mặt mày cương trực công chính, căn bản không thua nàng!

Nếu không tận mắt trông thấy, nàng căn bản không thể tin được, nam nhân có nề nếp này, mà lại lấy tay thay nàng tẩy chân, được trên –

Trong lúc tâm tư nàng rối loạn, Công Tôn Minh Đức không hề báo động trước, một tay lấy nàng lên.

“Á!” Nàng thấp hô một tiếng, vội vã bám thương yêu, chỉ sợ ngã xuống đất, hông của mình lại muốn chịu đau nữa.

Tay nhỏ bé mảnh khảnh, vòng quanh cần cổ hắn, nàng lúc này mới phát hiện, tóc dài sau vai hắn rối tung, vẫn còn ẩm ướt lạnh.

Dòng tâm tình khó mà phân rõ kia, đột nhiên trở nên càng thêm mạnh mẽ, giống như tảng đá, tầng tầng lớp lớp đặt ở lòng của nàng.

Đồng lửa cháy đang sáng, Công Tôn Minh Đức đem nàng đặt ở bên cạnh đồng lửa, sau đó xoay người cầm chút củi, thêm vào bên trong đồng lửa.

“Ngươi thực sự chỉ có ba mươi ba?” Nàng không đầu không đuôi hỏi.

Hắn cũng không quay đầu lại đồng lửa.

“Cái gì ba mươi ba?”

“Tuổi tác của ngươi nha!”

“Theo ta được biết, ba mươi ba, không sai.” Hắn vẫn như cũ không có quay đầu lại, tiếp tục điều chỉnh đồng lửa.

“Ta nghĩ ngươi bốn mươi mấy nha.”

Hắn dừng động tác lại, chậm rãi quay đầu, không nói gì nhìn nàng.

Long Vô Song vô tội trừng mắt nhìn. “Không thể trách ta nha, ai kêu ngươi quanh năm suốt tháng luôn giữ một khuôn mặt một bộ dạng tiểu lão đầu.”

Công Tôn Minh Đức lại nâng một lát, mới quay đầu, tiếp tục đem đồng lửa càng thêm sáng, nhàn nhạt mở miệng: “Nói đi, cô nương lúc này lại trêu chọc người nào?”

Nàng hừ một tiếng, vẻ mặt không phục.

“Này này, ngươi lại biết. Là ta trêu chọc người nào? Ngươi sao biết không phải người nhà đến trêu chọc ta? Nhờ phúc của ngài, bây giờ khắp thiên hạ đều biết, ta là con dê béo tay trái gà không chặt, những ăn trộm này không đến bắt ta, còn có thể bắt ai?”

Nàng? Tay trái gà không chặt?

Thực sự là truyện cười thiên đại!

Công Tôn Minh Đức mặt không chút thay đổi, con ngươi đen không gợn sóng, nhìn Long Vô Song bên cạnh đồng lửa, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, tỉ mỉ đem nàng xem một lần.

“Này, ngươi ánh mắt này có ý tứ gì?” Nàng bị nhìn đến tức giận, nhíu mi trừng hắn.

Hắn lạnh lùng mở miệng.

“Chỉ là xem hình dạng dê béo dài ngắn.”

Trong mắt của nàng, tức giận đến muốn phun ra lửa, nắm trong tay còn sót lại một chiếc giấy thù, dùng sức hướng trên mặt hắn ném.

Công Tôn Minh Đức nghiêng người tránh công kích. So với sự tức giận của Long Vô Song, hắn có vẻ vô cùng bình tĩnh, ngay cả vẻ mặt cũng không chút thay đổi nào.

“Cô nương tốt nhất bỏ thói quen làm loạn đồng tây đi.”

“Không tới phiên ngươi quản ta!” Nàng hừ một tiếng, nhíu mi.

Khóe mắt của hắn có chút nhếch lên, không hề tức giận, nhưng mà đem chủ đề chuyển trở lại, trầm giọng nói: “Những người này tới ngày hôm nay, sử

dụng ám khí và chiêu thức, đều là sở trường của bộ tộc Tây Nam. Ba tháng trước cô nương mới vừa đi qua phía nam, đoạt một số lượng khuôn nạm, không phải sao?”

“Cái gì kêu là đoạt? Ta là dùng bạc mua.” Nàng ngược cầm lên, nhúu đôi mi thanh tú, đưa ra ngón tay thon thon, lúc ẩn lúc hiện giữa không trung. “Đó là ta dùng ba nghìn lượng bạc mua. Công Tôn Minh Đức, người mặc dù làm một tướng gia triều đình coi trọng, nhưng cũng không thể tin lời vu oan nhạ.”

Ba nghìn lượng?

Khóe mắt của hắn lại lần nữa giật giật một cái.

Nữ nhân này thực sự là lãng phí đáng giết!

Công Tôn Minh Đức hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi lại: “Nếu như cô nương dùng bạc để mua, vậy những người ngày hôm nay là ai?”

“Người hỏi ta, ta hỏi ai hả?” Nàng tức giận liếc mắt khinh thường.

“Cô nương không biết?”

“Ta? Ta làm sao biết.” Nàng bỏ qua khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như thông dong nhìn mưa lớn ngoài cửa. “Cũng không phải ta là người đến bắt ta, người không hỏi bọn hắn, ngược lại đến truy vấn ta người bị hại này, có thể rất kỳ lạ hay không?”

Nàng trả lời rất nhanh, vẻ mặt xem ra dường như không có việc ấy. Thế nhưng, hắn không có đề lộ, trước khi nàng quay đầu lại trong mắt có một tia chột dạ.

Nữ nhân này tuyệt đối biết, đối phương là người nào.

Hắn díp mi hạ mắt, tiếp tục nói: “Nếu như cô nương biết đối phương là ai, tốt nhất nhanh chóng thành thật mà nói, những người này không một đao giết cô nương, ngược lại muốn bắt sống cô nương quay về, cô nương cho rằng thật là vì tiền chuộc? Cô nương là công chúa cao quý, bắt cóc công chúa là tội chém đầu, không có tên kẻ cắp nào, không có gan lớn liều lĩnh đến bắt cóc công chúa, cùng đương kim thiên tử chuộc người.”

“Ác? Có đúng không?” Long Vô Song quay đầu, hướng về phía hắn ngọt ngào cười. “Đúng là, ta lần đầu mới bị người bắt cóc, sẽ không biết tên bắt cóc nào gan lớn, đúng không? Tướng gia.”

“Những người đó đến bắt cô nương một lần, sẽ đến bắt lần thứ hai.” Hắn lạnh nghiêm mặt cảnh cáo.

“Ác, đó chính là nói, người sẽ đến cứu ta lần thứ hai?” Nàng châm chọc khiêu khích, mắng chửi hắn mà không có lời thô tục, hết lần này tới lần khác chính là không trả lời đúng chủ đề.

Một cỗ lửa giận, chậm rãi chậm rãi từ ngực nổi lên. Công Tôn Minh Đức xiết chặt nắm tay, gần như khó mà kiềm chế cỗ kích động muốn đem nàng đặt ở trên đùi, hảo hảo giáo huấn một trận kia.

Bất ngờ, trong tiếng mưa rơi hỗn loạn, lẫn vào tiếng vó ngựa. Âm thanh càng lúc càng gần, rất nhanh thôi đến gần phòng bọn họ tránh mưa.

Công Tôn Minh Đức nhúu mi, đưa tay hướng Long Vô Song vung lên, ý bảo nàng tạm thời im lặng, sau đó đứng dậy đến cạnh cửa xem xét.

Trong mưa lớn tầm tã, vài bóng dáng cưỡi ngựa mờ nhạt xuất hiện ngoài phòng.

Trong mưa, đột nhiên truyền đến tiếng người. Hôn nữa âm thanh kia không đến từ ngoài phòng mà là phát ra từ phòng trong.

Ngồi ở bên cạnh đồng lửa, Long Vô Song giương giọng hỏi: “Này, người đang làm cái gì?”

Âm thanh trong trẻo vang lên, Công Tôn Minh Đức mới đột nhiên nhớ tới, luôn luôn chỉ có nàng bắt người khác im lặng, chứ không ai dám yêu cầu nàng im lặng, nàng căn bản xem không hiểu động tác tay người khác muốn nàng im lặng!

Giọng nói vừa mới truyền ra, ám khí của đối phương, như hoa đầy trời mưa kéo tới.

Sợ lại là ngân châu chứa được lúc trước, Công Tôn Minh Đức hoá tốc lui về phòng trong. Không nghĩ tới, ám khí lần này cũng không có vỡ tung, công lực của đối phương cực cao, một viên trân châu phốc phốc phốc phốc liên thanh vang lên, toàn bộ xuyên tường qua, lực đạo vẫn không suy giảm.

“A!”

Long Vô Song lại càng hoảng sợ, lên tiếng kêu sợ hãi.

Mất thấy nàng ngồi dưới đất sẽ bị ám khí bắn trúng, Công Tôn Minh Đức hai tay bỏ áo đơn đang hong, phi thân đến bên người nàng, vung tay lên chụp tới, đem ô châu trước người một lưới bắt hết, khí còn chưa hết, đối phương tấn công bất ngờ, không đi cửa chính lại một chương đánh vào hàng trăm vết thủng trên tường, cả người xuyên tường mà vào.

Bên trong nhất thời tràn đầy bụi đất.

Bụi đất còn không hết, Công Tôn Minh Đức rồi ngênh thân dựng lên, cùng người được phái đến nhanh chóng đáp trả mấy chiêu, mặt mũi hiện lên một chút kinh ngạc.

Lần này, công lực của người được phái đến so với bọn cướp lúc trước cao –

Long Vô Song ở phía sau lại hồn hồn chửi ầm lên.

“Cung, Thanh, Dương! Ngươi đối với ta bắn ra những hạt châu này là có ý gì? Ngươi, Vương bát đản này, là ăn hùng tâm mật báo sao?”

Tiếng mắng chưa dứt, hai người đánh nhau đã dừng lại.

Trận trận bụi bặm dừng lại, chỉ thấy người được phái đến trước mắt, quả thật là đại chương quỹ của Long Môn khách điểm.

“Tướng gia, thất lễ.” Cung Thanh Dương ôm quyền gập đầu, đến lúc thấy rõ ràng Công Tôn Minh Đức xích lõa nửa người trên, cùng Long Vô Song mặc triều phục tướng gia, không khỏi nhú hạ mi.

Công Tôn Minh Đức còn chưa mở miệng, ngoài cửa lại đi tới một người, không phải người khác chính là Đại Phong Đường La gia tổng quản Trầm Phi Ứng.

” Công Tôn –” Trầm Phi Ứng mới mở miệng nói hai chữ, ngay sau đó cũng nhìn thấy, quần áo nam nữ phòng trong này khác hẳn với bình thường, trong ánh mắt có chút kinh ngạc, cũng là nhú mày.

Về mặt Công Tôn Minh Đức không biến đổi, lạnh lùng nhìn hai người, sau đó quả đấm run lên, chân động rút xuống một hạt châu, chấp tay trên áo đơn.

Hai nam nhân, rất thức thời không mở miệng, ngược lại Long Vô Song quang quác quang quác kêu lên.

“Cung Thanh Dương, ngươi còn ở nơi nào làm cái gì? Xe ngựa của ta đâu?”

“Vì nhu cầu nhanh chóng đuổi kịp, hơn nữa mưa lớn, cho nên không để xa mã đồng thời qua đây.” Cung Thanh Dương ngâm bồ hòn làm ngọt, giống như chuyện xưa cung kính trả lời.

“Không xe ngựa? Không xe ngựa làm sao trở về?” Long Vô Song vênh mặt hát hàm sai khiến, nói không khách khí. “Ngươi trở lại phái mã xa qua đây!”

“Không cần.”

Ba chữ này, cũng không xuất từ miệng của Cung Thanh Dương, Long Vô Song nhú mày suy nghĩ, quay đầu lại nhìn Công Tôn Minh Đức khiến người ta ghét.

“Vì sao không cần?”

“Cô nương và ta cưới chung một con.”

Cái gì?

Long Vô Song sững sờ ngay tại chỗ, còn không có phản ứng lại, Công Tôn Minh Đức đã chặn ngang, đem nàng ôm lấy, đi ra bên ngoài.

Nàng lúc này mới nghĩ đến cần phải phản kháng, trên vai hấn tùy tiện gãy dựa, oa oa kêu loạn, đá loạn.

“Tại sao ta phải cùng ngươi, ta mới không cần, ngươi thả ta xuống! Công Tôn Minh Đức — Cung Thanh Dương, ngươi còn đứng đó làm chi? Cung Thanh Dương — Công Tôn Minh Đức, ngươi là điếc sao? Ngươi mau buông ta xuống —”

Tiếng kháng nghị phẫn nộ từ từ đi xa, chỉ lưu lại hai nam nhân đứng nhìn.

“Ngươi không cần đi sao?”

“Cái gì? Trầm tổng quản có nghe được cái gì không?” Cung Thanh Dương mặt mang tươi vui, về mặt tự nhiên nói. “Trong lỗ tai ta mới vừa rồi vào nhiều nước, cái gì cũng nghe không rõ ràng lắm. Xin hỏi, Trầm tổng quản là nghe được những cái gì?”

Trầm Phi Ứng nhìn hấn, sau đó mở miệng đáp: ” Không có, cái gì cũng không có.”

Ý thu nồng đậm, trăng sáng nhô lên cao.

Sau khi mặt trời lặn, trên đường cái Huyền Vũ vẫn còn náo nhiệt không dứt, còn hơn lúc ban ngày, bầu không khí lúc này ngược lại càng sôi động, người cũng càng nhiều mấy lần.

Chỗ đám người đông đúc nhất, chính là Long Môn khách điểm tiếng tăm lừng lẫy.

Mười tám cánh cửa khắc tranh kim tước kia, sớm đã lau đến không nhiễm một hạt bụi, chính tề mở rộng, trên mặt đất còn trải một tấm thảm hồng Ba Tư giá hơn nghìn vàng, đội khách quý lâm môn.

Tuy rằng Long Môn khách điểm sớm đã nói rõ, đêm nay không kinh doanh, có thể hưởng dụng được Thao Thiết yến chỉ có số ít mấy người. Nhưng mà, vào không được khách điểm, ghé vào bên ngoài xem náo nhiệt, ngửi ngửi được hương vị món ăn cũng là không sai nha!

Huống hồ, ngày hôm nay chính là ngày hai mươi sáu tháng tám, ngày Hoàng thượng chi hôn. Trong kinh thành, toàn bộ bạc đặt cược đều đặt xuống, cùng thích quản chuyện người khác sao đồng ý bỏ qua vờ kịch hay này?

Nhưng mà, lúc này nguyệt thượng chi đầu, Thao Thiết yến sắp bắt đầu rồi, đội ngũ đón dâu lại không thấy bóng dáng, trong lòng mọi người nghi hoặc, ngoài miệng thấp giọng nói chuyện với nhau.

A, chẳng lẽ, tướng gia không dám tới thú Long Vô Song?

Đang thảo luận sôi nổi, một con tuần mã cùng với noãn kiều, trực tiếp đi tới cổng khách điểm.

Nghiêm Diệu Ngọc nhảy xuống tuần mã, ngẩng đầu nhìn khách điểm, vẻ mặt giống như cười mà không cười. Hắn đi tới trước nhuyển kiều, đưa tay chờ, nhẹ giọng kêu: “Kim nhi, chúng ta tới rồi.”

Liêm kiều xốc lên, tay nhỏ bé mềm mại không xương, đặt trên tay Nghiêm Diệu Ngọc thiếu phụ mỹ lệ chậm rãi đi xuống noãn kiều, cùng đi với trượng phu, đi vào Long Môn khách điểm.

“Là ai? Là ai?” Người đứng xa một chút, vội vàng hỏi.

“Là Nghiêm Diệu Ngọc cùng Tiền Kim Kim!”

Phu phụ Nghiêm gia phú khả địch quốc, lại cùng Long Môn khách điểm quan hệ không đơn giản, có thể dự Thao Thiết yến, ngược lại cũng là chuyện trong dự liệu của mọi người.

Qua không bao lâu, một chiếc xe ngựa cũng đứng ở trước khách điểm, một người nam nhân bước ra mã xa, một thân bạch sam lam tú, cao lớn ngọc lập, tuần mã giống như thanh hoa từ* hảo hạng, trong lòng còn ôm một ngũ mỹ nhân.

(*) thanh hoa từ: đồ sứ trang trí hoa văn màu xanh.

“A, là phu phụ Nam Cung gia.”

“Phía nam sản xuất đồ sứ đỉnh cấp Nam Cung gia kia?”

“Đương nhiên! Bằng không thì trong thiên hạ, còn có người nào Nam Cung gia xứng đáng tham dự Thao Thiết yến?”

Ngay sau đó, đội kỵ mã của Đại Phong Đường La gia, bảo vệ nhuyển kiều tinh xảo, đã dừng lại trước khách điểm.

Nguyên là mọi người thảo luận sôi nổi, đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ. Mọi người trừng mắt to, mắt mở trừng trừng nhìn người trung niên cao to lực lưỡng, quần áo hoa lệ, đi cùng la mộng xinh đẹp như tiên nữ, đang đi vào khách điểm, đi theo phía sau hai người là Trầm Phi Ứng trang phục rộng rãi giấu trong tay áo.

Đại Phong Đường La gia, làm ăn chính là tiêu cực, xem như là giang hồ nhân sĩ, đeo đao đeo kiếm, thấy thương thấy máu đều là chuyện thường, thông thường bách tính bình dân thấy nhân mã La gia, khó tránh khỏi có chút kiêng kỵ.

“Thao Thiết yến này, xưng được với tập hợp quan lại.” Có người ca ngợi nói.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Trong tiếng ca ngợi của mọi người, một bà lão lưng còng, chống gậy, chậm rãi bước đi thông thả bước đi thông thả, xuyên qua biển người, bước trên tấm thảm hồng Ba Tư.

Trên đường cáHuyền Vũ, tiếng người ồn ào.

“Lão thái bà này là ai hả?”

“Không phải đi nhầm đường chứ?”

“Có thể, có thể.”

Mọi người thảo luận sôi nổi, còn có nhân sĩ nhiệt tâm, chuẩn bị tiến lên đem bà lão đỡ, một người cổ vòng điêu vĩ, mỹ nhân vòng eo thướt tha điêu cừ, từ bên trong khách điểm đi ra.

“Ồ bà bà, bà bà mới tới!” Long Vô Song cười mím chỉ nói, nhất định bỏ giai đoạn cuối cùng trừ bị Thao Thiết yến của khách điểm, tự mình đi ra nghênh

tiếp bà lão.

Nàng tự tay đỡ bà lão, cong môi cười.

Bà lão nhướn mày, cầm đầu gậy, khẽ gõ trán của Long Vô Song. “Đúng vậy, ta đến xem, người cô gái nhỏ này, có thể làm ra cái gì yến hội đẳng cấp.”

Long Vô Song không chỉ không ngang ngược, ngược lại co cổ lại, hiểng một con mắt, cười đến mức xinh đẹp đáng yêu.

“Chờ một lát nha, khiến cho bà bà tiền nhiệm ngự trù thoái ẩn mười lăm năm ném thử mấy năm qua đây con hao tâm tổn trí thu thập món ăn tốt!”

Hồng nhan diu tóc trắng, không để ý người bên ngoài nhìn chăm chú, bước vào Long Môn khách điểm.

Một hồi sau, đại đội nhân mã dẫn theo hộ hạ, Bát Vương gia giá lâm; thì ngay cả Đường Thập Cửu truyền nhân trăm năm làm tương, cũng cảm thiệp mời Thao Thiết yến đi vào cửa chính khách điểm.

Cẩn thận tính toán số tân khách, một ... hai ... ba..... bốn năm sáu bảy tám chín –

Đi?

Nghe nói, Thao Thiết yến chỉ mời mười vị khách quý. Hôm nay tăng tăng giảm giảm tính toán, cho dù tính toán thế nào, tân khách chính là còn thiếu một người.

Mất thấy Thao Thiết yến sắp khai tiệc, mà tân khách lại chưa đến đông đủ, vị tân khách cuối cùng rốt cuộc là ai chứ?

Lúc này, có người bưng tỉnh đại ngộ, đập chân kêu to.

“A, là tướng gia!”

“Đúng nha, thiệp mời cũng phát cho tướng gia.”

“Nhưng tướng gia không có tới nha!”

Đúng vậy, tướng gia không có tới.

Tướng gia vì sao không có tới?

Mọi người thì thầm nói nhỏ, không ngừng thảo luận, ánh mắt còn nhìn chăm chăm cuối đường cái Huyền Vũ, nhưng chậm chạp không thấy bóng dáng của Công Tôn Minh Đức.

Chẳng lẽ, tướng gia không dám tới?

Đại sảnh của Long Môn khách điểm bố trí đến tinh xảo hoa lệ, giống như nhân gian tiên cảnh.

Bình phong tứ phía dùng chính là cây san hô Nam Hải, đồ tươi xinh đẹp, cao hơn sáu thước, rộng đến bốn thước, nhánh san hô tinh tế, đem ánh sáng đèn lồng trên đỉnh nhỏ đến càng nhỏ, càng ôn nhu.

Cái bàn là đồ cổ trăm năm, gỗ lim phối với tứ điểm* mềm mại, khiến người ta ngồi thoải mái vô cùng. Mà bát canh trên mặt bàn, thìa canh, đĩa đơn giản đều là Nam Cung gia đặc biệt sản xuất, đồ gốm vạn chọn một.

(*) tứ điểm: điệp vần

Về phần chiếc đĩa là thành sư phụ nước sơn trứ danh, trước tiên đo chiều rộng ngón tay của các tân khách, mới đi tuyển cây, tước cây, điêu khắc trên nước sơn. Mỗi một đôi đĩa, đều là độc nhất chế tạo đặc biệt cho một vị tân khách, không chỉ nắm thoải mái vừa ý, và lại nước sơn tinh tế tỉ mỉ, sờ trên đầu ngón tay, xúc cảm giống như tơ lụa.

Trên Thao Thiết yến hội, các khách quý dần dần ngồi xuống, liền ngay cả ham ngũ như mạng Nam Cung phu nhân Tiền Ngân Ngân, cũng bị trọng phụ nhẹ nhàng điều chỉnh, con mắt chớp nửa mộng nửa tỉnh, đối với những người khác mỉm cười.

Long Vô Song đi tới chủ vị, đôi mắt sáng nhìn chung quanh một vòng, từng cái một cùng các khách quý gật đầu thăm hỏi, cuối cùng đem ánh mắt của nàng, rơi vào một chỗ trống, môi đỏ mọng rốt cuộc lặng lẽ cong lên, hiện ra nụ cười thắng lợi.

Hắc hắc, nàng thắng!

Công Tôn Minh Đức không những không dám thú nàng, thậm chí ngay cả Thao Thiết yến cũng không có lòng dừng cảm dự tiệc. Bởi vậy, người chống lại thánh chỉ chỉ có hấn nha.

Nếu như Hoàng thượng hỏi tội xuống, nàng có thể nói lớn, bản thân không có thể như vậy không lấy chồng, là Công Tôn Minh Đức không dám tới thú nha!

Hơn nữa, lần này Hoàng thượng tứ hôn, chính là toàn thành nhìn chăm chú, bên ngoài cũng tụ tập người nhiều như vậy. Tin tức Công Tôn Minh Đức không dám dự tiệc, không có can đảm thú nàng, khẳng định là không đến canh ba, sẽ truyền khắp kinh thành. Tất cả mọi người sẽ biết hần kháng chỉ; tất cả mọi người biết hần không dám tới thú nàng; tất cả mọi người sẽ biết, đường đường đương triều tể tướng, trị không được tiểu nữ nhân này –

Tất cả mọi người sẽ biết, hai người nhiều năm qua tranh đấu gay gắt, mà nàng mới là người thắng cuối cùng!

Tư vị thắng lợi làm cho nàng vui vẻ lâng lâng, lúc này nếu như có hảo tửu, hảo món ăn để hưởng dụng, càng dệt hoa trên gấm, quả thực là người sinh đẻ nhất đẳng chuyện vui!

Cánh môi đỏ hồng lại lần nữa xinh đẹp cười. Nàng thu lại váy, đối về khách quý vén áo thi lễ.

“Cảm ơn các vị, đặc biệt thu xếp công việc bớt chút thì giờ đến đây, tham gia Thao Thiết yến tiểu nữ tử thiết lập.” Nàng nói, giọng nói thanh thúy giống như chuông bạc, đặc biệt dễ nghe. “Thao Thiết yến trừ bị nhiều năm, là từ mỹ thực giữa thiên hạ, tuyển ra mười món ngon nhất, lúc ngon nhất, đưa đến thẳng kinh thành. Lại lấy ra nguyên liệu nấu ăn hảo hạng, dùng công phu cao nhất, nấu nướng xử lý mà thành.”

Nghiêm Diệu Ngọc nhú mi, mỉm cười nhắc nhở.

“Long nhi, còn có chỗ ngồi trống không mà!” Hần cố tình hướng chỗ trống kia, nhìn nhiều lần.

Long Vô Song ngọt ngào cười.

“Tuy rằng nói, tân khách còn thiếu một người, nhưng giờ đã đến, hảo món ăn chính là không đợi người.” Nàng dương tay áo, hai tay nhẹ nhàng vỗ. “Khai tiệc.”

Mười nha hoàn thanh tú, đang cầm bàn nước son, trên bàn có một cái chén nhỏ, cẩn cẩn dục dục bung đến trước mặt tân khách.

“Đây là món khai vị.”

Đặt ở trước mặt mọi người một chén nhỏ màu trắng.

Bên trong bát không có nước canh, không vật liệu hỗn hợp, mặt trên chỉ có sợi trọng lượng cực nhỏ, nam nhân trưởng thành ước chừng hai miệng, là có thể ăn đến một kiên hai tịnh (chắc là ăn một cái là hết sạch).

Sợi trên mặt hảo hạng, trắng nõn như lụa, mà sợi trong bát, màu sắc lại có vẻ có phần vàng xám. Nhưng mà, một cỗ hương khí thấm vào ruột gan, làm mất đi hết sợi này đến sợi khác trong bát nhẹ nhàng ra, cảm đồ nước miếng mọi người chảy ròng.

Long Vô Song khép lại tay áo, từ trong tay nha hoàn, tiếp nhận một chiếc đĩa hồng tuyền, cười khê nói: “Đây bát tể mặt*, chỉ dùng ba mươi loại đã khuôn Vân Nam vừa ăn, lấy gốc ngoài, với ánh sáng mặt trời phơi nắng tới toàn bộ, lại nghiền nát thành phấn, nhào nặn cùng bột mì, làm thành tể mặt, trong mặt chỉ dùng một chút gia vị muối, thỉnh nếm thử.” Son trần cùng hải vị, tất cả trong bát này nha.

(*) tể mặt: không biết món gì nữa

Mỗi người giờ đĩa ném lại ném, quả thật là mỹ vị không gì sánh được.

Bà lão buông chiếc đĩa, hừ một tiếng. “Cô gái nhỏ này, ngươi thật là có chút bản lĩnh.”

Long Vô Song tràn đầy hạnh phúc.

“Tạ ơn Đồ bà bà khen ngợi.”

Ngay sau đó, hảo món ăn trên bàn, trong khay sứ lớn màu xanh, là gỏi xanh nhạt, sợi gừng rượu Thiệu Hưng, lấy một tầng lưới dầu hơi mỏng bao vây, tiên ngư hấp*.

(*) tiên ngư: cá còn tươi.

“Món ăn thứ nhất, là thì ngư* hấp.” Long Vô Song nói. “Khi bắt Thì ngư không thể dùng lưới, để tránh khỏi thương vảy ngoài cá. Vị thịt cá còn tươi, vậy cá có nhiều mỡ, mùi vị du mỹ.”

(*) thì ngư: tên một loại cá.

Đồ bà bà tiên phong nâng đĩa, trên người cá nhẹ nhàng đâm, chỉ thấy nước cá tuôn ra như suối.

“Đây nói tiên ngư, nếu như phối trên cơm trắng, mùi vị sẽ rất tốt.” Đồ bà bà khoi mào mi muối tiêu, nhìn Long Vô Song. “Ngươi sẽ không đã quên đem cơm trắng chứ?”

“Đương nhiên không dám quên.” Nàng điềm điềm cười, lại lần nữa dương tay áo vỗ tay. “Đem cơm trắng bung lên.”

Com trắng nóng hổi rất nhanh đặt trên bàn, mỗi một hạt gạo đều óng ánh sáng long lanh, mượt mà như trân châu. Hương khí của com, pha lẫn một chút thơm mát, tràn đầy phòng.

Long Vô Song cười đến mức dung mạo cong cong, nhìn khách quý hưởng dụng mỹ thực, mỗi người vẻ mặt hoặc là kinh ngạc, hoặc là say sưa không dứt, trong lòng vui sướng tới cực điểm.

Nàng cũng ngồi xuống, nâng đũa kẹp một khối thịt cá.

Thịt cá cực mềm, trên đầu đũa nhẹ nhàng lắc lư, còn giọt nước cá nóng. Đem thịt cá đặt bên trên cây lúa nấu thành com trắng, cảm thấy mỹ mãn thường thức.

Trong lúc nhìn được một màn này, bụng bắt lên, khi chuẩn bị hảo hảo hưởng dụng, ngoài cửa lại truyền đến âm thanh.

” Công Tôn tướng gia đến!”

Long Vô Song bỗng chốc cứng đờ.

Mọi người trong yến hội, đều dừng lại động tác. Chỉ nghe tiếng bước chân từ trăm kia, từng bước một đến gần, sau một lúc lâu cuối cùng bước vào đại sảnh.

Khi nhìn thấy mặt của Công Tôn Minh Đức, trông mặt của Long Vô Song thiếu chút nữa không rơi xuống, thì ngay cả com trắng tiên ngư, thiếu chút nữa cũng rớt.

Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn –

Hắn vậy mà ăn mặc một thân đỏ, trên đầu mang hai cánh đỏ mào*, ăn mặc giống như là — giống như là — giống như là một tân lang quan!

(*) hai cánh hồng mào: cái mũ giống như quan lại nhưng có màu đỏ.

Công Tôn Minh Đức đi tới trong phòng, hướng mọi người nâng tay áo chấp tay, dùng âm thanh trầm thấp mà rõ ràng, mỗi chữ mỗi câu tuyên bố.

“Minh Đức phụng ngự chỉ của Hoàng thượng, tới thú Vô Song cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Đèn lồng đỏ lớn treo cao cao.

Trên đường cái Huyền Vũ rộng rãi, còn chật ních người đánh cuộc nhìn trò, cả người kinh thành, mặc kệ có việc, không có việc gì, gần như toàn bộ đến bên ngoài Long Môn khách điểm.

Chuyện đùa! Đây chính là từ sau khi Tiền Kim Kim gã Nghiêm Diệu Ngọc, cái cộc hôn sự bị người chú ý nhất, cũng là bàn đánh cuộc mở lớn nhất, tiền đánh cuộc một lần gộp lại cao nhất nha, mọi người chen lấn, toàn bộ chen chúc ở ngoài cửa, chờ coi kết quả như thế nào.

Lão thiên gia không bạc đãi bọn hắn.

Biến hóa này không đến một canh giờ, quả thật là đặc sắc đặc sắc đặc sắc, khăn trương khăn trương khăn trương, kích thích kích thích kích thích. Mắt thấy giờ Dậu* đã qua, vốn tưởng rằng tướng gia muốn chống lại thánh chỉ, lại không dự đoán được Thao Thiết yến khai tiệc không bao lâu, đương triều tể tướng này, Công Tôn Minh Đức này cuối cùng thực sự dẫn kiệu hoa đỏ thắm, đến Long Môn khách điểm rước dâu!

(*) giờ Dậu: từ 5 giờ chiều đến 7 giờ chiều.

Quả nhiên không tới phút cuối cùng, bàn đánh cuộc này là khó nói chắc ai thua ai thắng!

Mọi người ngoài cửa, còn đang vì Công Tôn tướng gia đến, vội vàng hét to gây rối, Long Môn khách điểm lại truyền ra một tiếng hét kinh hãi –

“Ngươi muốn thành thân với ta?”

Oa, là thanh âm của Long Vô Song nha!

Thoáng chốc, mọi người trên đường cái lại hỗn loạn đứng lên, mỗi người đuổi cái cổ dài, vội vàng đặt câu hỏi.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Hiện tại là Long Vô Song không lấy chồng sao?”

“Ai nói? Còn không có một kết quả nha!”

“Kiệu hoa cũng tới, có thể không gả sao?”

“Kiệu hoa tới, không có nghĩa là Long cô nương nhất định phải gả nha –”

” Không phải Long cô nương, là công chúa. Công chúa!”

“Được rồi, được rồi, đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, nghe không được bên trong nói gì!”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức an tĩnh lại, mỗi người còn nín thở tập trung tư tưởng, ngay cả khí cũng không dám thở, chỉ sợ không nghe được lời đối thoại gì quan trọng.

Thừa dịp sự im lặng chỉ chốc lát này, người đứng ở cổng khách điểm vội vàng quay đầu lại, từ trong kẽ hở của cánh cửa lén nghe trộm, còn có thể thỉnh thoảng quay đầu lại, chuyển lại tin tức mắt thấy tai nghe, để chia xẻ cho mọi người.

Đèn lồng chiếu rọi xuống, trong đại sảnh Long Môn khách điểm, bầu không khí ngưng trọng. Đã thấy một bàn ngay gần các khách quý không một người đứng dậy, càng không ai dự định rời bữa tiệc, ngược lại mỗi người hứng thú, nhìn hai người giằng co chẳng được.

Vốn Long Vô Song đang hăm hở, lúc này sắc mặt trở nên khó coi cực kỳ, con ngươi sáng rực trừng mắt nhìn thẳng Công Tôn Minh Đức.

“Cô nương không lấy chồng? Cô nương muốn kháng chỉ?” Hắn mặt không chút thay đổi nhìn nàng, bình tĩnh như thường nhắc nhở. “Kháng chỉ là phải mất đầu.”

Miệng của Long Vô Song nửa mở, lại nói không ra nửa câu. La Mộng bên cạnh nghe thế, lại nhin không được giờ tay áo, che lấp nụ cười bên khóe miệng.

Hừ, che cái gì che hả, cho dù che lên, nàng cũng biết, La Mộng là đang cười trộm!

Long Vô Song nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, trong lòng tràn đầy tức giận, so với có người đoạt mỹ thực của nàng còn muốn phần nộ hơn.

Chết tiệt, đây là mưu kế của nàng nha! Nên gặp khó lui bước, nên kháng chỉ, nên bị người toàn bộ kinh thành cười nhạo, nên Công Tôn Minh Đức nha!

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Công Tôn Minh Đức sẽ thực sự đến nhà cưới vợ, còn cảm thánh chỉ đến áp nàng, chuyện cho tới bây giờ, người tiến thối không được* (nguyên văn nha, ta không chém!!), đúng là chính nàng.

(*) tiến thối không được: lui bước không được

Nàng thiết lập cạm bẫy, thành chính nàng mắc bẫy.

Bây giờ, nàng nên làm như thế nào?

Kháng chỉ?

Hay là thật gả cho cái này — cái này —

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Công Tôn Minh Đức đứng ở một bên ăn mặc hi bảo đồ thắm. Hắn vẻ mặt tự nhiên, hai mắt thẳng tắp nhìn nàng, giữa con ngươi mắt sáng hăm chứa giọng châm biếm, tuyên bố chính là đánh cuộc nàng không dám lên kiệu hoa —

Đáng ghét, nam nhân này, cuối cùng đem khoai lang phồng tay quay về cấp nàng, bức nàng phải lựa chọn —

Hai người giằng co chẳng được, mắt to trừng mắt đôi mắt nhỏ*, ai cũng không lên tiếng. Nhưng thật ra khách quý bên cạnh nói.

(*) mắt to trừng mắt đôi mắt nhỏ: ý chỉ Đức ca và Song tỷ đang trừng mắt nhìn nhau a.

“Vô Song, người gả hay là không lấy chồng?” Tiền Kim Kim đánh vỡ trầm tịch, mở miệng hỏi. “Nếu như phải gả, vậy nên nhanh lên một chút, đừng lỡ giờ, nếu như không lấy chồng thôi —”

Một hơi thở nuốt chẳng được, Long Vô Song kích động thốt ra.

“Ai nói ta không lấy chồng?” Nàng cắn răng ngoài cười nhưng trong không cười ngồi trở lại ghế trên. “Chỉ là, hôm nay khách quý tới nhà, ta là người làm chủ, sao không biết xấu hổ nửa đường rời bữa tiệc? Cho dù phải gả, cũng phải bồi các vị dùng hết yến hội, mới không thất lễ.”

Tiền Kim Kim cũng không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Chờ dùng hết yến hội, sẽ lỡ ngày tốt giờ lành. Ngươi xuất giá chứ, lại là hoàng thượng ban hôn, mọi người sẽ không để ý.” Nàng dịu dàng cười, vỗ nhẹ tay vị hôn phu, con ngươi mắt sáng đảo qua vài vị khách quý ngồi trên. “Các vị nói sao?”

“Đúng, Nghiêm phu nhân nói đúng!” Đường Thập Cửu là người thứ nhất lên tiếng đáp lại, chỉ kém không có vỗ tay. “Vô Song, ta tuyệt đối sẽ không để ý ngươi hiện giữa đường rồi bữa tiệc đi xuất giá.”

Ngươi không để ý, ta để ý nha!

Long Vô Song nhìn Đường Thập Cửu, thiếu chút nữa không tức giận đến một hồn thăng thiên, hai hồn xuất khiếu. Nàng hít sâu một hơi, còn đang làm giấy dựa cuối cùng.

“Thế nhưng, cho dù ta phải gả, trước mắt cũng không có mũ phượng khăn quàng vai nha!”

Kim Kim vừa cười, cười đến trong lòng Long Vô Song sợ hãi.

“Sư phụ ngươi nói, vì để ngừa vạn nhất, đã sớm vì ngươi làm thoả đáng.” Kim Kim bắn ra ngón tay, hạ nhân Nghiêm gia phía sau lập tức mở rương quần áo mang theo, một người đang cầm mũ phượng, một người đang cầm khăn quàng vai, đi tới trước mặt Long Vô Song, cúi đầu lấy hai tay dâng lên.

Giá thường* tinh xảo hoa mỹ, dùng chính là tơ tằm đỏ thẫm, bên trên thêu hoa văn phượng bay lượn cửu thiên; mũ phượng là kim điều ngọc mài, tay nghề khéo léo tuyệt vời, ngay cả dây rủ xuống cũng lấy ngọc trai Nam Hải tốt nhất chuỗi thành, mỗi khi khối ngọc trai lớn bé không chia rẽ, thảo hỉ mướt mả, khó nhất chính là chọn lựa ra ngọc trai, vẫn cực kỳ ít ỏi ngọc trai hồng nhạt. Cho dù là giá thường hay là mũ phượng, đều có thể nói là vật báu vô giá.

(*) giá thường: áo cưới

Cái này người, giá thường có, mũ phượng có, kiểu hoa cũng chờ ở bên ngoài, càng khỏi phải nói tân lang này, đã sớm lão thần khắp nơi đứng ở trong đại sảnh.

Vậy Long Vô Song rốt cuộc gả hay là không lấy chồng chứ?

Trong khách điểm im lặng, bên ngoài khách điểm lại nháo lên. Tiếng mọi người thảo luận, lớn đến ngay cả trong khách điểm đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

“Là phải gả hay là không? Công chúa có muốn hay không gả nha?”

“Ai a, nhìn người như vậy, Long Vô Song là thua trận này đi?”

“Ta xem, nàng là sẽ không lên kiệu!”

“Không phải sẽ không, chỉ sợ là không dám—”

Mỗi một chữ mỗi một câu ngoài cửa, Long Vô Song đều nghe được nhất thanh nhị sở, nụ cười không nhịn được cứng ngắc, mặt cười tức giận đến có chút phỉếm hồng.

Nàng thua?

Nàng không dám?

Mỗi câu, từng chữ, đều như là châm mạnh mẽ đâm vào tự tôn của nàng.

Nghe rối loạn ngoài cửa, toàn bộ trong kinh thành tối thiểu có nhiều hơn phân nửa người, tất cả đều dựng thẳng lỗ tai, giương mắt to, chờ xem nàng có hay không lòng can đảm lên kiệu hoa.

Nàng nếu như không lấy chồng, chính là thua, chính là kháng chỉ, chính là không có can đảm! Nửa năm sau — Không nửa đời người sau, nàng đều nghe người bên ngoài, ở sau lưng nàng thì thảo nói nhỏ, nói nàng chính là thủ hạ bại tướng của Công Tôn Minh Đức —

Không! Nàng tuyệt đối không chịu thua!

Long Vô Song mạnh mẽ vỗ bàn, đứng lên con ngươi sáng rực, trừng mắt nhìn Công Tôn Minh Đức khí định thần nhàn kia. Nàng cắn răng, mở miệng tuyên bố.

“Được, gả!”

Trong khách điểm Long Vô Song vừa mới mở miệng đồng ý muốn gả.

Tin tức này giống như một quả thạch tử, khiến biến người ngoài phòng nổi lên trận trận rối loạn, miệng và lỗ tai mọi người tương truyền vội vã đem tin tức nói cho người bên ngoài, một lát sau, tin tức này đã truyền khắp toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ của kinh thành.

Chỉ là, Long Vô Song tuy rằng đáp ứng rồi, nhưng còn không có lên kiệu hoa nha! Những người đánh cuộc nàng không lấy chồng kia, nhưng không muốn đơn giản chịu đền.

Kết quả là, mọi người vẫn toàn bộ đứng ở trên đường cái Huyền Vũ, không một người nào nguyện ý ly khai. Dù sao, không đến khoảnh khắc cuối cùng, ai cũng khó có thể bảo đảm trận đánh cuộc này sẽ không trở mình.

Từ lúc Long Vô Song mở miệng đáp ứng đến bây giờ, đã hai khắc đồng hồ. Biển người ngoài phòng không thấy tán đi, phòng trong cũng không thấy có người đi ra, đội kiệu hoa kia theo tướng gia mà đến vẫn trống không ở đằng kia!

Phía sau khách điểm, Liên Hoa các tinh xảo, trong ngoài đèn đuốc sáng trưng.

Long Vô Song trở lại trong Liên Hoa các trang điểm, các nữ quyền liên quan cũng toàn bộ rời bữa tiệc đến, vì trang điểm trang phục.

Thiếu phu nhân của Nghiêm phủ Tiền Kim Kim, tự mình thay nàng điểm môi họa mi; còn La Mộng sai khiến nha hoàn thay nàng thay đổi giá thường, tay lại thay nàng kết vạt áo trên giá thường; Đường Thập Cửu động tác không được tinh tế, chỉ là đang cầm đinh mũ phượng nặng cân, ở một bên chờ.

Đồ bà bà tuổi tác lớn, chỉ là ngồi ở một bên quan sát, không có tham gia. Về phần phu nhân của Nam Cung gia, là nằm ở ghế quý phi, sớm đã đi tìm Chu Công chơi cờ.

Long Vô Song ngồi ở trước gương đồng, tâm tư pháp phòng bất định.

Nàng phải lập gia đình rồi.

Nàng phải gả cho cái kia — cái kia — cái kia —

Tay nhỏ bé trắng nõn, nắm chặt hi váy tơ tằm.

Không đúng, nàng còn không chịu thua! Nhất định vẫn có biện pháp, cho dù không thể khiến nàng chuyển bại thành thắng, ít nhất cũng có thể khiến nàng kéo dài một chút thời gian.

Nàng trừng mắt nhìn gương đồng, híp mi híp mắt, tiểu nữ nhân bên trong kính, cũng theo híp mi híp mắt, đủ loại mưu ma chước quỷ, trong đầu nàng chuyển a chuyển.

Ngay khi nàng vội vàng tự hỏi, các nữ quyền kia đã thay nàng mặc giá y, đội mũ phượng và hi khăn, lại phủ thêm khăn quàng vai, đem nàng lông trần đây hôn giặt, như là bắt đắc dĩ nửa đây nửa dần ra khuê phòng.

Bước ra cửa phòng, nàng nhìn thấy Cung Thanh Dương đứng ở một bên, mắt đột nhiên sáng ngời.

“Cung Thanh Dương —” Nàng kêu, cũng không quản người khác kéo hay là đẩy, chính là đứng ở tại chỗ bất động, không chịu đi phía trước.

Cung Thanh Dương cung kính cúi đầu, giống nhau trước kia.

“Xin hỏi Vô Song cô nương, có gì phân phó?”

Kim Kim nhìn thấy nàng dừng bước không đi, môi đỏ mọng hiện ra nụ cười, nhẹ giọng thúc giục: “Vô Song, đừng làm lỡ giờ.”

“Sư nương đừng lo lắng.” Nàng nhắc hi khăn lên, cứng rắn hiện ra dáng tươi cười. “Ta phải lập gia đình rồi, dù sao cũng phải dặn dò chương quỹ vài câu, lập tức xong ngay, sư nương trước hết mời, Vô Song lập tức sẽ.”

“Ngươi xuất giá mà, làm sao có thể để ngươi một người tự mình đến tiền thính.” Kim Kim liếc mắt nhìn nàng một cái, nhìn nhìn lại Cung Thanh Dương, “Ngươi muốn dặn dò, cũng nhanh chút dặn dò, cũng hạ kém điểm thời gian này.”

Đường Thập Cửu cũng không dằn lòng được nói chen vào.

“Đúng vậy, đừng dây dưa, có chuyện cũng nhanh chút nói một câu.”

Long Vô Song trừng bạn tốt một cái, biết rõ người chuyển này trừ khi nhìn nàng thượng hoa giá, bá đường, bằng không là sẽ không rời khỏi. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể hạ giọng, vội vàng vàng dặn dò Cung Thanh Dương.

“Chuẩn bị một phần Thao Thiết yến đưa tới cho ta, nhớ kỹ, mỗi một món ăn cũng không thể thiếu. Mặt khác, đem được chuẩn bị cho tốt, phải vô sắc vô vị.”

Nói xong, nàng không đợi Cung Thanh Dương trả lời, liền bước nhanh đi tới bên cạnh Kim Kim.

Hi khăn đỏ thấm, lại lần nữa che mũ phượng, trước mặt của nàng lại lần nữa trở nên một mảnh đỏ tươi. Nàng cúi đầu, dưới sự hướng dẫn của các nữ quyền, chậm rãi đi tới tiền thính, ánh mắt có thể đạt được, có thể nhìn thấy chính là giày thêu của bản thân, dép lê của nam tử bên cạnh kia mà thôi.

Vừa mới đi vào tiền thính, chợt nghe thấy trên đường cái Huyền Vũ, lại là một trận rối loạn. Ngay sau đó mà đến, chính là tiếng hét thất thanh của Kim

Kim.

“Tướng gia, hi khăn này là không thể bây giờ vén lên, không hợp với lễ.”

Nam nhân này muốn vén hi khăn?

Long Vô Song tức giận ửng ực càng nhiều hơn, còn chưa kịp phát hỏa, lại nghe đến Công Tôn Minh Đức lạnh lùng đã mở miệng.

“Ta nhất định phải nghiệm minh đích thị người đó.”

Long Vô Song chọc tức.

Nàng đưa tay, mạnh kéo, bản thân đem hi khăn lôi xuống, xinh đẹp đến đèn lồng chiếu rọi xuống nhìn một cái không sót gì. Nàng nâng cằm lên, lạnh lùng trừng mắt nhìn Công Tôn Minh Đức.

“Ta nói phải giả, đương nhiên sẽ, sẽ không chơi trò con báo đổi lại thái tử kia, người ít lấy lòng của tiểu nhân đo lòng quân tử!”

Trên đường cái, tiếng ồn ào lại bắt đầu, bên trong phòng lớn lại rơi vào trầm tịch. Tiếp qua không lâu sau, tân lang và tân giá nương sẽ bái đường thành thân, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Giăng co một hồi, Công Tôn Minh Đức hí mi suy nghĩ, hướng nàng vươn tay.

Nàng trừng mắt nhìn bàn tay mạnh mẽ dày rộng kia, tuy rằng trong lòng vạn phần tức giận, lại chính là tâm không cam lòng, tình không muốn, giao ra tay của mình.

Từ đầu tới đuôi, giữa hai người, không thấy nửa điểm tân lang tân nương nên có tình nùng mật ý, ngược lại như là phân cao thấp, trước sau dùng ánh mắt sắc bén nhất trừng mắt nhìn đối phương.

Sau khi lặng yên buồn chán, Công Tôn Minh Đức rốt cục xoay người, nhắc chân, đi ra Long Môn khách điểm, nắm bàn tay kia của nàng, lại chưa dùng tới vài phần lực, chỉ cần nàng nhẹ nhàng vùng là có thể đủ thoát khỏi.

Lực tay như vậy, căn bản là một loại khiêu khích nghiêm trọng, giống như đang nói cho nàng: người nếu muốn chạy trốn, tùy thời xin cứ tự nhiên!

Bên ngoài người đông nghìn nghịt, còn hơn năm đó Nghiêm Diệu Ngọc duyên phổ sát kỳ, trước mặt mọi người thú Tiên Kim Kim về, có thể nói không chút nào thua kém.

Long Vô Song nắm chặt hi khăn, không chịu ở phía sau cúi đầu, ngược lại thẳng tắp vai mảnh khảnh, nhắm mắt theo đuôi theo kịp, làm trò trước mặt mọi người, dưới sự hướng dẫn của Công Tôn Minh Đức, ngồi trên kiệu hoa.

Bên ngoài kiệu hoa, tiếng người ồn ào, không ai muốn rời khỏi, tất cả đều đi theo kiệu hoa, liền như vậy cái nhau, một số đông người ngựa liền như vậy một đường đi theo, theo Long Môn khách điểm băng qua mấy cái đường cái cùng trở về tướng gia phủ.

Từ trước đến nay tướng gia phủ tiết kiệm không trang trí, tối nay cũng giăng đèn kết hoa, phòng trong ngoài phòng đèn đuốc sáng trưng, trang trí hân hoan, ngay cả các nô bộc cũng thay xiêm y đỏ thắm, thắm thắm không khí vui mừng.

Kiệu hoa đỏ thắm được khiêng vào tướng gia phủ, mọi người xem náo nhiệt lại vẫn không chịu hết hy vọng, toàn bộ đứng trước cổng hoặc tường biên, mỗi người đuổi cái cổ dài, cổ găng hướng bên trong ngắm. Lúc trước, tập trung đánh cuộc Long Vô Song sẽ giả, mọi người vui mừng trên chân mày, mà đánh cuộc nàng không lấy chồng là mây ù mặt ề, trong lòng mong chờ đợi lát nữa nói không chừng xảy ra nhiều loạn gì, quấy rối trận hôn sự này mới tốt.

Chi tiếc, mong muốn thất bại, cái gì nhiều loạn chưa từng xảy ra, trong phủ tướng gia, hôn sự duy trì liên tục tiến hành.

Trong đại sảnh lễ đường bài trí đơn giản, nền long phượng đốt cao, ở giữa lễ đường còn dán một chữ hi thật to. Mà các khách quý của Thao Thiết yến, tốc độ có thể sánh bằng chậm hơn kiệu hoa nhiều lắm, bắt đầu nhân mã, một người cũng không, tất cả đều giả làm tướng gia phủ.

Công Tôn Minh Đức mặc dù không có bề trên, nhưng Long Vô Song đã có. Chỉ bất quá, [Bề trên] của nàng, từ lúc hạ thánh chỉ, thì trốn đến Hạ cung đi tị nạn!

Nhìn thấy trên vị trí người làm chủ trống không, Long Vô Song vén hạ hi khăn, mày liễu nhíu lại.

“Không có bề trên?”

“Có.”

“Ai?”

“Bát Vương gia.”

Mọi người trong đại sảnh, đồng thời nhìn phía bát Vương gia. Vốn nhẹ lay động chiết phiến*, có hơi sừng sốt, có chút trở tay không kịp.

(*) chiết phiến: quạt giấy.

Tuy nói, luận về vai vế, Long Vô Song còn phải gọi hắn một tiếng bát thúc. Thế nhưng, cô gái nhỏ một cách tinh quái này, từ nhỏ không theo khuôn phép, luôn luôn mưu ma chước quỷ ngoài dự đoán, nếu như [Mạo hiểm] làm người chủ hôn này, không dám đảm bảo nàng sau này sẽ không mang thù –

Đang ở tình huống khó xử, Công Tôn Minh Đức mở miệng.

“Bát Vương gia, mời.” Ngừ khí trầm tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại ẩn chứa ý chí sắt đá.

“Hào, hào hào hào hào –” Bát Vương gia như là bị châm, hoả tốc gạt đầu, liêu bào liền hướng vị trí người chủ hôn ngồi.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đối với Công Tôn mình nói gì nghe nấy, hắn làm Vương gia này tuy rằng không muốn chọc giận Long Vô Song, nhưng lại càng không muốn đắc tội đương triều tể tướng.

Mất thấy bát Vương gia ngồi vào chỗ của mình, Long Vô Song cắn môi, hung hăng trừng hắn một cái. Hắn lại cố ý phe phẩy chiết phiến, quay đầu đi, làm bộ không nhìn thấy.

Mất thấy đại thế đã định, người chủ trì chờ ở một bên, vội vàng xướng tên hô.

“Công Tôn tướng gia đến. Hộ quốc công chúa đến.”

Gi?

Hộ, quốc, công, chúa?

“Đây là cái tên thối rữa gì? Ta không muốn!” Long Vô Song sắc mặt so với trước càng khó coi, tiểu đầu mảo đứng lên dùng sức dao động, trong lòng căm tức gần như muốn bóp chết Hoàng Phủ Trọng.

Công Tôn Minh Đức nghe vậy, lạnh lùng nhìn nàng, khoe miệng dẫn dắt ra một nụ cười châm chọc. “Như vậy, ngươi là muốn kháng chỉ?”

Kháng chỉ?

Ha ha, hoá ra nam nhân này đánh chủ ý này, muốn phải bản thân nàng nửa đường bỏ cuộc sao?

Hắn muốn đắc ý!

Nàng tuyệt đối không có thể làm cho hắn thắng!

Long Vô Song trừng mắt nhìn hắn, ngoài cười nhưng trong không cười, ngọt ngào trả lời: “Kháng chỉ? Vô Song sao dám?”

“Khụ khụ, vừa không muốn kháng chỉ, vậy kéo dài đi, miễn cho lỡ giờ.” Nghiêm Diệu Ngọc ho nhẹ hai tiếng, mở miệng nhắc nhở.

Người chủ trì nghe vậy, vội vàng gạt đầu, giương giọng mở miệng.

“Nay chọn ngày tốt giờ lành, Công Tôn tướng gia cùng hộ quốc công chúa, phụng Hoàng thượng ngự chỉ đại hôn.”

Hai người đứng ở trước lễ đường, sắc mặt đồng dạng khó coi.

Người chủ trì hô lớn.

“Nhất bách thiên địa!”

Tân khách ngồi ở bốn phía, nhìn thấy sắc mặt hai người cũng cảm thấy trong lòng một trận lạnh.

“Nhị bách cao đường!”

Bát Vương gia dáng tươi cười cứng ngắc, nắm chặt lưng ghế dựa, kiềm chế kích động muốn chạy trốn.

“Phu thê giao bách!”

Hai người về mặt trừng nhau, như là bất cứ lúc nào đều có thể từ trong lòng rút ra dao nhỏ giấu sẵn, chém đối phương mấy trăm nhát đao.

Ngay cả người chủ trì bên cạnh cũng cảm giác được bầu không khí không bình thường, vì tránh cho chịu khổ vạ lây, vội vàng hít sâu một hơi, dùng tiếng lớn nhất tuyên bố.

“Đưa vào động phòng!”

Tân phòng, nằm ở phía tây hậu viên trong tường gia phủ.

Một chỗ sân nhỏ này, so với một gian phòng khác trong phủ, có vẻ đặc biệt hoàn toàn mới.

Tòa sân nhỏ này sở dụng gỗ, tảng đá cùng trên cái bàn, trên giường sở dụng tơ lụa Lăng La, đều là vật liệu tốt nhất. Hình uyên ương hí thùy trên lụa đỏ, cũng là dùng thợ thêu tốt nhất, gần đây mới thêu lên.

Hương vị gỗ mới, còn phiêu tán bốn phía. Ngoại trừ phòng xá lầu các vô cùng khéo léo, vườn hoa tạo cảnh của sân nhỏ này, cũng cùng chỗ trong phủ tường gia hấn khác biệt.

Lầu các hoàn toàn mới này, ngược lại còn dễ chịu, sẽ không biết nói khi nào xây dựng, nàng lần trước bị giam lỏng, nơi ấy vẫn còn một đất trống mà!

Phòng trong chỉ còn một mình nàng, làm bạn ở bên chỉ có nến long phượng song chúc sáng rực, cùng chữ hi thật to trên cửa sổ.

Công Tôn Minh Đức mang nàng trở lại nơi này, thì ném nàng, xoay người trở lại tiền đình.

Hắn chân trước mới đi, nàng cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, chân sau đi theo, sẽ chuồn đi ra cửa.

Không ngờ nàng mới vừa đẩy cửa ra, thì nhìn thấy Ngân Hoa đang cầm nước trà, ngay bên cạnh cửa chò, phía sau còn đi theo cổ môn thần khiến người chán ghét kia.

“Ai a, phu nhân, người không thể ra đây.” Nhìn thấy Long Vô Song, Ngân Hoa cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nói. “Mau mau vào phòng đi, tân nương bước ra khỏi phòng chính là phạm vào điều kiêng kị.”

“Nói bậy bạ gì đó! Ta ra khỏi phòng là phạm vào điều kiêng kị, vậy Công Tôn Minh Đức vì sao có thể ra ngoài?”

“Tướng gia là tân lang quan, phải quay về tiền đình kính rượu nha!” Ngân Hoa kiên trì mười phần, ôn tồn khuyên. “Phu nhân, người khẳng định đói bụng chứ? Trong tân phòng, tướng gia đặc biệt làm một bàn hảo tửu hảo món ăn mà!”

Long Vô Song sùng sốt, hai mắt lập tức sáng lên, xoay người hướng trong phòng đi.

Ai a, thật tốt quá, thật tốt quá, khẳng định chính là bàn Thao Thiết yến kia của nàng!

Nàng ba bước nhập lại thành hai bước, vui mừng xa xả vọt tới bên cạnh bàn, chuẩn bị đại ăn một phen, nhưng sau khi nhìn thấy đồ ăn trên bàn, khuôn mặt trong nháy mắt suy sụp xuống, cả người trong nháy mắt hóa thạch, cứng ngắc đến không nhúc nhích.

Một lát sau, nàng thật vất vả mới có thể mở miệng, âm thanh lại đặc biệt khàn khàn.

“Đây là cái gì?” Nàng trừng mắt nhìn bàn ăn kia.

“Đây hả? Đây là thố lưu cá hoa vàng nha!” Ngân Hoa không biết tình hình nghiêm trọng, cười giới thiệu: “Đây là hoa hồng du kê, còn có đây là, ngân qua ngao sò, đây là —”

Long Vô Song trước mặt một trận một trận biến thành màu đen, gần như muốn chộc giãi làm bất tỉnh.

Những món ăn trên bàn này, đích thật là tốt nhất, không sai! Thế nhưng, Thao Thiết yến mà nàng chuẩn bị, không phải chỉ là đẳng cấp tốt nhất, đẳng cấp tốt nhất tốt nhất tốt nhất tốt nhất a!

Thao Thiết yến của nàng đâu?

Món ăn của nàng đâu?

Nguyên vốn tưởng rằng, Cung Thanh Dương sẽ chiếu theo lời dặn dò của nàng, đem món ăn đưa đến trong tân phòng. Ai biết, tên kia vậy mà không chiếu theo làm, ngay cả một món ăn cũng chưa từng đưa vào!

Chết tiệt, nàng không lột da Cung Thanh Dương không được!

Trong lúc Long Vô Song tức giận đến muốn lật bàn, một nữ tử xinh đẹp vô cùng, dịu dàng đi vào tân phòng.

“A, La cô nương.” Ngân Hoa vội vàng khom người hành lễ.

La Mộng môi hồng khẽ cong lên, nhỏ giọng nói: “Các người lui xuống trước đi, ta có việc muốn cùng Vô Song nói một chút.”

Nàng đánh vung tay lên, khiến nha hoàn theo bên người, theo Ngân Hoa cùng nhau lui ra.

Ngân Hoa đi theo bên người Long Vô Song, cũng có một hảo tử, tự nhiên hiểu được, hai người đây là bạn thân giữa khuê phòng. Ngân Hoa không dám nói thêm cái gì, nhu thuận lui ra ngoài, còn thuận tay khép cánh cửa lại.

Nhìn bạn tốt, Long Vô Song chu cái miệng nhỏ, đang muốn oán giận, tiện thể muốn La Mộng chuyển lời, muốn Cung Thanh Dương bản thân hành sự bất lực cảm đầu đến thỉnh tội, chỉ thấy La Mộng thân nhiên cười yếu ớt, đưa ra lòng bàn tay.

“Đừng tức giận, đừng tức giận. Nhìn, đây là chương quỹ nhà ngươi, muốn ta chuyển cho ngươi.”

Trong lòng bàn tay trắng mịn, có một gói thuốc giấy màu hồng, Long Vô Song cắn môi, lập tức đoạt lại, trong lòng lại còn nhớ đến bàn mỹ thực khổ cực thu thập nhiều năm kia.

“Còn có mà? Món ăn của ta đâu? Thao Thiết yến của ta đâu? Cung Thanh Dương có đưa qua đây không?” Nàng khẩn thiết truy vấn.

La Mộng gật đầu, chậm rãi phun ra một chữ.

“Có.”

Giọng nói chưa dừng lại, chỉ thấy Long Vô Song động tác nhanh chóng, hô hướng tới cửa, chặn giắt lại đại môn, đầu ra bên ngoài nhìn xung quanh.

Nhưng mà, bên ngoài tân phòng, không thấy Thao Thiết yến, vẫn như cũ chỉ có nha hoàn của La gia, cộng thêm Ngân Hoa, cùng với pho môn thân cận cầm điếu kia.

“Không có a, món ăn của ta đâu?” Long Vô Song phịch một tiếng, đóng cửa đại môn, giẫm thùng thùng, lại nhớ tới bạn tốt bên cạnh.

La Mộng thoáng nghiêng đầu, cười.

“Đồ ăn, tiền thỉnh mà.” Nàng tiểu ý càng sâu. “Ta đoán, đã dùng được một chút chứ!”

“Cái gì? Phận ta đâu? Kia là Thao Thiết yến của ta a!”

Sấm sét giữa trời quang a!

Chuyện thực tàn khốc, trùng trùng điệp điệp đánh vào tâm của Long Vô Song, nàng chịu đả kích lớn, hai tay vỗ về ngực, cả người lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng giống như tuyết đầu mùa.

Không được! Nàng không thể đợi ở chỗ này, nhất định phải đi ra ngoài, nhất định phải đi ăn Thao Thiết yến, kia chính là huyết kết tình lòng của nàng a!

Tâm niệm khê động, nàng nâng váy, bất chấp cái gì cấm kỵ, không kiêng dè, khi đầu tới phía ngoài phóng đi, La Mộng lại nhẹ nhàng mở miệng.

“Vô Song, khi ta mới vào đây, nhìn thấy tướng gia hình như cũng chuẩn bị quay về tân phòng. Cái trong tay ngươi bây giờ không chuẩn bị hoàn thành dao?”

Động tác chuẩn bị chạy băng băng, bỗng dừng dừng lại, Long Vô Song nắm chặt gói thuốc trong lòng bàn tay, mày liễu chặt chẽ nhú lên, trong óc nhanh chóng suy nghĩ.

Bây giờ, cho dù chạy đi thỉnh, chỉ sợ Thao Thiết yến đầy bàn cũng sớm bị ăn đến chỉ còn lại có canh com thừa, nếu như nàng tận mắt thấy, chỉ sợ sẽ ngay tại chỗ bất tỉnh; hơn nữa, nếu như trước không giải quyết Công Tôn Minh Đức, nàng căn bản cũng ra không được a!

Nàng đang suy tư, ngoài cửa đã có tiếng động, Công Tôn Minh Đức y phục tân lang quan, đã trở lại tân phòng, đang nâng áo cất bước, vượt qua cánh cửa.

“Tướng gia.” La Mộng nhẹ nhàng cúi chào, tươi cười thấy biến không sợ hãi, duy trì giọng nói nhẹ nhàng. “Chúc mừng tướng gia đại hỉ, La Mộng xin cáo lui, không làm phiền nhị vị.”

Công Tôn Minh Đức gật đầu tỏ ý, nhìn theo La Mộng rời đi, sau đó mới đi đến trước cửa, phát phát tay Ngân Hoa và Ngô Hán ở bên ngoài cửa trước, muốn bọn họ lui ra nghỉ ngơi.

Người làm tất cả đều rời đi, bên trong tân phòng chỉ còn lại có hấn cùng với nàng.

Long Vô Song nắm chặt gói thuốc trong tay, trên mặt miễn cưỡng mỉm cười, nhưng nộ khí trong mắt căn bản giấu không được, miệng anh đào nhỏ hồng nộn, chưa xót hỏi một câu.

“Tướng gia, yến hội ở thỉnh tốt không?”

Công Tôn Minh Đức cười xuống hoa đỏ thắm buồn cười trước ngực, thân nhiên trả lời: “Không tệ.”

Không tệ?

Chỉ là không tệ?

Hỏa trong mắt nàng bốc lên càng mạnh.

Những món ngon quý giá kia chính là nàng theo mười hai tuổi, đi hái phỏng danh nhân khắp nơi, tìm kiếm hỏi thăm mỹ thực, tốn thời gian mấy năm, tiêu hao tâm sức nhân lực, không sợ muộn phiền khó khăn mới trừ bị được Thao Thiết yến a!

Nhiều năm qua như vậy, nàng hao hết thiên tân vạn khổ, cũng chỉ vì đem những mỹ vị tuyệt đỉnh này tập hợp trên một bàn. Ai biết chuyện cho tới bây giờ, nàng chính chủ việc này lại từ đầu tới đuôi chỉ ăn được một chén, liền một chén như vậy, cũng chỉ có một chén nhỏ tẻ nhạt như vậy a –

Nàng hít sâu một hơi, chưa từ bỏ ý định hỏi lại.

“Tướng gia cảm thấy, trà Long Tĩnh thạch anh tôm bóc vỏ, mùi vị ra sao?”

“Không tệ.”

“Vậy nói tao thiết vịt gan, chưng độ lửa chính là vừa đúng?”

“Không tệ.”

“Vậy nói hồng tiêu đề hoa, có cách thủy đến nhuyễn nhu ngon miệng hay không?”

“Không tệ.”

Từ đầu tới đuôi, Công Tôn Minh Đức thủy chung hỏi hột, đáp án nhiều lần không thay đổi, giống như nàng cẩn thận tỉ mỉ trừ bị một bàn hảo đồ ăn, cùng cháo trắng dưa cải bình thường nhất kém không bao nhiêu!

Long Vô Song híp mí, miễn cưỡng rót cục cũng duy trì không được nữa. Nàng vỗ bàn, ngụy trang giả vờ hảo tính tình, hừ một tiếng, toàn bộ bay đến lên chín tầng mây.

“Cái gì ‘không tệ’? Ngươi là không có đầu lưỡi sao? Hay là không ra hảo mùi vị? Một bàn đồ ăn đáng quý, bị ngươi liên thanh ‘không tệ, không tệ’ liền đuổi đi!” Nàng vừa tức vừa giận, hận bản thân không ăn, lại để cái nam nhân không biết mỹ vị này ném mất. “Ngươi phải biết rằng, trên đời này sẽ không có bàn thứ hai Thao Thiết yến nữa, giống như là, trên đời này sẽ không có người thứ hai Long Vô Song nữa a!”

Hắn dừng động tác cời áo lại, cuối cùng ngẩng đầu nhìn nàng, dùng thanh âm tình táo nhất, nghiêm túc trả lời.

“Đây là quốc gia chi hạnh*.” Nếu như có nhiều Long Vô Song, thiên hạ không thể không đại loạn!

(*) quốc gia chi hạnh: may mắn của quốc gia.

Trong lòng Công Tôn Minh Đức hiểu rõ, bàn Thao Thiết yến này đối với nàng mà nói có bao nhiêu quan trọng, càng hiểu được nàng nguyện ý dùng núi vàng núi bạc đi đổi, chỉ cầu có thể đổi lại được cơ hội từng cái một nhắm nháp bàn đồ ăn kia, Hắn hết lần này tới lần khác không cho nàng vừa lòng đẹp ý, tận lực không để người ta đem một phần đưa vào trong tân phòng cho nàng.

Mấy năm qua, đếm số cục đoạt án, cho dù có chứng cứ, cũng đều bị nàng ận lực tiêu hủy, thậm chí ngay cả nhân chứng đều bị mua chuộc.

Đúng, hắn là không có biện pháp bắt nàng, không có biện pháp trị tội của nàng. Thế nhưng, ăn không Thao Thiết yến, đã là nghiêm khắc trừng phạt lớn nhất với nàng.

“Ngươi –” Nàng tức giận đến choáng váng, nắm chặt tay nhỏ bé trong người, bởi vì lửa giận hừng hực, run rẩy không ngừng. “Ngươi có biết hay không, vì ngày hôm nay, ta mất bao nhiêu tâm lực, bao nhiêu thời gian?”

Hắn không rên một tiếng, tự ý cời áo ngoài.

“Ngươi hiểu hay không hiểu được, vì yến hội này, đi qua bao nhiêu thâm sơn cùng cốc, leo không ít núi, lội qua bao nhiêu nước?”

Hắn như cũ không nói một lời, chậm rãi cời dây lưng ra.

“Ngươi đến tột cùng có biết hay không, đây một món ăn có bao nhiêu sao –”

Nói đến phân nửa, Long Vô Song đột nhiên ngậm miệng, một đôi mắt trừng đến tròn tròn.

Di, nam nhân này là lúc nào, thoát đến chỉ còn kiện áo đơn trên người kia?

Nàng phục hồi tinh thần lại, cũng đã quên phải khởi binh vấn tội, trong đầu lập tức sửa lại phương pháp. Không nên không nên, mới vừa rồi Công Tôn Minh Đức trở về quá nhanh, nàng vừa mới cảm mê được, còn không có cơ hội cho thuốc mà –

Mất thấy nguy cơ to lớn, cần lập tức xử lý, nàng lập tức dùng miệng, ngược lại thừa dịp hắn xoay người lại treo xiêm y, động tác nhanh chóng mở gói thuốc, đem thuốc bột bỏ vào trong rượu và thức ăn.

Thuốc bột cực nhỏ, tẩn vào giữa thức ăn, lập tức hóa thành vô hình, ngay cả nàng có khứu giác linh mãnh cũng nghe thấy không ra bất luận cái gì khác

biệt. Nàng thoáng thờ dài một hơi, không ngờ phát hiện, thuốc bột trong rượu hòa tan tương đối chậm, vội vàng vuron ngón trỏ, tại nơi chén trộn lẫn thuốc bột trong rượu, dùng sức mà nhanh chóng khuấy.

Tuy rằng nói, nàng vâng theo thánh chỉ, ngoan ngoãn thành tướng gia phu nhân. Thế nhưng, ai cũng không quy định, nàng không phải cùng Công Tôn Minh Đức đồng sàng cộng chăn đi!

Nàng tuy rằng hành vi lớn mật, thế nhưng nhiều năm qua, trước sau giữ mình trong sạch, đối với chuyện nam nữ, tuy rằng có biết một ít nhưng là mười phần non nớt, ngay cả môi hồng nhuận cũng chưa từng có nam nhân âu yếm.

Nàng nằm mộng cũng không từng tưởng tượng qua, sẽ cùng nam nhân nào mây mưa thất thường, ngủ cùng nhau, nhất là cùng Công Tôn Minh Đức hân — hân —

Ngượng ngùng quý giá mà hiếm thấy, chỉ một thoáng nổi lên trong lòng, khuôn mặt trắng mịn của Long Vô Song cuối cùng không hiểu đồ bùng lên.

Bất ngờ, phía sau truyền đến tiếng động, nàng dùng tốc độ nhanh nhất, rút ngón trỏ lại, lại dùng tay nhỏ bé run nhè nhẹ, bùng rượu giao bôi trên bàn.

Không biết làm sao, thông dong và lớn mật của nàng lại biến mất hơn phân nửa. Đột nhiên, nàng vội vàng muốn chạy đi, thoát khỏi Công Tôn Minh Đức, thoát khỏi nam nhân này — này — này —

Chết tiệt, đang khẩn yếu quan đầu*, nàng nhất định phải trấn định lại.

(*) khẩn yếu quan đầu: cực kì quan trọng, nguy cấp.

Long Vô Song cắn cắn môi dưới, cố gắng làm bộ điềm nhiên như không, đem rượu giao bôi đưa tới trước mặt Công Tôn Minh Đức, khẩu khí hết sức mềm mại.

“Quên đi, ta cũng có sai, không nên đem Thao Thiết tiệc rượu tổ chức ngày hôm nay. Nếu, ngươi và ta đã phụng chỉ thành hôn, ly rượu giao bôi này không thể không uống, miễn cho sau này sự nương biết, lại muốn đối với ta lại nhai.” Nàng nhìn thẳng mắt hân, biểu hiện xem ra bình tĩnh, kỳ thực trông ngực sớm rối loạn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập loạn không ngừng.

Hắc đồng sâu không thấy đáy, đầu tiên là nhìn khuôn mặt của nàng, tiếp theo chậm rãi di chuyển xuống, nhìn đến rượu trong tay nàng.

Công Tôn Minh Đức chỉ là nhìn, cũng không đưa tay tiếp.

Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô tội, giữa mắt to đen nhánh nước gợn trong suốt, mỹ sắc kiều diễm như vậy, so với ly rượu trong tay kia càng say lòng người. “Tướng gia, ngài sẽ không dỗi ý chứ?” Nàng hỏi.

Công Tôn Minh Đức híp mi, lại nhìn nàng một lát, mới vuron tay đến, tiếp nhận rượu nàng đưa, ôm lấy tay nhu nhược không có xương của nàng, đem rượu giao bôi uống một hơi cạn sạch.

Đến khi tận mắt thấy, hân uống xong ly rượu bị nàng hạ được kia. Tảng đá lớn đặt ở trong lòng, lúc này mới rơi xuống, nàng thu hồi tay, cong môi đỏ mọng, nhợt nhạt cười, cổ tình nói.

“Tương lai, còn thỉnh tướng gia thông cho Vô Song nhiều hơn.”

Hân không đáp lời, chỉ là để xuống ly rượu, trong con ngươi đen, để lộ một chút hoài nghi, hình như từ giữa thái độ nàng đột nhiên chuyển biến, nhìn ra đầu mối gì.

Long Vô Song chột dạ, chỉ sợ bị hân nhìn ra có gì không thích hợp, vội vàng ngồi vào bên cạnh bàn, đem kiều thể mới cưới trình diễn đủ, ân cần chính tay vì hân gấp thức ăn.

“Tướng gia, bàn hảo đồ ăn này, nên coi tâm ý, nếu như để lạnh, chẳng phải đáng tiếc?” Vì lấy tín nhiệm với hân, nàng cũng gấp mấy món ăn, để vào trong bát của mình.

Lông mắt thật dài, che khuất mâu quang trong mắt to đen nhánh, nàng bùng bát đĩa, hạ đầu làm bộ đang ăn cơm, kỳ thực chỉ là đem thức ăn trong bát đến rồi về, môi lại đóng chặt, ngay cả kẽ hở cũng không dám mở ra, chỉ sợ ăn vào món ăn bị cho thuốc.

Đồng thời nàng cũng lặng lẽ, bất động thanh sắc trốn ngắm Công Tôn Minh Đức, chú ý nhất cử nhất động của hân. Nàng nín thở ngưng thần, nhìn hân đi tới bên cạnh bàn, nhìn hân ngồi xuống, nhìn hân bùng bát đĩa, nhìn hân đem thức ăn nàng vừa mới gấp vào trong chén hân, từng thứ ăn vào trong miệng —

Sau đó, nàng thấy hân, đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Sắc mặt của Công Tôn Minh Đức, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng vô cùng. Nàng âm thầm lưu luyến, suy đoán được tính kia khẳng định rất mạnh cực nhanh, hơn nữa trộn lẫn với rượu, được lực chỉ sợ lại mạnh vài lần, mới có thể khiến hân nội công thâm hậu, chớp mắt thần sắc đại biến.

Mắt thấy được hiệu phát tác, Long Vô Song lúc này mới thờ dài một hơi. Chờ không đến khi hân vì được tính phát tác mà ngã xuống, nàng đã nâng cao váy, ba bước làm thành hai bước, chuẩn bị hướng ngoài cửa xông ra.

Chỉ là, móng phần của nàng mới vừa rời khỏi cái ghế, con người đen của Công Tôn Minh Đức phát sáng khác thường, lại nhanh chóng đưa tay, ôm trụ nàng, lại dễ dàng một trái, đem nàng vòng một nửa vòng, cả người kéo vào trong lòng ngực.

Nhiệt độ nóng như lửa, trong nháy mắt bao phủ toàn thân của nàng. Hơi thở rối loạn, thở ra cần cổ của nàng, mà song chương của hắn càng vững vàng vòng trụ nàng không tha, giống như muốn dùng lòng ngực của hắn làm lồng giam nàng.

“Cô nương hạ được?” Hắn chất vấn, con người đen nóng rực, bốc cháy như ngọn lửa, âm thanh cũng khác thường khàn khàn.

Những rượu và thức ăn kia, hắn chỉ vài miếng, thì phát hiện tình trạng khác thường. Khí huyết toàn thân không hiểu sao như nước thủy triều cuộn cuộn, hắn lập tức thử vận khí, phát hiện công lực không tiêu tan, nhưng một luồng dấy sóng không thể ngừng lại, lại theo sự vận khí của hắn, nhanh chóng lan tứ chi bách hải của hắn.

Cổ nhiệt lực kia giống như ngọn lửa, tập trung ở bụng thất lung của hắn, chuyển hóa thành đói khát nào đó.

“Đứng thì như thế nào?” Long Vô Song một bên la hét, một bên ở trong lòng ngực hắn nỗ lực giãy dụa, trong lòng còn đang nghi hoặc, hắn làm sao còn không có bị hôn mê, may mắn không có phát hiện, sự co rút da thịt lẫn nhau như vậy, không khác gì là lửa cháy đổ thêm dầu.

Song chương cường tráng, vây quanh cực chặt, như là muốn đem nàng khảm vào trong lòng ngực. Nàng hai chân đá a đá, không biết đại nạn sắp ập lên đầu, còn đang phóng ra uy hiếp.

“Người cũng đừng miễn cưỡng chống đỡ nữa, muốn đồ cũng sắp đồ, ta ở trong rượu và thức ăn hạ được, chính là vô sắc vô vị, tối thượng đẳng mê –”

Nói còn chưa nói hết, trong nháy mắt, lửa nóng của bạc môi rồi che lại cái miệng nhỏ nhắn liên tục không ngừng của nàng.

Nàng hoàn toàn trở tay không kịp.

Nhiệt năng của bạc môi, trần trụi đè nặng cánh môi nhuyển nộn của nàng, làm nàng giãy dụa khó khăn, lưỡi của hắn linh hoạt tiến vào trong miệng của nàng, dây dưa lưỡi của nàng, thăm dò mềm mại trong miệng nàng.

Một cổ vị rượu, nương theo môi lưỡi của hắn kéo tới, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng chỉ cảm thấy một hồi nhiệt ý, như hỏa nóng chảy cuộn cuộn qua kinh mạch, lúc này mới nghĩ đến đại sự không ổn.

Nguy rồi, rượu trong miệng hắn, là hạ được!

Công lực của nàng căn bản là không bằng Công Tôn Minh Đức cao cường, mặc dù nàng cũng đã ném, chỉ có chút xiu trong miệng hắn như vậy, thế nhưng gần như nháy mắt, được lực liền phát tác.

Được lực mạnh mẽ khiến khí huyết nàng dâng lên, cả người giống như rơi vào trong đồng lửa, nhiệt tỏa ra mồ hôi.

Nàng sợ đến tâm thần đại loạn, nhưng còn không có quên giãy dụa, vội vã muốn thoát khỏi sự ôm ấp của hắn, trong đầu cũng nỗ lực né tránh, muốn tránh cái hôn của hắn.

Hắn lại không buông tha nàng.

Lòng bàn tay dày rộng, có chứa nhiệt độ, đi đến chỗ nào tựa như trên người nàng quét một tầng hỏa. Hắn lớn mật mà bá đạo xé đai lưng của nàng xuống, thăm dò vào vạt áo của nàng, mà áo đơn bạch trù bên trong lại bảo vệ cô của nàng, ngăn cản sự thăm dò của hắn.

Đến bạc môi của nàng, phun ra một tiếng gầm nhẹ.

Tiếp theo khàn khàn một tiếng, áo đơn bạch trù dưới sự hạ thủ của hắn, dễ dàng thành vãi bố.

Nàng không thể tin được, lại từ trong miệng nam nhân có nề nếp này, nghe thấy cái loại gầm thấp tương tự thú này; càng không thể tin được, hắn sẽ động thủ xé xiêm y của nàng, còn lấy tay hướng về phía trước, bao lấy tuyết nộn trước ngực nàng.

Nàng không thể tin được nhất, nàng nhưng lại không có biện pháp phản kháng!

Nóng.

Nóng quá.

Hai gò má của nàng nóng đến đỏ bừng, dưới sự đột kích của hắn, nũng nịu bất lực than nhẹ.

Không hợp lý, nàng cũng ném mê dược, phải muốn ngủ mới đúng. Nhưng nàng lúc này lại không một chút buồn ngủ, ngược lại toàn thân nóng như thiêu, thân thể mềm mại không tự chủ được run rẩy, chỉ cảm thấy bàn tay to của hắn mon trớn chỗ nào hơi chút quanh co tách ra cái gì, rồi lại giống như càn khơi mào cái gì.

Nàng rên rì, lông mắt run rẩy, thậm chí không phát hiện, hai người đã nằm ở trên giường mới.

Đôi khát nào đó nắm giữ nàng, nàng cũng đứng dậy, gấn sát trong lòng ngực Công Tôn Minh Đức, cọ xát bất lực, mặc cho hắn hôn đôi môi hồng nhuận của nàng, lại dọc theo cằm cổ trắng như tuyết của nàng, vừa hôn vừa gặm, dọc theo đường cong uyển chuyển, từng cái mở rộng lãnh thổ sắp thuộc về hắn.

Đầu thông minh, giờ đây cũng không dùng được. Nàng bám vào vai rộng của hắn, vội vàng thở gấp, lý trí còn sót lại la lên, cần phải đẩy hắn ra, nhưng hai tay của nàng căn bản không cách nào theo trên người hắn thoát ra.

Chẳng lẽ, là được xảy ra vấn đề?

Nghĩ vẫn chợt lóe rồi biến mất, khi hôn hắn đi tới trước ngực của nàng găm, nàng thấp hô một tiếng, hai tay bám trên vai hắn càng chặt càng chắc.

Đáng giận — được không bình thường — nhất định là được xảy ra vấn đề —

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, hai mắt nhắm lung, nhẹ nhàng bồng tỉnh mang theo lệ. Niềm khoái cảm xa lạ, nhanh như chớp chạy trốn tán loạn toàn thân, nàng bất lực yêu kiều rên rỉ.

Cuối cùng, Công Tôn Minh Đức kiềm chế lực, cũng đến điểm tới hạn.

“A!”

Đau đớn tong nháy mắt, khiến nàng thét chói tai lên tiếng, nhưng lập tức lửa nóng đến, no đủ cùng với trống rỗng khó có thể tha mãi lại khiến nàng lập tức quên mất đau đớn.

Hoan hi vô tận, theo hai người tiếp xúc một chút kia như sóng lan tràn.

Hoan hi tột cùng, tích lũy dần dần gần như gãy vỡ. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng đáp lại mỗi lần hắn chạy nước rút, cấp thiết nghĩ đến đạt được một điểm kết thúc nàng chẳng bao giờ biết được.

Rên rỉ yêu kiều mềm mại, vang vọng phòng trong, thậm chí rơi vào lỗ tai của nàng.

Màn trướng phù dung bên giường, khi ái dục tình nùng bị nàng xé xuống, nhẹ nhàng bao trùm quần quít lấy hai người.

Trong đêm tối, ý thu đang dày, trong trướng phù dung, xuân ý lại tràn đầy, tiếng nam tử găm nhẹ cùng với nữ tử duyên dáng gọi to, giằng co cả đêm không dừng.

HOÀN THƯỢNG QUYỀN

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đau.

Đau quá...

Chết tiệt, đau quá đau quá đau quá!

Long Vô Song giữa tiếng rên rỉ tỉnh lại.

Nàng trên giường lớn lộn xộn nằm một hồi lâu, sau một lúc lâu mới phát hiện, một tiếng lại một tiếng rên rỉ kia, là từ trong miệng mình bay ra.

Trời ạ! Thực sự đau quá.

Đau nhức bao phủ toàn thân của nàng, ngay cả khi còn bé, nàng lén mẩu thân uống rượu đồ tồ*, bị phạt gánh bồn nước, ở trong phòng quý cả ngày. Buổi sáng ngày thứ hai đau mỗi một, cùng so với lúc này, đều coi như nhỏ nhặt không đáng kể.

(*) đồ tồ: tên một loại rượu thời xưa.

Nàng ấn eo nhỏ nhắn, cần cần dục dục xoay người -

Ai u, đau quá!

Nàng toàn thân trên dưới, mỗi chỗ kinh lạc, mỗi khối bắp thịt, đều mạnh mẽ mệt mỏi, đau nhức, kháng nghị nàng ‘sử dụng quá mức’. Nàng cảm lấy áo ngủ bằng gấm, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn nhặn, chỉ cảm thấy bản thân như là bị hung hăng đánh qua, hoặc là bị mả xa kéo mười đường cái, hay là giống như bị một tảng đá lớn nặng nề, đè qua -

Khuôn mặt trắng nõn, bỗng dưng xấu hổ đỏ bừng.

Đem qua dấu vết nhỏ giọt giọt, chỉ một thoáng nảy lên trong lòng, nàng nhớ tới tên “Tảng đá lớn” kia.

Công Tôn Minh Đức!

“Tên chết tiệt!” Nàng thì thảo mắng chửi, khuôn mặt lại đỏ hồng không dứt, phỏng đoán mệt mỏi đau nhức lúc này, khẳng định cùng hần “Sở tác sở vi” tối hôm qua thoát không được quan hệ.

Vị này đường đường tướng gia, từ trước đến nay có nề nếp, bất luận người nào nhận biết hần, người nào không nói hần tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, tuyệt đối không vượt quá khuôn phép. Vậy mà nói hần vào giường trướng, giống như là người thay đổi, trạng thái tình cảm ương bướng đối với nàng như vậy như vậy, còn có như thế như thế...

Trên da thịt của nàng, còn có thể cảm giác được hần đêm qua âu yếm; bả vai mượt mà còn có thể cảm giác được hần tình dục điên cuồng khi găm hôn khê cắn; ngay cả chỗ non mềm nhất của cô nương gia, cũng bởi vì hần bá đạo hung hãn chạy nước rút, đến bây giờ đau nhức khó có thể mở miệng.

Nhớ lại phiền tình nóng bỏng, một màn trướng trong đầu tái diễn, nàng đỏ mặt, cắn chặt răng, cố sức vẩy vẩy đầu, muốn đem những ký ức kia toàn bộ ném ra khỏi đầu.

Vung đầu như vậy, xoay người khiến nàng chú ý tới sắc trời ngoài cửa sổ.

Xuyên thấu qua chấn cửa sổ nhìn lại, bóng ngày ngoài cửa sổ chênh chếch, tà dương mỹ lệ, rồi sắp đến hoàng hôn.

Nàng vậy mà ngủ thẳng đến khi thái dương sắp xuống núi!

Ai, vậy cũng khó trách a! Tối hôm qua, nàng chính là ngủ thẳng đến khi tảng sáng, mới cực kì mệt mỏi thiếp đi. Nửa mộng nửa tỉnh, nàng mơ hồ cảm giác được, họ Công Tôn đứng dậy rời khỏi. Sau khi cửa phòng đóng cửa, bên trong tân phòng rơi vào yên lặng, nàng còn lại là rơi vào mộng đẹp, ngủ thẳng đến bây giờ.

Long Vô Song nhếch môi đỏ mọng, nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng đi xuống, bất ngờ nhìn thấy xiêm y rơi là tả đầy đất – không, kia căn bản không gọi là y phục, quả thực là vải bố!

Áo đơn của hần cùng áo đơn của nàng, còn có chiếc giá thường vô cùng tinh xảo kia, đều đã bị phá tan thành từng mảnh, trong đó còn có vài miếng vải bằng lụa, thoạt nhìn vô cùng quen mắt, cho dù chất liệu hoặc là hình dáng thêu, đều cùng tiết khổ của nàng giống nhau như đúc.

Hết rồi, nếu như để cho người khác nhìn thấy, khẳng định là biết bọn họ tối hôm qua – tối hôm qua -

Mạnh mẽ chống đau nhức giày vò người, Long Vô Song hảo sĩ diện, cắn răng nhịn xuống rên rỉ, giống như một tiểu lão thái bà, run rẩy suy nghĩ muốn xuống giường thu thập.

Chỉ là, vừa mới vươn tay nhỏ bé, nàng liền phút chốc sững sốt.

Đây là cái gì?

Nàng trừng mắt nhìn tay của mình, cũng không nhức nhích.

Chỉ thấy trên da thịt gốc trắng như tuyết, bây giờ trở nên có hồng, có đỏ, tất cả đều là hôn ngân và ứ thanh!

Không thể nào!

Long Vô Song thờ hốt vì kinh ngạc, vội vàng cảm lấy mền, đến đứng trước mặt gương đồng, đoan trang khăn trang hờ hờ. Đây không nhìn hoàn hảo, vừa nhìn xuống dưới, nàng đầu tiên là mục trừng khẩu ngọc một hồi, môi dưới run rẩy một hồi, tận lực bồi tiếp một tiếng.

“A!”

Tiếng thét chói tai vừa sợ vừa giận, lại lần nữa trong phòng truyền ra.

Ngân Hoa ở ngoài cửa chờ, chờ đến độ muốn ngủ gà ngủ gật lập tức giật mình tỉnh lại, vội vàng mở cửa phòng. “Phu nhân, phu nhân, người không sao chứ?”

Long Vô Song khẩn cấp xoay người lại, dùng chân che khuất xích lửa, tay nhỏ bé vung mạnh. “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đừng vào đây!”

“Ác, vâng!” Ngân Hoa mặc dù có chút sờ không được mạnh mẽ, nhưng cũng không dám kháng mệnh, cúi đầu ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Cho đến khi cửa phòng đóng cửa, Long Vô Song mới hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, buông lỏng tay để chân rơi xuống đất.

Thân thể mềm mại yếu đuối duyên dáng, lộ ra trước gương đồng không bỏ sót, bất luận là cổ, trên vai, trước ngực, thậm chí thắt lưng mảnh khảnh, và lưng mịn màng như ngọc, khắp nơi đều có “Vết tích” Công Tôn Minh Đức lưu lại. Ngay cả cánh môi của nàng, cũng bị hân hôn đến sưng lên, đến bây giờ chưa mất đi.

Đây, đây đây đây đây đây.. Đây muốn nàng làm sao ra ngoài gặp người a?

Nàng ảo não đến mạnh mẽ giậm chân, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện cực kỳ trọng yếu.

Được!

Con người sáng rực híp lại, nhanh chóng quay đầu lại, trông thấy ly rượu đã trống rỗng trên bàn kia.

Trước khi uống ly rượu giao bôi, hành động của Công Tôn Minh Đức còn có thể nói “Bình thường”. Thẳng đến khi uống xong chén kia, ly rượu sau khi bị nàng hạ được, mới trở nên – trở nên -

Nàng nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, trong lòng càng thêm ảo não.

Gói được kia tuyệt đối có chuyện.

Nàng có thể khẳng định, gói được kia tuyệt đối không phải là mê được! Nàng rõ ràng nhớ kỹ, tối hôm qua, La Mộng chính miệng nói qua, gói được kia là cung thanh dương muốn nàng chuyển.

Khẳng định cung thanh dương hành sự bất lực, cảm sai rồi được, đem sai mê được nàng muốn đổi thành loại được khác, mới có thể tạo thành phản hiệu quả, khiến nàng không những không thể hôn mê Công Tôn Minh Đức ngược lại được hân ăn sạch sẽ.

Đang tức giận, ngoài cửa truyền đến âm thanh rụt rè của Ngân Hoa.

“Phu nhân, xin hỏi, nô tì có thể tiến vào không?”

“Hãy chờ một chút!”

Long Vô Song đáp, mau chóng đem vài bộ tàn y đầy đất thu thập sạch sẽ, lại rút khăn bàn ra cột chắc, nhét y phục giấu vào trong cái tủ. Tiếp tục, nàng lôi kéo chăn, lùi về giường lớn, sau khi xác định không có một tác da thịt lộ ra ngoài, mới thanh thanh cô hống, gương giọng nói: “Được rồi, người có thể vào được.”

“Vâng.”

Ngân Hoa cẩn cẩn dục dục bước vào cửa phòng, tuy rằng rất muốn hỏi một chút, phu nhân vừa mới vì sao thét chói tai, nhưng trực giác biết, phu nhân tuyệt đối không chịu trả lời. Nàng kiểm chế tốt hiếu kì tràn đầy, đi tới tủ quần áo bên cạnh, đưa tay mở ra -

“Chờ một chút!” Long Vô Song vội vàng mở miệng.

“A?”

“Người, người mở tủ quần áo làm cái gì?”

Ngân Hoa mờ mịt lại vô tội trả lời: “Nô tì, nô tì muốn lấy xiêm y, thay quần áo cho phu nhân.”

Long Vô Song cắn cắn môi, lo lắng một hồi, cuối cùng vẫn điểm đầu. “Quên đi, người lấy đi! Người lấy được rồi cũng nhanh chút đem tủ quần áo đóng lại.”

“Vâng.”

Ngân Hoa dùng lực gạt đầu, trước hít sâu một hơi, sau đó mở tủ quần áo, dùng tốc độ nhanh nhất, lấy áo đơn và áo khoác ra, sau đó cũng nhanh nhanh đóng cửa tủ quần áo, khẩn cấp nhảy ra xa một thước, giống nhau cánh cửa tủ quần áo sẽ làm bỏng người.

“Ách, phu nhân, nô tì đem xiêm y lấy ra nữa.” Ngân Hoa đi tới bên giường, nhìn thấy Long Vô Song rút lại góc giường, oằn thân bao chặt chẽ kỹ càng, chỉ lộ ra một cái đầu. “Phu nhân, xin cho nô tì thay người thay y phục.” Từ lúc chào đời tới nay, Long Vô Song lần đầu tiên trước mặt nhà hoàn cảm giác được xấu hổ. Nàng chặt cầm lấy chân, không muốn đi ra, càng không muốn để Ngân Hoa nhìn thấy hân trên người nàng.

“Đặt xuống đi, ta tự mình mặc.”

“Nhưng mà, phu nhân.” Về mặt của Ngân Hoa khó xử.

Long Vô Song thay đổi một phương thức, sai nàng rời khỏi.

“Được rồi, ta đói bụng, ngươi đi bưng cho ta chút thức ăn đến.”

“A, tốt.” Tiểu nha hoàn mạnh mẽ gật đầu. “Phu nhân, ăn bát cháo kê nhưng không? Đó là nải nải đặc biệt vì người nấu, bây giờ còn nóng trên bếp!”

“Tốt.”

Ngân Hoa cúi chào, thùng thùng ra ngoài. Chỉ là, còn không có bước ra cánh cửa, nàng lại bị gọi trụ.

“Thay ta chuẩn bị nước nóng thỏa đáng, đợi lát nữa muốn tắm rửa.” Long Vô Song phân phó.

Nàng nhu thuận gật đầu,

“Vâng, nô tì đi chuẩn bị.”

Hơi nước bao phủ.

Trong bồn tắm to như vậy, đồ đầy nước nóng, trên mặt nước không chỉ có hương liệu hoa hồng Tây Vực tiến cống, còn có cánh hoa hồng tươi.

Long Vô Song đắm chìm trong nước nóng, cơ thể vốn đau nhức và mệt mỏi, dưới sự chăm sóc của nước nóng và hương liệu dần dần trở nên mềm mại, không hề cứng ngắc, ngay cả đau đớn cũng giảm không ít.

Nàng ngẩng đầu lên, gối đầu lên ở mép bồn tắm, thoải mái thở dài một hơi.

Cho dù là hương liệu, hoặc là bồn tắm, đều là trân phẩm khó có được, dựa vào tính cách nghèo kiết hủ lậu của Công Tôn Minh Đức, tuyệt đối sẽ không hào phóng như vậy, để nàng ở, dùng đều xa hoa như vậy.

Trong lòng nàng đều biết, những đồ dùng xa hoa này, thậm chí còn tòa nhà tinh xảo này cùng các nhà khác ở tướng gia phủ không ăn khớp, hẳn là của hồi môn của nàng mà họ Hoàng Phủ trọng đưa cho.

Thân thể mềm mại, tắm trong nước một hồi lâu, cho đến khi dục thủy dần dần biến thành lạnh, nàng mới bám vào mép bồn, mềm mại lười biếng vô lực đứng dậy, hương thơm của dục thủy, dọc theo thân thể mềm mại là lướt trơn bóng, cánh hoa hồng sắc đỏ tươi cũng từng cái là tả rơi, cho đến khi trên thân thể mềm mại xích lửa, không còn có bất luận cái gì che đậy.

Công Tôn Minh Đức mới vừa bước vào trong phòng, trông thấy chính là tình cảnh này.

Phát hiện có người vào cửa, nàng còn tưởng rằng là Ngân Hoa, mắt lười nhác khe khẽ vừa nhìn lại phát hiện, đứng ở đằng kia không phải tiểu nha hoàn, mà là -

Hai người song song ngậy ngần cả người.

Gió thu cùng với hàn ý, từ cửa phòng mở rộng lên lút vào, thổi trúng thân thể lạnh lẽo của nàng, mới hồi phục tinh thần lại.

Đáng ghét!

Trong lòng Long Vô Song thầm kêu một tiếng, vội vàng tùm một tiếng, lùi về trong bồn tắm. Trong khoảng thời gian ngắn, bọt nước văng khắp nơi, hương khí hoa hồng bên trong phòng càng đậm vài phần.

“Ngươi còn đứng ở nơi đó làm cái gì? Mau mau đóng cửa lại a!” Nàng tức giận đến oa oa kêu to, chỉ sợ bản thân cánh xuân tiết ra ngoài, không chỉ để Công Tôn Minh Đức nhìn đến thông thấu, ngay cả khối “Môn thần” Ngoài cửa kia, cũng liên đới mở rộng tầm mắt.

May mà, Ngô Hán đứng được xa, từ đầu tới đuôi cũng không hướng bên trong phòng liếc mắt một cái.

Công Tôn Minh Đức ngược lại không phản ứng gì, bình tĩnh đóng cửa lại, giống như trong phòng có một nữ nhân toàn thân không mảnh vải che thân, ngồi ở bồn tắm tắm rửa là chuyện rất bình thường.

Hắn – có thói quen xem nữ nhânỏa thể sao?

Long Vô Song nheo lại con mắt, nhìn Công Tôn Minh Đức cất bước đi vào phòng trong, không biết làm sao, một cổ mùi vị chua xót, không hiểu nảy lên trong lòng.

Tuy rằng nói, người này tự kềm chế, có lẽ nghi là có tiếng. Thế nhưng, nàng cũng không sớm chi biết, hắn chính là quỷ quân tử trong ngoài không đồng nhất, dựa vào căn cứ chính xác rất hùng hồn, chính là nàng toàn thân này hôn ngàn cùng ú thanh, tất cả đều là – đều là – đều là hắn tối hôm qua “Khi dễ” nàng, lưu lại chứng cứ phạm tội -

Nửa khuôn mặt ngăm mình ở trong nước, càng hồng nhuận vài phần, đôi mắt ngược lại còn theo dõi hắn.

Chỉ thấy Công Tôn Minh Đức đi tới trước bàn, xuất ra một cái ô hộp gỗ trong lòng bàn tay. Tiếp theo, hắn làm trò trước mặt của nàng, còi ra triều phục,

thăng tấp thay đổi thành tổ sắc y bào thường ngày, cuối cùng mới đem cái hộp mở ra.

“Đi ra.” Hấn nói đơn giản.

Nàng vẻ mặt phòng bị. “Làm cái gì?”

Hấn trả lời hời hợt.

“Thay người bôi được.”

Nửa con mắt híp lại, trong nháy mắt trừng đến thật to. “Không cần!”

Công Tôn Minh Đức quay đầu lại, con ngươi đen sâu không thấy đáy, nhìn nàng một cái.

“Nhìn cái gì vậy?” Nàng quát cường giọng cầm lên, không cam lòng yếu kém. “Ta nói không cần, chính là không cần! Người đừng đến xen vào việc của người khác.”

“Đây không phải việc không quan hệ gì tới mình.” Hấn nhàn nhạt nói. “Là chuyện của ta.”

Nàng trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà nói lấp.

“Mới, mới, mới không phải chuyện của người đâu!”

Hấn ngoảnh mặt làm ngơ, chậm rãi gấp ống tay áo, thăng đem tay áo gấp tới chỗ khuỷu tay, tiếp theo vén bào đến gần bồn tắm.

Long Vô Song cực kỳ hoảng sợ.

“Người muốn làm gì? Bỏ đi bỏ đi! Công Tôn Minh Đức, ta là ... người bỏ đi, người là ... Không có nghe thấy sao? Người – a! Không cần bắt ta, bỏ đi bỏ đi -”

Tiếng thét chói tai cùng với bọt nước, ào ào hất loạn bắn tung tóe, nàng giống hệt một con cá, ở trong nước giẫy dụa giẫy dụa, tuy rằng bắn tung tóe hấn toàn thân là nước, nhưng vẫn bị hấn văng văng tóm, cả người ôm ra khỏi bồn tắm.

“Thả ta ra!” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, ở trong lòng hấn đá loạn, chính là không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. “Nhanh lên một chút buông ra! Ta không cần bôi được, người đừng chạm ta nhanh lên một chút thả – a!”

Đồng!

Công Tôn Minh Đức nhẹ buông tay, nàng trực tiếp rơi vào trên giường.

Chốc lát nhận được tự do, nàng vội vàng xoay người, hấn cũng không chịu buông tha nàng, một tay cầm mắt cá chân của nàng, thật sự đem nàng kéo trở về.

“Buông ra! Buông ra!” Nàng gấp đến độ dùng một chân đá hấn.

Hấn bất động như núi, mặc cho nàng đá loạn, một tay đã cầm lấy khăn, từng tác từng tác lau chùi da thịt của nàng.

Từ chối một hồi lâu, Long Vô Song đã đến độ mệt mỏi, nhưng còn không thấy hấn ngừng tay. Nàng cuối cùng ảo não cam chịu số phận, hiểu rõ nam nhân này, một khi làm bất luận quyết định gì, sẽ không thay đổi ban đầu, muốn hấn dừng tay, căn bản là chuyện không có khả năng.

Nàng hết sức mệt mỏi, chỉ có thể bất lực thờ dốc trong tay hấn, không còn có khí lực phản kháng. Cho đến khi hấn khô nước, cuối cùng buông tay, đứng dậy hướng cái bàn đi đến, nàng mới cảm thấy, tính toán bao phủ thân thể, không nghĩ tới còn không có đem bản thân che thỏa đáng, chặn lại bị lấy ra.

Nàng tức giận đến ngay cả chân cũng đã quên đoạt.

“Người ngay cả chân cũng không cho ta một cái?” Vừa mới thành thân, hấn sẽ bắt đầu ngược đãi nàng chứ?

“Bôi hết được sẽ có.”

Hấn cầm hộp gỗ, bên cạnh giường ngồi xuống, ngón tay thon dài mà hữu lực đã dính một ít thuốc mỡ màu sắc lục nhạt, mang theo mùi hương bạc hà, cũng không để ý nàng kháng nghị hoặc phản đối, tự ý bôi trên cổ của nàng.

Trong ấn tượng, hấn công lực thâm hậu, thậm chí có thể tay không bóp nát viên gạch. Chỉ là, khi ngón tay của hấn lưu trên thân thể của nàng, cũng đặc biệt nhẹ nhàng, giống như đang chạm đến vật báu vô giá yếu ớt nhất, tinh xảo nhất.

Nàng có tình di chuyển đầu, không nhìn tới hấn như thế nào tiếp xúc thân thể của nàng, tại nơi nhiều hôn ngân và ứ thanh, trên từng cái bôi thuốc mỡ.

Chính là, tuy rằng nhìn không thấy, cảm giác của nàng lại trở nên càng sâu sắc. Có vài lần, khi hấn chạm đến chỗ hôn ngân nào đó, nàng đều phải dùng sức cắn môi, mới có thể nhịn xuống, không phát ra nửa điểm ngâm.

Cái loại cảm giác này, cũng không phải đau đớn, so với đau đớn càng làm cho người rung động, một lần lại một lần làm cho nàng run run.

Hấn động tác không nhanh không chậm, giống như không có phát hiện của nàng run run. Cho dù phát giác được, hấn cũng không có biểu hiện ra ngoài, thậm chí không có mở miệng, như cũ yên lặng vì nàng bôi thuốc.

Thẳng đến tay hấn dính thuốc mỡ, mon trốn trên lưng nàng, chỗ buổi tối ngày hôm qua, bị song chương của hấn chặt chẽ kiểm trụ, huyền đăng ở trên người nàng, khi hấn sâu sắc mà mãnh liệt tiến lên, sờ lưu lại ứ ngân.

Lần này, chính là đau hàng thật giá thật.

“Đau quá!” Nàng hô lên tiếng, không hồn giận quay đầu, còn tưởng rằng là hấn có ý định làm đau nàng.

Thế nhưng, nhìn lên ánh mắt của hấn, ngược lại chưa khép miệng, tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bị sự nghi ngờ nồng đậm thay thế.

Di, nàng vừa mới từ trong mắt hấn nhìn thấy, là áy náy sao?

Nam nhân này lại sẽ áy náy?

Hơn nữa, hay là đối với nàng cảm thấy áy náy?

Long Vô Song đầu chịu buông tha cơ hội này, đôi mắt sáng nhìn nghiêng, giả vờ ừ ừ khuất lên án.

“Cũng là người làm hại!”

Động tác của Công Tôn Minh Đức dừng lại, hơi giương mắt, nhưng chỉ nhìn nàng một chút, động tác cũng không dừng lại, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi gì.

Nàng thừa thắng xông lên.

“Đường đường tướng gia, vậy mà không hiểu thương hương tiếc ngọc, mới có một buổi tối, liền khiến cho toàn thân bị thương, đau nhức mệt mỏi đến khó mà xuống giường.”

“Không ai quy định, thân là tể tướng, sẽ tinh thông mọi chuyện.”

“Ác? Nói như vậy, tướng gia là cần cầm vài bản sách đông cung để nghiên cứu, chiếu theo mới tốt, miễn cho tương lai càng làm ta bị thương.”

Sắc mặt hấn lược biến, chỉ trả lời ba chữ.

“Không cần.”

“Là thật không cần, hay là không muốn để cho người khác biết?” Nàng có tình hỏi, trên môi hồng nhuận, chứa nụ cười xấu xa.

Công Tôn Minh Đức không có trả lời, lại dính một chút thuốc mỡ, tiếp tục vì nàng bôi thuốc. Động tác của hấn như cũ nhẹ nhàng mà cẩn thận, nàng cũng không giống như lúc trước im lặng như vậy, chỉ cần những thuốc mỡ kia, một khi chạm đến chỗ bị thương của nàng, nàng nất đầu ai ai hô đau.

“Ai a, đau quá a!”

“Người không nhẹ một chút sao?”

“Người là cố tình sao?”

“Người tối hôm qua làm khổ ta, còn ngại làm khổ chưa đủ sao?”

“A!”

“Đừng, đừng lỗ mãng như vậy!”

“Đau quá đau quá!”

“Tướng gia, người ngừng tay a, ta cầu xin ngài, có được hay không? Được chưa?”

Nàng một tiếng lại một tiếng, lên án cầu xin cộng thêm hô đau, cái miệng nhỏ nhắn, từ đầu đến cuối không dừng, cố tình không cho hấn sống dễ chịu.

Cuối cùng, Công Tôn Minh Đức dừng lại động tác, com mắt đen tỏa sáng, nhìn thẳng khuôn mặt tràn đầy khiêu khích của nàng.

Long Vô Song đem cầm dương càng cao.

Hắc, thế nào? Cuối cùng mở miệng sao? Hừ hừ, đến a đến a, nàng chờ đây!

Ai biết, Công Tôn Minh Đức không có mở miệng, ngược lại là đặt được xuống, sau đó nhìn chăm chú vào mắt của nàng, bình tĩnh, thông thả cời xuống đai lưng, lại cời ngoại bào. Trên người Hắc chỉ còn lại có một kiện áo đơn.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn làm gì?” Long Vô Song biến sắc, trong lòng thậm chí không tự chủ được hiện lên một chút kinh hoảng.

Hắc... Lẽ nào hắc muốn... Không thể nào! Bây giờ nàng còn rất đau, hắc không cần lại muốn đứng với nàng... Đối với nàng...

Ngay khi nàng vừa kinh vừa sợ, thậm chí cẩn thận suy nghĩ, có hay không nên xin lỗi hoặc là cầu xin, Công Tôn Minh Đức đã bá một tiếng, kéo cổ áo đơn, cời trần ra hơn phân nửa bờ ngực rắn chắc.

Chỉ thấy, ở trên bờ ngực cường tráng kia, lại gần đầy vết trảo. Không chỉ như thế, trong vết trảo còn có vô số vết tích màu đỏ sẫm -

Vết tích kia, nàng không phải xa lạ.

Đó là hôn ngân.

Nhìn màu sắc hôn ngân cùng với vết tích bị thương kia rõ ràng đều là vừa mới lưu lại.

Công Tôn Minh Đức không có khả năng hôn ngực của mình, hơn nữa những hôn ngân kia, rõ ràng so với trên người nàng nhỏ lại nhiều, mà hai bờ vai của hắc, cũng lưu lại dấu răng từ lưu lại.

Cho dù hắc không có mở miệng, nàng cũng lập tức hiểu được, xấu hổ và hổ thẹn, đồng thời mang tất cả đến, khiến nhanh chóng đỏ mặt.

Hoá ra, tối hôm qua không biết “Thương hương tiếc ngọc”, không phải chỉ là hắc!

Dùng cách thức hữu hiệu nhất, sau khi khiến Long Vô Song cầm miệng, hắc cũng không kéo thoải đáng áo đơn, liền như vậy lỗ lỏ lồng ngực, tiếp tục thay nàng bôi được, giống như là chuyện gì cũng không từng phát sinh qua.

Nàng hạ thấp đầu, nhưng vẫn không được ánh mắt, một lần lại một lần từ lông mi hạ xuống, trộm ngắm vết thương trên người hắc.

Nếu, nàng tối hôm qua cũng không “Thù hạ lưu tình”, cũng biết hắc một thân bị thương. Như vậy, nàng cũng không muốn không công tiếp nhận “Phục vụ” của hắc, để tránh không lý do thì thiếu nam nhân này một lần.

Dựa vào một cổ thúc đẩy, nàng vươn tay, cũng từ trong hộp được đen, dính một ít thuốc mỡ, qua loa bôi lên ngực hắc.

Công Tôn Minh Đức dừng lại động tác, vô cùng kinh ngạc nhíu mi.

“Chuyện ta làm, ta tự mình chịu trách nhiệm. Chúng ta như nhau lại như nhau, đều giúp đôi phương bôi được, ai cũng không thiếu ai.” Miệng nàng miễn cưỡng nói, tiếp tục dính thuốc mỡ, trước ngực hắc trên vai không biết nặng nhẹ loạn bội một lần.

Hắc nhưng không có lên tiếng kháng nghị, mặc cho tay nhỏ bé của nàng trên người hắc loạn bôi sờ loạn. Hắc nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, ở chỗ sâu trong con ngươi đen không đáy lại hiện lên một tia tình cảm ấm áp rất khó có.

Xác định hôn ngân trên người cùng vết trảo trước ngực trên vai của hắc, đều về loạn không sai biệt lắm, Long Vô Song mới dừng tay lại.

“Được rồi chứ?”

Hắc không có trả lời, chỉ là rời khỏi giường đệm, đem nắp ô hộp gỗ, cầm lại đặt trên bàn. Tiếp theo, hắc cời hết quần áo, dùng dục thủy nàng trước dùng qua đã lạnh, sau đó đơn giản rửa mặt chải đầu, mới lại lần nữa mặc vào áo đơn.

Dò xét khi nhàn rỗi này, Long Vô Song cầm lên áo đơn tơ lụa Ngân Hoa sớm thay nàng chuẩn bị cho tốt đặt bên giường, tỉ mỉ mặc thoải đáng, thậm chí còn trên đai lưng, buộc ba nút chết vững vàng. Cho đến khi nàng “Chuẩn bị đâu vào đó”, Công Tôn Minh Đức cũng trở lại bên giường, trong tay còn cầm cái hộp bạch cang nhỏ hơn.

“Đây là cái gì?” Nàng hỏi.

“Dùng trị liệu trầy da.”

“Chỗ nào trầy da -” Đột nhiên hiểu được.

Công Tôn Minh Đức một liêu y bào, tự ý lên giường, nàng đã sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, lui đến góc giường, cương quyết không chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ.

“Kìa, chỗ đó không cần bôi được...” Nàng vừa được lớn như vậy, cuối cùng cũng cảm nhận được mùi vị “Xấu hổ mở miệng” là cái dạng gì.

“Ngươi nhất định còn đau.” Hấn bình tĩnh nói, khẩu khí ôn hòa, kiên định không cho cự tuyệt.

Miệng nàng nửa mở ra, đang muốn phủ nhận, rồi lại sợ hấn sẽ quán triệt tinh thần “Thực sự cầu thị”, đẩy chân của nàng ra, tự mình kiểm tra một phen.

Tình hình Tiến thối lưỡng nan, nàng chỉ có thể cắn răng, nói ra biện pháp điều hoà. “Ngươi đem được đặt đó, ta, ta, ta – tự mình là tốt rồi -”

“Không được.”

Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mới mặc kệ hấn nói được hoặc không được, đưa tay cầm cái hộp bạc kia. “Đem được cho ta!”

Công Tôn Minh Đức không tránh không tránh, ngược lại bỗng chốc xuất thủ, cầm cổ tay nàng, thái độ nói cực kỳ xảo diệu, thuận thế đã đem nàng hướng trong lòng ngực.

“A!” Nàng kêu sợ hãi lên tiếng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, khi phục hồi tinh thần lại, cả người lưng rồi dán trong ngực hấn, nửa nằm ở trong lòng hấn.

“Công, Tôn, Minh, Đức!” Nàng hỗn hển, vọng tưởng phải ly khai ôm ấp của hấn. “Ngươi đừng quên ta, để ta tự mình -”

Hơi thở ấm áp, lặng lẽ thổi qua cổ của nàng.

“Chuyện ta làm, ta tự mình chịu trách nhiệm.” Hấn tựa ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói, âm thanh cực thấp, lại có vẻ đặc biệt thân mật.

Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, chỉ có thể gắng sức muốn hả nghi, vội vã nghĩ ra từ muốn nói, hảo ngăn cản “Nhiệt tình” của hấn.

Đáng tiếc, nàng còn không có nghĩ ra từ muốn nói, Công Tôn Minh Đức đã có động tác, đại chương dày rộng, cũng không vén làn váy của nàng lên, trực tiếp hướng “Mục tiêu” tìm kiếm.

Nàng vội vàng muốn khép lại hai chân, không cho hấn thực hiện được. Tiếc rằng, hấn sớm có chuẩn bị, chân dài tách ra một cái, đã đem chân của nàng cuốn lấy, nàng trước sau không cách nào như mong muốn.

“Ngươi, ngươi... Buông... Không cần!” Nàng giãy dụa, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, cuối cùng không thể múa mép khua môi, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn đại chương dày rộng, dần dần hoạt tiến bên trong váy, chính xác chạm đến một chỗ mềm mại yếu đuối nhất của nàng.

Đau đớn cùng với cảm giác khác, đồng thời trong nháy mắt bùng nổ, khiến nàng gần như muốn mức nờ lên tiếng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kịch liệt run rẩy.

“Hừ.” Âm thanh trầm thấp, mang theo ma lực trấn an, quanh quẩn bên tai nàng.

Nhưng nàng không cách nào thả lỏng, hơi thở hỗn loạn, hỗn hển giống như là vừa chạy một giai đoạn dài, trong lòng càng lộn xộn, cũng không biết là xấu hổ hay là tức giận, hai mắt thẳng tắp theo dõi tay hấn trong hộp bạc, không dám thay đổi ánh mắt.

Hấn rút tay lại, mở hộp bạc, dính lấy một chút thuốc mỡ, sau đó lại đi bên trong váy của nàng tìm kiếm.

Lần này, nàng không có kháng nghị, không có giãy dụa, chỉ có thể bất lực chờ.

“Đau không?”

Đau.

Thế nhưng khiến nàng rên rỉ, không chỉ có đau. Đêm qua đủ loại, theo sự tiếp xúc của hấn, tìm tòi của hấn, trong đầu của nàng tái diễn nóng bỏng. Nàng tựa ở trên vai hấn, chặt chẽ từ từ nhắm hai mắt, lông mi dài run rẩy, khuôn mặt sớm đã đỏ bừng.

Hô hấp nhiệt nóng, quét qua vai của nàng. Nàng nghe thấy hấn mở miệng.

“Xin lỗi.”

Xin lỗi?

Hấn chỉ chính là hiện tại hay là tối hôm qua?

Long Vô Song mày liễu khẽ nhăn, cắn cánh môi, đang vội vàng và giác quan trùng kích cùng với cảm thấy thẹn cực độ chống đối, không rảnh mở miệng, đương nhiên sẽ không có thể hỏi rõ ràng hàm nghĩa trong câu nói của hấn.

Nha, được rồi được rồi, nàng thừa nhận, những năm gần đây, nàng đã làm không ít chuyện xấu. Thế nhưng, nàng cũng làm qua không ít chuyện tốt, tuy rằng là làm thiện không muốn người biết, đến bây giờ không bao nhiêu người biết, thế nhưng lão thiên gia nhìn rõ mọi việc, chung quy nên hiểu được nàng không phải ác nhân chứ?

Như vậy lão thiên gia vì sao phải phái nam nhân này đến dẫn vật nàng? Nàng gần như phải hoài nghi, bản thân muốn sống mặc cở chết được!

Hồi lâu sau đó, cho đến khi Công Tôn Minh Đức thay nàng bôi được thỏa đáng, khi ngón tay chậm rãi rút khỏi, nàng đã mặc cở toàn thân mềm mại như nhụa, ngay cả đầu cũng nhấc không đứng dậy.

Hắn đem nàng thả lại trên giường, phát hiện nàng cắn môi, từ từ nhắm hai mắt, còn đang nhẹ nhàng run rẩy, khuôn mặt xinh xắn mờ kìa, càng ửng đỏ bừng hân trước đây chưa từng gặp.

Đánh nhau nhiều năm, hắn rất ít khi nhìn thấy đáng vẻ nàng xấu hổ như vậy.

Hắn thay nàng mặc áo đơn, sau đó ôm nàng vào ngực, khiến thân thể hai người trong lúc đó ngoại trừ vật liệu may mặc hơi mỏng, chặt chẽ không có trở ngại khác.

“Ngủ đi!” Hắn nhẹ giọng nói, đại chương dày rộng, nhẹ vỗ về lưng của nàng, cho đến khi nàng dần dần dần dần trầm tĩnh lại.

Thẳng đến khi thiên hạ trong lòng không hề run rẩy, hơi thở cũng từ hỗn loạn dần dần chuyển sang bình thường, họ Công Tôn nằm trên giường mới hơi hơi vùng lên khoe miệng, lộ ra một cái mỉm cười hàng thật giá thật.

Hắn vừa mới phát hiện một cái bí mật to lớn.

Hoá ra, chỉ cần khiến tiểu nữ nhân này xấu hổ, là có thể khiến nàng ngoan ngoãn cam miệng đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tuyết rơi đúng lúc đầu thu.

Mới qua một đêm, cả kinh thành đã bao phủ một tầng tuyết hơi mỏng, giống như bị trù sư* bao một lớp bột đường.

(*) trù sư: đầu bếp.

Ngày thứ ba sau khi xuất giá, Long Vô Song phái người đem hồng kiệu rèm châu chuyên chúc khiêng tới trước phủ tướng gia, lại do sự hầu hạ của Ngân Hoa, đỡ lên hồng kiệu, lúc này mới một đường từ tướng gia phủ ở Đông thành về tới Long Môn khách điểm trên đường cái Huyền Vũ.

Sau khi cỗ kiệu đầu ra đầy, nàng chậm rãi xuống kiệu, tuy rằng xinh đẹp như trước nhưng tư thái đã có chút cứng nhắc, trên mặt cười lộ vẻ sương lạnh.

Vào cửa, con mắt nén giận, hướng phía sau quày hàng nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy Gia Cát Nhân Nhân, cúi đầu cảm bàn tính mảnh liệt gãy, nhìn không thấy bóng dáng đại chương quỹ tóc trắng áo bào trắng.

Đôi mắt đẹp của nàng híp lại, trực tiếp hỏi.

”Cung Thanh Dương đâu?”

Gia Cát Nhân Nhân vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên, nhanh chóng báo cáo. “Đại chương quỹ đi vắng.”

“Đi vắng? Hắn chạy đi đâu?” Long Vô Song lạnh giọng hừ một cái, vung tay áo, từ phía sau sân đi đến. “Lập tức gọi hắn tới gặp ta!”

“Vô Song cô nương, a, không, Công Tôn phu nhân, đại chương quỹ hắn -”

Long Vô Song nhất thời dừng lại cước bộ, nổi nóng cắt đứt. “Cái gì Công Tôn phu nhân?” Nhìn thấy chủ tử tức giận, may mắn Gia Cát Nhân Nhân trời sinh tính thông minh, hoá tốc sửa lại xưng hô. “Ách, ta là nói – Vô Song cô nương. Đại chương quỹ hắn a, từ sau khi buổi tối đưa ngài xuất giá, đã không trở lại.”

“Cái gì?” Long Vô Song sừng sốt. “Hắn không trở về?”

“Đúng vậy, đêm đó đại chương quỹ không trở về, ta tưởng là hắn chỉ là quay về Đường gia nghỉ ngơi. Thế nhưng hôm trước cùng hôm qua, hắn vẫn không trở về, đang muốn gọi người đi Đường gia một chuyến hỏi một chút đây!”

Không trở về?

Long Vô Song nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn.

Người này chẳng lẽ là chạy tội sao?

Nàng ở trong lòng thầm chửi mắng, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện khác. “Mặt trắng mấy ngày nay vắng mặt, khách điểm là ai quản sự?”

Gia Cát Nhân Nhân cười mỉa mắt, chậm rãi giơ tay lên. “Ta a!”

“Ngươi?” Long Vô Song vỗ về ngực, trừng lớn mắt, khó có thể tin truy đến cùng, hy vọng bản thân nghe lầm. “Ngươi quản? Mấy ngày nay khách điểm do người quản sự?”

“Đúng vậy!” Nhân Nhân về mặt vô tội. “Thiệt Tác tuy rằng đã trở về, nhưng hấn lại mặc kệ mọi chuyện, cho nên ta chỉ có thể miễn cưỡng gánh lấy trọng trách này!”

Để một tiền nhiệm bịp bợm giang hồ đến quản Long Môn khách điểm? Kia chẳng phải giống như là, làm cho đầu đại sói hoang trông coi nhìn bãi cỏ tràn đầy dê béo?

Long Vô Song hoa dung thất sắc, quả thực là chịu đả kích lớn. Nếu như nàng lại chậm trễ trở về vài ngày, Long Môn khách điểm lịch sử lâu đời này chỉ sợ sẽ bị Gia Cát Nhân Nhân làm sụp đổ.

Nhân Nhân lại còn có nói.

“Ngài mới thành thân nha, mọi người đều cho rằng, không nên đi quấy rối ngài. Cho nên, ta chỉ có thể gánh lấy trọng trách, đem mọi chuyện đặt trên vai.”

Long Vô Song nâng cái trán, không có tâm trạng lại thảo luận thêm, chỉ là khoát tay áo, phân phó nói: “Quên đi quên đi, từ giờ trở đi, có chuyện gì người cho người tới tìm ta, nghìn vạn lần đừng tự ý quyết định.” Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài.

Gia Cát Nhân Nhân thấy thế, vội vàng giương giọng hỏi: “Vô Song cô nương, ngài đây muốn đi a? Ngài muốn đi đâu a?”

Long Vô Song cũng không quay đầu lại, phát tay áo lên cổ kiệu.

“Đi sân thượng của Đường gia, tìm Cung Thanh Dương chết tiệt kia!”

Hồng kiệu lộng lẫy, đi qua đường cái Huyền Vũ thật dài, hướng phía ngoài cửa thành đi, đi đến chỗ nào, đều dẫn đến sự thảo luận sôi nổi, càng đưa tới đông đảo cái nhìn chăm chăm. Hôn sự của nàng cùng Công Tôn Minh Đức, từ khi hoàng băng dần đến ba ngày trước thành hôn, coi như là nhiệt náo rầm rộ, đến nay vẫn là đề tài mọi người nói lúc trà dư tửu hậu.

Nàng ngược lại đối với chi trở của mọi người, tất cả nhìn như không thấy, truyền lệnh kiệu phu tăng tốc cước bộ, một lòng thầm nghĩ mau mau chạy tới mục đích.

Ở ngoài cửa thành, mặc dù phồn vinh không bằng bên trong thành, nhưng núi xanh nước biếc, lại nước suối trên núi trong veo bên cạnh, chính là thích hợp để ỉu tương.

Chỗ cách thành vài dặm, thì có thể nghe thấy, từng hương tương đậm đà, hỗn tạp trong gió thu, hương khí nhẹ nhàng từ sân thượng của Đường gia, ngay cả người ngoài mười dặm đều có thể ngửi thấy hương khí mê người kia.

Hồng kiệu lộng lẫy, trước cửa sân thượng Đường gia dừng lại, Long Vô Song nâng váy hạ kiệu, băng qua trước sân thượng rộng rãi, thẳng tắp hướng đại sảnh đi đến.

Trong đại sảnh, đúng lúc có một vị sư phụ ỉu tương. Hấn đang chuẩn bị dùng đồ ăn sáng, xoay người lại thì nhìn thấy Long Vô Song, lập tức mặt giãn ra mà cười.

“Vô Song cô nương, sớm a, người là đến tìm tiểu thư sao?”

“Lâm sư phụ, lâu rồi không gặp.” Nàng nặn nụ cười, khách khí tức giận trả lời. “Ta hôm nay đến, không muốn tìm Thập Cửu, mà là tới tìm cô gia nhà các người.”

Lâm sư phụ gật đầu, xoay người lại hướng phía phòng sau, kéo tiếng sấm tựa như lớn giọng hô.

“Cô gia, bên ngoài tìm a, cô gia -”

Mới hô một hai tiếng, phía sau liền truyền đến trả lời.

“Tới đây.” Cung Thanh Dương tóc trắng áo bào trắng, chậm rãi từ phía sau nhà đi ra.

Nhìn thấy tiểu nữ nhân trong đại sảnh, hấn dừng bước lại, trước cong môi cười, lúc này mới tiến lên, khách khí ân cần thăm hỏi: “Công Tôn phu nhân, sớm a.”

Nàng híp mắt lại, còn không có mở miệng, chợt nghe Lâm sư phụ cười ha hả. “A, được rồi, ta thiếu chút nữa đã quên, Vô Song cô nương xuất giá, nên đổi cách xưng hô gọi người Công Tôn phu nhân mới đúng.”

“Lâm sư phụ, người là trưởng bối, vẫn có thể gọi ta Vô Song.” Danh hiệu ‘Công Tôn phu nhân’ này, nàng nghe thế nào chính là không thuận tai lắm.

Lâm sư phụ cũng rất kiên trì.

“Ha hả ha hả, người hiện tại chính là tướng gia phu nhân mà. Được rồi, nhìn ta đây đại thô kệch, cũng đã quên cùng người nói tiếng chúc mừng. Vào ngày mai, vô tương hoa quả trong sân, ta sẽ đưa một vô qua, coi như là quà mừng.”

“Cảm ơn Lâm sư phụ.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, ai a, đồ tôn đang gọi ta, ta đến phía sau, các người chậm rãi trò chuyện.” Lâm sư phụ nói, rồi vừa la hét vừa đi ra ngoài. “Đứa nhỏ, đừng hồ, người là đang gọi hôn a, đến đây, đến đây!”

Lâm sư phụ mới vừa bước ra tiền đình, Long Vô Song tiểu ý trên mặt, trong nháy mắt biến mất không dấu vết. Nàng nhìn chăm chăm vào nam nhân này từ khi nàng mười hai tuổi, liền cùng Long Khanh Khanh ước định, tới Long Môn khách điểm, vì khách điểm tận tâm tận lực, đối với nàng nghìn y trăm thuận, ngay cả một lời ‘không’ chưa từng nói.

Nàng rất ít khi sẵn lòng tín nhiệm người. Thế nhưng, Cung Thanh Dương khẳng định là một trong số đó.

Cho nên, nàng mới có thể trước khi lên kiệu hoam phân phó hán đem được chuẩn bị cho tốt. Nào biết đâu rằng, hán là đem được chuẩn bị cho tốt, thế nhưng được kia lại – lại -

Nhớ tới gói được kia, trong lòng nàng liền sinh khí, ngón tay ngọc thon thon thẳng chỉ vào khuôn mặt của hán, tùy ý lệch một vài tấc sẽ ngay tại chỗ đâm mù con mắt của Cung Thanh Dương.

“Người đây là có ý gì?”

“Công Tôn phu nhân chỉ chính là -”

“Ít giả bộ cho ta, người ngày đó cho ta, rốt cuộc là thuốc gì?”

Cung Thanh Dương mỉm cười mà chống đỡ.

“Được vô sắc vô vị a.”

“Đương nhiên biết, thế nhưng được kia -”

Hán nhú mi cười.

“Xin hỏi Công Tôn phu nhân, chẳng lẽ là đối với công dụng của được không hài lòng?”

Nghe hán trái một câu Công Tôn phu nhân, phải một câu Công Tôn phu nhân, nàng nghe được có khí, đang muốn bảo Cung Thanh Dương cầm miệng, ai biết hán cười meo meo, chấp tay khom lưng, hướng nàng đến gần rồi một chút, lại liên tiếp hỏi.

“Ngài không phải chính là muốn được vô sắc vô vị sao? Thế nào, chẳng lẽ ta chuẩn bị được, ném là có sắc có vị sao?”

Lông tơ trên cổ nàng, đồng loạt dựng thẳng lên.

Cho đến lúc này, nàng mới bắt ngờ phát hiện, tư thái tao nhã kia của Cung Thanh Dương, nụ cười tuần mỹ cũng cùng ngày trước là hai người khác nhau, hơn một phần giáo quyết. Hán hiện nay căn bản là khẩu Phật tâm xà.

Nàng nhếch môi đồ mọng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười kia.

“Người không cần quanh co lòng vòng. Ta hỏi người, kia rốt cuộc là thuốc gì?”

Đáp án rất đơn giản.

“Xuân được.” Tiểu ý thật sâu, hán nói ra hai chữ này.

Quả nhiên là xuân được!

“Người thật to gan!” Nàng trong mắt lóe nộ khí, giọng dịu dàng nổi giận quát. “Cung Thanh Dương, người chẳng lẽ đã quên, năm đó cùng nương ta ước định?”

“Ta không quên.” Hán nói. “Mấy năm qua, ta mỗi ngày mỗi đêm, đều ghi nhớ trong lòng ước định ngày đó, không dám quên.”

Nàng hừ một tiếng.

“Ngươi cố tình làm trái ý của ta, còn dám nói không quên?” Nàng xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nhìn chăm chăm hắn. “Ngươi rõ ràng biết, ta muốn chính là mê được.”

“Ta không quên.” Cung Thanh Dương nhìn nàng, lại lần nữa nhấn mạnh một lần, dùng thái độ rất thân thiết ôn hoà nói. “Là ngươi đã quên.”

Long Vô Song sùng sốt.

“Cái gì?”

Hắn ngược lại không hề phiền muộn, nói đặc biệt tỉ mỉ.

“Ta cùng nương ngươi ước định, là chiếu cố ngươi thích đáng, ngươi muốn ta làm cái gì, ta liền làm cái đó, không có câu thứ hai -” Hắn dừng một chút, dùng giọng nói biểu cảm rất rõ ràng, rất sung sướng, tiếp tục nói: “Thẳng, đến, ngươi, gả, đi!”

Nàng trong nháy mắt cứng đờ.

Chết tiệt, nàng đã quên điểm này! Nghìn tính vạn tính, nàng chỉ lo đối phó Công Tôn Minh Đức, lại không nghĩ rằng, bên cạnh liền cất giấu một tên nàng hết sức tín nhiệm lại sắp ‘Hiệp ước kỳ mãn’.

Mà nàng, lại đem trọng trách chuẩn bị mê được, giao cho hắn -

Cung Thanh Dương cười đến như gió xuân, như là phạm nhân bị giam cầm nhiều năm, rốt cục bước ra ngục giam, lại lần nữa lại thấy ánh mặt trời.

“Ta nghĩ, ngươi hẳn là nhớ kỹ, buổi tối ba ngày trước kia, người cũng đã xuất giá, gả chính là đương triều tướng gia. Đúng không? Công Tôn phu nhân.”

“Ngươi -”

“Từ khoảnh khắc ngươi xuất giá kia, ta liền tự do. Ta tự do! Ngươi biết ta đợi một ngày, chờ có bao nhiêu khổ cực, dày vò, khắc cốt ghi tâm không?” Giọng nói của hắn mang theo ý cười, trong mắt mang theo ý cười, khóe miệng mang theo ý cười, cũng chỉ kém không trước mặt nàng, ngửa đầu cười ha ha.

Trong nháy mắt, Long Vô Song kích động muốn xông lên trước, tự tay bóp chết Cung Thanh Dương. Chỉ là, tình huống trước mắt đã thay đổi, hắn không hề phải đối với nàng nhàn nhạt chịu đựng, mà võ công của hắn rất mạnh, cho dù thực sự động thủ, nàng cũng tuyệt đối chiếm không được tiện nghi, đến lúc đó không những không cách nào trút cảm phiền, còn chạm một cái mũi than.

Huống hồ, Cung Thanh Dương chính là vị hôn phu của Đường Thập Cửu. Nàng cho dù bản lĩnh đầy đủ, bị thương đến hắn một hảo, Thập Cửu cũng tuyệt đối sẽ cùng nàng trở mặt!

Đương nhiên rồi, thù này là nhất định phải báo. Chỉ là, lại không nhất định cần phải bây giờ thì báo.

Tại vô số tương tốt, cùng với hận ý đối với Cung Thanh Dương, dưới sự suy tính, nàng trong mắt nén giận, mặt cười lại lộ ra tiểu ý nhọt nhọt.

“Hảo, ngươi đi, có đừng khí chính ta như vậy, sẽ không sợ ta tìm ngươi tính toán sổ sách?”

Cung Thanh Dương thông dong trả lời: “Tùy thời xin đến chỉ giáo.”

“Như vậy, ngươi nghìn vạn lần nhớ kỹ, để ta đáp lễ ngươi.”

“Nhất định.”

Hai người mặt mang nụ cười, dùng ngôn từ rất lễ phép, cho nhau lời nói che dấu hung ác, sau đó mới khách khí tức giận gật đầu nói tạm biệt.

Long Vô Song xoay người, khi đi ra đại sảnh sân trung, còn nghe thấy phía sau truyền đến, dặn dò thân thiết của Cung Thanh Dương.

“Công Tôn phu nhân, ngài xin đi thông thả a!”

Tuyệt đầu đông, rơi lại tan, tan lại rơi.

Vốn là đề tài rất chọc người để nói chuyện, ngược lại dần dần không hề có người nhắc tới.

Đối với phu thê trong phủ tướng gia kia, tân hôn đã hơn một tháng, lại không có ‘phát triển đặc sắc’ gì. Bên trong phủ tướng gia, mặc dù thường xuyên truyền ra tiếng kêu phẫn nộ của Long Vô Song, nhưng cũng không thấy nàng tức giận đến hồ đồ, một cái hòa thiêu tướng gia phủ.

Nghiêm khắc mà nói, đây đối với phu thê tân hôn, tuy rằng không nói được là ân ái, nhưng vẫn duy trì cân bằng kỳ lạ, thậm chí gọi là – sống yên ổn vô sự với nhau!

Thời gian sau, mọi người từ từ mất đi hứng thú, cũng không có người nhiều chuyện nữa, lại nhất là chạy đi tống gia phù hoặc trước Long Môn khách điểm lỗ đầu ra nhìn.

Ngày nào đó, tuyết rơi nhiều ngoài cửa sổ ngừng lại, một hương trà như có như không, từ trong cửa sổ lầu hai chạm hình cây mẫu đơn nhẹ nhàng bay ra. Long Vô Song cùng La Mộng đang ngồi ở bên trong bữa tiệc hạng nhất, hưởng dụng chút trà tốt và tinh tế.

Bởi vì ‘Hiệp ước’ của Cung Thanh Dương, mặc kệ việc lớn việc nhỏ của khách điểm, tới giúp đỡ Đường gia ừ tương. Nàng lại lo lắng đem sự việc giao cho Gia Cát Nhân Nhân. Đành phải tự mình trấn giữ, mỗi ngày đều trở lại khách điểm, xử lý rất nhiều công việc.

Mà La Mộng, là nhân lai vô sự, liền tìm nàng uống trà nói chuyện phiếm.

“Vô Song, ngươi cùng tống gia, ở chung có tốt không?” La Mộng đặt tách trà xuống, nhẹ giọng hỏi.

Long Vô Song uống một miếng trà, liếc tỷ muội một cái như là vấn đề này buồn chán đến cực điểm.

“Ta cùng hắn có thể ra sao? Cũng cứ như vậy.”

Tuy rằng trước đây gã là tâm không cam lòng, tình không muốn, thế nhưng gã cũng gã rồi, ăn cũng bị ăn rồi, nàng cuối cùng không thể quá quyết tâm, tìm cơ hội mưu sát chồng, lại cầu khôi phục thân tự do sao?

Huống hồ, sau khi thành thân, hắn đối với thái độ của nàng, tựa hồ có một chút khác biệt.

Mặc dù hắn ít lời như trước, thế nhưng nàng dù sao vẫn trong lúc vô tình, trông thấy đôi mắt vốn lạnh lẽo nghiêm khắc kia, khi nhìn nàng lại trộn lẫn cảm giác ấm áp cùng tiêu ý, hoặc là cực nóng như hỏa -

Nhớ tới ‘Tình hình chiến đấu’ ban đêm, nàng mặt ửng đỏ, cúi đầu lại uống một miếng trà.

Biểu tình biến hóa nhỏ bé này nhưng trốn không được con mắt của La Mộng. Nàng nhìn bạn tốt, mỉm cười lại nói: “Những năm gần đây, tống gia với ngươi luôn luôn đấu đến đâu đi, tất cả mọi người cho rằng, các ngươi tuy rằng thành thân rồi, nhưng mà không đến ba ngày, nhất định sẽ nhiệt náo xông xáo mất!”

Đôi mi thanh tú của Long Vô Song nhú lại, không hề giận hờn nhẹ nói: “Ta không có nghĩa vụ kia, cần phải cãi nhau cho người kinh thành xem?”

“Đứng đứng đứng.”

Hai người uống trà nói chuyện phiếm, nói đang say sưa, dưới lầu trên đường cái Huyền Vũ, không biết làm sao lại rối loạn lên. Trên mặt mọi người, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc và khiếp sợ, còn mang theo một chút hiếu kỳ, đều nhắm hướng Hưng Thịnh phường phía đông thành đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì chứ!” La Mộng nhìn dưới lầu, nhẹ giọng nói.

“Ta kêu người đi hỏi thăm.” Long Vô Song quay đầu lại, khẽ vung tay lên, kêu tiểu nhị đi vào. “Đi xem xem chỗ ấy làm sao vậy.”

“Vâng.”

Tiểu nhị nhận lệnh đi, chỉ chốc lát sau, liền nhanh chóng trở về, thở hổn hển báo cáo.

”Tổng gia của Hưng Thịnh phường, xảy ra huyết án diệt môn. Khi tiểu nhân mới vừa chạy đi, người của Hình bộ đã chạy tới, phong tỏa hiện trường.”
Hắn dùng tay lau mồ hôi trên trán, vừa thở hổn hển vừa kể rõ. “Có người nói, là ước hẹn của Trần lão bản và Tống lão bản, buổi trưa ăn cơm nói chuyện buồn bán, nhưng không đợi lâu, phái người đi tìm, mới phát hiện Tống gia đêm hôm qua, bị người diệt môn, toàn gia từ trên xuống dưới ba mươi mấy nhân khẩu, đều bị người giết.”

“Ngươi nói giỡn?” Long Vô Song khiếp sợ thốt ra.

“Vô Song cô nương, tiểu nhân sao dám? Đây không thể là chuyện có thể nói giỡn như vậy a.”

Nàng cắn môi dưới, nhú mày liễu, phát tay nói: “Ta biết rồi. Ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Tiểu nhị thùng thùng chạy xuống lầu, mà đại sảnh dưới lầu, thậm chí cho tới bên ngoài khách điểm trên đường Huyền Vũ, sớm đã ồn ào tiếng người. Mọi người vội vàng truyền miệng, đàm luận tất cả đều là thảm án của Tống gia.

Ba mươi mấy mạng người mà! Hung thủ tàn nhẫn đến cực điểm, ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha, một nhân chứng cũng không lưu lại. Phát sinh loại chuyện này, trong kinh thành tự nhiên là lòng người hoảng sợ.

Mất thấy bạn tốt đôi mi thanh tú nhú lại, La Mộng thu lại tay áo, vì Long Vô Song rót một tách trà, ôn nhu nói: “Trong kinh thành từ trước đến nay yên bình, hôm nay phát sinh loại thảm án này, sợ rằng tống gia đã nhiều ngày sẽ càng thêm bận rộn.”

“Tên kia lúc nào thông thả chứ?” Long Vô Song tức giận nói.

Thành thân đến nay nàng cũng quen với làm việc và nghỉ ngơi của Công Tôn Minh Đức.

Trong cuộc sống của hắn, ngoại trừ công việc ra, cũng không có cái khác. Mỗi ngày trời còn chưa sáng, hắn liền thay y phục vào triều sớm, tiếp tục bận về việc quốc sự, cho đến đêm khuya mới về. Mà trước khi đi ngủ, hắn liền vùi đầu trong hàng loạt công văn, phê duyệt tỉ mỉ, cho đến khoảng canh ba mới tắt đèn.

Nàng thậm chí còn hoài nghi, công việc không chỉ là trách nhiệm của hắn kỳ thực cũng là hứng thú cá nhân hắn.

“Tướng gia bận rộn như vậy, chẳng phải là vắng vẻ ngơoi sao?” La Mộng ôn nhu hỏi.

“Điểm ấy không cần ngơoi lo lắng.” Long Vô Song cũng không bị lừa, cố tình làm bộ không có nghe tiểu ý lời nói, nhanh chóng thay đổi đề tài. “Ngược lại bản thân ngơoi a, phải có chút chuẩn bị tâm lý.”

“Nói vậy là thế nào?”

“Trong kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, án tử Tổng gia một ngày không phá, ngơoi nghĩ có thể giống như trước kia như vậy, tùy ý xuất môn.”

La Mộng nhú mi cười. “Ta sẽ thỉnh phụ thân tăng số nhân thủ, theo bên ngơoi bảo hộ an toàn của ta.”

Long Vô Song gật đầu, không thêm nhắc lại, ánh mắt nhìn ngựa xe như nước trên đường cái, suy nghĩ lại bay đến bên cái cốc huyết án diệt môn.

Kinh thành là dưới chân thiên tử, quan binh phòng thủ tự nhiên so với bất luận địa phương gì đều phải nghiêm ngặt hơn. Từ khi nàng có trí nhớ tới nay, kinh thành luôn luôn đều là ca múa mừng cảnh thái bình, chẳng bao giờ có huyết án khiến người ta sợ hãi như vậy.

Đến tột cùng là ai, có lá gan lớn như vậy, dám ở dưới chân thiên tử, gây ra cái cốc án tử kinh thiên động địa chứ?

Hoa tuyết không ngừng rơi.

Huyết hoa cũng vậy.

Huyết án diệt môn Tổng gia phát sinh đến nay, đã qua mười ngày.

Trong vòng mười ngày, trong kinh thành lại lần nữa phát sinh hai thảm án. Một là Trần gia ở Đức Ân phường, hai là Lý gia ở Đại Minh phường. Bao gồm Tổng gia bị giết hại trước đó, ba hộ gia đình này đều là thương nhân, không chỉ bối cảnh giống nhau, ngay cả thủ pháp phạm nhân hành động cũng giống nhau, mỗi một hộ đều là bị tập kích trong đêm tối, toàn gia đều bị diệt, một nhân chứng cũng không lưu.

Cái án tử này, các phú hộ thương nhân trong kinh thành, toàn bộ trở thành chim sợ cành cong, đều bỏ ra số tiền lớn tìm đến bảo tiêu hộ viện, bảo vệ thân nhân cùng tài sản, chỉ lo diệt môn thế thảm kể tiếp chính là bản thân gia.

Huyết án diệt môn liên tục không ngừng, khiến trên đường cái vắng vẻ không ít, mà Long Môn khách điểm chỉ làm hao tửu hảo món ăn, thu phí tự nhiên tương đối cao, có thể ăn được những cao lương mỹ vị này, vừa khéo chính là những phú thương này.

Bây giờ, toàn bộ các phú thương trốn ở nhà, sinh ý của Long Môn khách điểm, tự nhiên là so với trước kia kém rất nhiều, lâu một trong đại sảnh to như vậy, chỉ còn lại có hai ba bàn khách.

Mà thân là lão bản nương Long Vô Song, nhân đến vô sự, lại khôi phục thông dong ngày xưa, ngồi ở trên bữa tiệc hạng nhất, uống hảo trà, lại yêu cầu đầu bếp làm vài món ăn ngon, chậm rãi thưởng thức.

Sinh ý không tốt, nàng ngược lại không ngại.

Dù sao, nàng cho tới bây giờ cũng không thiếu tiền.

Chỉ là, thảm án diệt môn liên tiếp phát sinh kia, ngược lại khiến cho nàng một chút hứng thú, còn lén lút phái người thăm dò một chút tin tức.

Nàng kinh doanh khách điểm nhiều năm, mặc dù thua kém cơ sở ngầm của Nghiêm Diệu Ngọc đầy kinh thành, nhưng cũng có nguồn gốc tin tức của bản thân.

Ba hộ diệt môn thế thảm, điểm giống nhau duy nhất là bọn hắn đều là phú hộ trong thành.

Nhưng mà, ba hộ Tổng Trần Lý, tuy rằng đều là thương nhân, nhưng làm sinh ý cũng không giống nhau, thường ngày cũng ít có lui tới, chỗ ở càng cách xa nhau.

Cho nên án phát sinh đến nay, Hình bộ bận việc truy xét lại tìm không ra một chút manh mối, thân là tể tướng Công Tôn Minh Đức càng vì làm gương mẫu, dẫn người của Hình bộ, ngày đêm chẳng phân biệt được vui đầu điều tra vụ án, từ Tổng gia án phát sinh ngày ấy, không có về nhà.

Hắn sẽ bận rộn, nàng sớm có chuẩn bị tâm lý. Tuy rằng nói, nhiều đêm nay, khi nàng ngủ một mình, dù sao vẫn cảm thấy có một chút không quen, luôn

trần trọc khó ngư, trở mình vài canh giờ mới không an ổn thiếp đi.

Uống canh gừng nha hoàn đưa bắt đầu ấm thân, Long Vô Song hơi nhủu mi.

Hừ, không có thể nói như vậy, nàng thích quen có hán trên giường. Chỉ là dù sao bắt đầu mùa đông, ban đêm hàn ý thấm người, nhiều người ở trên giường, cũng ấm áp chút nha -

Nàng ở trong lòng vì đã nhiều ngày ngủ bất an tìm kiếm lý do. Chỉ là trong lòng lại càng nghĩ càng phiền muộn, như là trong lòng trống rỗng, thiếu chút gì đó nàng không thể nói rõ là gì, trà ngon, món ăn ngon trước mặt, đột nhiên cũng trở nên không hề có mùi vị.

“Thay ta chuẩn bị cỗ kiệu.” Nàng đặt bát canh gừng xuống, phân phó Ngân Hoa bên cạnh.

“Vâng.” Ngân Hoa nhu thuận gật đầu. “Phu nhân là muốn đi về sao?”

Nàng gật đầu, Ngân Hoa nhanh nhẹn thận trọng lập tức mang tới áo lông ấm, cẩn thận thay nàng phủ thêm, lại dùng bao tay bằng lông cáo dày mà mềm mại, bao lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại không có xương, để tránh nàng đông lạnh. Sau khi toàn bộ y phục thoả đáng, nàng mới chậm rãi đi xuống lầu.

Nhiều tuyết mịn trên đường cái, Thiết Tác và cỗ kiệu sớm đã ở ngoài cửa chờ.

Long Vô Song ngồi trên cỗ kiệu, kiệu phu đồng thời bước đi, bước đi cực ổn, vết chân lưu lại trên mặt đất đầy tuyết trắng tấp. Nàng xuyên qua bức rèm che, nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài.

Hai bên đường cái Huyền Vũ, nhiều cửa hàng san sát, trà, tửu lâu, quán ăn, bán xiêm y, bán vật phẩm trang sức vàng bạc, còn có bán dầu -

Khỏe mắt nàng thoáng nhìn lão Vương bán dầu, bỗng dừng nhớ tới, lúc trước nàng ký kết dầu núi Xuân Hoa ở tỉnh Vân Nam, bây giờ nên đến rồi.

Dầu ở núi Xuân Hoa số lượng ít ỏi, nhưng dùng để chiên món sủi cảo có thể đem sủi cảo chiên được bên ngoài giòn bên trong thơm mát, so với dùng loại dầu khác để chiên, mùi vị càng tốt hơn.

Ngày lạnh như thế, ăn sủi cảo chiên lad thích hợp nhất.

Nàng đưa tay gõ gõ cỗ kiệu, kiệu phu có huấn luyện cơ bản, lập tức dừng lại cước bộ, chậm đợi phân phó của nàng.

” Quay đầu lại, đến lão Vương bán dầu đi.”

Kiệu phu nào dám chậm trễ, khiêng cỗ kiệu quay đầu lại, cho đến khi đến trước lão Vương bán dầu mới cẩn cẩn dục dục đem cỗ kiệu để xuống.

Nàng một tay rút ra găng tay ấm áp, nhắc bức rèm che lên, Thiết Tác đã đem ô, đứng ngoài kiệu chờ.

Bông tuyết còn đang thổi, còn có quan hệ tới mấy cái cọc thăm án diệt môn kia, thương nhân dầu lớn nhất trong thành, sinh ý của lão Vương cũng hết sức yên tĩnh, không giống ngày trước đầy người đứng như vậy.

Long Vô Song mới đi đến cổng, bước trên bậc thang, một người nam nhân hướng phía trước mặt nàng đi tới.

Nàng nhận ra hán.

Người này không phải Vương lão bán bán dầu, mà là Công Tôn Minh Đức bận việc phá án kia!

Mười ngày không gặp, hán theo thường lệ khuôn mặt bình tĩnh, vẫn là thần sắc người trong thiên hạ cũng thiếu hán tiền, nhưng nàng vẫn mất sắc nhìn ra, hán vì bận rộn gây không ít, khẳng định không hảo hảo dùng cơm.

Thời gian đã qua buổi trưa, hán thay triều phục, y phục kia một cái áo choàng cũ mờ mờ, phía sau còn đi theo mấy người ở Hình bộ.

Hai người trước cửa hàng dầu, trùng hợp đánh một đối mặt, nàng dừng lại cước bộ, mở cái miệng nhỏ nhắn.

“Người —”

Còn không có ‘Người’ một đoạn dưới, bóng dáng cao to y phục áo bào tro liền mang theo người của Hình bộ, thẳng tấp sát bên người mà qua, không chỉ cước bộ không, thậm chí không cùng nàng lên tiếng kêu gọi, ngay cả một chút cũng không có.

Nàng vội vã xoay người nhìn chăm chăm hình bóng mờ tới.

Công Tôn Minh Đức không có quay đầu lại, chỉ là xoay người lên ngựa. Cả nhóm người ngựa, chạy vào giữa tuyết mịn dòn đập, chỉ chốc lát sau thì không thấy nữa.

Hán trông thấy nàng nha.

Nàng có thể khẳng định, hán trông thấy nàng nha.

Hắn rõ ràng trông thấy nàng nha!

Mà khuôn mặt quan tài chết tiệt này vậy mà đối với nàng làm như không thấy?

Sư phụ trong hàng đầu trông thấy một màn này, vội vàng tiến lên, đối về Long Vô Song tức giận cứng người thấp thỏm nặn ra nụ cười.

“Công Tôn phu nhân, tướng gia vì công sự bận bịu, cho nên không có thời gian cùng ngài nói chuyện.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Một người khác cũng đi lên nói.

Vương lão bản cũng đi theo mở miệng.

“A, tướng gia cũng có thể là không trông thấy ngài.”

“Đúng vậy đúng vậy đúng vậy!”

Mọi người, người một lời ta một câu, đều vội vàng hoà giải, nhưng nếu nói ra, đã như lửa cháy đổ thêm dầu, khiến càng tức càng buồn bực.

Cái tên này, được rồi, ngay cả người bên ngoài đều nhìn ra, hắn căn bản là làm như không thấy nàng.

Nàng xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, trong nháy mắt như vậy, thật đúng là muốn cướp con ngựa xông lên phía trước, đuổi theo tên kia, tăng tăng lớp lớp thương hắn một cái tát, trừng phạt nghiêm khắc cuồng vọng lớn mật của hắn.

Có làm hay không?

Tuy rằng cuộc hôn nhân này, hai người đều gọi là không cam tâm tình nguyện. Thế nhưng, nàng dù sao cũng là thê tử đã qua môn của hắn, hắn rõ ràng nhìn thấy nàng, nhưng trước mắt cũng không dừng, vội vã mà qua, giống nhau muốn đi đầu thai. Thế nào, hắn đem nàng là cánh cửa, hay là người qua đường à?

Dừng lại cùng nàng nói, ân cần thăm hỏi một chút, sẽ hại mạng của hắn sao?

Long Vô Song cắn cánh môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tức giận đến một hồi xanh một hồi trắng.

Nàng có thể chấp nhận, hắn rằng đã mười ngày không về, cũng có thể lý giải, hắn vì sao lại qua ba ngày không vào gia môn. Thế nhưng, trên đường gặp phải nàng, hắn lại cũng không dừng lại, ngay cả thăm hỏi cũng không một tiếng, có thể hay không hơi quá đáng?

Vương bát đàn chết tiệt!

Hảo, người vội vàng. Người bẽ bộn nhiều việc vậy sao?

Nàng nhìn hướng Công Tôn Minh Đức rời đi, xiết chặt quyền, ở trong lòng hạ quyết định.

Như vậy ta cũng muốn đi tìm chút chuyện, đến việc một việc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Đêm khuya người vắng.

Tuyết rơi ngừng lại, nhưng tầng mây dày phía chân trời, che lại màn trời, cũng che lại tinh nguyệt.

Lúc đêm tối, Công Tôn Minh Đức băng qua hành lang gấp khúc, trở lại phía sau phủ đệ nhà mình, lâu các hết mức tĩnh xảo kia. Xuyên qua cửa sổ nhìn lại, phòng trong một mảnh tối như mực, tựa hồ là tắt đèn từ lâu.

Hắn cước bộ cực nhẹ, đẩy cửa mà vào, đang muốn xoay người lại đóng cửa, cả người đột nhiên cứng đờ.

Không bình thường!

Phòng trong yên tĩnh đến kỳ lạ, không có một chút tiếng động. Ngoại trừ chính hắn ra, căn bản không cảm giác có những người khác tồn tại.

Công Tôn Minh Đức chột xoay người đi qua phòng khách, thẳng tắp đi tới trước giường, một tay xốc màn thêu lên.

Trong màn thêu, không có một bóng người.

Màn thêu mềm mại, gấp chồng ngay ngắn, trên giường chỉ dư hai cái gối uyên ương. Hắn vươn tay, sờ sờ đệm giường, phát hiện đệm giường đã lạnh.

Công Tôn Minh Đức trừng mắt nhìn cái giường trống không kia, trong con ngươi đen bốc cháy. Sau đó, hắn xoay người xuất môn, cuộc đời lần đầu đến nay, nửa đêm cắt đứt giấc ngủ của người hầu, nhắc tay mạnh mẽ gõ cánh cửa của lão quân gia.

Thùng thùng đông! Thùng thùng đông! Thùng thùng thùng thùng thùng thùng đông -

Một tiếng lại một tiếng, tiếng đập cửa dừng cũng không dừng, lão quân gia trong lúc ngủ mơ lập tức giật mình tỉnh giấc.

“Đến đây đến đây.” Hắn vội vã chạy đến, trong bóng đêm phủ thêm y bào, mới vừa mở cánh cửa ra, thì thấy chủ tử đứng ở ngoài cửa, sắc mặt cực kém. “Gia? Sao ngươi lại tới đây?” Hắn lại càng hoảng sợ.

Sắc mặt của Công Tôn Minh Đức, so với bóng đêm càng âm trầm.

“Nàng, người đâu?”

“Ai?”

Lão quân gia vẻ mặt mờ mịt.

“Long Vô Song!”

“A – nha – phu nhân sao? Phu nhân ở khách điểm a, gia, ngài không biết sao?” Lão quân gia kinh ngạc cực kỳ, mắt thấy sắc mặt chủ tử lại trầm xuống, hắn vội vàng bổ sung. “Phu nhân nói khách điểm đã nhiều ngày sinh ý bận rộn, là ngài đồng ý, để phu nhân ở lại khách điểm.”

Hắn đồng ý?

Hắn chết tiệt không có đồng ý qua bất luận chuyện gì!

“Nàng quay về khách điểm ở đã bao lâu?” Hắn nghiêng răng, lạnh giọng hỏi lại.

“Năm ngày.”

Khóe mắt của Công Tôn Minh Đức giật giật, buộc chặt hàm dưới, xoay người đi.

Lão quân gia ở họ Công Tôn gia hơn mười năm, chưa thấy qua Công Tôn Minh Đức phát hỏa lớn như vậy. Hắn trong lòng biết chuyện không ổn, vội vàng cầm lấy xiêm y đuổi theo.

“Gia, ngài muốn đi đâu?”

“Đi đón nàng trở về!” Hắn bỏ lại những lời này, lửa giận trong mắt bốc cháy, xoay người liền ly khai hậu viện.

Mấy ngày nay tới giờ, hắn vì thâm án, gần như mất ăn mất ngủ. Thế nhưng lúc đêm khuya, hắn tổng hội chút thời giờ hồi phủ một chuyến.

Mỗi khi ban đêm quay về, Long Vô Song luôn luôn đi ngủ từ lâu, hắn không muốn nhiều giấc ngủ của nàng, hơn nữa một số đồng người ngựa ở ngoài cửa, chờ hắn lại quay về Hình bộ tra án. Hắn không cách nào ở lâu, thì chẳng bao giờ đánh thức nàng, chỉ trở về đổi lại xiêm y, lại nhìn một cái má lúm đồng tiền khi ngủ của nàng, xác định nàng an toàn không lo âu, mới có thể trở về Hình bộ, tiếp tục truy xét án tử.

Ai biết, gần đây những án tử đó thật vất vả có chút manh mối. Hắn chẳng qua chỉ có vài ngày không trở về, nữ nhân bốc đồng này, lại nói dối hắn đã đồng ý, bỏ chạy trở về gian quỷ khách điểm kia!

Đám bắt cóc nàng kia đến bây giờ cũng còn chưa sa lưới, mấy ngày qua trong kinh thành lại án mạng liên tục, nàng to gan lớn mật hay là căn bản muốn tìm cái chết?

Lão quân gia thở hồng hộc, ở phía sau Công Tôn Minh Đức, ra sức đuổi theo.

“Gia, ngài đừng nóng giận, phu nhân phu nhân – phu nhân phu nhân –” Hắn rất muốn nói, phu nhân không phải ‘Cô ý’, thế nhưng nói dối vị hôn phu đồng ý, kỳ thực tự chủ trương, về ở ‘Nhà mẹ đẻ’, đây thấy thế nào cũng không giống như là ‘Vô ý’ a!

Lão quân gia đành phải thay đổi một cách nói, khuyên nhủ.

“Bây giờ cũng đã hơn canh ba rồi, phu nhân khẳng định sớm đã nghỉ ngơi. Gia bây giờ đi khách điểm, chỉ sợ là không quá thỏa đáng –”

“Không quá thỏa đáng?” Công Tôn Minh Đức dừng lại cước bộ, hí mắt lặp lại bốn chữ, sau đó mới lại mở miệng, khẩu khí sắc bén giống như là tên bắn

gió thổi.

“Nàng khi án mạng chưa phá, trở về gian quý khách điểm kia, mới gọi không quá thỏa đáng. Trong phủ ít nhất cách gần, phụ cận còn có ngự lâm quân tuần thú, gian Long Môn khách điểm kia của nàng ngoại trừ gà gáy cầu đạo tiểu tặc ra, còn có cái gì?”

“Ách – a, được rồi được rồi, còn có Thiết đại hiệp a!” Lão quân gia nhắc nhở.

Cái gì đại hiệp, tên kia căn bản là một sát thủ!

Công Tôn Minh Đức hít sâu một hơi.

Nhưng mà, không thể không thừa nhận, chỉ cần có Thiết Tác một người, đích xác chống đỡ được với một đội bảo tiêu, có hãn bảo hộ Vô Song, khẳng định an toàn không lo âu.

Sắc mặt Công Tôn Minh Đức xanh xám, trước đại môn tướng phủ dừng lại cước bộ.

Bên trái là hướng Long Môn khách điểm, bên phải là hướng Hình bộ.

Hắn đứng ở cổng, lo lắng, có đúng muốn đi đem nữ nhân bóc đồng kia hay không, từ trong giấc mộng

kéo thức dậy, lại kéo về nhà.

Lão quân gia còn đang cực lực khuyên bảo.

“Gia, Thiết đại hiệp võ công cao cường, có hãn không ai làm phụ nhân bị thương.” Hắn cẩn cẩn dục dục, xem xét sắc mặt chủ tử, còn khăn trương mạnh lau mồ hôi trên trán. “Nếu không, sáng sớm ngày mai, ta đến khách điểm, đem phụ nhân thỉnh quay lại.”

Phía chân trời, vô số hoa tuyết, lại lần nữa rơi.

Ngoài cửa, Ngô Hãn cùng với người của Hình bộ, vẫn ngồi trên lưng ngựa chờ, hai vai, trên đầu dần dần đều bị tuyết nhiễm một tầng trắng.

Công Tôn Minh Đức trong lòng lửa giận bốc hơi, cuối cùng thoáng làm lạnh xuống.

Huyết án chưa điều tra phá án, hãn không có thời gian chết tiết kia, có thể cùng Long Vô Song lãng phí.

Hắn cũng không nhúc nhích, trừng mắt nhìn hướng Long Môn khách điểm, trán ản bốc lên gân xanh, âm thanh ngược lại đã khôi phục lạnh nhạt thường ngày. “Tôn thúc, người sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lão quân gia thờ dài một hơi.

“Vâng. Chờ trời sáng, ta phải đi khách điểm thỉnh phụ nhân -”

“Không cần.”

“A?”

Công Tôn Minh Đức xoay người lên ngựa, kéo dây cương, trước khi đi mới bỏ xuống chỉ thị. “Nàng muốn trụ khách điểm, để nàng đi trụ.”

Nói xong, hắn kéo dây cương, thúc giục tuần mã, dẫn các thủ hạ, hướng Hình bộ chạy như bay.

Lão quân gia đứng ở trước cửa, đối về bóng dáng chủ tử đi xa cúi đầu cung tiễn, sau đó kéo chặt quần áo, đóng cửa đại môn, dùng tốc độ nhanh nhất hướng ổ chăn vẫn có thừa ấm, thân thể tiếp tục nằm, mắt nhắm lại, tiếp tục cùng chu công chơi cò.

Bảy ngày.

Bảy ngày nha!

Long Vô Song ở khách điểm, tức giận đến giậm chân mạnh.

Từ khi nàng quay về Long Môn khách điểm, đến nay đã tròn bảy ngày rồi. Công Tôn Minh Đức chết tiết kia, khẳng định sớm đã phát hiện, nàng nói dối rời khỏi tướng gia phủ, mà hãn cũng như vậy bỏ qua cho nàng, đối với nàng chẳng quan tâm!

Vốn tưởng rằng, Công Tôn Minh Đức sau khi phát hiện nàng rời nhà nhất định sẽ đến đón nàng. Đến lúc đó, nàng sẽ thừa dịp cơ hội đó, thái độ hãn ở trước cửa hàng lão Vương bán dầu đối với nàng nhìn như không thấy, hảo hảo chế giễu một phen.

Kết quả, nàng chờ a chờ, chờ a chờ, không đợi được Công Tôn Minh Đức xuất hiện, lại chờ một đội ngự lâm quân!

Mỗi người ngự lâm quân cả bộ trang bị, y phục áo giáp chiến khô, cầm trong tay trường thương thiết kiếm, vẻ mặt mỗi người cảnh giới, như lâm đại

địch. Dem Long Môn khách điểm trước ba vòng, sau ba vòng, vây bọc đến kín không kê hở.

Đây quả thực hơi quá đáng!

Những người này lấy đao cầm thương, vây ở đằng kia. Nàng còn có thể buôn bán sao?

Người không biết sự tình, nói không chừng còn tưởng rằng, khách điểm là hiện trường cái vụ án mạng kia chứ!

Buổi chiều hôm qua, Thập Cửu đưa tương đến khách điểm, trông thấy trận tương này, lập tức cười ha ha, thiếu chút nữa liên thủ trong tương cũng lật úp. Hôm nay, ngay cả La Mộng sáng sớm đến nhà, muốn tới tìm nàng uống trà, nhìn thấy tường người lấp kín này, cũng buồn cười, đẩy tay áo cười khề.

“Vô Song, nếu không phải khối chiêu bài dưới lầu Long Môn khách điểm kia của ngươi, khẳng định cho rằng, bản thân đi nhầm chỗ.”

Long Vô Song trừng mắt nhìn bạn tốt một cái.

“Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý à?”

“Đã không muốn, sao không thỉnh Hoàng thượng hạ lệnh, để cho bọn họ đều rút lui?”

“Ta có à! Thế nhưng Hoàng Phủ Trọng trái một câu án mạng, phải một câu tể tướng nói, còn muốn bản thân đi tìm Công Tôn Minh Đức thương lượng. Thương lượng? Hừ, thương lượng cái quỷ gì hả?” Long Vô Song càng nói càng nóng, tức giận đến thẳng chụp bàn. “Thật không biết, hần làm Hoàng thượng kia, là thật hay là làm giả, một chút chịu trách nhiệm cũng không có.”

La Mộng nhọt nhọt cười, thay bạn tốt rót một chén hảo trà.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận nha. Hoàng thượng cùng tướng gia cũng là tốt cho ngươi, lo lắng ngươi xảy ra chuyện, mới có thể phái nhiều ngự lâm quân đến.” Nàng ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ giải thích. “Giống như là phụ thân sợ ta gặp chuyện không may, mới để Trầm tổng quản cùng ta. Bây giờ, trong kinh thành không bình yên, vì cầu an toàn, luôn luôn phải hi sinh chút.”

Không đề cập tới cũng được, vừa nghe ba chữ ‘Trầm tổng quản’, Long Vô Song mắt thoáng nhìn, trông thấy Trầm Phi Ứng đứng phía sau La Mộng, không hồn giận hờn nhẹ một tiếng.

“Trầm tổng quản nhà ngươi, cùng họ Công Tôn tặc tướng kia, căn bản là kết nghĩa huynh đệ, ta bây giờ vừa nhìn thấy hần thì có khí!”

La Mộng bắt đầu dĩ cười, quay đầu lại nói: “Trầm tổng quản, ta ở trong Đông Chức phường, đặt da cừu kiện ngân điều, có thể phiên ngươi đi một chuyến, đi giúp ta mang tới không?”

Trầm Phi Ứng còn chưa mở miệng, La Mộng lại tiếp tục nói: “Ngài đừng lo lắng, ở đây có Thiết đại ca, dưới lầu lại có nhiều ngự lâm quân như vậy, những kẻ cấp kia sẽ không tới chỗ này gây sự.”

“Vâng.” Trầm Phi Ứng gật đầu, xoay người rời khỏi.

Trong mắt La Mộng mang theo cười, nhìn phía Long Vô Song, trêu chọc hỏi: “Được rồi, cái này ngươi có thuận mắt không?”

Long Vô Song nâng chén, chậm rãi uống trà. “Thuận mắt hoàn hảo, chỉ là, nói không cần phải lại ghen mới là thật.”

“Thế nào, ngươi mới vừa rồi còn có nói ghen ở trong lòng sao?” La Mộng có chút kinh ngạc.

Nàng nhớ kỹ, Long Vô Song vừa mới đem tướng gia và Hoàng thượng toàn bộ mắng qua một lần! Trừ lần đó ra, còn có cái gì nói, cần ghen không nói?

“Đương nhiên, Trầm Phi Ứng cùng Công Tôn Minh Đức căn bản là một thứ, ta muốn làm cái gì, nếu như cho hần biết, khẳng định sẽ truyền tới trong tai Công Tôn Minh Đức.”

La Mộng vừa nghe, hứng thú đánh tới.

“Ngươi muốn làm cái gì?”

“Tra án.”

La Mộng mày liễu nhíu lại. “Ngươi muốn tra án?”

“Không sai, ta muốn tra án, ta muốn tới tra ba cái cọc huyết án diệt môn kia.” Long Vô Song hí mi, hừ một tiếng nói: “Công Tôn Minh Đức lúc nào cũng tự cho là nghiêm trọng, ta cứ phải so với hần sớm hơn phá án, nhìn hần về sau còn có cái gì nói.”

“Thế nhưng, không phải nghe nói, từ trên xuống dưới Hình bộ, bận rộn mười ngày cũng tìm không được bắt luận manh mối gì sao?”

“Kia là bọn hần xuẩn, không có biện pháp.”

“Ngươi ý là, ngươi có biện pháp?”

“Đương nhiên.” Long Vô Song môi phản khê dương, hạ tách trà. “Nương ta năm đó từng nói qua, toàn bộ trong kinh thành, tin tức nhanh nhất, không phải thương nhân trên đường cái Huyền Vũ, không phải người buôn bán nhỏ trong chợ, cũng không phải những chuyện người giang hồ quát tháo đầu ngoan kia.”

“Nha?”

“Trong kinh thành a, tin tức nhanh nhất, cũng không phải những nam nhân này, mà là nữ nhân.”

“Nữ nhân nào?”

“Một người nữ nhân nắm chắc hoàn toàn tin tức bát quái trong kinh thành. Trong kinh thành, không có bí mật nàng không biết, càng không có tin tức nàng không hiểu được.”

“Ngươi chỉ chính là -”

Long Vô Song trả lời như đinh đóng cột.

“Sở Liên Liên.”

Sở Liên Liên, là đệ nhất hoa khôi của kỹ viện Phù Dung.

Nàng danh chấn kinh thành, giá trị con người cực quý, đương nhiên không chỉ có bởi vì nàng tuổi trẻ xinh đẹp, còn bởi vì nàng quyền rũ; không chỉ quyền rũ, nàng còn ngọt ngào, không những ngọt ngào, nàng còn biết thư đạt lễ, ôn nhu động lòng người.

Khắp thiên hạ đều biết, trong viện Phù Dung, có một vị hoa khôi như tiên nữ như vậy, nàng là mộng đẹp của nam nhân, là ác mộng của nữ nhân!

Long Vô Song cười đến mức giống như con mèo con nuốt chim hoàng yến. “Ta đêm nay, đã hẹn gặp mặt nàng rồi.”

Muốn gặp Sở Liên Liên, cũng không có dễ dàng như vậy, phải vung tiền như rác. Nhưng mà, tiền đối với Long Vô Song mà nói, cho tới bây giờ không là vấn đề, nàng dùng giá thấp bội, bao một đêm vị hoa khôi này.

La Mộng trùng mắt nhìn, đối với hành động của bạn tốt đã sớm tập mãi thành thói quen.

“Ngươi làm sao biết, tin tức của Sở Liên Liên nhanh nhất?”

“Mẹ ta kể a! Nàng nói, đại bộ phận nam nhân vừa lên giường, miệng liền đóng không chắc, bí mật đương nhiên cũng sẽ không là bí mật.”

La Mộng gật đầu, đại biểu tán thành.

“Thực sự là lời nói chí lý.”

Long Vô Song tiếp tục còn nói.

“Phải biết rằng tin tức mới nhất, phải hướng kỹ viện tìm. Trong thành nhiều kỹ viện như vậy, kiếm tiền nhất chính là viện Phù Dung, mà người chủ sự trong viện Phù Dung lại không phải lão bản phía sau mà là Sở Liên Liên. Nàng, mới là chân chính là người nắm giữ thực quyền và tin tức.”

La Mộng lại lần nữa gật đầu, tiếp tục cong môi cười, vui sướng tuyên bố: “Ta cũng muốn đi.”

Long Vô Song thiếu chút nữa miệng trà vừa uống, tất cả đều phun ra.

“Ngươi đi làm cái gì?”

“Mờ mạng tầm mắt a.” Về mặt nàng vô tội trả lời. “Yên tâm, ta sẽ phái người trở về, cùng phụ thân nói một tiếng, đã nói đêm nay qua đêm ở đây cùng ngươi. Như vậy, thì không có người tâm sinh nghi.”

Long Vô Song nhìn chăm chăm bạn tốt, đột nhiên bướng bỉnh cười.

“Hảo, không hổ là hảo bằng hữu của ta!” Cô nương gia bình thường, vừa nghe đến muốn đi kỹ viện, tám phần mười đều đã tông cửa xông ra, còn lại hai phần là sớm dọa ngất đi!

“Quá khen.”

“Ta kêu người chuẩn bị hai bộ xiêm y nam tử.” Nàng vẫy nha hoàn, nhẹ giọng phân phó. Nha hoàn cũng không dám hỏi nhiều, vội vã đi, vội vã mà quay về, thần thông quảng đại tìm đến hai bộ quần áo nam tử mới tinh.

Quần áo nam nhân cùng nữ nhân thực sự giản đơn nhiều lắm. Hai người đều là người thông minh, không tốn công phu gì, cũng đã y phục thỏa đáng. Long Vô Song nhìn bạn tốt, đột nhiên cười lắc đầu.

“Không nên không nên, người khuôn mặt thủy nộn như vậy, làm sao cũng không giống nam nhân.”

“Ta tin tưởng người lại có biện pháp.” La Mộng dù bạn vẫn ung dung nói.

“Thật hiểu rõ ta.”

Long Vô Song cười hắc hắc, từ ô tối giữa bàn trang điểm, lấy ra tấm mặt nạ nam nhân duy diệu duy tiểu. “Đến đây, đem cái này đội lên.”

Mặt nạ thập phần mềm mại, sờ lên, gần như cùng da thịt người thật không có bao nhiêu bất đồng. La Mộng mang theo mặt nạ kia, mày liễu cong cong.

“Người từ khi nào làm ra cái này?”

“Bí mật.”

Long Vô Song rung đùi đắc ý trả lời, tiếp tục cầm mặt nạ, thay La Mộng và bản thân, tỉ mỉ đội vào. Chỉ chớp lát sau. Hai vị tuyệt thế mỹ nhân bên trong gương đồng đã biến thành hai gã văn sĩ thư sinh tuấn mỹ.

Tiếp tục, Long Vô Song lại xuất ra một bình dược nhỏ.

“Kể tiếp, đem cái này uống xong, hoàn thành.”

“Đây lại là cái gì?”

“Có thể biến thanh.”

La Mộng cười ra tiếng, “Đồ chơi của người thật đúng là nhiều.”

“Nếu không, người nghĩ rằng ta mấy năm qua, là làm sao mới bước chân vào giang hồ?” Nàng đắc ý cười, đổ hai ba giọt thuốc mỡ trong dược bình, cho vào trong chén nước, cầm thìa trộn, cùng La Mộng cùng nhau uống.

Các nàng thẳng đến lúc sau khi một khắc đồng hồ, dược hiệu phát tác mới ăn mặc nữ phần nam trang, chậm rãi tiêu sái ra khách điểm. Biến trang triệt để như vậy, triệt để giấu được tai mắt người bên ngoài, ngay cả Thiết Tác cũng không có chú ý tới.

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục xoay người lên ngựa, hướng viện Phù Dung chạy băng băng.

Kỹ viện Phù Dung, nơi tiêu vàng.

Đương nhiên, cũng là chỗ tiêu hồn.

Trải qua một đêm tiếng động lớn xôn xao, sắp tới nửa đêm, khi ánh sáng nhạt trong ngày hiện ra, kỹ viện Phù Dung cuối cùng cũng an tĩnh xuống.

Hậu môn kỹ viện Phù Dung, bị người lạng lẽ mở ra, cẩn thận nhìn lên, tự mình tiễn khách xuất môn, đúng là tên hoa khôi khắp thiên hạ Sở Liên Liên kia.

Một người nam nhân cao to mặc hắc y, sớm đã nắm ba con ngựa, lặng yên không một tiếng động chờ ở đằng kia.

Trông thấy Thiết Tác, phần thành thư sinh Long Vô Song không khỏi nhủ mi quay đầu lại.

“Liên Liên, là người thông tri hân?”

Hoa khôi khom người vén áo thi lễ, gỡ tay nhắc chân, tư thái cực mỹ.

“Long công tử và La công tử thân phận quý trọng, Liên Liên không dám mạo hiểm, cho nên kêu người thông tri Thiết đại hiệp đến đây hộ tống, thỉnh hai vị công tử thứ lỗi.”

“Liên Liên lời này khách khí, chi sợ người sau này không chào đón chúng ta đến đây quấy rầy chứ.” La Mộng ôn nhu mở miệng.

“Các công tử muốn tới, Liên Liên cầu còn không được.” Sở Liên Liên ôn nhu cười. “Hai vị công tử, sau này nếu như muốn gặp Liên Liên, Liên Liên chắc chắn toàn bộ mời, ở Phù Dung chuẩn bị tiệc rượu.”

“Thật tốt quá! Như vậy, chúng ta hôm khác trở lại viếng thăm.”

“Đa tạ hai vị công tử.”

“Chúng ta mới phải cảm tạ người chứ!” Long Vô Song cười nói. “Được rồi, quấy rầy người một đêm, chắc chắn người cũng mệt mỏi rồi. Đêm lạnh, ở

đây lại có Thiết Tác, người liền an tâm về trước đi nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ Long công tử quan tâm. Thỉnh hai vị công tử, đường về cẩn thận đi thông thả.”

Liên Liên uyển chuyển lại lần nữa cúi người, tỳ nữ cùng đi, vẫn đợi đến lúc hai vị khách quý cùng Thiết Tác cùng tiến lên ngựa, sau khi rời khỏi phạm vi ánh mắt, lúc này mới xoay người trở lại hậu môn trong viện Phù Dung.

Hoa khôi cung cấp manh mối, quả nhiên chính xác không có lầm.

Theo manh mối Sở Liên Liên cung cấp, Long Vô Song phái người lên đường truy xét, từ tiểu nhân vật truy xét tới đại nhân vật, thời gian mấy ngày mấy đêm, mới tìm tung tích đám phạm nhân kia.

Nàng dễ thủ hạ tiếp tục truy xét, còn lại bản thân là cầm một chồng tư liệu chứng cứ chính xác dày, đặc ý đào dật ngồi kiệu chạy tới Hình bộ.

Đi tới trước Hình bộ, ngay cả cỗ kiệu còn không có dừng ổn định, nàng liền khấn cấp vội vã hạ kiệu, hướng bên trong đi vào.

Thiết Tác mặt không chút thay đổi, cùng ở một bên, hộ tống nàng vào cửa.

“Tướng gia người đâu?” Nàng bắt một quan viên, trực tiếp liền hỏi.

Quan viên sợ đến sắc mặt trắng bệch, ấp a ấp úng trả lời: “Ách – ách – tướng gia đang ở trường phong thánh -”

Bên trong Hình bộ từ trên xuống dưới, không ai không nhận ra hộ quốc công chúa khiến kẻ khác nhưc đầu này, mọi người cũng đều hiểu được, nàng trước đó vài ngày, gả cho tướng gia ngày trước rất khả kính hiện tại khả kính lại cộng thêm đáng thương. Cho nên, toàn bộ người của Hình bộ, mắt mở trừng trừng nhìn nàng xông tới, lại không một người có dũng khí ngăn cản đường của nàng.

Long Vô Song như vào chỗ không người, cực kỳ hứng thú từ tiền sảnh qua sân, cuối cùng đi tới trường phong thánh. Nàng cũng không đợi người bên ngoài thông báo, tự ý liền đẩy cửa ra, xông vào trong, giương giọng.

“Công Tôn Minh Đức!”

Trường phong đại sảnh, ngoại trừ Công Tôn Minh Đức, còn có Hình bộ thượng thư và Hình bộ thị lang, vài tên bộ khoái bên trong thành cũng đều trong phòng nghị sự.

Nhìn thấy là nàng, mọi người đều là sững sốt, đồng loạt giống như là bị châm mông, hoá tốc nhảy dựng lên, vội vã đứng dậy cúi chào.

“Công chúa.”

“Không cần cùng làm một bộ này!” Nàng khoát khoát tay, không cho người làm lễ, chỉ là tiêu sái đến trước mặt Công Tôn Minh Đức, tập sách trong tay đặc ý tràn đầy trực tiếp ném tới trên bàn hắc.

Công Tôn Minh Đức ngồi ở phía sau bàn, cũng không nhúc nhích. Từ khi nàng vào cửa, con người đen không đáy liền nhìn nàng, cho đến khi nàng đi tới trước bàn, ném tập sách này.

“Công chúa đại giá quang lâm, thứ hạ quan không có từ xa tiếp đón.” Hắc nhìn cũng không nhìn tập sách kia một cái, chậm rãi đứng lên, mặt không chút thay đổi chấp tay. “Không biết công chúa hôm nay đến đây, có gì phân phó?”

Long Vô Song ngoài cười nhưng trong không cười, không khách khí trào phúng nói.

“Ta hôm nay tự mình đến, chỉ là vì ba cái cọc huyết án kia. Nhưng mà, nếu như quấy rối đến phu quân ngài làm việc, vậy ta trở về được rồi.” Nàng đem hai chữ “Phu quân”, hô đến có chua xót.

Nói xong, nàng nắm tập sách, xoay người rời khỏi. Ai biết, Công Tôn Minh Đức lại đột nhiên xuất thủ, cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng.

Nàng muốn rút tay lại, nhưng rút không ra, không khỏi híp mắt, đối với hắc mỉm cười. “Tiểu nữ tử [người nhỏ, lời nhẹ], biết phu quân ngài công vụ bận bịu, sao dám quấy rầy nhiều hơn?”

“Nếu sợ quấy rầy, công chúa bây giờ sẽ không lại ở chỗ này.” Hắc lạnh giọng nói, sớm đem tính tình của nàng nhất thanh nhị sở.

Nàng cười ngọt ngào.

“Ta đây, nhưng mà là không cẩn thận có được một ít manh mối, lại không cẩn thận theo đường, tra được hung thủ gây án, cho nên mới đến Hình bộ, quấy rầy phu quân ngài a!” Nàng cười đến càng ngọt, ý tứ hàm xúc chế giễu, nhưng cũng quá nặng.

“Nhưng mà, lúc này mới nghĩ đến, phu quân ngài tài trí hơn người, trí thức tuyệt vời, không gì không biết, đã gặp qua là không quên được, đâu cần tiểu nữ tử đến làm phiền chứ?”

Phu thê hai người ngơ ngác tới ta đi, nói mãi, Hình bộ thượng thư, Hình bộ thị lang hai bên trái phải cùng rất nhiều bộ khoái, tất cả đều thấp đầu, không một người có dũng khí hé răng.

Cổ ngữ có nói, thanh quan khó đoạn việc nhà. Huống chi, việc nhà hai người này, các đại quan tiểu quan có mặt, không chỉ không dám quản, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không dám nói, chỉ sợ đến lúc đó “Đoạn” sẽ là bản thân đầu tiên.

Ngay cả chuyện Long Vô Song hết sức nói móc, Công Tôn Minh Đức nhưng cũng không khí, ngược lại lỏng rảnh tay nhàn nhạt nói: “Công chúa một lòng vì dân, có thể tự động cân nhắc nghi ngờ án mạng hung ác, cũng là hảo ý. Thế nhưng, phá án bắt thủ phạm thực sự cũng không phải một nữ tử có thể —”

“Cái gì tự động cân nhắc?” Nghe hần miệng đầy lời chê bai, nàng nổi trận lôi đình, lại lần nữa đem tập sách ném quay về trên bàn. “Ta chính là có bằng chứng!”

Lần này, hần tốc độ cực kỳ nhanh, lập tức cầm lấy tập sách, lật xem, căn bản không cho nàng có cơ hội đem tập sách thu hồi.

Đáng ghét, nàng bị lừa!

Người này lật mềm buộc chặt, chính là muốn lừa gạt nàng, đem chứng cứ lại lần nữa đặt xuống.

Trong lòng nàng tức giận hần quý kẻ đa đoan, nhưng mà người bên cạnh nhiều như vậy, nàng lại không thể đưa tay cướp về. Đến lúc đó hai người đoạt đến cướp đi, chỉ là làm cho người bên ngoài nhìn một vở kịch hay mà thôi.

Công Tôn Minh Đức rất nhanh lật xem tập sách, con ngươi đen khê nhếch, hướng nàng nhìn thoáng qua.

“Công chúa sao biết việc này?”

“Ta có nơi phát ra tin tức của ta.” Hừ, nàng mới không thể nói cho hần chứ!

Giữa con ngươi mắt của hần giấu đi một mặt quang, mày kiếm nhíu lên.

“Những cái này đều là công chúa điều tra ra?”

“Không sai.” Nàng khoái trả trả lời. “Ba nhà thám án diệt môn, điểm chung duy nhất là ba nhà phú hộ. Ta đoán, mục đích của đạo tặc là tiền tài, giết người chỉ là vì diệt khẩu, Bọn họ không để ý nguy hiểm, trong mười ngày liên tiếp hạ thủ, tất nhiên là muốn sau khi đoạt hết tài sản này, thì cao chạy xa bay, cho nên hung thủ vô cùng có khả năng là vùng khác tới.”

Một người bộ khoái, cổ lấy dũng khí xen mồm.

“Cũng không có thể bài trừ tính khả năng là người trong thành phạm án.”

“Đương nhiên.” Nàng liếc mắt nhìn bộ khoái kia một cái. “Nhưng muốn một người đột nhiên trong lúc đó nhỏ tận gốc, rời khỏi địa phương quen thuộc, cũng không phải một chuyện dễ dàng, loại cơ suất nhỏ này, tính khả năng người từ ngoài đến nhiều hơn.”

Ngoại trừ Công Tôn Minh Đức, mọi người còn lại giống nhau ngoan ngoãn gật đầu.

Long Vô Song mừng rỡ tiếp tục nói: “Hon nữa, người chết đều là bị đao kiếm chém giết, mà không phải thuốc độc, tội phạm quan trọng phạm ba thám án này có thể không muốn người bên ngoài phát hiện, số hung thủ nhất định hơn năm người, hơn nữa phía sau khẳng định có người làm chủ sắp đặt.”

Nàng nhíu mày, nụ cười có chút mỉm cười.

“Năm người. Có thể là nam có thể nữ. Thế nhưng ta nghĩ, đại bộ phận nữ nhân không thích bị bắt như vậy, đa số sẽ dụng độc. Cho nên ba cái cọc thám án này, tính khả năng tội phạm là nam nhân cao hơn, đã là nam nhân nha, thì nhất định sẽ tới kỹ viện.”

Các nam nhân trong phòng, nghe thấy những lời này, vẻ mặt đều có chút xấu hổ.

Long Vô Song to gan lớn mật, đôi mắt đẹp liếc nhìn mọi người, cười lại nói: “Có người từng nói cho ta biết, nam nhân nha, chỉ cần vừa lên giường, miệng sẽ không chắc chắn, bí mật đương nhiên sẽ không bí mật —”

Nàng vội vàng cao đàm khoát luận, phát biểu cao kiến của bản thân, Công Tôn Minh Đức cũng ngồi ở chỗ cũ, im lặng lật xem tập sách.

Cho đến khi hần lật thấy được một tờ nào đó, một nhóm nào đó, thân hình cao to trong nháy mắt cứng đờ.

Sắc mặt hần xanh đen, bỗng nhiên nắm tay nàng. “Người đi Hắc Hồ bang?” Hần lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, sớm đã không có bình tĩnh ngày thường.

Đột nhiên bị hần dùng lực nắm, Long Vô Song lại càng hoảng sợ, la hét: “Buông tay, rất đau nha!”

Hắn thả lỏng lực đạo nhưng không có buông tay ra chỉ là lạnh giọng hơn nữa: "Nói cho ta biết, ngươi không có ngu xuẩn đến tự mình chạy đi Hắc Hồ bang!" Vừa nghĩ đến nàng chạy đi hoặc tiếp cận hoặc theo dõi Hắc Hồ bang đám đạo phi giết người không chớp mắt kia, lòng tơ hắn liền dựng thẳng.

"Không có! Ta không có, bọn họ chính là sát nhân phạm huyết án diệt môn giết nhiều người nha! Ta cũng không phải ngu ngốc!"

Một tâm tình thoải mái, trong nháy mắt thay thế. Nghe thấy nàng hiểu được tự bảo vệ mình, áp lực trong ngực hắn gấp rút, bỗng dưng buông lỏng.

Hắn không muốn cũng không có thời gian đi để ý tới nguồn gốc tâm tình kia, chỉ là buông tay nàng ra, nhìn Thiết Tác trực tiếp hạ lệnh.

"Thiết Tác, đưa công chúa hồi phủ."

"Này, Công Tôn Minh Đức, ngươi không phái binh đi vây bắt Hắc Hồ bang sao?" Nàng vỗ về cổ tay bị đau, bất mãn mở miệng chất vấn.

"Việc nhỏ này, hạ quan chắc chắn đi làm, không nhọc công chúa hao tâm tổn trí."

Long Vô Song mày liễu vừa nhấc, cổ tình nhắc nhở. "Tướng gia, dịch trạm ngoài thành mười dặm, có người ta phái đi đang giám sát, đừng nói ta không nhắc nhở, hành động của ngươi tốt nhất nhanh lên một chút, đỡ phải để những hung thủ kia trốn thoát."

"Hạ quan biết."

Hắn hơi hốt trả lời, quay đầu lại đã bắt đầu điều động nhân mã.

"Thượng Thư đại nhân, thỉnh cầu người lập tức phái binh hiệp lực ngự lâm quân, trước cùng người của Long Môn khách điểm hợp lại, lại đến dịch trạm ngoài thành mười dặm, bao vây Hắc Hồ bang."

"Không thành vấn đề."

"Hong bộ đầu, Tân Hòa và quán trà là trạm dừng, ngươi nắm rõ địa hình và cửa hàng vùng phụ cận không?"

"Đương nhiên." Hong bộ đầu cầm một khối than đốt, trực tiếp ở trên bàn, rất nhanh mở bức tranh vẽ vị trí.

"Bên trái Tân Hòa và quán trà là cửa hàng vải của lão Trầm, bên phải là cửa hàng bánh bao của quả phụ, phía sau chính là sông Hồng Thủy. Chỉ cần theo sông Hồng Thủy, không đến nửa khắc đồng hồ là có thể từ đông môn rời khỏi."

"Có thể dưới tình huống không kinh động người, dẫn người nấp vào cửa hàng vải và bánh bao không?"

"Được!"

"Tốt lắm, Trương bộ đầu, ngươi dẫn người trợ giúp Hong bộ đầu. Vương bộ đầu, ngươi dẫn người từ phía sau bọc đánh. Trần bộ đầu, ngươi dẫn người cùng ta đồng thời từ chính diện đi vào. Lưu thị lang, còn mời người phái binh hiệp trợ vây bắt. Nghe hiệu lệnh của ta hành động."

"Vâng." Mọi người chấp tay ôm quyền, nghe lệnh cùng kêu lên.

Sau khi điều động thỏa đáng, Công Tôn Minh Đức ngẩng đầu lên, nhưng vẫn nhìn thấy Long Vô Song tại chỗ bất động, giống như chính là cổ tình phải đợi hắn ngẩng đầu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng hơi cảm lên, đối với hắn lộ ra dáng tươi cười thắng lợi, lúc này mới xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Long Vô Song sau khi quay về tướng gia phủ, lập tức nghe nói, nhân mã Hình bộ chia làm hai đường, đem Hắc Hồ bang ác đồ trong thành ngoài thành một lưới bắt hết.

Hắc Hồ bang ác đồ tuy rằng tất cả đều là trở thành lục lâm, đạo tặc có lưỡi dao dính máu, thế nhưng gặp cuộc tập kích bất ngờ này, sau khi trải qua một phen tranh giành chém giết, cuối cùng cũng bại trận, kẻ chết, bị thương, còn lại toàn bộ ném vào thiên lao, lưu lại chờ ngày tái thẩm.

Cái cộc thăm án diệt môn cuối cùng tra ra manh mối, bầu không khí khủng hoảng tràn ngập bên trong kinh thành, theo sự sa lưới của phạm nhân, cuối cùng hề quét là sạch.

Lại qua mấy ngày, thời gian một đêm khuya nào đó, khách nhân bên trong long môn khách điểm tán đi, khi tiểu nhị đang chuẩn bị đóng cửa, một vị

khách không mời mà đến lại lựa chọn vào lúc này đến nhà.

Tiểu nhị lại càng hoảng sợ, không dám chậm trễ, lập tức kêu nha hoàn đi vào thông báo.

Tiểu nha hoàn từng từng đông chạy qua hành lang qua sân, chạy vào Liên Hoa các, mới thở hổn hển, hướng chủ tử bẩm báo: “Vô, Vô, Vô Song cô nương, tướng gia tới.”

“Nha.” Rửa mặt chải đầu đã xong, Long Vô Song đối diện cái gương chải đầu, chậm rãi lên tiếng, cái lược khảm trai trong tay không dừng, vẫn là một chút không thờ xem, khẽ chải tóc dài đen nhánh. “Ngươi đi trước chuẩn bị chút thức ăn nóng. Được rồi, đêm văn phòng tứ bảo chuẩn bị thỏa đáng.”

“Vâng.”

Tiểu nha hoàn tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn lui ra ngoài, vội vàng đi thu xếp.

Không lâu sau đó, tiếng bước chân lại lần nữa vang lên.

Chỉ là, tiếng bước chân lúc này, không hề là bước chân vụn vặt khi nha hoàn chạy băng băng, mà là bước đi trầm từ, mỗi khi đi từng bước cũng giống như đặt một cây đinh trên mặt đất vậy, bước chân trầm ổn kiên định.

Cánh cửa Liên Hoa các bị đẩy ra, Công Tôn Minh Đức đứng trước cửa, biểu tình không chỉ không hờn giận mà lại còn có sự uể oải. “Trở về.” Hắn húc đầu đã nói.

Dung nhan xinh đẹp trong gương đồng nhợt nhạt cười. “Quay về nơi nào nha?”

“Tướng phủ.”

“Đêm khuya lạnh lẽo, đi đường đêm lúc này rất dễ nhiễm phong hàn.”

“Mặc nhiều xiêm y là được.” Hắn cũng mặc kệ, con người đen nhìn hình bóng mảnh khảnh, lo lắng có đúng hay không nên đi tới, tự mình khiêng nàng lên đường trở về.

Long Vô Song vẫn là lấy bất biến ứng với vạn biến, cho đến khi một đầu tóc dài bị chải đến vừa đen vừa bóng, mềm như tơ lụa, nàng mới quay đầu, nhún nhún hỏi: “Tướng gia, ngủ ở chỗ nào, đối với người mà nói rất trọng yếu sao?”

Mây kiếm vất lên, hung ác nham hiểm giữa con người đen càng đậm. Tiểu nha hoàn lại vào lúc này, đang cầm thức ăn nóng hôi, đứng ở ngoài Liên Hoa các, thấp thòm bất an thò đầu vào nhìn.

Long Vô Song mỉm cười. “Đem thức ăn bụng vào đây, tướng gia bận rộn một ngày đêm, khẳng định đói bụng.”

Tiểu nha hoàn sợ hãi gạt đầu, dùng tốc độ nhanh nhất bày thức ăn thỏa đáng. Sau đó chạy đến trước bàn dưới cửa sổ, trái giấy, mai mực, treo bút thỏa đáng, sau đó thì cúi mình vái chào, từng từng đông lại chạy ra.

Thức ăn thơm mát, Long Vô Song đứng dậy ngồi vào bên cạnh bàn, thu tay áo lại, tự mình gấp thức ăn.

“Ngươi đói bụng không? Không bằng trước ăn một chút gì, thân thể ấm áp.” Nàng khéo cười tươi đẹp làm sao, còn thay hắn múc một chén canh, đôi mắt đẹp nhìn hắn, phát hiện so với mấy ngày trước đây càng thêm thanh xao rất nhiều. “Tướng gia, ngài nếu không ngồi xuống dùng cơm, cao lương mỹ vị trên bàn này sẽ lãng phí nha.” Trong lòng nàng đều biết, họ Công Tôn gia kia tự nhiên lớn lên trong gia huấn, cũng bao hàm “Không thể lãng phí” một cái này.

Công Tôn Minh Đức híp lại mắt, liều bảo đi tới trước bàn, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng, chờ nàng lại chơi trò mới gì.

Nàng lại nét mặt vui cười ngọt ngào, một bộ dáng đáp kiều thê ôn nhu, đem canh bụng đến trước mặt hắn.

“Uống trước chút canh đi!”

Hắn tiếp nhận bát canh, tiến đến bên môi, một ngụm một ngụm uống xuống bụng. Canh là chân giò hun khói và nộn kê ngao, lại lọc đi mỡ lớp ngoài, lọc vô cùng kỹ, chỉ dư canh ngọt, màu sắc nước trong suốt thấy đáy, vào cửa càng ấm thân ấm dạ dày, hoàn toàn loại trừ hàn ý của mùa đông.

Long Vô Song một tay chống hàm dưới, mắt như nước trong veo nhìn chăm chú vào hắn, cho đến khi hắn đem cả bát canh đều uống cạn, mới chứa tiểu ý mở miệng.

“Tướng gia, ta còn đang chờ đây!”

Hắn liếc nàng một cái.

“Chờ cái gì?”

“Chờ ngài cái kia chữ “Tạ ơn”a!” Nàng tươi cười không giảm, lại thay hắn thêm một chén canh. “Không thể phủ nhận, tướng gia có thể dẫn nhân mã của

Hình bộ, vô cùng khẩn cấp bắt Hắc Hồ bang, phá mấy cái cọc án tử này, cùng tiểu nữ tử ta cung cấp manh mối, có quan hệ lớn lao chứ?”

Hắn bưng bát canh, lại uống một ngụm, không nói gì.

Nàng lại nói.

“Tướng gia, chẳng lẽ ngài qua sông, sẽ hủy đi cầu sao?” Nàng làm bộ làm tịch, lo lắng thờ dài một hơi. “Ài, thật không nghĩ tới, tướng gia đúng là người như thế à! May nhờ ta tần tần khổ khổ, hao phí một phen khổ tâm, mới thay ngài đem tin tức thu thập đầy đủ.”

Con người đen của Công Tôn Minh Đức lóe lên, quay đầu nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn đang mở kia.

“Người nghĩ muốn cái gì?” Hắn hỏi đến nhất châm kiến huyết.

Hắn rất hiểu rõ nàng nha.

Sờ tác sờ vi của nàng đêm nay, tuyệt đối xứng được với “Khác thường”. Nàng được nuông chiều từ bé, nguyên ý tự hạ thấp địa vị, lại là gấp thức ăn, lại là thêm thang, ngồi ở bên cạnh bàn, đối với hắn lại là mỉm cười, lại là thờ dài, diễn trò làm được mười phần, khẳng định là ngoại trừ cái chữ “Tạ ơn” kia ra, còn có ý đồ khác.

Long Vô Song cắn môi, muốn cười còn chần chừ, mắt quay tròn vừa chuyển, mặt cười tiếp cận tiến lên.

“Ta muốn cái gì?” Nàng lặp lại, đầu nghiêng qua bên, một mái tóc đen nhánh như một dòng suối chảy từ đầu vai tinh tế mượt mà rơi xuống. “Àn, ta cũng không dám thỉnh cầu cái gì phần thưởng rồi! A, được rồi, ngân lượng treo giải thưởng Hắc Hồ bang, gia tăng gia tăng không phải có trên vạn lượng sao?”

“Một vạn ba nghìn bảy trăm lượng.”

“Úc, một vạn ba nghìn bảy trăm lượng à?” Nàng mỉm cười, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn rung đùi đắc ý. “Nhưng mà, tiền ta có rất nhiều.”

Công Tôn Minh Đức nhìn nàng, lặp lại, hỏi.

“Người nghĩ muốn cái gì?”

Nàng dùng ngón tay ngọc thon thon, để trên cánh môi hồng nhuận, thông minh trừng mắt nhìn, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng trả lời.

“Ta a, chỉ cần tướng gia ngài, tự tay thay ta viết bốn chữ, để ta phái người khắc thành bức hoành, treo ở đằng trước khách điểm, để nhiều quý khách, người đi đường vắng lai đều có thể đầy đủ chính mắt nhìn một cái.”

“Bốn chữ nào?”

Cười đến ngọt như mật đường. “Cam bái hạ phong.”

Hàm dưới cửa Công Tôn Minh Đức cứng đờ, tuy rằng không thấy nổi giận, thế nhưng trong mắt nổi giận, ngược lại rõ ràng thực sự. “Cam bái hạ phong?” Hắn dùng khẩu khí cực kỳ nhẹ nhàng, lặp lại bốn chữ này.

“Không sai, chính là cam bái hạ phong.” Long Vô Song che cái miệng nhỏ nhắn, lại bổ sung đòi hỏi. “Thỉnh tướng gia còn phải nhớ ký tên đồng ý – nha, không phải, là lạc khoản lưu tên.”

Hắn nhìn nàng, không nói một lời, bất động như núi, vẻ mặt trên mặt khiến người ta nhìn không ra, hắn rút cuộc suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau đó, bạc môi bỗng nhiên hơi giương lên.

Công Tôn Minh Đức nở nụ cười!

Mặt cười kia, khiến nàng tam mạng nhảy lên. Nàng tươi cười có chút thu lại, có chút cảnh giới đứng dậy, nhưng cổ kích động buộc hắn chịu thua này thực sự quá mức quá mức thoải mái, khiến nàng hoàn toàn đã quên nguy hiểm.

“Làm sao? Tướng gia, người viết hay là không viết?” Nàng truy vấn.

Không nghĩ tới, lúc này hắn ngược lại sáng khoái hơn.

“Hào. Ta viết.” Công Tôn Minh Đức trả lời, tức khắc liêu bào đứng dậy, đi tới trước bàn dưới cửa sổ, cầm lấy bút lông sói chuẩn bị trước đó.

Long Vô Song đi theo đi tới bên cạnh bàn, đứng quá gần, vừa nghĩ đến nét bút của hắn, sắp nằm trong tay, trong lòng nàng vui mừng khôn xiết, khẩn cấp muốn nhìn một cái, khi những người nhiều chuyện trong kinh thành kia, nhìn thấy khối bức hoành này, khẳng định sẽ tranh nhau truyền tụng, nói nàng ngự phụ có thuật, ngay cả đường đường tướng gia tóm nàng cũng không có biện pháp.

Chỉ là, Công Tôn Minh Đức trước bàn, lại nắm bút lông sói, chậm chạp không có chấm mực, càng không có hạ bút. Trên giấy Tuyên Thành trắng tinh,

vẫn là trống rỗng.

Nàng tỉnh khí cấp bách, quả thực nhện không được.

“Làm sao còn không viết a? Tướng gia, đừng kéo dài nữa, mực đều đã khô. Hay là nói, ngài không biết bốn chữ “Cam bá hạ phong” này viết như thế nào? Ta có thể -”

Công Tôn Minh Đức phút chốc xuất thủ, tấn công bất ngờ, đầu ngón tay đi tới, mạnh mẽ điểm mấy chỗ đại huyệt của nàng, trong nháy mắt đã đem nàng chế trụ.

“A!” Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, chân nàng mềm nhũn, thuận thế đã bị hấn nắm ở eo nhỏ nhắn. “Công Tôn Minh Đức, ngươi làm cái gì?”

Tay hấn ôm, nắm ở eo nhỏ của nàng vừa chuyển, tiếp theo lại nhẹ nhàng kéo xuống.

Con ngươi đen sâu không thấy đáy, trên cao nhìn xuống nàng, theo đường cong pháp phòng duyên dáng, tắc tắc lướt qua tiểu nữ nhân nằm ngửa trên cái bàn gỗ hắc đàn không thể động đây, lại dùng đầu bút lông Kính Đình, bút lông sói Nhu Kiện, hoặc nhẹ hoặc nặng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẽ bức tranh.

Long Vô Song trừng lớn mắt, nhìn khuôn mặt kia, càng sát lại càng gần, càng sát lại càng gần -

“Ta viết.” Hấn tựa ở bên môi nàng, nhẹ giọng nói: “Chỉ là, không phải viết trên giấy.”

“Ngươi – ngươi – Công Tôn Minh Đức! Ta cảnh cáo ngươi, không được – a!” Nói còn không có nói hết, nàng cả người đã bị lật lại.

Hấn làm lo, yên lặng hạ bút lông sói.

Sau đó, nàng hoảng sợ phát hiện, đại lung của bản thân bị giải khai.

“Ngươi đang làm cái gì? Dừng tay, không được thoát y phục của ta! A! Công Tôn Minh Đức – mau giải huyệt đạo của ta! Không thì – bằng không thì -” Trong miệng nàng la hét nhưng phát hiện uy hiếp vô dụng, Công Tôn Minh Đức vẫn như cũ cố tình, đem xiêm y của nàng nhất kiện cởi ra.

Sau khi cởi xiêm áo ngoài, bàn tay to dày rộng tìm kiếm đại lung áo đơn của nàng, hạ thì cởi xuống. Ngay sau đó, hấn cởi bỏ áo đơn của nàng, bàn tay to chạy đến cổ nàng, chậm chậm đẩy ra dây thêu.

Da thịt tuyết nõn nhắn bóng liền như vậy lộ lồ dưới ánh nến. Thân thể mềm mại nhuỷ nõn thướt tha, đường cong ưu mỹ, eo nhỏ nhắn càng uyển chuyển chỉ có thể nắm chặt.

“Công Tôn Minh Đức, ngươi muốn làm gì?” Nàng ghé vào trên bàn, hấn huyệt đạo bản thân bị phong, hấn bản thân không thể động đây, nếu không thật đúng là muốn đuổi thẳng căng, hung hăng đá hấn hai cước.

“Như nàng sở yêu cầu.” Hấn bình tĩnh trả lời. “Đề tự.”

Nàng tức giận đến oa oa kêu to.

“Này, ta không phải muốn ngươi đề ở – đề ở -”

“Ở đây?”

Bút lông sói chấm đủ mực, không hề báo động trước, rơi vào trên lưng phần của nàng.

Nét bút của hấn cực ổn, câu bút mềm mỏng khéo léo, hoành bút mạnh mẽ, nại bút uyển chuyển.

Mực đen sẫm, tiếp xúc da lạnh lẽo, cùng hấn đặt ở trên lưng nàng, nhiệt năng của tay trái thô ráp, nổi hột đối lập cường liệt, khiến nàng run rẩy không ngớt, không cần cánh môi mới có thể miễn cưỡng nhện xuống, không có rên rỉ ra tiếng.

Chỉ bất quá bốn chữ ngắn ngủi, Long Vô Song bị đặt ở trên bàn, lại cảm thấy hấn như là viết mấy nghìn năm vậy.

Cho đến khi, hấn đặt bút lông sói xuống, nàng mới thở dài một hơi.

“Có thể giải huyệt đạo của ta không?” Nàng tức giận hỏi.

Bàn tay to đặt ở bên hông nàng, nhưng không có dịch chuyển. Công Tôn Minh Đức ngược lại cúi thân xuống, sau khi tựa ở lỗ tai nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng nóng vội, ta còn chưa đề lạc khoản.”

Hơi thở ấm áp quen thuộc, rơi trên cần cổ nàng, tiếp tục chậm rãi đi xuống, đi tới bên hông của nàng. Môi của hấn dán trên thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng duệy hôn.

Một tiếng rên rỉ khó nhin, bật ra môi đỏ mọng.

Thanh âm trầm thấp từ cổ họng nam tử, truyền vào trong tai nàng, thanh âm kia tựa như – giống như là tiếng cười!

Hắn đang cười?

Hắn đang cười sao?

Nàng chưa từng nghe qua tiếng cười của hắn, càng tuyệt đối nghĩ không ra, sẽ ở dưới loại tình huống này, nghe thấy tiếng cười của hắn.

Trong óc nghĩ lung tung, trong đầu hiện lên một cái lại một cái cực hình. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tưởng tượng năm mười sáu loại phương thức có thể chinh chết hắn, sau thất lung mềm mại bỗng dung truyền đến một trận đau.

“A!”

Nàng khẽ kêu một tiếng, không phải rất đau ngược lại bị yếu tố làm sợ chiếm đa số.

Nam nhân này cư nhiên – cư nhiên – cư nhiên cắn nàng!

“Bốn chữ này tùy nàng xử trí, cho dù nàng muốn khắc trên bức hoành, khiến người ta nhìn bao lâu cũng được.” Hắn hơi hợt nói, thuận tay vung qua, liền giải huyết đạo trên người nàng.

Long Vô Song lập tức nhảy dựng lên.

Nàng kéo lấy xiêm y ở trên bàn, miễn cưỡng che khuất thân thể, vội vàng liền hướng trước gương đồng. Trong Gương đồng, chiếu vào cái lưng trắng như tuyết, cũng chiếu bốn chữ thể bút cứng cáp trên lưng -

Long môn vật báu.

Long môn vật báu? Nàng trừng mắt nhìn bốn chữ kia, viết trên lưng lửa nhẵn bóng của nàng, ám chỉ trong đó, không nói cũng rõ ràng.

“Ngươi viết gì vậy?” Nàng hầm hầm quay đầu lại, giờ lên tay nhỏ bé, tức giận đến sẽ đánh hắn.

Công Tôn Minh Đức lại cầm tay nhỏ bé của nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, bạc môi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn liên tục mắng chửi kia, trực tiếp đem nàng ôm lên giường.

Đây là một cái hôn bá đạo mà cướp đoạt, hắn đẩy nàng, không cho run rẩy của nàng giãy dụa kêu rên, tí mĩ ném cái lưỡi thom tho mềm mại của nàng.

Con giận còn sót lại của nàng chưa tiêu tan, mặc dù bị hôn đến thân thể mềm một nửa nhưng vẫn “Phấn chấn tinh thần”, dùng sức chuyển khai khuôn mặt nhỏ nhắn, từ dưới cái hôn của hắn giấy giụa thoát ra.

“Này, chữ ngươi viết, theo ta muốn không -” Nói còn chưa nói hết, nàng liền mạnh mẽ hô hấp một hơi.

Bàn tay to dày rộng thừa dịp nàng đang oán giận, đã nắm tuyết nộn đầy đủ. Ngón tay và bàn tay thô ráp ôn lại lúc trước đã từng tham dò, dùng phương thức nàng khó chống cự nhất, hoặc nhẹ hoặc nặng nhào nặn.

“Chờ, chờ một chút.” Nàng hốt hoảng hô, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hắn.

Nàng nhận thấy được ánh mắt kia.

Một lửa nóng theo ánh mắt của hắn, sự âu yếm của hắn, cũng lây khắp toàn thân của nàng.

Khoảng cách lần trước hai người hoan ái, đã qua nửa tháng rồi. Nửa tháng này, vài lần trong mộng, nàng cũng từng mơ thấy hình ảnh với người có chút xấu hổ.

Thân thể đã nhớ tình dục, thỉnh thoảng sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, khiến nàng trong đêm khuya khó có thể trở lại yên tĩnh một mình nằm ở trên giường to như vậy thờ dốc không ngớt.

Trước mắt, cảnh sắc kiều diễm tươi đẹp trong mộng, thực sự trên người nàng tái diễn. Nàng thở hổn hển, nhìn lên nam nhân trên người, vẻ mặt hắn lúc này dường như muốn nuốt nàng.

Nhiệt năng của đại chương, theo đường cong uyển chuyển của nàng, liên tiếp đi xuống. Hắn ôm lấy, thân thể cao to vòng ôm thân thể tinh tế của nàng, nét bút trên lưng nàng, nhiễm bẩn xiêm y hai người, cùng với gấm dưới thân.

“Không, chờ một chút -” Nàng xoay thân giãy dụa, xoay khuôn mặt muốn tránh nộ hôn nồng nhiệt tiêu hồn kia, nhưng lại cho hắn cơ hội rất tốt, ngược lại hôn trụ cổ càng mẫn cảm của nàng, lại dọc theo xương quai xanh, lần lượt đi xuống.

“Không cần.” Nàng nỉ non, tay nhỏ bé nắm chặt y bào của hắn.

Đại chương còi tiết khó ra, hướng bên trong tìm kiếm, nhẹ vỗ về chỗ non mềm của nàng.

“Không cần.” Nàng nũng nịu hô, bởi vì tiếp xúc của hắn, thân thể run rẩy không ngớt, khuôn mặt trắng mịn, hồng nhuận giống như là quả đào mật đã chín.

Hắn hôn trụ nhũ tiêm của nàng, ngón tay thô ráp dò xét vào hoa kính thấm ướt rất ẩm áp của nàng, xác định nàng đã vì hắn chuẩn bị tốt.

Môi hồng nhuận, lại nhẹ nhàng nói ra câu nói kia.

“Không cần.” Nàng thở hổn hển, mặc dù thân thể đã đầu hàng, ngoài miệng lại như cũ kiên trì.

Động tác vốn đang bừa bãi khiêu khích mê hoặc, đột nhiên toàn bộ ngừng lại. Công Tôn Minh Đức thong thả ngẩng đầu lên, hai tròng mắt nửa híp giống như ngọn lửa, khó có thể tin nhìn chằm chằm dưới thân, tiểu nữ nhân sắc mặt đỏ bừng, thở gấp tinh tế này.

“Nàng thực sự không cần?” Cho dù tình dục nồng, trong tai hắn vẫn thanh thanh sở sở nghe thấy, nàng liên tục kêu ba tiếng không cần.

Long Vô Song nằm ở trên giường, không có thừa dịp cơ hội này, xoay người trốn xuống giường, ngược lại buông lỏng mi xuống, khuôn mặt càng hồng càng nóng, hồi lâu sau mới mở miệng.

“Ta không cần như vậy.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Ta không cần -”

“Cái gì?”

“Ta không cần bị người -”

Sắc mặt Công Tôn Minh Đức càng lúc càng khó coi. “Nói rõ ràng!”

Nàng mềm mại trừng mắt nhìn hắn – máu chốt, vút bỏ không thèm nói lại, quyết định trực tiếp dùng hành động biểu đạt.

Hai chân thon dài, ôm lấy thắt lưng của hắn, tay nhỏ bé miễn cưỡng chống giữ trong ngực rộng của hắn, lại thoáng cố gắng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn liền xoay người ngồi dậy, khóa cười ở bên hông hắn.

“Ta không cần bị người đặt ở phía dưới.” Sắc mặt nàng càng hồng, hàm răng cắn môi đỏ mọng, mắt to long lanh nước, liếc Công Tôn Minh Đức dưới thân.

Nàng to gan lớn mật, ngay cả chuyện khuê phòng, cũng dũng cảm “Hỏi”. Thừa dịp lần kia đi Phù Dung viện, cơ hội gặp Sở Liên Liên, nàng thuận miệng đề cập “Tình hình chiến đấu” ở khuê phòng, oán giận không muốn luôn bị hắn đặt ở phía dưới.

Sở Liên Liên thân nhiên cười, lúc này mới bóc túi truyền thụ, dạy nàng “Chiêu thức” này.

Công Tôn Minh Đức lúc này, trên mặt xuất hiện vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hiếm thấy. Hắn không có ngăn cản nàng, tùy ý nàng ngồi ở bên hông hắn có tình làm vậy, dùng thủ pháp rất không lưu loát, từng bước một bắt đầu “Thao tác thực tế”.

Tay nhỏ bé lạnh cả người, nhẹ nhàng run rẩy, còi ra lưng quần của hắn, tìm kiếm đến dương cương nhiệt cứng của hắn, một cảm giác khác thường như sóng này lên trong lòng. Nàng có chút chần chờ, suy nghĩ nửa đã nghĩ muốn buông tay, thế nhưng lòng hiếu kỳ dâng cao, lại thúc giục nàng “Quán triệt trước sau”.

Cuối cùng, nàng hạ quyết tâm.

Mông phần mượt mà, dịch chuyển đến phía trên hắn, chậm rãi sợ hãi ngồi xuống.

Chỉ là, nàng dù sao cũng là “Sơ học giả”, cố gắng thử vài lần, nhưng cũng không có thành công, mỗi lần đều cùng hắn “Chà xát mà thôi”.

Nam nhân dưới thân, phát ra tiếng nói khàn khàn trầm thấp.

Nàng lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn hắn, đã thấy con ngươi đen sáng lên có thể đốt người, giống như sẽ bốc cháy lên, mà lại thẳng ngoác ngoác nhìn.

Nàng trong lòng hoảng hốt, đang muốn buông tha, không nghĩ tới hắn lại uốn cong thân, theo nhu nhuận của nàng, xông vào hoa kính của nàng.

Hai người đồng thời phát ra rên rĩ.

Nàng cong thân thể, hai tay chống trong ngực hấn, tóc đen che khuất nửa xích lỏa của nàng, giống như đang không chế thuần hóa một con thú khó nhát. Bàn nàng tiếp quản tất cả, nàng thông thả, thật sâu trên dương cương của hấn lên xuống, cảm giác hấn đang ở chỗ sâu trong của nàng, cực nóng, nhấn nhụi nhất ma sát.

Niềm khoái cảm tích lũy, tích lũy tới cực hạn, từ từ trở thành dần vật. Trên trán nàng đổ mồ hôi, phản phúc nhu chuyển, nhưng thủy chung không đến cực hạn mỹ lệ kia.

Thất bại từ từ thay thế vui thích, nàng giống như động vật bất an, mềm yếu ma sát hấn, rồi lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Ngươi — ngươi — di chuyển a ngươi!” Nàng thất bại hô lên tiếng, nằm úp sấp ngã vào trước ngực hấn thở dốc, toàn thân sớm đã đổ mồ hôi nhễ nhại.

Một tiếng hổ rống, chân động lỗ tai của nàng. Ngay sau đó, một trận thiên toàn địa chuyển, nàng đã bị Công Tôn Minh Đức đặt ở trên giường.

Hấn vùi đầu tại căn cổ nàng, cường hấn chạy nước rút.

“Ngươi đi đâu học được?” Thanh âm trầm thấp bên tai nàng vang lên.

Nàng cắn môi, tiếng khóc yếu kiêu, dưới sự chạy nước rút của hấn run rẩy. “Ta, ân — không thể nói —”

“Có người dạy ngươi?”

“Ân —”

Giọng nói mềm mại kia khiến Công Tôn Minh Đức chớp mắt biến sắc.

Lửa giận mạnh mẽ điên cuồng, suy nghĩ trong lòng bốc lên, hấn cắn chặt răng, phần nộ đến muốn đem người “Dạy” của nàng, xé ra làm tám mảnh. Từ xưa đến nay, hấn chẳng bao giờ có loại tâm tình này, chỉ cần vừa nghĩ đến, có một người nam nhân khác, đã từng chạm qua Long Vô Song, hấn liền tức giận, cho tới bây giờ dựa vào lấy lý trí sinh suy nghĩ, càng chẳng mấy chốc hơi phi yên diệt.

Hấn nâng mông phần của nàng lên, bá đạo dừng mãnh chạy nước rút không hề điên cuồng mạnh mẽ, ngược lại trở nên thông thả, hữu lực, so với lúc trước càng thêm giầy vò người.

Nàng đắm say giữa ái dục, mờ mịt mờ mắt ra, dưới sự giầy vò hấn hết sức thông thả, khó chịu đến sắp điên cuồng.

“Ồ đâu học? Nói!” Hấn thấp giọng quát hỏi.

Nàng xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đánh vai hấn, nước che phủ mắt, gần như lệ muốn rơi xuống. “Không cần ép ta, không cần —”

Tuy rằng ý loạn tình mê, nhưng nàng còn không có hồ đồ, nói ra bản thân là ở chỗ nào học được những “Chiêu thức mới” này. Một khi để Công Tôn Minh Đức biết, nàng nữ phần nam trang đi Phù Dung viện, còn theo trong miệng hoa khôi tìm hiểu tin tức, hấn khẳng định sẽ đi niệm phong Phù Dung viện!

Hấn nheo mắt lại, ôm lấy thắt lưng mềm yếu của nàng, khiến nàng ngồi đến càng sâu.

“Nói!”

“Không cần, không thể nói, ta không thể nói, không cần —”

Hấn điên cuồng dừng mãnh thẳng lưng.

Eo nhỏ nhắn của nàng nửa cong, nhu nhược khẽ kêu một tiếng, nũng nịu khóc.

“Nói!”

Nàng thở dốc không ngớt, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chỉ có thể dưới “Hình phạt yêu cầu” của hấn, nhận tội một chuyện.

“Là nữ, là một nữ nhân dạy ta!”

Hấn dừng động tác lại, hí mắt nhìn nàng, đại chương tại căn cổ yếu đuối của nàng dao động. “Ngươi tốt nhất nói chính là lời nói thật.” Giọng nói của hấn, nguy hiểm giống như đao bao vây trong tơ lụa.

Nàng cắn môi, thờ gấp liếc hấn một cái. “Ta mới không giống ngươi tiểu nhân như vậy. Đích, đương nhiên là lời nói thật.”

Con ngươi đen của hấn tách ra, tinh quang đại thịnh, lời nói lúc này của nàng, ghen tỵ trong ngực trở thành hư không. Đại chương dày rộng, một lần nữa ôm lấy chân của nàng, bắt đầu tiến công như cuồng phong bão táp, thúc giục hai người đồng thời lên đỉnh phong.

Nàng nghênh hướng chạy nước rút của hấn, dưới sự giữ lấy của hấn, một tiếng một tiếng mềm mại kêu.

Giữa đêm lạnh, trong trường, triền miên đang nung

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nắng sớm hiện ra, chỉ chốc lát sau, đường cái Huyền Vũ lại là ngựa xe như nước, người đến người đi.

Cửa gỗ Long Môn khách điểm mới vừa mở, những khách nhân thức dậy sớm, cũng đều tới cửa, trong đại sảnh vô cùng náo nhiệt, tiếng tiểu nhị chào hỏi vang dội, cần mẫn gọi món ăn đưa món ăn.

Liên Hoa các phía sau khách điểm, nhưng là im lặng.

Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ hoa văn chạm trổ, quanh co khúc khuỷu vào bên trong.

Dưới sa trường, có một chút động tĩnh.

Mền tơ tằm hơi mỏng, che phủ trên thân thể mềm mại uyển chuyển, đường cong như ẩn như hiện kia, so với khi lửa thể càng rung động lòng người.

Long Vô Song trừng mắt nhìn, từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại. Nàng nằm trên giường, đưa tay lười biếng, mon tron cái gối đệm chần bên cạnh.

Cho dù cái gối hay là đệm chần, đều là lạnh. Công Tôn Minh Đức đêm qua ngủ ở chỗ này, khẳng định là trời còn chưa sáng, mặc triều phục, vội vàng đi vào triều.

Tay nâng trên tơ lụa, cảm thụ lạnh lẽo chỗ ấy, một lát sau mới lười biếng thức dậy, ngồi ở trên giường duỗi thắt lưng mệt mỏi, tư thái phảng phất giống như mèo con thoải mái.

Nha hoàn đứng ở ngoài cửa, đều là chăm sóc nàng nhiều năm, sớm đã quen thuộc thói quen của nàng, vừa nghe thấy bên trong phòng có động tĩnh, lập tức khẽ gõ cửa phòng, nói: “Vô Song cô nương, dục thủy đã chuẩn bị ổn thỏa.”

“Đưa vào đi!”

Cửa phòng vừa mở ra, mấy nha hoàn linh hoạt xách theo một thùng dục thủy nóng hổi, tiến vào trước song cửa sổ Liên Hoa, một bồn tắm dài, làm từ cây Hoàng Dương, hoa văn tinh tế.

Nàng mềm mại biếng nhác vào bồn tắm, tắm rửa dưới dương quang kim sắc, còn nghịch ngợm vươn chân, đặt ở mép bồn tắm, dùng ngón chân hồng phấn vuốt mà, cùng nắng sớm chơi đùa.

“Vô Song cô nương, đồ ăn sáng đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Đưa đến bàn số một đi, ta muốn ở nơi đó ăn.”

“Vâng.”

Một nha hoàn vội vã chạy đi chuẩn bị, bọn nha hoàn còn lại hầu hạ nàng thức dậy mặc quần áo.

Thời tiết đang lạnh, tuy nói bây giờ trời nắng, nhưng nói không chừng buổi trưa sẽ rơi tuyết. Bọn nha hoàn nâng áo lót hoa quyền đỏ, cùng váy da chồn trắng, lại vì nàng mặc vào áo lông cáo đen tinh khiết.

Sau khi mặc quần áo ổn thỏa, Long Vô Song chậm rãi tiêu sái đến tiền sảnh, nâng váy hướng bàn số một ở lầu hai đi đến.

Trong bàn số một, không chỉ có đồ ăn sáng ngon miệng tinh xảo, còn có một vị mỹ nhân như hoa như ngọc.

“Vô Song, sớm a!” La Mộng mỉm cười.

“Ngươi nhìn như vậy a, sáng sớm sẽ đến nơi này?” Long Vô Song ngồi xuống, hướng bốn phía nhìn lên. “Hôm nay, Trầm đại tổng quản của nhà ngươi không làm đuôi sao?”

“Án tử đều cho ngươi phá, Hắc Hồ bang cũng đề tướng gia bắt, còn có cái gì hảo lo lắng?” La Mộng nhàn nhạt nói, từ trong tay nha hoàn, tiếp nhận một hộp gấm tinh mỹ. “Đến, ngươi nhìn một cái này.”

Long Vô Song hiểu kỳ tiếp cận lại.

“Là vật gì vậy?”

“Bảo ngư.”

Nhân tình của nàng sáng lên. “Nha?”

La Mộng khẽ phát phát tay, nha hoàn lập tức hiểu được, cẩn thận mở hộp gấm ra. “Hôm qua, có khách đưa tới lễ vật này, cha ta nói hẳn không ăn cái này, còn không bằng mượn hoa dâng Phật, cảm đến tặng người.”

Hộp gấm mở ra, vài khối bảo ngư vàng trong như kim, khối khối đều trưởng thành cỡ nắm tay nam tử, ngay ngắn đồng thời xếp trên miếng tơ lụa. Long Vô Song sắc mặt vui vẻ, lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Ai a, đây không phải bảo vật sao?” Loại bảo ngư này, số lượng cực nhỏ, muốn vừa được lớn như vậy, càng cực hiếm. “Phần lễ này rất quý giá, ta phải tìm một ngày đêm, tự mình đi với phụ thân người nói lời cảm tạ.”

“Không cần, người chính là hộ quốc công chúa, lão nhân gia hẳn cũng tiếp nhận không nổi đâu!” La Mộng trêu chọc.

“Người ít làm bộ này đi.” Long Vô Song tâm tình cực tốt, cũng không cùng bạn tốt tính toán, quay đầu phân phó nha hoàn. “Những bảo vật này giao cho đại trù. Sau đó, lại cchuaanr bị một phần đồ ăn sáng đến.”

“Không cần, ta dùng quá thiện mới ra đây.”

Long Vô Song nghe vậy, đổi giọng lại dạn dỏ. “Vậy đem bát tổ yến đi!”

“Vâng.” Nha hoàn tiếp nhận bảo ngư, nhẹ nhàng lui xuống.

Mặt La Mộng mỉm cười, đánh giá tâm tình vui mừng của bằng hữu, ôn nhu nói: “Vô Song, bên ta mới sang đây, vừa vặn đi qua Đường gia, trông thấy Thập Cửu cùng vị hôn phu của nàng!”

“Nha, phải không?” Nàng nâng chung trà lên, mở bát, khẽ đẩy lá trà nhỏ như ngân châm, khoe miệng cong cong hỏi: “Hai phu thê bọn họ có khỏe không?”

“Người hỏi chính là mới vừa rồi, hay là mới đây?”

“Phân biệt khác sao?” Khoe miệng nàng càng cong nhiều.

“Quả thực không sai.”

La Mộng tiếp được tổ yến nha hoàn đưa lên, nhìn bạn tốt, cười yếu ớt nói: “Giai đoạn này, phu thê Đường gia nhiệt náo có gay gắt.”

“Phải không?” Long Vô Song trừng mắt nhìn. “Tại sao?”

La Mộng ý vị thâm trường cười nhìn nàng.

“Bởi vì, lời đồn bên ngoài bay đầy trời, nói là cô gia Đường gia, cùng hoa khôi Sở Liên Liên tình thâm ý nặng, nhưng hận gặp lại trễ.”

“Thì ra là thế.” Long Vô Song lộ ra vẻ mặt bùng tình đại ngộ.

La Mộng tiếp tục nói: “Bảy ngày trước, phu phụ Đường gia trên đường tình cờ gặp hoa khôi. Sở Liên Liên vừa thấy Cung Thanh Dương, chạy xuống một giọt tình lệ ngấm đũa tình, lập tức quay đầu rời đi.”

Nhất cử nhất động của Sở Liên Liên cộng thêm giọt lệ kia, trùng hợp chứng thực lời đồn bay loạn khắp bầu trời, Đường Thập Cửu tức giận đến tính tình nóng nảy, làm trò người đầy đường, liền chất vấn Cung Thanh Dương. Tiếp theo, mới nói không được mấy câu, Đường Thập Cửu liền vung mái chèo gõ trong tay, đuổi theo Cung Thanh Dương dồn sức đánh.

“Ai a, không thể nào!” Long Vô Song cố làm ra vẻ, vẻ mặt kinh ngạc nói. “Vị đại chương quỹ nhà của ta kia, ừ, không không không, nên là vị “Tiền nhiệm” đại chương quỹ nhà ta kia, đối với Thập Cửu chính là mối tình thắm thiết, làm sao lại đối với Thập Cửu bất trung chứ?” Trong miệng nàng nói đám Cung Thanh Dương, chân mày đầy mắt lại đều mang theo nụ cười khoái trá sau khi báo thù.

La Mộng nhìn nàng, mặc dù trong lòng sớm có ngọn nguồn, nhưng lại hỏi: “Có đúng người tác quái hay không?”

“Một chút!” Nàng mỉm cười, nhú mi trả lời.

Hừ, tiểu nữ tử nói được thì làm được, nói muốn báo thù, thì nhất định sẽ báo thù! Nàng đã sớm nói qua, sẽ hảo hảo “Đáp lễ” Cung Thanh Dương!

Sau khi kết giao với Sở Liên Liên, nàng âm thầm đưa đi một phong thư cùng số lượng hoàng kim không ít. Sau khi Sở Liên Liên xem hết thư, đồng ý y kế hành sự, lại đem hoàng kim trả về, nói là tương trợ bằng hữu không cần hao phí những món tiền này.

Sau đó, nàng một bên tra án, cũng không quên một bên phái người tung ra lời đồn khắp nơi, ý định chính là muốn chinh Cung Thanh Dương tại đêm tân hôn của nàng, lý do hiệp ước kỳ mẫn, cố ý làm trái ý tứ của nàng, đem mê được đổi thành xuân được!

Chuyện này, nàng chính là bảo mật đến cùng, ngay cả Thập Cửu cũng che giấu.

Nàng biết rõ tính tình của Thập Cửu, mặc dù nóng nảy, thế nhưng tới cũng nhanh đi cũng nhanh, có một ngày phát hiện tra không chứng minh thực tế, sẽ không lại trách tội trọng phụ. Chỉ là, trong khoảng thời gian phát hỏa này, có thể Cung Thanh Dương hào chịu được!

La Mộng mức tổ yến trong bát, lắc đầu cười khê, nhìn không ra đối với cái cộc “Hành động báo thù” này, rốt cuộc là tán thành hay là phản đối.

Vào lúc này, cổng dưới lầu, đột nhiên truyền đến một trận gậy rơi.

“Lại làm sao vậy?” Long Vô Song đẩy song cửa ra, đi xuống nhìn.

Ngô, nên sẽ không Cung Thanh Dương, nhìn thấu quỷ kế của nàng, đang muốn đăng môn đến tính toán sổ sách chứ?

Tiểu nhị dưới lầu, giương giọng hô: “Lão bản nương, có người đưa tới một khối bức hoành!”

Long Vô Song vừa nghe, sắc mặt chợt biến.

Không thể nào!

Hắn thực sự phái người tặng bức hoành tới?

Bên trên viết sẽ là “Cam bá hạ phong” mà nàng yêu cầu, hay là -

“Là ai đưa bức hoành?” La Mộng hiểu kỳ hỏi.

“Công Tôn Minh Đức.”

“Hắn đưa bức hoành cho người?” La Mộng nhíu mi. “Tại sao?”

Long Vô Song có chút thấp thỏm, nhưng chính là kỳ vọng tên kia lương tâm chưa mất đi. Hào mặt mũi nàng, kiên trì cùng bạn tốt nói -

“Bởi vì có ta cung cấp manh mối, hắn mới có thể hết sức khẩn cấp phá án a!” Nói xong, hăm hở nâng váy lụa, hướng dưới lầu đi đến.

La Mộng đi theo phía sau, hiểu kỳ hỏi: “Hắn viết cái gì?”

Nàng cắn cánh môi, cật lực trả lời.

“Cam bá hạ phong.” Nàng dùng tốc độ nhanh nhất, băng qua đại sảnh, đi tới cửa, thẳng tắp đi tới trước khối bức hoành bị vải đỏ che khuất trên xe ngựa ngoài cửa, lấy tay nâng, đập vào tầm mắt nhưng là -

Long Môn vật báu.

Bốn chữ lớn ngân câu thiết hoa*, khắc vào trên bức hoành phía dưới bên trái còn có lạc khoản của Công Tôn Minh Đức.

(*) ngân câu thiết hoa: nét bút cứng chắc.

Long Vô Song trừng mắt nhìn bốn chữ kia, cả người cứng như một thạch.

Cái tên kia không có lương tâm! Nàng có thể nào chờ mong lương tâm của Công Tôn Minh Đức chưa mất đi? Lương tâm của hắn, có lẽ sớm từ tám trăm năm trước đã bị câu gặm rồi!

“Long Môn vật báu?” La Mộng đọc một lần, nhìn bạn tốt hỏi: “Bây giờ, tướng gia viết sai, hay là người nhớ lầm. Có lẽ là ta nghe lầm, hoặc là nhìn lầm rồi?” Về mặt nàng mỉm cười, dễ dàng đoán ra, chỉ bốn chữ có khác này.

“Là hắn viết sai rồi!” Long Vô Song hớn hên, bị bốn chữ kia kích động đến nổi trận lôi đình, một chương thì ra.

Cảnh cách một tiếng, bức hoành bị chém thành hai nửa.

“Người đâu, đem những phế tài này toàn bộ đến trù phòng, làm củi đốt cho ta!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận bỏ lại một câu này, xoay người đi.

“Viết sai thì viết sai, lui về thỉnh sư phụ khắc lại là được, làm sao bỏ chứ?” La Mộng nhìn bức hoành bị chém thành hai nửa, uyển chuyển theo qua.

Long Vô Song khuôn mặt đỏ bừng lên, không trở về vấn đề của nàng, ngược lại hướng bọn tiểu nhị của khách điểm giậm chân khai hoà. “Các người từng bước từng bước, đều đứng ở nơi đó làm cái gì? Sẽ không di chuyển a? Người chết a? Không có nghe lời nói của ta a? Mau đưa phế sài ngoài cổng

lấy đi đốt à!”

Người liên quan chờ nghe vậy, lúc này mới vội vã chạy đến đằng trước, vội vàng nâng bức hoành lên. Chỉ là, còn không có đem phá bức hoành kéo xuống xe ngựa, phía sau lại trở lại một chiếc.

Phía sau xe ngựa, đồng dạng có một khối bức hoành.

“Vô, Vô Song cô nương, lại nữa rồi!” Tiểu nhị kinh hồn táng đảm báo cáo.

“Bỏ cho ta.”

“Nhưng, đây là bức hoành tướng gia đưa -”

“Ta kêu các người bỏ, các người cứ bỏ. Chỉ là bỏ một khối bức hoành, có khó như vậy sao?”

“Thế nhưng -”

“Còn có cái gì thế nhưng?” Nàng nổi trận lôi đình hỏi.

Tiểu nhị cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất. “Không chỉ một khối a!”

Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, bất ngờ phát hiện, xe ngựa xếp ngoài cổng, ít nói cũng có bảy tám chiếc, phía sau mỗi một chiếc xe ngựa đều chở một khối bức hoành, trên bức hoành đều là bốn chữ lớn kia -

Long Môn vật báu.

Nàng tức giận đến giận sôi máu, giậm chân hô: “Bỏ bỏ, mặc kệ bao nhiêu, toàn bộ bỏ cho ta!”

Các tiểu nhị vẻ mặt lại bối rối, không ai dám động.

Không khiến bọn hắn không nghe, chỉ là bức hoành này chính là tướng gia đưa, bên trên còn có lạc khoản, mọi người ai có lá gan lớn như vậy, thực sự đem bức hoành bỏ chứ?

Long Vô Song càng tức giận.

“Tất cả là đồ vô dụng!” Thấy không ai tiến lên, nàng khí đỏ, mở miệng hô: “Mặt đen! Mặt đen -”

Nàng bên này hô, sớm trông thấy Thiết Tác ngoài cuarwxoon xao, lúc này mới chậm rãi đi tới.

“Mặt đen, đem những bức hoành này toàn bộ bỏ cho ta!”

Thiết Tác động tác thông thả, khuôn mặt bình tĩnh, xem ra chính là một bộ thần sắc tâm không cam lòng, tình không muốn.

“Người bày khuôn mặt kia cái gì? Hào, các người không có can đảm, tự mình đến!” Nàng càng nảo càng hòa, một bước lớn xông lên trước, lấy ra đại đao bên hông Thiết Tác, quay người hướng những bức hoành đó chém tới.

Như dự liệu, cây đại đao kia rất mạnh, chỉ là giờ đao lên, cũng đã khiến nàng mệt đến thở hồng hộc. Dựa vào tức giận trong lòng, nàng dùng hết khí lực hít sâu, bỏ lại bỏ, khi chém thẳng đến khối bức hoành thứ năm, cũng đã mệt đến nhấc không nổi đao.

Đến khi chín khối bức hoành toàn bộ bỏ hết, nàng rồi mệt đến chân như nhũn ra, chỉ có thể chống đại đao, liên tiếp thở dốc.

Ai biết, tại thời điểm này, lại nữa rồi một chiếc xe ngựa, một khối bức hoành.

Bây giờ chính là tấm biển của lão bản cửa hàng, đích thân đưa lên cửa.

“Chết tiệt!” Nàng thì thào chửi, kéo cây đại đao kia, khó khăn đi tới trước xe ngựa.

Tức -

Tức -

Tức -

Đại đao đen thui, kéo trên mặt đất, phát ra thanh âm chói tai, còn không thì toát ra đóm lửa.

Nàng không đợi lão bản đem vải bố lấy ra, liền hít sâu một hơi, giờ đại đao lên, ra sức chém xuống -

Keng!

Thanh âm vang dội, xa xa truyền ra ngoài. Lúc này, bức hoành không một chút tổn hại, ngược lại Long Vô Song bị chấn động hai tay tê dại, đại đao đen thui trong tay, bởi vì lực phản chấn mạnh mẽ, cuối cùng từ trong tay nàng bay ra ngoài.

Mắt thấy đại đao xoay như chong chóng, mọi người kinh hô lên tiếng, trốn trốn, trốn trốn, chỉ sợ đại đao không có mắt, sẽ tước cái đầu người nào.

Thiết Tác đứng ở một bên, chân bước một chút, trong nháy mắt liền nhảy lên giữa không trung, nắm chặt quả đấm, vững vàng bắt lấy đao.

Bức hoành của lão bản cửa hàng, còn tưởng rằng Long Vô Song vừa mới một đao kia, đang kiểm tra độ cứng bức hoành, vội vàng bước lên phía trước giải thích.

“Phu nhân, tướng gia sáng sớm hôm nay, khi trời còn chưa sáng liền tìm đến lão hủ ký kết. Khối bức hoành này là đúc bằng sắt, phu nhân cứ yên tâm đi, tuyệt đối có thể đảm bảo trăm năm không hư!”

Trăm năm không hư!

Àm!

Nàng chỉ cảm thấy, trong đầu âm âm vang, như là pháo hoa nổ tung, bùng nổ đến trước mắt nàng biến thành màu đen, cũng tức giận đến nàng suýt nữa không thờ nổi.

Lão bản không có phát hiện thần sắc nàng không bình thường, tự mình đem taams vài bị chém thành hai nửa bắt lấy, ân cần khách khí còn nói: “Phu nhân, tướng gia nói qua, nhất định phải ngài tự mình nhận lấy phần lễ này.”

“Không nhận!”

“A?”

“A cái gì a? Ta, không, nhận!” Nàng xoay người sang chỗ khác, một ngón tay hướng phía Thiết Tác. “Ngươi, đem vào trong hỏa lò, nấu chảy nó cho ta!”

Sau khi phân phó xong xuôi, nàng vung tay áo, tức giận đến hai gò má hồng nhuận, ngay cả khách điếm cũng không quay về, xoay người hướng tướng gia phủ.

Trời giá rét đông lạnh.

Tuyết trắng liên tiếp mấy ngày, rơi rơi dừng dừng, dày một tầng trên đường, làm người khác bước đi có chút khó khăn.

Nhưng mà một chút trắc trở nhỏ như vậy, đương nhiên là đỡ không được Long Vô Song nổi trận lôi đình. Nàng trở lại tướng gia phủ, đi tới trước lầu hai người sống, cũng không bằng lòng trở về phòng, liền như vậy đứng ở trước cửa, trừng mắt nhìn tuyết trắng bay là tả, chờ Công Tôn Minh Đức.

Hắn mới – vào sân trong tân phòng, liền nhìn thấy nàng.

Cũng không biết là tức giận hay là lạnh, khuôn mặt rõ ràng đỏ ửng, chấm nhỏ hai tròng mắt, lấp lánh thẳng trừng mắt hắn.

Mới thoát nhìn, nàng trong áo lông chồn đen, quả thực giống như là chồn đen biến ảo thành hồ tinh.

Vừa thấy hắn vào cửa, hồ tinh xinh đẹp liền nổi giận đùng đùng chất vấn.

“Công Tôn Minh Đức, ngươi kêu người ta đưa tới, là vật gì vậy?”

“Bức hoành a, không phải nàng muốn sao?” Gợn sóng trên mặt hắn không có, quay lại hỏi, dưới chân không dừng, tiếp tục hướng trong phòng đi.

“Ngươi rõ ràng biết rõ, ta muốn không phải bốn chữ kia!” Nàng tức giận đến nắm chặt tay, tức giận đuổi theo.

“Không phải bốn chữ nào?” Hắn đẩy cửa đi vào trong phòng, từ trong tủ quần áo lấy ra y bào sạch sẽ.

“Liền Long Môn -” Phát hiện bản thân bị lừa, nàng lập tức dừng miệng, không chịu nói ra bốn chữ kia.

“Long Môn cái gì?” Hắn không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ là tự mình bỏ đi triều phục trên người.

“Ngươi biết là cái gì mà!” Nàng vừa buồn bực vừa thẹn, lặng lẽ di chuyển ánh mắt.

Mặc dù nói, hai người trở thành phu thê, đã có một hai tháng rồi, nhưng đột nhiên nhìn thấy hắn cởi quần áo, vẫn khiến nàng đỏ mặt. Nhưng, tính tình nàng bướng bỉnh, lại không chịu nhượng bộ, đành phải tiếp tục đứng ở tại chỗ, cố gắng hết sức làm bộ tuyệt nhiên không thèm để ý.

“Ngươi không chịu thua, ta cũng biết. Ngươi tâm không cam lòng, tình không muốn, sửa mấy chữ đưa đến, đến tột cùng là có ý gì a?”

“Người muốn ta đưa bức hoành, ta cũng đưa, tại sao nói tâm không cam lòng, tình không muốn?”

“Người nếu như cam tâm tình nguyện, có can đảm cũng đừng sửa chữ a!” Nàng giậm chân mắng.

“Theo trí nhớ của ta, người tới hôm qua đối với bốn chữ này, cũng không rất thoả mãn sao?”

“Ta mới không có!” Nàng mắc cở đồ mặt, càng nói càng tức giận.

Công Tôn Minh Đức ở trong, một bên cùng nàng nói chuyện, một bên mặc lên người bộ y bào màu xám, buộc thắt lưng, lại lần lượt đến thân trước, sau khi phục thỏa đáng, mới quay đầu nhìn nàng.

“Từ trong lao Hình bộ nhân cơ hội nói ra phạm nhân, Thượng Thư đại nhân còn đang chờ ta đi qua, cùng thẩm vấn phạm nhân. Ta chỉ dành thời gian trở về thay quần áo, có chuyện gì, chờ ta buổi tối trở về rồi hãy nói.”

Nói xong, hắn cũng không chờ trả lời của nàng, liền đi ra phòng ngủ, băng qua tiểu thính, đi ra ngoài.

“Cái gì gọi là chờ người buổi tối trở về rồi hãy nói? Công Tôn Minh Đức, Công Tôn Minh Đức —” Nàng đuổi theo, hài ẩn nho nhỏ đuổi theo hài ẩn* thật to, dấu vết trong tuyết vô cùng rõ ràng.

(*) hài ẩn: vết giày.

Công Tôn Minh Đức nhưng vội vã cũng không quay đầu lại, đối với kêu gào phía sau, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, như cũ thẳng tắp hướng phía công đi đến.

Cuối cùng, khí bốc lên đầu nàng, cũng chịu không nổi không chú ý của hắn nữa, khom người nắm lên khối tuyết bên đường, nhắm vào cái ót của hắn, dùng hết khí lực tới.

Ai biết, hắn dưới chân không ngừng, cũng không quay đầu lại, chỉ là đi phía trái đầu, thì xuất hiện khối tuyết kia.

Trong nháy mắt khối tuyết ném đi, trong lòng nàng vốn còn hiện lên một tia lo lắng, chỉ sợ thực sự trúng hắn. Thế nhưng, mắt thấy hắn vậy mà tránh được, tâm trạng không hiểu càng khí, lập tức lại nắm một khối tuyết cầu khác, lại lần nữa nhắm vào hướng hắn ra bên ngoài.

Phía sau nam nhân này, rất giống lỗ thùng.

Ngay tình thế nghìn cân treo sợi tóc, Công Tôn Minh Đức lại lần nữa nghiêng đầu, dễ dàng lại tránh được một lần công kích.

Nàng nhất định không tin!

Lại một viên tuyết cầu ném đi, lại lại một lần nữa bị hắn tránh được.

Long Vô Song tức giận đến ngồi xổm xuống, hai tay đều cầm lấy tuyết cầu, không đầu không đuôi hướng hắn ném. Công Tôn Minh Đức dĩ nhiên trái tránh phải né, mỗi một khối cũng đơn giản tránh được, dưới chân vẫn như cũ không dừng.

Vài lần ném đều không trúng, nàng tức giận đến hô to.

“Người có can đảm thì đứng lại cho ta!”

Công Tôn Minh Đức nghe vậy, cuối cùng thực sự bình tĩnh đứng bất động.

Hừ. Xem như hắn thức thời!

Lúc này, nàng hí mắt, môi, tỉ mỉ nhắm vào đầu hắn, sau khi xác định có thể đắc thủ, mới nắm tuyết cầu trong tay, dùng sức ném ra.

Công Tôn Minh Đức đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích. Đến lúc tuyết cầu tới gần trong nháy mắt sau cùng, hắn mới đột nhiên xoay người lại, một chương tiếp được khối tuyết cầu kia.

Công kích lại lần nữa thất bại, nàng khàn giọng, tức giận đến giậm chân. “Người làm sao có thể tiếp?”

Hắn hí mắt nhìn nàng.

“Không nên giống như oa nhi ba tuổi cô tình gây sự.”

Oa nhi ba tuổi?

Cô tình gây sự?

Long Vô Song trừng lớn mắt, tức giận đến bất chấp đạo lý nói: “Ta chính là giống oa nhi ba tuổi, ta chính là muốn cô tình gây sự, nếu không người muốn như thế nào? Cần ta sao?”

Nàng không có sợ hãi hướng tới gần hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, kiều ngạo hô: “Đến a, cần ta a, cần ta a, cần ta a —”

Con người đen không đẩy, lẳng lặng nhìn tiểu nữ nhân khiêu khích tiến đến trước mắt. Trong nháy mắt, hắn vươn tay, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng, hung hăng hôn trụ môi của nàng.

Bị hôn đến trở tay không kịp, Long Vô Song trừng lớn mắt, tiếp theo lập tức giãy dụa, tay nhỏ bé dồn sức đánh ngực hắn. Chỉ là, sớm thành thói quen tiếp xúc với thân thể của hắn, bởi vì hơi thở của hắn, cách thức hắn hôn nàng, dần dần dần dần mềm yếu vô lực.

Thật vất vả, khi hắn rốt cục buông nàng ra, nàng lửa giận tràn đầy sớm tắt cả tiêu tan thành mây khói, chỉ có thể nhìn hắn, lấp bắp chất vấn: “Người người người — người làm cái gì?”

Công Tôn Minh Đức nhủ mi, ngón cái mon trón môi đỏ mọng bị hôn đến sưng lên của nàng.

“Nàng không phải muốn ta cần nàng sao?”

Long Vô Song vẽ mặt đỏ bừng, mở cái miệng nhỏ nhắn, lại không biết nên biện giải cái gì.

Nhìn nàng một bộ dáng dấp á khẩu không trả lời được, khoe miệng hắn nói một câu, cúi đầu như chuồn chuồn lướt nước lại trộm hôn nàng một cái, đại chừng khề nầm cầm của nàng, dạn dò nói: “Ồ nhà chờ ta.”

Sau đó, hắn mới xoay người rời khỏi.

Nàng ngốc sững sờ ở chỗ cũ, nhìn bóng dáng của hắn từ từ đi xa, đến lúc khi hoàn toàn nhìn không thấy, chân nàng mới mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất đầy tuyết.

Tuyệt giá lạnh, nàng nên cảm thấy lạnh.

Công Tôn Minh Đức đưa bức hoành kia, nàng nên cảm thấy khí.

Nhưng mà, lúc này, nàng không những không cảm thấy lạnh, lại cũng không cảm thấy khí.

Nàng ngồi ở trong tuyết, vỗ về hai gò má nóng như thiêu, trong đầu tất cả đều là nụ cười hiếm có mới vừa rồi như phù dung sớm nở tối tàn kia của hắn, khiến người ta tìm đập thành thịch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mùa đông giá rét, tuyết bay phiêu phiêu.

Giữa bát tri bát giác, thời gian qua nhanh, thoáng chập đến gần.

Hoa mai trang nhã, trên đầu nhánh nở ra, mọi nhà đều thu xếp, chuẩn bị tốt cho năm mới. Cho dù là chợ phía đông, hoặc là chợ tây, đều tràn đầy các loại hàng tết, hoa quả khô, người người kè kè sát sát, khắp nơi làm hàng tết, còn có quầy ngay bên cạnh bán câu đối xuân, màu sắc đỏ thắm, nhuộm cả tòa kinh thành trong năm mới càng lúc càng dày.

Đêm hôm năm cũ, ánh đông ít thấy khuôn mặt.

Chợ trên đường bán hàng hóa, Long Vô Song đương nhiên chường mắt. Ngày xưa mỗi một năm, trước lễ mừng năm mới, nàng tổng hội chuẩn bị tốt trước một phần đồ tết thượng đẳng tinh xảo, tại bên trong Long Môn khách điểm mở tiệc thiết yến, khiến một số các công nhân không nhà để về có thể ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó đưa bọn hắn tiễn li xi dày, để công nhân ba ngày nghỉ ngơi, thưởng cho sự vất vả cực nhọc một năm qua.

Chỉ là, năm nay kế hoạch không có.

Đồ tết thượng đẳng tinh xảo, nàng hôm nay còn chuẩn bị nhiều một phần. Phần đồ tết này, đương nhiên chính là vì trong phủ tướng gia chuẩn bị.

Sau khi xác nhận đồ tết đủ, sắp đến buổi trưa. Nàng cười ngửa, yêu cầu Thiết Tác đi theo, cũng chưa nói muốn đi đâu, tự nhiên ra khỏi thành.

Ánh đông mặc dù ảm áp, thế nhưng trên quan đạo tuyết đọng không tan, ngồi trên lưng ngựa, cũng so với thường ngày lắc lư nhiều lắm, trước mặt gió lạnh mà đến, càng lạnh đến tê cóng.

Hai người cưỡi ngựa, sau đó không lâu liền đi tới chỗ hẹn cách mười dặm ngoài thành, trong một thôn trang nhỏ, tìm một hộ nông gia bình thường.

Long Vô Song khéo léo xuống ngựa, đi tới trước gia môn, khẽ gõ hai cái.

“Đến đây, đến đây!” Phu nhân tóc hoa râm, như là đã sớm biết sẽ có khách quý tới nhà, vừa nghe thấy tiếng đập cửa, lập tức liền đến mở cửa. Nhìn thấy Long Vô Song, phu nhân toét miệng cười. “Phu nhân, ngài đã tới, ta chờ ngài lâu rồi.”

“Đề đại nương đợi lâu!” Long Vô Song nói, không thể chờ đợi được tiêu sái vào trong nhà. “Tôn đại nương, hài ta đặt có thể nhận được không?”

Tôn đại nương cười ha hả gật đầu.

“Được rồi được rồi, buổi tối hôm qua, ta đã đem hài nhận được rồi.” Nàng cầm lấy ba đôi hài màu đen đơn giản trên bàn, đưa cho Long Vô Song. “Đến, ngài nhìn một cái, hài này được không?”

Hài tuy là đơn giản, thế nhưng chế tác tinh xảo, kẻ hở cực kỳ bền chắc, tỉ mỉ đến khó thấy đường may. Ngay cả dạ điểm dưng của hài trơn bóng, cũng dùng châm thô, một châm một đường nổi kín.

“Đại nương, tay nghề của ngài quả nhiên không tầm thường.” Long Vô Song khen, quay lại nhìn hài trong tay, môi đỏ mọng cười, cực kỳ hài lòng.

“Là phu nhân ngài không chê.” Tôn đại nương đã năm mươi, khiêm tốn nói, trên mặt lại tràn đầy sắc mặt vui mừng giấu không được.

“Không, nếu tay nghề ngài không giỏi, Công Tôn gia nhiều năm qua cũng sẽ không chỉ tìm ngài làm hài.”

“Đâu có, đâu có. Chỉ vì, phu nhân ngài thật là có tâm, quan tâm tướng gia ăn mặc không thoải mái, nhất định đặc biệt đến thay tướng gia làm hài chứ!” Tôn đại nương nói, trong lòng đoán rằng, tình cảm phu thê này thật tốt!

Khuôn mặt Long Vô Song, có chút đỏ lên.

Hừ, nàng mới không quan tâm hán ăn mặc không thoải mái chứ! Nàng chỉ là — chỉ là — chỉ là cảm thấy, đôi hài cũ của hán nên thay đổi, cho dù thấy thế nào, thì cũng chướng mắt. Lại không muốn hán có một hôm trên mặt đất đầy tuyết trượt chân, ngã gãy chân, hay là ngã gãy tay, mới có thể — mới có thể —

Mọi lý do, đều hiện lên trong đầu nàng.

Mà nàng, lại lược qua một chuyện thực rất rõ ràng, không muốn đi thừa nhận.

Vừa nghĩ, nàng một bên nắm trong tay hài đen, lại nhìn một hồi, tay nhỏ bé nộn nộn sờ vào trong hài nhán một cái lo lắng một hồi mới mở miệng. “Đại nương, có thể phiên đại nương, sẽ làm một chuyện không?”

“Phu nhân hy vọng ta sẽ làm cái gì?”

Long Vô Song ngọt ngào cười, tiếp tục môi đỏ mọng khẽ mở, mới nói yêu cầu của nàng.

Chỉ thấy Tôn đại nương liên tục gật đầu, nhận lại ba đôi giày, lại đi tới trước bàn bện rện.

Sau nửa canh giờ, ba đôi giày kia, lại lần nữa trở lại trong tay Long Vô Song. Nàng tỉ mỉ nhận, thanh toán ngân lượng so với Công Tôn gia ngày xưa càng hậu hĩnh, giữa nói lời cảm tạ của Tôn đại nương lúc này mới xoay người lên ngựa rời đi.

Sau giờ ngo, gió tuyết dần dần nhiều lên.

Thiết Tác đi theo Long Vô Song, theo đến đường, trên quan đạo phía trước bốc lên tuyết. Khi tới một lối rẽ nào đó, nàng đột nhiên kéo cương dừng ngựa.

Thiết Tác quay đầu lại, không nói gì nhìn nàng một cái.

“Không, còn không trở về.” Nàng chỉ ngón tay, chỉ vào một con đường khác, cong môi lộ ra cười yếu ớt nghịch ngợm. “Ta còn có chuyện khác, muốn đi xử lý.”

Gió tuyết đột nhiên điên cuồng.

Đại tuyết một trận lại một trận.

Ngoài thành cách đó không xa, một đội thương lữ vận nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, vội vã trước khi mặt trời lặn vào thành. Chỉ là, đại tuyết mịt mù, đừng nói là người, ngay cả con ngựa một cước giẫm lên đều có nửa chân rơi vào trong tuyết, tốc độ thương lữ tiến lên phía trước, thông thả đủ để so sánh ngang rùa bò.

Lão bản đi theo, nhìn sắc trời càng lộ vẻ lo lắng, lo lắng đến mạnh mẽ lau mồ hôi, lo lắng cùng lão phu xe thương lượng.

“Lão xa phu, cũng nhanh đến kinh thành rồi, hàng hóa này là gấp gấp cấp cho người làm đồ tết, ngài có thể hay không xin thương xót, tận lực gấp rút lên đường, sau khi vào thành, ta nhất định thêm chút bạc, để các huynh đệ uống chút rượu ấm áp thân thể.”

Vừa nghe đến lão bản hào phóng như vậy, lão xa phu tự nhiên là không thể chối từ.

“Đây là đương nhiên, Lâm lão bản, ngài yên tâm, gió tuyết này vẫn ngăn cản không được chúng ta.” Hắn quay đầu lại, hướng phía các huynh đệ giương giọng hét to. “Mọi người cẩn thận, lại chống đỡ một hồi, đừng đánh mất đầu xe của chúng ta. Lâm lão bản tới lúc gấp rút, chúng ta nội trong một canh giờ, thay ngài ấy đem hàng hóa đưa vào trong thành!”

“Hào!”

Các hán tử bị tuyết che toàn thân trắng, cùng kêu lên, điều khiển càn ra sức.

Không ngờ, mới tiến lên phía trước không đến trăm thước, bên đường đột nhiên phát ra tiếng nổ. Ngay sau đó, đại thụ vốn đứng vững ở bên, giống như là bị chém tận gốc, dưới tiếng kêu sợ hãi của mọi người, từ từ từ từ nghiêng đổ —

Ầm!

Đại thụ cuối cùng ngã xuống đất, đúng lúc ngăn chặn con đường, lão xa phu kéo cương dừng, con ngựa hí lên, nhấc chân dựng lên, đoàn xe thiếu chút nữa vỡ thành một mảnh, may mắn bọn xa phu kỹ thuật tốt, mới không đem hàng hóa đều lật đổ.

Chỉ là, bây giờ đại thụ nằm ngang phía trước, đoàn xe nhất thời bị nhốt, lại cũng vô pháp tiến lên.

Lâm lão bản gần như muốn khóc.

Lệ còn không có rơi xuống, ngược lại trong rừng bên cạnh, đột nhiên nhảy ra mấy người hắc y nhân che mặt, cầm đao kiếm.

Lâm lão bản cái này thực sự khóc.

“Có cường đạo!”

Lão xa phu hét lớn, toàn bộ bọn xa phu, toàn bộ đồng loạt rút đao kiếm ra, giữa đại tuyết truyền đến trận trận tiếng kim thạch vang lên, hai phương nhân mã nhanh chóng triển đấu cùng một chỗ.

Mặc dù, hắc y cường đạo nhân số không nhiều, công lực cho dù so với bọn xa phu cao cường, một lát sau, thương đội bên này thì có người đổ máu. Ngay sau đó, Lâm lão bản thất thanh khóc rống, đã bị một người hắc y nhân trong đó, cầm trường đao dính máu đặt lên cái cổ.

“Gọi bọn hán dừng tay!”

Thanh âm trầm thấp, bên tai Lâm lão bản vang lên. Hắn lập tức dừng khóc, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, tất cả đều đứng lên.

“Dừng tay, toàn bộ dừng tay!” Hắn vội vàng hô, còn duỗi cái cổ, chỉ sợ hàng loạt trường đao gần chút nữa, sẽ trên cổ hắn, một đao miệng máu.

Mất thấy đại lão bản đã bị kèm hai bên, bọn xa phu không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể dừng lại.

“Bỏ đao kiếm đều ném!” Một tiếng nữ kiều giòn vang lên.

Lâm lão bản cùng bọn xa phu, tất cả đều sững sốt, nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một người hắc y nhân trong đó, tuy rằng che mặt giống nhau, thế nhưng dưới hắc y, đường cong uyển chuyển, vừa nhìn chỉ biết là một nữ tử.

Phía sau nàng, còn có một người nam nhân cao lớn, trầm mặc không nói gì bảo hộ, cũng là che mặt, đại đao trong tay, đen thui khiến người ta sợ hãi, dính máu ánh trong tuyết, càng làm cho người nhìn thấy mà giật mình.

Bọn xa phu toàn bộ buông đao xuống, không có chống lại.

“Xem như các ngươi thức thời!” Nữ kẻ trộm hắc y ha hả cười, vung tay lên, hét ra lệnh: “Đem mọi người trói lại, nhất miệng bọn họ, ném tới ven đường!”

Các hắc y nhân tay chân nhanh chóng, lấy ra dây thừng, chỉ chốc lát sau, đem Lâm lão bản cùng bọn xa phu như là quán bánh chưngm toàn bộ cột vào cùng một chỗm còn lấy ra vài khối gỗ, đem miệng bọn họ toàn bộ nhét lên.

Nữ kẻ trộm hắc y dáng vẻ duyên dáng thả người trở mình lên xe ngựa dùng đao họa điều khiển xe, kéo vài bó, từ bên trong xuất ra hộp gấm.

Nàng phát tay một đao, cắt hộp gấm.

“Thật tốt quá, đây chính là tổ yến thượng hạng!” Nàng ha hả cười duyên, cầm tổ yến nhảy xuống xe ngựa, đem tổ yến chùi trên mặt béo của Lâm lão bản. “Lão bản, cảm ơn ngươi mấy xe tổ yến này. Cái hộp này, sẽ để lại cho ngài bản thân bổ thân đi!”

Nói xong, nàng thẳng đứng dậy, nhảy trên ngựa chuẩn bị tốt, vung tay lên.

“Đem mấy xe tổ yến này cũng điều khiển trở về. Chúng ta rút lui!”

Các hắc y nhân huấn luyện tốt, nhảy lên xe ngựa, có cưỡi ngựa đơn lẻ, bảo hộ nữ kẻ trộm hắc y kia, rất nhanh thì ly khai.

Hoa tuyết một trận lại một trận, chậm rãi từ phía chân trời bay xuống.

Rất nhanh, hành tung của đám hắc y nhân kia, đã bị hoa tuyết che giấu, cũng truy tra không được nữa.

Chuyện cách mấy ngày, sáng sớm mừng bốn tết, Công Tôn Minh Đức mới vừa hạ triều, đã bị mời đến Hình bộ làm việc.

Trong đại sảnh Hình bộ, Hồng bộ đầu mi tâm nhú chặt, đang bước đi thông thả vòng quanh. Nhìn lên thấy tướng gia tới rồi, hần lập tức chấp tay.

“Làm sao vậy?” Công Tôn Minh Đức trực tiếp hỏi.

Hồng bộ đầu hít sâu một hơi.

“Phát sinh đoạt án.”

Công Tôn Minh Đức gạt đầu, ngồi xuống trước bàn. “Chuyện khi nào?”

“Từ đêm trừ tịch đến nay, mỗi ngày đều có, đã liên tục năm ngày.” Hồng bộ đầu cung kính, đưa lên biên bản đoạt án, về mặt càng ngưng trọng. “Tuy rằng mấy vụ đoạt án này, đến bây giờ không người chết, thế nhưng —”

Công Tôn Minh Đức nhíu mi, chờ đoạn sau.

Hồng bộ đầu trầm mặc một lát, mới lại mở miệng. “Tướng gia, mấy cái cọc đoạt án này không phải bình thường.”

“Nói như thế nào?”

“Năm cái cọc đoạt án này, hàng hóa bị đoạt, không phải tổ yến thượng đẳng, bảo ngư, đó là nhân sâm đặc biệt, hương liệu, các thương nhân tổn thất vô cùng nghiêm trọng mỗi người khóc không ra nước mắt hơn nữa các nhân chứng đều nói —” Hần lại lần nữa hít sâu một hơi, mới có thể nói xong. “Các nhân chứng đều nói, cầm đầu, một nữ đoạt phi (cường đạo).”

“Nữ?” Công Tôn Minh Đức mày kiếm vất lên, ánh mắt sắc nhọn quét đến.

“Vâng, nàng tuy rằng che mặt, nhưng từ thanh âm nhả nhận đến thân hình, đều có thể xác định là một nữ. Không chỉ như thế, trong đoàn người đoạt phi, còn có vị hán tử cầm đại đao hắc sắc, trước sau đi theo bên người nàng.”

Công Tôn Minh Đức thần sắc dờ dẩn, trầm mặc không nói.

Hồng bộ đầu cắn răng một cái, tiếp tục nói: “Tướng gia, đám đoạt phi này đi đoạt đều là nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, công chúa nàng —”

Thiên hạ to lớn, nhưng nữ đoạt phi cũng không nhiều. Mà nữ đoạt phi chuyên xông về phía trước, chờ nguyên liệu nấu ăn, trong kinh thành mọi người đều biết, cũng chỉ có Long Vô Song một người!

“Được rồi.” Công Tôn Minh Đức đứng dậy, khép lại biên bản đoạt án.

Hồng bộ đầu dùng miệng, nhìn sắc mặt của tướng gia, chấp tay đi tới bên cửa sổ, cổ và lưng trong im lặng chảy ra mồ hôi lạnh.

Một phòng yên lặng, yên lặng tới cực điểm.

Hần thậm chí có thể nghe được ngoài cửa sổ thanh âm hoa tuyết rơi xuống đất.

Được nửa ngày, Công Tôn Minh Đức mới cũng không quay đầu lại lạnh giọng mở miệng.

“Ta sẽ xử lý.”

“Tạ ơn tướng gia.”

Hồng bộ đầu thở phào nhẹ nhõm, khom người vừa chấp tay, lập tức lui ra ngoài.

Nếu không phải mấy cái cọc đoạt án vậy, huyền não quá mức, chẳng những đoạt hàng hóa, còn có người bị thương, các thương lữ kêu khổ thấu trời.

Tuy rằng tất cả đều hoài nghi là Long Vô Song gây nên, nhưng không ai dám can đảm đi lấy nàng mời ra làm chứng. Hồng bộ đầu vắt trán suy nghĩ rất lâu, thật sự là không có cách nào, mới có thể kiên trì, tìm đến Công Tôn Minh Đức.

Bước ra trước đại sảnh Hình bộ, Hồng bộ đầu lại lần nữa quay đầu lại, nhìn thấy Công Tôn Minh Đức vẫn đứng ở phía trước cửa sổ, bóng lưng thẳng đứng, cũng không nhúc nhích.

Hồng bộ đầu lắc đầu, không tiếng động thờ dài.

Ai, cười một thê tử như vậy, thực sự là làm khó tướng gia a!

Hoàng hôn mừng bốn tết, Long Vô Song dưới sự bảo hộ của Thiết Tác, từ ngoài thành gấp trở về, về tới tướng gia phủ. Để Thiết Tác sau khi trở về, nàng cước bộ nhẹ nhàng trong tay đang cầm một bao quần áo, đi trở về lầu tĩnh tế mài chạm khắc.

Chỉ là, mới vào cửa phòng, nàng lấy làm kinh hãi.

Ngày còn không có tối mà! Không nghĩ tới, Công Tôn Minh Đức lại sớm đã hồi phủ, đang ngồi ở phòng khách bên trong chờ.

Nàng đang cầm bao quần áo, nhất thời trở tay không kịp, khi còn muốn mau chút giấu, hấn lại mở miệng, không chỉ mở miệng, giọng nói kia còn lạnh giống như băng, đâm đến lòng người phát lạnh.

“Ngươi đi nơi nào?”

Mắt quay tròn vừa chuyển.

“Ta không muốn nói.”

Giọng nói của hấn lạnh hơn.

“Ngươi không phải nói không thể.”

Giọng nói lạnh giá kia, khiến nét mặt vui cười trên mặt nàng từ từ còi ra, vui sướng lần đầu thấy hấn trước thời gian hồi phủ, nhất thời tiêu tan thành mây khói.

Nàng từ nhỏ ăn mềm không ăn cứng, thấy thái độ lạnh kiên quyết như vậy của hấn, kích nàng cũng có chút tức giận, nhịn không được ngẩng cằm, liếc một cái, tự nhiên từ bên người hấn đi qua.

“Từ lúc nào bắt đầu, ta đi chỗ nào, đều không nên với ngươi báo không thể?”

Công Tôn Minh Đức ôm đồm trụ cánh tay của nàng, mắt sáng lên nhìn thẳng nàng, lạnh giọng lại nói: “Từ ngày ngươi gả vào Công Tôn gia bắt đầu.”

Lực tay không lưu tình chút nào, đem nàng cầm đau quá, đau đến nàng ngay cả bao quần áo cũng cầm không được. Mắt thấy bao quần áo rơi xuống đất, nàng cũng phát cáu lên, hai tròng mắt giận trừng mắt hấn.

“Ngươi làm cái gì? Thả ta ra!”

Hấn lại đối với kháng nghị của nàng, căn bản không nghe thấy, khuôn mặt tái nhợt, dòn ép sát lại càng gần, mỗi chữ mỗi câu chất vấn: “Mấy ngày này, ngươi đều đi nơi nào?”

Nếu như, hấn khách khí tức giận hỏi, có thể nàng còn có thể suy nghĩ có muốn hay không trả lời hấn. Thế nhưng, bây giờ loại thái độ rất giống muốn ăn thịt người này của hấn, làm nàng cũng hóa để tâm đầum nhin không được giận đối trả lời.

“Ta đi nơi nào, liên quan chuyện gì đến ngươi?” Nàng bướng bỉnh kiêu ngạo nói. “Ta chính là không nói, ngươi có thể làm gì ta?”

Trên trán Công Tôn Minh Đức, mơ hồ hiện lên gân xanh.

Trước đó vài ngày, nàng mới hứa hẹn qua, không hề đi đoạt cống phẩm.

Nàng thay đổi một phương thức, cùng một lệnh bài của Hoàng thượng, nếu như muốn cống phẩm, có thể danh chính ngôn thuận, trực tiếp đến địa phương tìm lấy, không cần lo lắng nguyên liệu nấu ăn kinh qua đường sá xa xôi, vận đến trong cung không có tươi.

Vốn, hấn cho rằng, nàng thực sự sửa lại.

Vốn, hấn cho rằng, nàng thực sự khác biệt.

Vốn, hấn cho rằng, nàng thực sự sẽ không đi đoạt nữa.

Ai biết, không ngờ nàng cố tình tính toán một lần nữa sau lưng hắn đi đoạt, hơn nữa lúc này đoạt cũng triều đình, mà là một loại thương lữ tâm thường.

Tức giận và thất vọng, đồng thời nảy lên trong lòng, lực hắn cầm tay nàng, vừa nặng vài phần.

“Vương tử phạm pháp, cùng thứ dân đồng tội! Trước khi ngươi đi đoạt cống phẩm, là bởi vì nhân chứng bị mua, vật chứng cũng bị Hoàng thượng phái người tiêu hủy, không có bằng chứng, mới có thể vài lần nhường nhịn. Ngươi thật cho ta không động ngươi?”

Không hiểu hắn vì sao nhắc lại chuyện xưa, nàng chịu đựng đau, vắt mi quay về hỏi.

“Ngươi nói đây là có ý gì?”

“Đừng nói ngươi không biết mấy ngày nay đoạt án ngoài thành.” Hắn cắn răng mò miệng.

“Đoạt án?” Nàng ngây người ngẩn ngơ.

“Trước đây ngươi đi đoạt cống phẩm, Hoàng thượng cho dù không tính toán. Thế nhưng, làm sao cũng nghĩ không ra, ngươi mà ngay cả bách tính tâm thường đoạt!”

Nàng lúc này mới nghe ra manh mối, mắt trừng lớn nhìn hắn, khó có thể tin hỏi.

“Ngươi cho là, đó là ta đoạt?”

“Cầm đầu che mặt đoạt phi một nữ, còn có đại hán tay cầm hắc sắc đi theo bên cạnh, cướp đều là nguyên liệu nấu ăn thường đẳng.”

“Cho nên, ngươi bây giờ cho rằng đó là ta làm?”

“Không phải sao?” Hắn xanh mặt.

Long Vô Song trừng mắt nhìn hắn, tức giận đến có chút chóng mặt hoa mắt.

Hai người thành thân đến nay, cũng ba tháng.

Cho dù trước khi cưới, hai người đấu càn gay gắt; cho dù sau khi cưới. Hắn lại bận rộn, không nhàn hạ cùng nàng ở chung, nhưng nàng thủy chung cho rằng, nam nhân này nên nhiều ít hiểu được nàng một chút biết nàng hành động làm bậy thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không đi làm ra chuyện nhiều dân.

Bọn họ là phu thê. Phu thê kết tóc đã có ba tháng.

Coi như là người bình thường phạm vào án, cũng phải trước thẩm mới định tội.

Thế nhưng, Công Tôn Minh Đức đối với nàng, nhưng là không thẩm định tội trước.

Vốn nàng còn tưởng rằng, loại cuộc sống này thật có thể duy trì liên tục; vốn nàng còn tưởng rằng, hai người thực sự có thể làm phu thê; vốn nàng còn vì hắn, đặc biệt đi —

Bao quần áo rơi trên mặt đất, nhìn trong mắt của nàng, thành một cái chàm chọc lớn lao.

Hắn không tín nhiệm nàng!

Nam nhân này, không hề toàn bộ không tín nhiệm qua nàng!

Đã như vậy, hắn vì sao trong tuyệt hôn môi của nàng? Vì sao trước khi lên triều, thừa dịp nàng đang trong mơ, hôn trán của nàng. Khiến nàng cho rằng, hắn thực sự có một chút để ý nàng?

Vương bát đàn! Vương bát đàn —

Ủy khuất và chua xót khổ sở trong nháy mắt dâng lên, hóa thành nước mắt, che phủ vành mắt.

Long Vô Song tức giận cắn răng, nhìn xuống lệ trong mắt, tức giận bất bình trừng mắt nhìn hắn, miệng không lựa lời la hét: “Hảo, ngươi cảm thấy là ta làm, vậy coi như là ta làm! Coi như là ta làm, ngươi có thể bắt ta sao? Ngươi muốn bắt ta sao? Tốt, vậy bắt a!”

Khiêu khích của nàng, đưa lửa giận của hắn, bốc cháy đến điểm cao nhất.

Toàn bộ lý trí và bình tĩnh, toàn bộ vì tiểu nữ nhân, toàn bộ biến mất không thấy. Khuôn mặt hắn bình tĩnh, cổ sức nắm chặt, đem nàng đặt ở trên đùi, giờ đại chương dày rộng lên, sau đó —

Ba!

Long Vô Song phát ra tiếng thét chói tai.

“A —” Nàng vừa sợ vừa giận, không thể tin được, hẳn cuối cùng dám như thế đối đãi với nàng. “Ngươi đánh ta? Ngươi đánh ta? Ngay cả nương ta cũng không có đánh qua ta, ngươi lại dám đánh ta?”

“Chính là không ai dám giáo huấn ngươi, mới có thể vô pháp vô thiên. Mọi người đem ngươi sủng lên trời. Mới có thể cho ngươi kiêu căng đến không biết nỗi khổ trần gian!”

Ba!

Lại là một chương.

“Buông ta ra, ngươi Vương bát đản này!” Đau đớn, khuất nhục, phẫn nộ nhét đầy lòng dạ, nàng xấu hổ và giận dữ không dứt, trên đùi hẳn gãy dựa.

“Ta từ khi ngươi ba tuổi, đã nghĩ muốn chuyện này!”

Ba!

Thanh âm lạnh lẽo, lại lần nữa quanh quẩn bên trong phòng.

Khi tuổi còn nhỏ, hẳn đã từng nhìn thấy, sống bằng làm sao lừa nàng ăn cơm, lại nhìn thấy nàng bóc đồng xoay khuôn mặt nhỏ nhắn, la hét nói không thể ăn, không thể ăn, còn đem cơm toàn bộ lật đổ trên mặt đất. Khi đó, hẳn liền cảm thấy, kiêu căng của nàng hết thuốc chữa, căn bản giáo huấn không đủ!

Tầng tầng lớp lớp bàn tay, đánh vào mông phần của nàng, đau như là hỏa thiêu. Nàng vừa đau vừa khổ sở, tức giận đến khóc lên.

“Thả ta ra! Thả ta ra!” Nàng khóc la hét, trừng mắt nhìn hải trên chân hẳn, lệ một giọt một giọt rơi xuống. Đã uon ướt mặt hải đen. “Công Tôn Minh Đức, ta hận ngươi!”

Nghe thấy tiếng khóc của nàng, đại chương giơ lên cao cũng không đánh nữa. Nhưng tức giận trong lòng hẳn chưa tiêu tan, cảm thân nàng nước mắt lưng tròng kéo lên, cầm lấy song chương của nàng, tức giận giáo huấn.

“Ngươi thân là thứ nữ hoàng gia, từ nhỏ không cần lao khổ. Thế nhưng, không phải mọi người giống như ngươi, có thể không cần bận rộn làm lưng vát vĩa, các bách tính bình dân kiếm chính là tiền mồ hôi nước mắt, muốn nuôi người nhà, ngươi có biết hay không?”

“Không biết, không biết —” Nàng tức giận nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đánh trong ngực hẳn, nước mắt như là chặt đứt sợi trần châu, một viên viên đi xuống. Nàng khóc hô: “Ta chỉ biết là ta hận ngươi, đời này ghét nhất chính là ngươi!”

“Khắp thiên hạ nhiều người hận ta, không kém ngươi một người.” Hẳn lạnh giọng nói, lưng lay song chương của nàng, cổ ý hỏi ra đáp án. “Ngươi đem những hàng hóa kia giấu ở đâu? Long Môn khách điểm, hay là địa phương khác? Mau giao ra đây trả lại cho người khác!”

Hàng hóa? Cái gì hàng hóa?

Nàng chết tiệt đâu biết chỗ nào, những hàng hóa kia ở địa phương nào.

Thế nhưng, hẳn không tín nhiệm nàng. Hẳn cho rằng, mấy thứ kia chính là nàng đoạt, cho dù nàng không thừa nhận, hẳn cũng sẽ không tin tưởng!

Hẳn không tín nhiệm nàng

Một trận đau nhức, bám lấy lòng của nàng. Nàng không biết có khí lực, mạnh mẽ gãy khỏi kiềm chế của đại chương hẳn, dương tay hướng trên mặt hẳn vung lên.

Ba!

Trên mặt hẳn, trong nháy mắt hiện lên năm hồng ấn.

“Ngươi Vương bát đản này!” Nàng lấy tay xóa đi lệ, muốn chịu đựng không khóc, thế nhưng nước mắt lại thế nào cũng ngừng không được. “Ta đời này làm chuyện sai lớn nhất, chính là gả cho ngươi!”

Mặt trời chiều màu đỏ, chiếu rọi trên mặt âm trầm của Công Tôn Minh Đức.

Hẳn lạnh lùng đứng dậy, nhìn nàng, chậm rãi trả lời: “Ta cũng thế.” Nói xong, hẳn không bao giờ nguyện ý ở lại lâu nữa, đem nàng thút thít, một mình ở lại bên trong phòng, tự mình xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Gả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sắc trời không sáng lên, Công Tôn Minh Đức ngồi trong sách phòng một đêm, trở lại sân nhỏ hai người sống, chuẩn bị thu hồi triều phục.

Trong sân nhỏ một mảnh đen như mực, ánh nền không sáng, cũng nghe không thấy tiếng động.

Công Tôn Minh Đức sắc mặt trầm xuống.

Không hề nghi ngờ, Long Vô Song đã không ở trong phòng.

Hắn mặt không chút thay đổi, đẩy cửa phòng ra, đốt ánh nền.

Đèn sáng rực, chiếu sáng phòng khách hoa lệ, phòng ngủ, cũng chiếu sáng tú tháp phiêu đăng. Trên tú tháp không có một bóng người, áo ngủ bằng gấm gấp suốt cùng nhau, chưa từng bị động qua.

Ánh sáng của ánh nền, cũng chiếu sáng nhiều y phục bị rách nát. Nhiều y phục, có xám, có đen, đều bị cái kéo cắt nát bấy, rơi là tả, bên cạnh còn ném một cái kéo sắc bén.

Công Tôn Minh Đức chỉ nhìn thoáng qua, là có thể xác định, bị cắt nát, tất cả đều là y phục của hắn.

Long Vô Song tức giận trước khi đi, cuối cùng đem y phục của hắn cắt hết!

Y phục tuy rằng bị cắt nát, thế nhưng còn có thể mơ hồ nhìn ra được, tay áo của áo bào tro cùng với vạt áo trước màu đen, nhìn trọng lượng bị kéo cắt kia, y phục bị “Tồn thất”, khẳng định không chỉ một bộ.

Nữ nhân này, quả thực không thể nói lý!

Lửa giận của hắn chưa ngừng lại, lại lần nữa nảy lên trong lòng, khí lực lúc này càng hung mãnh, đại chưởng dày rộng nắm chặt thành quyền, chặt đến ngay cả khớp xương cũng quang quác rung động.

Một tiếng gà gáy, xuyên thấu qua cửa sổ, truyền vào bên trong nhà.

Thời gian không còn sớm nữa, hắn nếu như không xuất môn, lâm triều hôm nay sẽ muộn.

Công Tôn Minh Đức nheo lại hai mắt, từng bước một hướng tú quần áo, dùng động tác rất thông thả, mở cánh cửa tú quần áo ra, lửa giận trong lòng vẫn cháy.

Nữ nhân điên kia, nếu như ngay cả triều phục của hắn cũng cắt, hắn cũng chỉ y phục ăn mặc trên người này, đi đến lâm triều -

Triều phục hoàn hảo vô khuyết.

Hắn trong nháy mắt có chút kinh ngạc.

Không chỉ có triều phục bình yên vô sự, ngay cả y phục khác, cũng đều còn đang bên trong tú quần áo, nhất kiện chưa từng ít. Áo bào tro hắc nhẫm, nhất kiện lại nhất kiện, toàn bộ để chỗ cũ, không chỉ không ít đi tay áo, cũng không ít đi vạt áo. Trên thực tế, xiêm y trong tú quần áo, tất cả đều không bị động qua, càng không lọt vào tàn sát bữa bãi của cái kéo.

Công Tôn Minh Đức trừng mắt nhìn những xiêm y này, một lát sau mới quay đầu, nhìn quần áo nát vụn đầy đất, cùng với cái kéo kia.

Hắn ngồi xổm xuống, nhặt lên vài bộ quần áo.

quần áo màu xám chất lượng nhẵn bóng, cảm xúc mềm mại mà lại ấm áp, là chất vải nam trang sở dụng tốt nhất; về phần quần áo màu đen, thì có thêu hoa văn cực tỉ mỉ, hoa văn thêu dùng chỉ đen, không nhìn kỹ, còn nhìn không ra, nhìn ra được hết sức trầm lại một chút hoa lệ.

Những quần áo này tất cả đều là mới tinh, cho dù chỉ dùng vật liệu hoặc là chế tác đều là tốt nhất. Không khó suy ra, những xiêm y này nguyên dạng phải thập phần đẹp đẽ.

Ngoài cửa sổ, lần thứ hai truyền đến gà gáy.

Mà Công Tôn Minh Đức lại chỉ trừng mắt nhìn quần áo trong tay, cũng không nhúc nhích, thật lâu không có, đứng dậy.

Giờ ngo.

Đại tuyết bay trong không trung người đi đường dọc đường đều trốn tránh.

Một con tuấn mã lại hướng phía long môn khách điểm mà đến, đến tận trước cửa mới dừng lại. Trên tuấn mã, chính là Công Tôn Minh Đức vừa ly khai hoàng cung liền bay như tên bắn mà đến.

Hắn xoay người xuống ngựa, mới đi đến trước cửa khách điểm, còn không có bước vào, một bóng dáng hắc y vụt qua, thân thể cao to ngăn trở cửa, có chút lắc đầu.

Công Tôn Minh Đức sớm đã đoán trước, Long Vô Song không chịu gặp hắn. Thần sắc của hắn bình tĩnh, dừng bước trước cửa, không hề tính xông vào.

“Ta không muốn vào.” Hắn đối với Thiết Tác nói, thanh âm trầm thấp, giữa mâu quang sắc nhọn như kiếm. “Ta đến, chỉ là muốn hỏi ngươi.” Tuy rằng, Thiết Tác cũng là thủ phạm bị nghi ngờ, nhưng hắn dù sao vẫn kính trọng nam nhân này vẫn là hán tử, không muốn phải người giam giữ, ngược lại tự mình đến đây.

Hắn nhìn Thiết Tác, mỗi chữ mỗi câu hỏi: “Mấy cái cọc đoạt án kia, có đúng các ngươi làm hay không?”

Thiết Tác luôn luôn tích ngôn như kim*, ít thấy mở miệng, nhìn thẳng mắt Công Tôn Minh Đức, chỉ nói hai chữ.

“Không phải.”

(*) tích ngôn như kim = im lặng là vàng.

Sắc mặt Công Tôn Minh Đức thoáng biến đổi.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm qua, hắn rất hiểu, cho dù Long Vô Song nói không hắn có thể tin, thế nhưng nam nhân trước mặt này nhưng là một lời nói một gói vàng, miệng nếu nói ra, tuyệt đối không thể giả.

Thế nhưng, mấy cái cọc đoạt án này, không chỉ có nhân chứng, miêu tả tất cả đều phù hợp Long Vô Song và Thiết Tác. Và lại thời gian mỗi lần án phát sinh, hai người đều trùng hợp không thấy tung tích, trùng hợp liên tiếp này, tất cả đều chỉ hướng về phía một chuyện thực.

Mà Thiết Tác lại nói, đoạt án không phải là bọn họ gây nên.

Công Tôn Minh Đức hí mắt lại hỏi: “Đã nhiều ngày sau giờ ngộ, các ngươi đi nơi nào?”

Lúc này, Thiết Tác chỉ là lắc đầu, vẫn chưa trả lời.

“Không thể nói?” Hắn hỏi.

Thiết Tác gật đầu.

Hai nam nhân đứng ở trước cửa, giằng co chẳng được, một hồi sau, Công Tôn Minh Đức biết, nếu không thể từ trong miệng Thiết Tác hỏi ra manh mối gì, mới gật đầu cáo từ.

“Quấy rầy rồi.”

Sau khi xoay người lên ngựa, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn phía lầu hai khách điểm. Bàn số một ở lầu hai, cửa sổ khắc hoa mẫu đơn khép kín, bên trong cửa sổ không có một bóng người, không thấy bóng hình xinh đẹp duyên dáng kia.

Hắn thu hồi ánh mắt, kéo dây cương, tuấn mã chạy giữa tuyết, móng tung ra chạy như bay.

Phong cảnh bốn phía, nhanh chóng thối lui phía sau, tuyết trắng bay tán loạn, khiến toàn bộ bốn phía, đều là một mảnh trắng xoá. Hắn giục ngựa bay như tên bắn, tâm tư trong lòng lại nhấp nhô, cả đầu óc đều là manh mối liên quan đến đoạt án.

Cho dù Thiết Tác phủ nhận phạm án, cho dù Thiết Tác một lời nói một gói vàng, cho dù Thiết Tác không có nói sai. Thế nhưng, tất cả này chính là không thể chứng minh, đoạt án và Long Vô Song không có quan hệ.

Hắn phải chứng cứ cần xác thực căn cứ chính xác, mà không thể tin lời nói của một bên của Thiết Tác, hoặc là tin năng đêm hôm qua, khi tức giận, từ trong mắt lộ ra xuông —

Nếu như, năng thực sự cùng đoạt án không có quan hệ, như vậy, trong mấy ngày nay, năng đến tột cùng đi nơi nào?

Tuyết càng rơi càng to, Công Tôn Minh Đức trở lại tướng gia phủ, trước phủ xoay người xuống ngựa. Người hầu trước cửa, lập tức đi ra phía trước, chuẩn bị thay hắn dắt con ngựa.

Chỉ là, tuyết đọng trên mặt đất, so với thường ngày khó đi. Vừa mới đi xuống bậc thềm, người hầu đột nhiên trượt, phịch một tiếng, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt tuyết, ngã như một hoa trở bông.

Một người hầu khác, vội vàng chạy tới, dắt dây cương con ngựa, không dám để chủ tử đợi lâu. Hắn liên tục cúi đầu, bởi không phải.

“Xin lỗi, tướng gia, hài cũ của tiểu tử này, trong tuyết đứng không vững.” Hấn nhìn người đang đau nhe răng trợn mắt, vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu. “Ài a, không phải đã sớm kêu người đổi giày sao?”

Công Tôn Minh Đức đi lên bậc thềm, vào đại môn, chuẩn bị trở về phòng thay triều phục. Hấn đi qua hành lang, giẫm vào đường mòn tích đầy tuyết, từng bước một bước qua tuyết đọng.

Bỗng dưng, đột nhiên dừng cước bộ lại.

Tướng gia, hài cũ của tiểu tử này, trong tuyết đứng không vững.

Hấn quay đầu lại, neho hai tròng mắt lại, nhìn tuyết trên mặt đất, bản thân lưu lại hài ấn rõ ràng.

Hài cũ của tiểu tử này.

Cũ?

Nếu muốn bàn về cũ, hài hấn mang, chỉ sợ so với kia người hầu càng cũ.

Tiệc vật yêu vật, là gia huấn của tôn gia. Công Tôn gia sở dụng quần áo và đồ dùng hàng ngày. Cũng không là chức phùng bên trong thành nổi tiếng lắm, vì yêu cầu tiết kiệm Công Tôn gia mấy đời tới nay, đều là đi nông dân ngoài thành, tự tiện tìm kiếm người chế y, chế hài, giao tùy bọn họ chế tác.

Mà đôi giày trên chân hấn đã mang mấy năm rồi, hơn nữa hấn rất bận rộn, da đế hài, đã sớm bị ma sát đến xuyên qua đế.

Nhưng, tại sao hấn đi ở trên mặt tuyết, lại có thể bình yên vô sự. Đến nỗi cảm thấy, mấy ngày nay tuyết rất nhiều, đôi giày này so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Công Tôn Minh Đức thong thả cúi đầu, nhìn hài dưới chân.

Miếng vải đen kề hở mặt hài, dính nhiều tuyết và bùn, cũng không thấy tổn hại chút nào, ngay cả đế da hài, cũng không giống như lúc trước nữa, ma sát đến xuyên qua đế, ngược lại dày mà mềm, rất chắc.

Hài thủ công này, dùng vật liệu đều là giống như hấn nhiều năm qua mang. Chỉ là, đôi giày này, cũng không phải đôi hấn mang lúc trước.

Đây là một đôi hài mới.

Đại tuyết rơi xuống, rơi vào đầu vai hấn, hấn lại cũng không nhúc nhích chỉ là tròng mắt nhìn hài dưới chân.

Vừa vặn, Hạ đi ra từ trù phòng, chỉ thấy chủ tử đứng ở trong đại tuyết, rũ đầu xuống, không biết suy nghĩ cái gì. Nàng vội vàng lại trở về trù phòng, bưng một chén canh nóng đi ra, đi tới bên cạnh chủ tử.

“Tướng gia, trời giá rét đông lạnh, ngài uống trước bát canh, thân thể ấm áp. Ta đi tìm thư đồng đến, thay ngài đem triều phục thay —”

Nói còn chưa nói hết, Công Tôn Minh Đức đã ngẩng đầu lên, giữa con ngươi đen lóe ánh sáng không tầm thường.

“Ai thay đổi hài của ta?” Hấn mạnh mẽ hỏi.

Hạ đi bị chất vấn này, có chút sợ hãi, ấp a ấp úng trả lời.

“Là — là — là — phu nhân...”

“Lúc nào đổi?”

“Trước lễ mừng năm mới thì thay đổi.” Hạ đi thấy thần sắc chủ tử không bình thường, nàng thấp tha thấp thòm, lại còn cố lấy dũng khí, quyết định nói ra tất cả. “Tướng gia, phu nhân hỏi ta, hỏi thói quen ngài mang gì, là hài Tôn đại thẩm ngoài thành làm, mới mạo hiểm gió tuyết, tự mình đi thỉnh đổi phương làm.”

Sắc mặt Công Tôn Minh Đức trở nên càng tái nhợt. Hấn ngay cả triều phục cũng không đổi lại, lập tức xoay người, lại lần nữa dắt tuần mã ra, bắt chấp tuyết hướng ngoài thành đi.

Tuyết trắng đè trên đầu, ngoài thành cũng là một mảnh màu trắng bạc.

Hấn theo trí nhớ, tìm một nông trại, xoay người xuống ngựa, tự mình đi gõ cửa.

Việc này, nhất định phải tự mình xác nhận.

“Ai a?” Bên trong cửa gỗ truyền đến câu hỏi, qua không bao lâu, chỉ thấy đến một người nông phụ tóc hoa râm, cửa gỗ đẩy ra, lộ ra đầu xem kỹ. “Là ai hả? Tuổi lớn thì —” Nàng đột nhiên im miệng, neho lại con mắt, quan sát một hồi lâu, vẻ mặt mới chuyển vì kinh hi. “À! Là tướng gia a! Mau mời vào, mau mời vào.”

Tôn đại nương kéo cánh cửa, sau khi mời Công Tôn Minh Đức vào, thì đồng vội vàng tây vội vàng, muốn vội gọi to quý khách. Vài thập niên này, hài của mấy đời Công Tôn gia, đều là nàng chính tay làm, tuy rằng chế tác số lần ít, thế nhưng ngân lượng Công Tôn nhà cho, khiến cuộc sống của quả phụ nàng qua thoải mái rất nhiều, cũng có thể đem bốn hài tử cũng trưởng thành.

Đối với Công Tôn gia, nàng thủy chung cảm kích không thôi.

“Tướng gia, ngài hôm nay, làm sao tự mình tới?” Nàng khẩn trương hỏi. “Lẽ nào, hài mới mang không tốt?”

“Không, hài mới tốt lắm, rất vừa chân.”

Tôn đại nương thở dài một hơi, trên mặt lúc này mới có dáng tươi cười. “Hoàn hảo hoàn hảo, nếu không ta đã phụ giao phó của phu nhân.”

“Là nàng tự mình qua đây, nhờ đại thẩm làm hài?”

“Đúng vậy, phu nhân cảm hài cũ, muốn ta như cũ may ba đôi.” Nhắc tới Long Vô Song, Tôn đại nương cười đến càng hài lòng. “Phu nhân không chỉ xinh đẹp như tiên nữ, còn rất cẩn thận tỉ mỉ! Nàng hài mới làm khổ chân, một ngày kia còn đặc biệt muốn ta đem đế hài uốn cho mềm chút, để tướng gia mang càng thoải mái.”

Công Tôn Minh Đức hài trên chân.

Bởi vì điểm cẩn thận tỉ mỉ của nàng ấy, cho nên ngay cả hấn cũng không có phát hiện, nàng thay hấn thay đôi hài.

“Khi nàng tới, là ngày nào?”

“Trung tuần Tháng chạp đã tới mấy lần. Ta nhớ kỹ, lúc phu nhân tới lần sau cùng, là đêm trừ tịch, phu nhân buổi trưa qua đây lấy hài mới của ngài, thì ly khai.”

Buổi chiều ngày đó, cái cọc đoạt án đầu tiên bắt đầu.

Cho dù Long Vô Song đã tới nơi này, thực sự thay hấn lấy hài mới. Thế nhưng ngày đó, nàng cũng là sau khi mặt trời lặn mới hồi phủ, từ giờ ngo đến mặt trời lặn, thời gian lúc đó, đoạt án chính là tại nơi phát sinh. Vẫn không có chứng cứ, chứng minh nàng và đoạt án không có quan hệ.

Tôn đại nương không phát hiện, về mặt Công Tôn Minh Đức khác thường, như cũ cười meo meo, trước mặt trà nóng dâng, tiếp tục còn nói thêm: “Sau đó, phu nhân phải đi thôn lân cận tìm Trần sư phụ, thay người làm bộ xiêm y mới chứ!”

Trần sư phụ vừa thấy hấn, cũng là mặt mày rạng rỡ.

“Tướng gia, thực sự là khách ít đến a! Hoan nghênh hoan nghênh!” Hấn vui tươi hơn hờ cười, còn không quên hướng phía sau Công Tôn Minh Đức nhìn. “Phu nhân hôm nay không có tới sao?”

“Không có.”

Trần sư phụ có chút thất vọng, nhưng vẫn nhiệt tình mời Công Tôn Minh Đức vào nhà, trên cánh cửa gian phòng dán câu đối Tết, nhưng có mấy chỗ nhìn ra được là vừa mới tu bổ.

Vừa mới ngồi xuống, Trần sư phụ liền khẩn cấp hỏi.

“Bộ xiêm y mới mặc vừa người?” Không đợi Công Tôn Minh Đức trả lời, Trần sư phụ liền tự nhìn mà nói. “Nguyên liệu vải mấy bộ xiêm y kia, đều là phu nhân mua, mỗi một nguyên liệu vải đều là phu nhân tự tay chọn mà!”

“Phu nhân nói, sợ ngài mặc không quen, lại sợ ngài mặc không ấm, cho nên chỉ là chọn nguyên liệu vải, liền tiêu hao công sức kiểu dáng càng cùng ngày xưa ngài mặc giống nhau.”

“Phu nhân còn phân phó, hoa văn thêu phải tinh tế, dùng chỉ đen tốt, nói ngài không quá mức xa hoa.”

“Phu nhân lại dặn dò nhiều lần, phải làm bền chắc chút, bộ phận nơi khứa tay, còn phải gia tăng lót trong vải bố, miễn cho ngài vì chuyện nước bồn ba ma sát làm thủng.”

“Phu nhân có tâm, trước đó vài ngày a, trước lễ mừng năm mới, cùng mấy ngày năm mới. Phu nhân giờ ngo chiều nào, đều đã đến chỗ ta.”

Trần sư phụ tha thiết nói, mỗi chữ mỗi câu, đều khiến đáy lòng hấn mùi vị khó tả càng thêm cay đắng. Công Tôn Minh Đức thờ sâu, trầm giọng hỏi: “Nàng giờ ngo chiều nào cũng đến?”

“Đúng! Giờ ngo chiều nào, gió tuyết không trở ngại!” Trần sư phụ trả lời. “Phu nhân an vị ở đằng kia chờ, nhìn ta làm xiêm y, đến tận mặt trời lặn mới trở về.”

Công Tôn Minh Đức quay đầu nhìn lại.

Góc, chỉ có một cái ghế.

Cái ghế đóng bằng gỗ.

Không có đệm thêu thoải mái, không có lót bằng da cáo ấm áp, cũng chỉ có cái ghế đơn sơ.

Trần sư phụ còn đang nói. “Khi đó còn rất lạnh, cửa của chúng ta bị hư, gió lạnh đều thổi vào trong phòng, ta một xương cốt già cỗi, cũng không có cách nào khác sửa chữa, phu nhân lại còn chịu đựng lạnh, liên tục mấy buổi chiều, cũng ngồi ở đây kia, thỉnh thoảng phân phó ta, nên làm sao chế tác xiêm y, mới có thể khiến ngài mặc lâu, mặc thoải mái chút.”

“Sau đó, phu nhân không chỉ cho ta ngân lượng chế y, còn phái thợ mộc đến, thay ta đem ván cửa bị hư sửa chữa, không đồng ý ta lão nhân này đông lạnh chân lạnh giá, cuối cùng cũng có thể qua một tuổi dễ chịu.” Trần sư phụ nói a nói, nói không ngừng. “Tướng gia a, phu nhân không chỉ ngày thường xinh đẹp, tấm lòng cũng tốt, đối với người càng dụng tâm!”

Mỗi một chữ, mỗi một câu, thanh thanh sở sở, đều truyền trong tai Công Tôn Minh Đức.

Mặt không chút thay đổi, vẫn nhìn cái ghế kia.

Cái ghế đơn sơ đóng bằng gỗ.

Gió tuyết đông lạnh, trận trận đều từ giữa ván cửa bị hư thổi vào trong phòng, nàng an vị ở chỗ này, nhìn sư phụ vì hần may xiêm y, bất luận chi tiết gì cũng chưa từng có.

Những ngày đó, khi nàng trở lại trong phủ, hé ra khuôn mặt lúc nào cũng đỏ bừng. Hoá ra, kia không phải hưng phấn sau khi đi đoạt, mà là trời giá rét đông lạnh, nàng ngồi ở chỗ này từ giờ ngo, bị gió lạnh đông lạnh đỏ.

Công Tôn Minh Đức thông thả đứng dậy, đi tới bên cạnh cái ghế, đài chuông kéo ra, nắm chiếc ghế lưng lay sắp đổ kia, mâu quang không hề sắc bén, ngược lại âm trầm không ánh sáng.

Hào, ngươi nghĩ là ta làm, coi như là ta làm đi!

Thanh âm nàng phản nộ, rõ ràng vang dội vào lỗ tai hần.

Công Tôn Minh Đức, ta hận ngươi!

Cay đắng, dĩ nhiên nảy lên cổ họng, hần nhắm mắt lại.

Trước mặt hiện lên, mảnh nhỏ quần áo bị kéo cắt nát kia.

Không cần càng nhiều chứng cứ.

Hần dĩ phạm vào đại sai.

Đại tuyết còn đang rơi, như là vĩnh viễn đều dừng không được.

Trong thư phòng, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Công Tôn Minh Đức lật xem hồ sơ mấy cái cộc đoạt án kia, nỗ lực từ đó tìm ra những manh mối đoạt phi kia, đã mấy canh giờ.

Mặc dù là chứng thực Long Vô Song trong sạch, sau khi biết bản thân trách oan nàng, Công Tôn Minh Đức cũng không đi long môn khách điểm.

Hần hiểu rõ tính tình tiểu nữ nhân kia, biết hần dù cho đi, nàng cũng tuyệt đối sẽ không gặp hần.

Đêm hôm đó, hần đã làm nàng tổn thương quá sâu quá nặng.

Biết nàng bây giờ còn trong cơn giận dữ, bây giờ, hần có khả năng làm, cũng chỉ có trước cảm đoạt phi chính xác bắt, trả lại trong sạch cho nàng.

Trong phủ tướng gia, bầu không khí căng thẳng, mặc dù người người đều biết, tướng gia cùng phu nhân đại ảm ỉ một trận, sau khi phu nhân tức giận đến quay về khách điểm, cũng không thấy quay về tướng gia phủ.

Thế nhưng, cho dù người nào cũng không có lá gan đi hỏi tướng gia, cuối cùng xảy ra chuyện gì; hoặc là đi khuyên nhủ tướng gia, đem phu nhân hồi phủ.

Ngược lại tiểu nha hoàn Ngân Hoa thực sự lo lắng, bưng bát canh nải nải đặc biệt nấu, đặc biệt đưa đến long môn khách điểm, còn ở đây kia chăm sóc

Long Vô Song, chờ mãi đến trời tối mới vừa về.

Nàng tâm tư đơn thuần, trong lòng nhận định, phu nhân thủy chung chính là phu nhân, nàng là nha hoàn chăm sóc phu nhân, coi như là tướng gia cùng phu nhân cãi nhau, nàng cũng phải kết thúc trách nhiệm, đem phu nhân chăm sóc tốt.

Không chỉ như thế, nàng còn dùng chút khôn vặt, sau khi hồi phủ thì vội vã hướng thư phòng chạy đi.

“Ngô ca, ta, ta đã trở về.” Nàng lao đi thở hồng hộc, chạy đến trước, cùng Ngô Hán báo cáo. “Phu nhân hôm nay chỉ uống chút canh, còn ăn mấy miếng cháo.” Nàng dùng thanh âm lớn nhất hô, xác định tướng gia trong thư phòng, cũng có thể nghe thấy “Tin tức mới nhất.”

Sau khi nói xong, nàng đối với Ngô Hán nở nụ cười, sau đó thùng thùng đông bỏ chạy.

Ngày hôm sau, sau khi trời tối, nàng lại xuất hiện.

Theo thường lệ thở hồng hộc, theo thường lệ là hỏi trước, sau đó lớn tiếng báo cáo.

“Phu nhân hôm nay không ăn cái gì! Ta khuyên phu nhân nhiều lần, phu nhân nói ăn không vô, mọi người đều hảo lo lắng.” Sau đó, nàng vén áo thi lễ, kéo cước bộ một cái rồi, méo mó đảo đảo tiêu sái đi trù phòng, cùng nãi nãi báo danh.

Sau đó, lại một ban đêm.

“Phu nhân hôm nay lại không ăn cái gì, ngay cả Thạch đại trù đặc biệt vì phu nhân hầm canh, phu nhân uống chẳng được...” Ngân Hoa nói, trong giọng nói rất là lo lắng, còn len lén hướng trong thư phòng trộm ngắm vài lần.

Ngô Hán đối với nàng lắc đầu, nàng im lặng làm một hình miệng “Nha”, cũng không dám lại nói thêm cái gì, khễ tay khễ bước thì ly khai.

Qua một ngày một đêm, lần này, khi Ngân Hoa trở về, là nét mặt vẻ lo lắng.

“Phu nhân hôm nay không thoải mái, chưa từng xuống giường!”

Lại sau một ngày đêm.

“Phu nhân hôm nay chỉ uống mấy ngụm nước.”

Ngày qua ngày, Ngân Hoa mỗi ngày sau khi mặt trời lặn, tổng hội đưa tới tin tức của Long Vô Song.

Cho đến một ngày đêm nào đó, Ngân Hoa đúng là khóc suốt mướt, vội vã chạy về tướng gia phủ.

“Ngô ca, không tốt rồi, không tốt rồi, phu nhân hôm nay ới ra, liên tục nôn liên tục nôn, nôn đến thật là lợi hại, ngay cả một chút nước cũng uống chẳng được, Nhân Nhân tỷ đáng lẽ muốn đi thỉnh đại phu đến, phu nhân lại tức giận đến đánh ngã đồ đạc, nói nàng không muốn thấy đại phu, Nhân Nhân tỷ không thể làm gì khác hơn là nhờ người đi tìm Nghiêm gia thiếu chủ đến, ta, ta, ta — ta hảo lo lắng phu nhân, hôm nay chỉ là trở về cầm chút y phục, vài ngày kế tiếp đều phải đợi chỗ khách điểm —”

Công Tôn Minh Đức bên trong thư phòng, ngồi ở ghế, vẻ mặt và động tác không biến dù cho trong tai nghe tiếng khóc của Ngân Hoa, hai mắt lại vẫn là nhìn cây mai lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Cây mai lạnh lẽo nở hoa, hương khí đang dày.

Hắn vẫn là mặt không chút thay đổi, chỉ có từ từ buộc chặt quyền, để lộ tâm tình của hắn.

Sau một lúc lâu, cây bút trong tay Công Tôn Minh Đức gãy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngày nào đó của tháng giêng, tuyết mịn bay trong không trung, hoa mai run rẩy, xuân hàn se lạnh.

Tướng gia phủ lại tới một vị quý khách.

Thủ phủ kinh thành vận tải đường thủy Nghiêm Diệu Ngọc, đặc biệt đăng môn tới chơi. Tuy nói là tới thăm, nhưng sắc mặt Nghiêm Diệu Ngọc nhưng là thập phần nghiêm túc, thậm chí có phần tức giận, trên khuôn mặt tuần tú không thấy nửa điểm tiểu ý.

Vào thu phòng, nhìn thấy Công Tôn Minh Đức vùi đầu vào đồng hồ sơ, hần chắp tay nói: “Tướng gia, quấy rầy rồi.”

Công Tôn Minh Đức ngẩng đầu, con ngươi đen lặng nhìn Nghiêm Diệu Ngọc. Hai người quen biết nhiều năm, thế nhưng nhiều năm qua như vậy, cũng không từng gặp qua hần đa lễ như vậy, loại thần sắc này.

”Nghiêm huynh, mời ngồi.”

”Không dám.” Nghiêm Diệu Ngọc lắc đầu. “Ta sẽ không ở lâu. Hôm nay đáng môn, chỉ là đến cùng tướng gia nói chuyện.” Hần một chữ ngừng một lát nói: “Chuyện của Long nhi.”

Công Tôn Minh Đức sắc mặt cứng đờ.

”Ta muốn hỏi tướng gia một chút, có biết hay không, Long nhi mấy ngày qua ăn không được,, nôn mửa không thôi, cũng không đồng ý chạy chữa. Nàng tuy rằng cây mạnh, không trước mặt người khác rơi lệ, thế nhưng cặp mắt kia, thủy chung sưng giống như cây hạch đào.” Nghiêm Diệu Ngọc tiếng không vội vàng nói, hai mắt nhìn thẳng Công Tôn Minh Đức.

Trước đây, hần từng nói qua, muốn cùng Long Vô Song đoạn tuyệt quan hệ thầy trò, chẳng qua ngoài miệng nói đùa.

Hần là sư phụ của Long Vô Song, mười mấy năm qua, nhìn cô gái nhỏ một cách tinh quái này lớn lên, nhìn nàng khắp nơi gây rắc rối, nhìn nàng nháo gặp chuyện không may, nhìn nàng tâm không cam lòng, tình không muốn lập gia đình, chính là chưa từng gặp qua, diện mạo nàng khổ sở như vậy.

Ánh mắt của Công Tôn Minh Đức không tránh, chậm rãi gật đầu.

“Ta biết.” Mỗi ngày mặt trời lặn, hần dù sao vẫn cách song cửa sổ, nghe Ngân Hoa báo cáo một chuyện, một cái cộc cái cộc chuyện về Long Vô Song.

Hần biết thân thể của nàng, càng lúc càng suy yếu; biết nàng ăn không vô, ngay cả nước cũng uống không được, nôn mửa hư thoát vô lực -

Nghiêm Diệu Ngọc lại hỏi.

“Xin hỏi tướng gia, Long nhi gả vào tướng phủ, chỉ là chuyện mấy tháng ngắn ngủi. Tướng gia làm sao có thuật “Tuần thê*”; có thể đem Long nhi sửa trị đến loại trình độ này?” Bạc môi của hần giờ lên, cũng không thấy nửa điểm tiếu ý, nói càng sắc bén.

(*)Tuần thê: Thuận phục vợ.

Công Tôn Minh Đức trầm mặc một lát, nghe loại chỉ trích như tiểu lý tàng đao này, nhưng không có tức giận.

“Ta oan uổng nàng.” Hần nói, nhìn đại chương dẫn ra, nhớ tới nàng dưới chương của hần, khóc hô to hận hần, nói nàng gả hần ai rồi. “Ta còn đánh nàng.”

Nghiêm Diệu Ngọc hít sâu một hơi, vắt chặt mi tâm. Trong quan niệm của hần, đánh nữ nhân là một tội ác, nhất là đánh thê tử của mình, kia càng tội lớn thiên đao vạn quả.

“Tại sao?” Hần truy vấn, không hỏi ra một manh mối không được.

Công Tôn Minh Đức chỉ vào hồ sơ trên bàn.

“Bởi vì mấy cái cộc đoạt án kia.” Hần cực kỳ bình tĩnh, giọng nói rõ ràng bình ổn, như là nói ra chuyện tình không chút nào liên quan. “Nhân chứng chỉ ra đặc trưng, thân hình, cùng với hàng hoá bị cướp, tất cả đều phù hợp hành vi ngày xưa của nàng. Khi đó, chưa tra ra căn cứ chính xác nàng vắng mặt.”

Đối với mấy cái cộc đoạt án kia, Nghiêm Diệu Ngọc đương nhiên cũng từng nghe thấy. Chỉ là, hần nhìn hồ sơ, lại không đụng vào, chỉ là lắc đầu, thờ dài một hơi.

“Chuyện không liên quan mình, quan hệ mình sẽ bị loạn. Công Tôn, người lần này không chỉ là đại loạn, hơn nữa đại sai.” Hần tình ý sâu xa nói. “Long nhi tuy rằng tùy hứng, nhưng vẫn là có chừng mực. Nhiều năm qua như vậy, người khi nào gặp qua nàng từng ức hiếp bách tính?”

Không có!

Công Tôn Minh Đức biến sắc, bỗng dưng nhớ tới, nhiều năm qua như vậy, Long Vô Song chỉ cùng quan phủ độ sức, chẳng bao giờ làm ra hành động nhiều dân.

Sự thật xảy ra trước mắt nhiều năm, hần lại mù quáng đến chẳng bao giờ nhận thức rõ ràng, trong mắt hần, cũng chỉ thấy được tùy hứng của nàng, thái ý của nàng, to gan lớn mật của nàng. Hôm nay, hần thân là trượng phu của nàng, cũng không thăm trước phán sau, tự ý định tội của nàng rồi -

Nàng nói.

Người cho là, đó là ta đoạt?

Nàng nói.

Ngươi hiện tại là cho rằng đó là làm?

Nàng nói.

Ngươi cho rằng là ta làm, vậy coi như là ta làm đi!

Lời nói về mặt của nàng đêm đó, đến nay rõ ràng trước mắt, Công Tôn Minh Đức nắm chặt nắm tay, cường chế sự đau đớn nảy lên trong lòng. Đôi bàn tay trắng như phấn dính lệ của nàng, một chút lại một chút rơi vào trước ngực hắn, ngay cả hôm nay lệ sớm đã khô, nhưng chỉ mở một màn kia, trong ngực hắn vẫn sẽ mơ hồ cảm giác đau đớn, giống như đã bị nước mắt của nàng tổn thương.

Nghiêm Diệu Ngọc nhìn về mặt Công Tôn Minh Đức, lại lần nữa thở dài một hơi.

“Công Tôn, ngươi thông minh một đời, nhưng gặp gỡ nữ oa nhi này, nhưng cũng hồ đồ nhất thời.” Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, hắn sớm thấy rõ đối với đôi oan gia này, lần lần hai tranh đấu, phát sinh dây tình cảm lớn lên. “Ngươi là động chân tình, mới có thể phân rối loạn, đối với nàng hạ tay nặng như vậy.”

“Lại làm sao?”

“Làm sao? Tướng gia, chuyện giữa ngươi cùng Long nhi, chẳng những là Hoàng thượng sẽ vì nàng làm chủ, ta cũng sẽ thay nàng làm chủ.” Nghiêm Diệu Ngọc cẩn thận nói. “Nếu sai là ở ngươi, đương nhiên phải do ngươi nhận sai.”

“Sau khi đoạt án điều tra rõ, ta sẽ đi mang nàng hồi phủ.” Công Tôn Minh Đức lạnh lùng nói, không hy vọng chuyện giữa phu thê, còn có ngoại nhân đến can thiệp.

“Chờ đến lúc đó, Long nhi không phải khí thanh, chính là tâm đã chết.” Nghiêm Diệu Ngọc châm biếm nói. “Còn có, chỉ cần Long nhi không phải tự nguyện trở về, mà là tướng gia dùng sức mạnh, ta chắc chắn nhúng tay.”

Công Tôn Minh Đức sắc mặt trầm xuống trầm xuống, đột nhiên đứng dậy, khó có được mất đi bình tĩnh.

“Nàng đã là người của Công Tôn gia.”

Nghiêm Diệu Ngọc lại lạnh lùng cười.

“Tướng gia, việc hôn nhân này tuy rằng là kết, thế nhưng cũng có thể phân.” Chỉ cần Long Vô Song kiên trì, Hoàng thượng xuống ngự chỉ lần nữa, coi như là đương triều tể tướng, cũng không có thể làm trái.

Hai nam nhân nhìn đối phương, hai bên giằng co chẳng được, bầu không khí kéo căng.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng hô hoán lo lắng, khiến hai nam nhân đồng thời chấn động.

“Tướng gia, Long Môn khách điểm bị tập kích!”

Hắc y nhân.

Vài tên hắc y nhân, trước xâm nhập phía sau Long Môn khách điểm, từ sương phòng phía tây bắt cóc thê tử của Thiết Tác. Tiếng kêu sợ hãi của nữ tử, cùng với tiếng khóc lóc của trẻ con, lập tức gây nên một trận rối loạn, người người trong khách điểm đề phòng. Thiết Tác lòng nóng như lửa đốt, càng không chút nghĩ ngợi, lập tức truy đuổi.

Các tiểu nhị động tác tương đối chậm, nhưng là tình, tất cả đều truy sát. Những khách nhân trong khách điểm, mắt thấy sự cố, lập tức bỏ hảo tửu, hảo món ăn, từng người chạy trốn ra ngoài, cũng bảo toàn sinh mệnh.

Bọn nha hoàn lòng ngay thẳng lo lắng, khi lưu thủ tại khách điểm hết hoảng lo sợ, sương phòng phía đông không ngờ có động tĩnh.

Hắc y nhân càng nhiều, người theo phía đông leo tường, mỗi người thân thủ mạnh mẽ. Bọn họ động tác cực nhanh, dọc theo đường đi chế phục các nha hoàn, tên dẫn đầu, một lát sau, thì xông vào Liên Hoa các.

Ngân Hoa trông thấy có người xông vào, nhất thời còn phản ứng, nháy con mắt, lắc đầu. “Đi ra ngoài đi ra ngoài! Phu nhân đang nghỉ ngơi, không thể đi vào quấy rầy.”

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng.

“Ta chính là đến quấy rầy nàng ta.”

“A?” Đến tận bây giờ, Ngân Hoa mới cảm thấy có chút sợ hãi. Nam nhân trước mặt này, trừng mắt cả người tản ra sát khí khiến người ta sợ hãi, khẳng

định có ý là tôi không tốt.

Nàng cố lấy dũng khí, che ở đằng trước giường, kiên trì bày ra một tư thế vững vẻ, kiên quyết bảo vệ chủ tử an toàn. “Ta, ta cảnh cáo ngươi nha, ta, ta ta ta – ta rất lợi hại, ngươi không nên qua đây nha, bằng không thì ta một chưởng liền – a –”

Lòng trung thành của Ngân Hoa bị hắc y nhân một cái tát liền đánh bay ra ngoài, kêu thảm ngã góc tường, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sưng giống như bánh bao.

Hắc y nhân cất bước tiến lên, chuẩn bị xóc lên la trưởng, một thanh chủy thủ sắc nhọn, thỉnh linh từ trưởng ra.

Hắn phản ứng nhanh chóng, nhưng vẫn bị về thương da mặt, máu tươi từ từ chảy xuống, hắn lại không chút nào để ý, ngược lại lau máu tươi, để trên môi nếm nếm.

“Công chúa tuy rằng ốm bệnh trong người, phản ứng lại vẫn rất nhanh. Chỉ tiếc, một đao này không đủ chính xác, không có thể giết được ta.” Hắn cười lạnh, một bả xé mở la trưởng.

Trên giường, Long Vô Song tóc dài không chải, sắc mặt tái nhợt như tuyết, trong tay vẫn nắm chủy thủ. Chỉ là, nàng thân thể thực sự quá mức suy yếu, một kích kia đã dùng hết toàn bộ khí lực, bây giờ ngay cả hai tay nắm chủy thủ, cũng mơ hồ run rẩy.

Nhìn rõ ràng hình dạng hắc y nhân, nàng kinh ngạc cả kinh.

“Là ngươi!”

“Hạ quan Liêu Cối, Huyện lệnh tiền nhiệm huyện Hà Thanh, lúc trước chịu “Chiếu cố” của công chúa, hôm nay đặc biệt qua lại báo.”

Hắn còn cố làm ra vẻ, hành một lễ, ánh mắt lại ác độc như rắn độc. “Hạ quan thật không nghĩ tới, Long cô nương nguyên lai là tiên hoàng thứ nữ, bây giờ còn thành tướng gia phu nhân.”

“Nếu biết thân phận của ta, ngươi còn dám cả gan lỗ mãng?” Nàng lạnh lùng nói, cố hết sức bảo trì bình tĩnh.

Liêu Cối cười ha ha.

“Cho dù ngươi là công chúa, cho dù ngươi là tướng gia phu nhân, cừu ta chính là không thể không báo!” Hắn sát lại tiến lên, khuôn mặt chảy máu tươi để sát vào khuôn mặt tái nhợt kia. “Ngươi trước đây làm hại gia tài ta tích góp nhiều năm, một đêm đều bị tan biến, còn khiến ta mất mũi quan. Xin hỏi công chúa, xin hỏi phu nhân, số nợ này chúng ta phải làm sao tính?”

“Cái gì gia tài tích góp nhiều năm, tất cả đều là mồ hôi nước mắt dân chúng!”

“Đừng! Cho nên nếu là ta đoạt, đó chính là của ta.” Hắn vô liêm sỉ trả lời, càng sát lại càng gần, một đôi mắt đánh giá thân thể mảnh khảnh đơn bạc của nàng. “Ngươi khiến ta mất tiền của, lại mất mũi quan, bổn đại gia mượn ngươi đền bù!”

Nói xong, bàn tay to của hắn cũng không nhìn Long Vô Song thân thể bệnh suy yếu, kéo lấy nàng đi ra ngoài.

“Dừng tay!” Nàng giãy dụa, thân thể như là rơi vào hầm băng. Cũng không biết là bởi vì xuân hàn, hoặc là bởi vì sợ hãi. “Ngươi cưỡng ép ta, chính là tử tội!”

Liêu Cối âm ỉ cười ha ha.

“Có thể ăn đến khối thịt nộn này của ngươi, cho dù chết cũng đáng!”

Nàng trong lòng rung mình, biết nam nhân trước mặt này, sớm bị hận ý và sắc dục mờ tâm trí. Vậy cũng chính là hắn nhiều lần bắt cóc nàng, nhưng không có nguyên do giết nàng.

Nam nhân này muốn làm bản nàng!

Ngoài Liên Hoa các, mười hắc y nhân trùng điệp trấn giữ, vừa thấy lão đại đắc thủ, lập tức phát ra reo hò.

“Trước đừng vui mừng, chờ sau khi trở về, bổn đại gia đem nữ nhân này chơi đến chán, sẽ để cho các ngươi chơi.” Liêu Cối nói, quả đấm nắm cổ Long Vô Song, lực đạo rất nặng, chỉ cần lại thoáng dùng sức, sẽ đứt cổ của nàng.

Các hắc y nhân xung quanh, đang chuẩn bị rút lui, không nghĩ tới bên ngoài lại đột nhiên tiếng người vang lớn. Gần như đồng thời, hai đạo bóng dáng bay vào trước Liên Hoa các, chính là Công Tôn Minh Đức Nghiêm Diệu Ngọc.

Một người hắc y nhân trấn giữ bên ngoài, lão đảo vọt vào, lo lắng kêu to: “Lão đại, bên ngoài toàn bộ là ngự lâm quân vây quanh!”

Chết tiệt!

Liêu Cối rửa thềm một tiếng, không nghĩ tới ngự lâm quân tốc độ lại sẽ nhanh như vậy.

Nữ nhân mặc hắc y, khuôn mặt điểm lệ, cầm trong tay trường đao, sát lại đến bên cạnh hắn, thần sắc khản trương, nhưng khi thoáng nhìn Long Vô Song, trong mắt nhất thời tràn ngập ghen tỵ.

“Đại nhân, hiện tại làm sao bây giờ?”

Liêu Cối không hé răng, chỉ là từ từ tăng thêm chương kình.

Một tiếng rên rỉ đau nhức, nhẹ nhàng thoát ra từ cánh môi mềm mại. Long Vô Song cắn môi, cổ nén đau, sắc mặt trước càng thêm tái nhợt.

“Dừng tay!” Công Tôn Minh Đức lên tiếng, giọng nói cực lạnh, nhưng toàn thân lại tản ra lửa giận.

Chuyện cách nhiều ngày, hắn cuối cùng lại lần nữa nhìn thấy Long Vô Song. Nàng trước mặt, khiến hắn gần như khó mà hô hấp.

Hắn biết nàng thương tâm.

Hắn biết nàng bị bệnh.

Thế nhưng, hắn không biết, nàng lại tiêu tụy như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, đều bị tái nhợt thay thế, không dư thừa chút xíu huyết sắc. Thân thể vốn mỹ lệ nhỏ bé mập mạp mềm mại, cũng gầy hơn nhiều, mỏng manh giống như là thoáng dùng sức, sẽ như nhánh liễu gãy.

“Buông nàng ra!” Hắn tiến lên trước một bước, lại lần nữa nghe được tiếng rên rỉ đau nhức của nàng.

Tiếng rên rỉ kia, khiến ngực hắn kéo lại, khiến hắn chỉ có thể dừng lại cước bộ.

Liêu Cối cười lạnh, biết nữ nhân này trên tay mình, chính là miễn tử kim bài, càng là bùa hộ mệnh của hắn. Chỉ cần có nàng làm con tin, bất luận là Công Tôn Minh Đức, hoặc là Nghiêm Diệu Ngọc, hay là ngự lâm quân bên ngoài, toàn bộ cũng không dám manh động.

“Trương gia, còn thỉnh ngài lui ra phía sau chút!” Hắn cuồng vọng nói, hướng phía các ngự lâm quân đang tiến vào bên trong khách điểm, hô to: “Các người nếu như không muốn thấy ta tự tay bẻ gãy cổ nàng ta, thì toàn bộ mau tránh ra cho ta!”

Các ngự lâm quân sắc mặt khó xử, tuy rằng không tránh ra nhưng cũng không có can đảm tiến lên. Tất cả đều nín thở ngưng thần, nhìn chằm chằm Liêu Cối, rất sợ hắn có một động tác, Long Vô Song sẽ tính mệnh khó giữ được.

“Ta nói lại lần nữa xem, tránh ra!” Liêu Cối lại lần nữa quát, nắm lên Long Vô Song, giờ trước mặt ngự lâm quân. “Hay là, các người muốn nhìn nàng ta mất mạng ngay tại chỗ?”

“Đại nhân, đem nữ nhân này ném đi!” Nữ nhân hắc y điểm lệ, mắt thấy tình hình giằng co chẳng được, bắt đầu có chút dao động.

“Không được! Ta chính là muốn mang nàng ta đi, chơi một vài ngày, mấy tháng, hoặc là mấy năm.” Hắn nheo con mắt lại, nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trong tay, trong mắt đều là sắc dục, lại xem nhẹ nữ nhân bên cạnh trên mặt hiện lên ghen tỵ và ác độc.

Bỗng dưng, ngân quang chột lóe.

“Dẫn nàng ta, chỉ là gánh nặng!” Nữ nhân hắc y hô, vung trường kiếm, một đao đâm xuống, ở giữa ngực Long Vô Song!

Liêu Cối ngây người, nháy mắt tiếp theo mới phản ứng lại. Hắn vẻ mặt dữ tợn, mạnh chém ra một chương. “Người thời kỳ nữ này!”

Nữ nhân hắc y nắm chặt trường đao không tha, một chương này lực vô cùng lớn, đánh cho nàng ngã ra, kèm thêm cũng rút ra lưỡi đao.

Máu tươi giống như nước suối phun ra.

Một tiếng gào to tê tâm liệt phế, rung động mọi người.

“Vô Song!”

Chỉ thấy áo bào tro bay, Công Tôn Minh Đức thả người bay ra, thần thái như điên, giống trùng kiếm chính là hắn mà cũng không phải là Long Vô Song.

Hắn trước xuất ra chương đầu tiên, chặt đứt tay trái của Liêu Cối, đoạt lại một thân Long Vô Song là máu, tiếp tục lại xuất liên tục vô số chương, chương chương đều là đoạn cốt thác cần (mấy đòn giết người), Liêu Cối ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, chỉ có thể nghe thấy đầu khớp xương mình, dưới chương lực to lớn, tắc tắc thanh âm đứt đoạn -

Khi Liêu Cối khí tuyệt (tắc thở) rồi ngã xuống, hai mắt còn trừng giống như chuông đồng, như là không thể tin được, trên đời có người như hắn xuất chương có thể tàn nhẫn giết người như ma.

Công Tôn minh, thu về chương thế, ôm lấy tiểu nữ nhân hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh trong lòng.

“Vô Song!” Hắn lo lắng lại hô, thần thái không còn bình tĩnh nữa.

Nàng sắc mặt trắng bệch, lông mi run rẩy, mở hai mắt nhìn thấy hắn. Tay nhỏ bé mềm mại buông xuống, chậm rãi, chậm rãi di chuyển.

“Vô Song, nàng đừng động.” Từ lúc chào đời tới nay, hắn lần đầu tiên sợ hãi như vậy. Nàng bị thương trước ngực, không ngừng tuôn ra máu tươi, khiến tâm hắn cũng lạnh thấu.

Nàng lại kiên trì, dùng hết một tia khí lực sau cùng, tay nhỏ bé phúc trong ngực hắn. Mối không có huyết sắc, gầy dựa một hồi, thật vất vả mới phun ra một câu nói.

“Tránh ra...” Nàng thở hổn hển, cố sức đẩy hắn ra. “Không cần ngại tới quản ta!”

Khí khẽ động như vậy, suối máu trước ngực lại lần nữa bắn tung toé. Nàng mất máu quá nhiều, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo thì cả người yếu ớt, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Trong phòng khách của Liên Hoa các, chật ních người.

Ngự y hai canh giờ trước cũng đã chạy tới, vì Long Vô Song trị liệu. Trong hai canh giờ này, các loại thuốc trị thương, chén thuốc, không ngừng hương bên trong đưa vào, khăn dính đầy vết máu, cùng chậu nước máu tươi nhiễm hồng, cũng không ngừng đi ra.

Công Tôn Minh Đức chờ.

Nghiêm Diệu Ngọc cũng chờ.

Ngay cả Hoàng Phủ Trọng nhận được tin tức, cũng vội vàng tới, lo lắng ngồi ở trong phòng khách chờ.

Lại qua nửa ngày, ngự y mới chùi hai tay, mệt mỏi đi tới.

“Nàng bị thương thế nào, có nặng lắm không?” Công Tôn Minh Đức ôm đồm bắt ngự y, khẩn cấp tra hỏi, trong mắt tất cả đều là tơ máu.

Ngự y lại càng hoảng sợ, vội vàng trả lời: “Công chúa bị đao làm tổn thương, tuy rằng đã hết lực cứu chữa, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, mấy ngày kể tiếp, phải để công chúa tĩnh dưỡng thương thế, nếu như trong ba ngày, sốt cao có thể thối lui, kia không ngại nữa.”

“Nếu như sốt cao không lui?” Hắn hỏi nhất tâm kiến huyết.

“Nếu như sốt cao không lui, chỉ sợ cũng —” Thanh âm của ngự y càng lúc càng nhỏ.

“Sợ cái gì?” Hắn tiếp tục ép hỏi, kiềm chế kích động lắc lắc ngự y.

Nghiêm Diệu Ngọc ở một bên cau mày, cuối cùng mở miệng, “Công Tôn, ngại nếu như bây giờ liền đem ngự y hù chết, còn có ai có thể tới cứu Long nhi?”

Hai tay nắm chặt đầu vai ngự y, cuối cùng chậm rãi buông ra. Ngự y thở dài một hơi, trước tiên lui đến khoảng cách an toàn, lại vẫn có vẻ mặt chần chờ, một hồi sau mới có can đảm báo cáo.

“Mặt khác, thần vì công chúa bắt mạch thì phát hiện, công chúa đã mang thai rồi.”

Lời này vừa nói ra, ba nam nhân đều là sùng sốt.

Công Tôn Minh Đức càng lung lay sắp đổ, giống như là bị người trùng trùng điệp điệp đánh một quyền.

Nàng mang thai!

Nàng đang hoài cốt nhục của hắn!

Mà hắn trước kia không chỉ trách mắng nàng, thậm chí còn đánh nàng!

Từ xưa đến nay, hắn lần đầu tiên cảm thấy vô cùng lúng túng, chỉ có thể trừng mắt nhìn hai tay, hận bản thân ngay lúc đó mù quáng, hận đã biết song trách đánh tay nàng, hận không thể bây giờ đem hai tay chém xuống!

Phút chốc, hắn cũng kiềm chế không được nữa, đứng dậy hướng bên trong phòng ngủ đi đến.

“Trưởng gia, xin dừng bước, công chúa cần tĩnh dưỡng a!” Ngự y đuổi theo ở phía sau hô, hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, tự mình vén la trưởng lên.

Xiêm y nhiễm huyết, đệm chăn đều bị thay, Long Vô Song nằm ở trên giường, che tú thảm dày và mềm mại, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt so với tuyết trắng ngoài cửa sổ càng trắng hơn.

Cho dù đang hôn mê, khóe mắt của nàng lại vẫn chảy một giọt lệ. Có thể, là bởi vì đau làm bị thương; cũng có thể bị ủy khuất oan uổng, khiến nàng giữa hôn mê, vẫn rơi lệ không ngừng.

Ngoài phòng khách, có một nam nhân áo bào trắng tóc trắng chạy tới, rõ ràng là tiền nhiệm đại chương quỹ Cung Thanh Dương của Long Môn khách điểm.

Sau khi hắn nghe nói tin tức, vội vã tới, lại dựa vào mấy nhân chứng sống nói, lén lút thăm vấn, sau khi hỏi rõ ràng chân tướng, mới tiến vào phòng khách.

Tuy rằng, hắn đã nói qua, không hề quản chuyện Long Môn khách điểm. Thế nhưng, chuyện này dù sao cùng hắn cũng nhiều ít có chút liên quan, là chuyện hắn đang ở trong “Hiệp ước” phát sinh, hắn có nghĩa vụ đem sự tình giải thích rõ ràng.

Vừa vào phòng khách, hắn cung kính chấp tay, liếm mi nói: “Những người còn sót lại, đã thừa nhận mấy cái cọc đoạt án kia là bọn hắn phạm, làm chính là muốn giả họa cho công chúa.” Cung Thanh Dương lời nói dừng lại, mới lại tiếp tục nói xong: “Kẻ chủ mưu là Liêu Cối Huyện lệnh tiền nhiệm huyện Hà Thanh, sở dĩ làm như vậy, là vì muốn cho công chúa rời khỏi tướng gia phủ, mới có cơ hội tốt, bắt cóc công chúa.”

“Ngay cả trước Thao Thiết yến, Vô Song gặp phải chuyện bắt cóc, cũng là những người này làm?” Hoàng Phủ Trọng hỏi.

“Vâng.”

“Hà Thanh huyện xa tận Tây Bắc, Huyện lệnh tiền nhiệm này, sao cùng Vô Song có ân oán?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, công chúa khi — trên đường lữ hành, nếu như thấy tham quan ô lại, liền tuyệt đối không dễ dàng tha.” Nói cách khác, khi nàng đi đoạt công phẩm, thỉnh thoảng cũng sẽ quản chuyện bao đồng. ” Một lần đi qua Hà Thanh trấn, thấy nạn đói nơi đó, Huyện lệnh Liêu Cối lại vụng trộm nuốt chửng ngân*, đứng giữa kiếm lợi túi tiền riêng. Công chúa liền hạ lệnh, mở quan kho thóc phát lương, bán gia sản của Liêu Cối.” Chiếu với luận điệu của Long Vô Song mà nói, cái này gọi là làm “Cướp của người giàu chia cho người nghèo”.

(*) chẵn ngân: bạc cứu tế.

“Cho nên, Liêu Cối mới một đường truy đuổi nàng đến kinh thành?”

“Vâng.” Cung Thanh Dương gật đầu. “Rất nhiều chuyện cùng loại, công chúa đều xử lý sạch sẽ, nhưng Liêu Cối này cũng là cá lọt lưới duy nhất. Bản thân hắn chính là lục lâm nhân sĩ, lánh nạn đến Kỳ Đa.”

Công Tôn Minh Đức đứng ở bên giường, mày kiếm nhíu lại, chất vấn: “Vì sao việc này, ngươi chưa bao giờ nhắc tới?”

Cung Thanh Dương về mặt bất đắc dĩ.

“Bởi vì đó là công chúa — trên đường lữ hành, đã phát sinh chuyện. “Phương thức” và “Mục đích” lữ hành của công chúa, tướng gia từ trước đến nay không tán thành. Một khi tin tức truyền ra, kia sau này công chúa nếu muốn lữ hành, tướng gia càng sẽ theo truy tra, phải người ngăn trở.” Hắn trả lời khéo léo, lại nhất nhất nhắc gặp chuyện không may.

Công Tôn Minh Đức sắc mặt lại càng thêm tái nhợt, ánh mắt lại lần nữa nhìn thiên hạ hôn mê bất tỉnh trên giường kia.

Hoá ra, nàng đã làm nhiều chuyện như vậy.

Hoá ra, hắn chỉ là bị hình tượng bốc đồng của nàng, che hai mắt.

Hoá ra, hắn hiểu lầm nàng không chỉ một lần.

Cho tới nay, hắn đều nhìn sai nàng.

Long Vô Song hôn mê bốn ngày.

May mà, ngày thứ hai hôn mê, sốt cao đã thối lui, tất cả mọi người thở dài một hơi. Mà Công Tôn Minh Đức là sau khi nàng bị thương nặng hôn mê, liền canh giữ ở bên giường một tác cũng không rời.

Khi nàng từ tỉnh dậy, chiếu vào tầm mắt, chính là khuôn mặt của hắn.

Mười mấy năm qua, nàng lần đầu tiên trông thấy dáng dấp Công Tôn Minh Đức lại cũng sẽ giống như tinh thần sa sút chật vật này. Hắn hai má xù xì đầy râu và bụi, hai mắt đỏ bừng, như là nhiều ngày không ngủ qua.

Chỉ là, nhìn lên thấy hắn, nàng lập tức quay đầu đi, không muốn lại nhìn thấy hắn.

Ngực đang đau.

Không biết là bởi vì bị thương, hay là bởi vì hắn.

Công Tôn Minh Đức hít sâu một hơi, không có một câu nhiều lời chỉ là chậm rãi thối lui.

Hoàng Phủ Trọng ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy bên trong có động tĩnh, không khỏi cấp thiết lộ đầu hỏi: “Làm sao vậy? Vô Song có khỏe không?”

“Nàng tỉnh.” Công Tôn Minh Đức nhàn nhạt đáp.

Hoàng Phủ Trọng hoá tốc nhảy dựng lên, hướng bên giường, cho đến khi tận mắt xác định, Long Vô Song đã tỉnh, mới thở dài một hơi. “Hoàn hảo, hoàn hảo, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Nàng cắn răng, chịu không được Công Tôn Minh Đức còn đợi bên trong phòng. Một ý niệm trong đầu treo dây dưa trong lòng đã lâu, bỗng dưng buột miệng nói ra.

“Ta muốn hưu hấn.”

Hoàng Phủ Trọng cứng đờ, không nghĩ tới muội tử mới thanh tỉnh, liền cho hấn một vấn đề khó khăn.

“Nha, Vô Song, trên đời này chưa từng có chuyện thê tử hưu trượng phu.”

Nàng cắn răng một cái, quyết tâm.

“Nếu không, ngươi yêu cầu hấn hưu ta!”

Công Tôn Minh Đức thân thể chấn động.

Hấn biết, lòng tự trọng của nàng rất cao, hôm nay lại mở miệng, tình nguyện bị hưu, không muốn cùng hấn làm phu thê nữa — xem ra, hấn cùng với nàng, thôi không còn đường vãn hồi nữa.

Đổi mặt vẻ mặt khó xử của Hoàng Phủ Trọng, Công Tôn Minh Đức kiềm chế đau nhức khó chịu trong lồng ngực, trầm giọng mở miệng, chỉ nói một chữ.

“Hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tuyết trắng tan rồi, Nguyệt nhi tròn lại khuyết.

Trong Liên Hoa các, truyền ra trận trận tiếng khóc.

“Vô Song, ngươi cũng đừng lại khóc.” Hoàng Phủ Trọng khuyên nhủ.

“Ai khóc, ta mới không khóc!”

Ai, tiểu nữ nhân này, rõ ràng giọt nước mắt rơi xuống không ngừng, vẫn cứ khẳng khẳng cật mạnh!

Hấn âm thầm thờ dài, mở miệng lại nói: “Kỳ thực, mấy ngày muội hôn mê, Công Tôn thủy chung không ngủ nghỉ, canh giữ ở bên cạnh muội, ca biết muội oán hấn trách oan muội. Thế nhưng, hấn cũng là đối với muội tình quá sâu -”

Mắt khóc giống như con thỏ hồng, trừng mắt nhìn huynh trưởng liếc mắt một cái.

” Hấn đối với ta tình thâm mới có quý!”

” Ai, hấn nếu như không quan tâm muội, sao dễ dàng tin lời nói không có căn cứ chính xác như vậy? Chính là quan tâm thôi, cho nên mới tức giận.” Hoàng Phủ Trọng lời nói xác thực, cố gắng khuyên. “Muội cũng hiểu, hấn cái loại người đầu ra đây này, chưa báo cáo điều không phải cần có nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ, mới có thể định tội người?”

Long Vô Song cắn môi, nhìn hoa mai ngoài cửa sổ, không chịu trả lời.

Hoàng Phủ Trọng còn nói: “Ta biết Công Tôn hơn hai mươi năm, nhưng lại không thấy qua hấn vì người nào, lại tức giận như vậy; cũng chưa thấy qua

hắn, giống như mấy ngày nay như vậy, một tác cũng không rời người nào – ăn, khụ, đương nhiên rồi, ngoại trừ công vấn.” Hắn ho nhẹ một tiếng, vội vàng bổ sung. “Nói lại, hắn vì muội, cũng bỏ đồng công vấn mấy ngày rồi. Đây không phải chứng tỏ, phần lượng của muội ở trong lòng hắn so với công vấn quan trọng hơn sao?”

“Vậy thì thế nào?” Long Vô Song nắm chặt quyền, tức giận nện cái nhuyển nệm. “Chính ngươi cũng nghe được, hắn nói hảo a!”

Hoàng Phủ Trọng về mặt bất đắc dĩ, nhìn nhuyển nệm vô tội, nhỏ giọng nhắc nhở. “Nha, Vô Song, là muội kêu hắn hù muội, hắn không nói hảo được sao?”

“Ta mặc kệ! Ta không muốn nghe nữa, ngươi đi về, đi về....”

Nàng nắm nhuyển nệm lên, đã nghĩ hướng Hoàng Phủ Trọng ném, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, suýt tý nữa phải từ trên giường rơi xuống, làm nàng thất vọng đến nước mắt lại là thành chuỗi rơi xuống.

Hoàng Phủ Trọng vội vàng tiếp được nàng, không ngớt lời dỗ dành.

“Hảo hảo hảo, đi về, ta không nói nữa, muội đừng tức giận, đừng nhúc nhích.” Hắn ôm nàng, để nàng ngồi trên giường. “Lập tức trở về, muội hảo nghỉ ngơi, đừng chọc tức thân thể, ta lập tức trở về.”

Sợ muội từ này lại cáu kỉnh, hắn nhẹ nhàng trấn an, lúc này mới đi ra Liên Hoa các, kêu nha hoàn đến chăm sóc nàng.

Bọn nha hoàn cúi đầu, ngoan ngoãn đi vào chăm sóc. Hoàng Phủ Trọng nhìn hai phiến cửa gỗ khắc hoa của Liên Hoa các kia, bị nha hoàn đóng lại, không khỏi thở dài một hơi.

Chẳng lẽ, lúc trước hắn hạ chi tứ hôn, thực sự là làm sai sao?

Tuyết mới ngừng nửa ngày, bây giờ lại tiếp tục nhẹ nhàng rơi. Thị vệ bên cạnh, lập tức mở ô, thay Hoàng thượng che tuyết.

Hoàng Phủ Trọng thở sâu, quay đầu nhìn về phía Thiết Tác canh giữ ở bên ngoài Liên Hoa các, cầm một khối ngọc bài đưa cho hắn.

“Nếu có yêu cầu cái gì, đều có thể cầm ngọc bài của trẫm tiến cung.”

“Vâng.”

Thiết Tác tiếp nhận ngọc bài.

Hoàng Phủ Trọng gạt đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi xuống.

Trong thư phòng, Công Tôn Minh Đức đốt sáng đèn lên.

Ở trên bàn, đặt một tờ giấy, một cây bút, một cái nghiền mực, một mực tàu. Hắn ở dưới đèn, không tiếng động mài mực.

Tuyết bay như hoa, một trận lại một trận, rơi xuống đất không tiếng động.

Cho đến khi sắc mực đậm đặc, Công Tôn Minh Đức mới buông thoi mực, cầm lấy bút lông, trên nghiền mực chấm một cái.

Bút là bút lông sói, giấy là giấy Tuyên Thành, Công Tôn Minh Đức nâng cao cổ tay trên giấy.

Chỉ là, hắn ngưng thần hồi lâu, lại chỉ có thể nhìn chăm chăm giấy trắng mờ kia, thùy chung không có đặt bút viết.

Ngon đèn dầu cháy, chiếu sáng một phòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Công Tôn Minh Đức vẫn như cũ nâng cổ tay, nắm bút, nhìn giấy.

Trong đầu hắn hiện lên, tất cả đều là bóng dáng thướt tha của Long Vô Song. Gương mặt đáng yêu của nàng, nụ cười ngọt ngào của nàng, tự đắc của nàng, và ôn nhu và e lệ chỉ biết ở trước mặt hắn thỉnh thoảng bày ra.

Còn có xiêm y bị kéo cắt, cái ghế gỗ lạnh lẽo cứng nhắc, cùng khuôn mặt của nàng đông lạnh đến đỏ bừng – cùng với, uy khuất phần nộ của nàng và lệ thành chuỗi.

Nàng luôn luôn gọi hắn tướng gia, chỉ có khi châm chọc mới có thể cố tình gọi hắn phu quân, đối với hắn xưng hô vô cùng thân thiết nhất, ngược lại là một tiếng “Này”.

Tiếng “Này” kia giống như còn vang vọng bên tai, giống như nàng bất cứ lúc nào sẽ đẩy cửa mà vào, lại nhai hắn vùi đầu vào công vấn, đến tận nửa đêm

còn không ngủ.

Nàng là kiều man* tùy hứng, nhưng cũng thận trọng như cảm giác.

(*) kiều man: cô gái ngang ngược.

Hắn lại trùng trùng điệp điệp làm nàng bị thương, khiến nàng mất đi ánh sáng rực rỡ chói mắt vốn có, khiến nàng trong mắt quang mang, hóa thành lệ thành chuỗi.

Người kêu hắn hừ ta -

Thanh âm nàng suy yếu, dung nhan thất vọng, mắt như cũ rõ ràng. Công Tôn Minh Đức thở sâu, vài lần đều hạ quyết tâm, chuẩn bị hạ bút, hết lần này tới lần khác hắn dùng hết khí lực, phong hưu thư này chính là viết không được.

Hắn không thể không nghĩ đến nàng.

Nàng đúng là nói năng chua ngoa, bất luận chuyện gì, cuối cùng thích cùng hắn tranh luận lại tranh luận; thế nhưng, nàng cũng có tâm đầu hũ, già trẻ lớn bé trong phủ nàng đều chiều cổ hơn nữa.

Đối với hắn, nàng càng khắp nơi chu đáo.

Người từ trên xuống dưới trong phủ, đều hiểu được dụng tâm của nàng, mà hắn không có phát hiện. Đến lúc hắn phát hiện, tất cả đã quá trễ.

Tâm tư không ngừng phập phồng, ngực mơ hồ như bệnh, mấy canh giờ trôi qua, một phong hưu thư, hắn nửa chữ còn không có viết.

Mực trên bút sớm khô cạn, giấy Tuyên Thành như trước thuần trắng như tuyết.

Sắc trời ngoài cửa sỗ sảng lên, gà trống xa xa gáy vang. Ngọn đèn trên bàn cũng đang cháy, không biết khi nào, đã tắt.

Nhìn giấy trắng mờ trên bàn, Công Tôn Minh Đức chỉ cảm thấy cổ họng không hiểu khô khốc.

Thẳng đến giờ phút này, hắn mới hiểu được, hoá ra, hắn Công Tôn Minh Đức cũng có chuyện làm không được; thẳng đến giờ phút này, hắn mới cảm thấy số phận đối với bản thân thừa nhận, hoá ra, hắn sớm đã đem nàng để vào đáy lòng.

Chậm chậm, Công Tôn Minh Đức cuối cùng hạ bút, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi xuống, tuyết vẫn dày che kín phía chân trời, sắc trời tuy rằng hơi mù, thế nhưng có thể xác định chính là, sớm đã qua giờ lâm triều.

Mười tám năm, hắn lần đầu tiên đã quên giờ thượng triều.

Mười tám năm, hắn lần đầu tiên đã quên gia huấn Công Tôn gia đòi đòi truyền dạy.

Mười tám năm, lần đầu tiên biết bản thân thật thật đang muốn phải là cái gì.

Công Tôn Minh Đức nhìn nơi xa, thần khí bình tĩnh thành thoi, sau đó đứng dậy, hướng ra ngoài. Gió tuyết đang dày, hắn lại vẫn cảm cương giục ngựa, thẳng tắp hướng hoàng cung.

Trong hoàng cung, giờ lâm triều đã qua.

Công Tôn Minh Đức đi tới phía sau điện, Hoàng Phủ Trọng đang dùng bữa.

Nhìn thấy tể tướng trước mắt, mặt trắng như tờ giấy này, Hoàng Phủ Trọng lập tức đã nghĩ, lệ của tiểu muội chảy không ngừng, một lòng lại trầm xuống.

Ai ai, người này sẽ không là viết hưu thư, cùng hắn báo cáo chứ?

Hắn vốn còn tưởng rằng, Công Tôn Minh Đức bỏ lỡ giờ lâm triều, thay đổi tâm ý. Ai biết, giờ lâm triều qua đi, Công Tôn Minh Đức vẫn còn xuất hiện.

Không xong a, nếu như Công Tôn Minh Đức bây giờ giao hưu thư, kia – kia – kia – kia hắn là nên nhận hay là không nên bắt a?

Hoàng Phủ Trọng cúi đầu, nhìn bát cháo trong tay, âm thầm thở dài một hơi. Bị hai người kia một trận quấy rầy, hắn ngay cả nửa điểm muốn ăn cũng không có.

“Hoàng thượng.”

Nghe được tiếng kêu to kia, Hoàng Phủ Trọng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, khóe miệng nở một nụ cười, lớn tiếng dọa người ân cần thăm hỏi: “Công Tôn, trăm biết khanh mấy ngày qua gia vụ bận rộn, thân thể không khỏe, thôi sớm ban chỉ, cho khanh thời gian nghỉ ngơi. Khanh liền – ân – khanh cứ yên tâm

về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Hoàng thượng -”

“Được rồi, liền cứ như vậy đi.” Thấy hắn muốn nói, Hoàng Phủ Trọng vội vàng vung tay, khăn cấp cắt đứt. “Trẫm biết, khanh là một lòng vì nước. Nhưng mà, tể tướng khanh nếu như không đem thân thể chăm sóc tốt, đó chính là quốc gia bất hạnh -” Hắn đã sắp đến hồ ngôn loạn ngữ rồi.

Công Tôn Minh Đức lại rất cố chấp.

“Hoàng thượng, xin nghe vì thân một lời!”

Ta chính là không muốn nghe a!

Hoàng Phủ Trọng vạn phần bất đắc dĩ, chỉ có thể dưới đáy lòng khóc thét, tiếc hận không thể gọi người cường chế thi hành đem tể tướng đi; bản thân càng không thể xoay người đào tẩu.

Ai ai ai, hắn rõ ràng chính là trên vạn người, vì sao cứ gặp mặt chuyện phiền toái này?

Mất thấy Công Tôn Minh Đức dưới bậc, một bộ kiên quyết không chịu thoái nhượng, đáng đáp cần phải đem nói cho hết lời, Hoàng Phủ Trọng chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng, đặt bát trong tay xuống.

“Được rồi được rồi, khanh muốn nói gì? Nói đi!”

“Thần có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì?” Hắn tâm vô cùng bi thương hỏi.

“Thần biết, trước kia từng đồng ý hưu thê. Nhưng không biết làm thế nào gia có gia huấn, không được hưu thê, vẫn thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn, để thần nghênh đón công chúa quay về.”

Da?

Hoàng Phủ Trọng ngây người ngẩn ngơ.

“Công Tôn nhà lúc nào có gia huấn này?”

Lời này mới bật thốt lên, Hoàng Phủ Trọng liền hận không thể cắn rơm đầu lưỡi của mình. Ai a, hắn không có việc gì hỏi cái này làm gì, nếu Công Tôn cũng nói như vậy, hắn nên đánh xà tỳ còn mới là phải a!

Hoàng Phủ Trọng cau mày, vội vã muốn cứu vãn, rồi lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể muốn nói lại thôi, tát vào mồm, rồi đầu lại suy nghĩ trống trơn cứng tại chỗ.

Công Tôn Minh Đức lại thận trọng chuyện lạ, mắt cũng không chớp trả lời: “Đêm qua.”

Một câu này, càng khiến Hoàng Phủ Trọng càng ngây ngốc hơn. Nhưng mà, may là hắn lần này còn nhớ rõ, nên nhắm lại miệng mình.

Mất thấy đáng đáp nghiêm túc kia của Công Tôn Minh Đức, Hoàng Phủ Trọng về mặt vốn ưu sầu, đầu óc cuối cùng quay trở về.

“Nha -” Hắn kéo dài âm, một bộ đáng đáp bưng bình đại ngộ. “Là như thế này a?”

“Vâng.”

“Ý của khanh là, muốn nghênh đón công chúa quay về?”

“Vâng.”

Oa! Thật tốt quá thật tốt quá!

Hoàng Phủ Trọng nhin xuống kích động muốn lao xuống ôm Công Tôn Minh Đức lớn tiếng nói lời cảm tạ, miễn cưỡng ngồi ở trên ghế, duy trì uy nghi thiên tử.

“Khanh muốn nghênh đón công chúa quay về, đương nhiên là có thể. Dù sao, hai người đã thành thân, nàng sớm đã thê tử của khanh. Nhưng mà, về phần nàng có thể trở về với khanh hay không, phải xem chính khanh, trẫm chính là bất lực.”

“Thần biết.” Công Tôn Minh Đức cúi đầu, lại lần nữa khom người. “Tạ ơn Hoàng thượng.”

Là ta phải tạ ơn người mới phải.

Hoàng Phủ Trọng mừng thầm, ho nhẹ hai tiếng, vung tay nói: “Hãy bình thân!”

“Thần xin cáo lui.”

Hoàng Phủ Trọng khẽ gật đầu, khoát tay để hấn lui ra. Đợi Công Tôn Minh Đức tới cửa, Hoàng Phủ Trọng đột nhiên lại mở miệng vội vàng gọi hấn lại.

“Công Tôn.”

Hấn dừng bước xoay người lại.

“Vô Song liền giao cho khanh.” Hoàng Phủ Trọng ý vị thâm trường nói.

“Thần lĩnh chỉ.”

Công Tôn Minh Đức cúi đầu lĩnh mệnh, lúc này mới lại lần nữa xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Trọng lại nhìn bóng lưng dần dần đi xa kia, có chút nghi ngờ nhú mảy, không ngừng hồi tưởng một màn kia.

Ai a, mới vừa rồi tên kia trước khi xoay người, khoe miệng phù dung sớm nở tối tàn kia đến tột cùng là cái gì?

Hoàng Phủ Trọng ngờ vực vô căn cứ.

Chẳng lẽ, hấn vừa mới trông thấy, là Công Tôn Minh Đức cười?

Trên đường cái Huyền Vũ, chiều bài Long Môn khách sạn to như vậy, cùng với đại hồng đăng trước cửa đặc biệt dễ làm người khác chú ý, khiến người ta xa xa là có thể một cái nhìn thấy.

Công Tôn Minh Đức vừa mới xuống ngựa trước cửa khách điểm, Thiết Tác một thân hắc y, lưng đeo đại đao đen thui, cũng đã nhận được thông báo của tiểu nhị, đi tới cổng.

“Tướng gia, xin dừng bước.”

Công Tôn Minh Đức nhìn Thiết Tác, ngừng cước bộ.

“Cô ấy không muốn thấy tướng gia.”

“Ta biết.”

“Ta không thể để tướng gia đi qua.”

“Ta biết.”

Thiết Tác không nói thêm một câu nào nữa, chỉ có thể làm hết phận sự, như môn thần đứng trước mười tám phiến cửa gỗ khắc kim điều kia của khách điểm.

Công Tôn Minh Đức cũng không xông vào, chỉ là buông tay áo xám xuống, im lặng đứng ở trên đường cái Huyền Vũ.

Tuyết trắng ở kinh thành bay trong không trung lơ lửng cũng như tuyết ở trong thành truyền đi. Không được một canh giờ, toàn bộ người ở kinh thành, đều biết đường triều tướng gia không biết vì nguyên do gì, lại giống như tượng đá, thẳng tắp đứng ở trước cửa Long Môn khách điểm.

Có người nói, tướng gia là tới gặp công chúa, nhưng Long Vô Song không nguyện ý gặp hấn. Cũng có người nói, tướng gia là muốn tới hưu thê, thế nhưng lại bị hắc quỷ vô thường ngăn cản ở ngoài cửa.

Mọi người thích quản chuyện người khác, không để ý bên ngoài đang rơi tuyết, cũng không quản khí hậu giá lạnh, lại tụ tập trên đường cái Huyền Vũ. Bởi vì sự kiện công chúa bị tập kích, Long Môn khách điểm mấy ngày qua tạm ngừng kinh doanh, bên ngoài còn có ngự lâm quân bảo vệ, mọi người tự nhiên là không thể sát lại gần quá.

Chỉ là, cho dù không có ngự lâm quân, chỉ cần xa xa nhìn thấy hai nam nhân giằng co trước cửa, lá gan của mọi người đã sớm nhỏ lại, ngay cả chân cũng bị khóa không đi được.

Trong mùa đông lạnh lẽo, tuyết càng rơi càng lớn.

Sắc trời cũng dần dần biến thành đen, hai nam nhân trước khách điểm kia, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Mọi người co cổ lại, ri tai thì thầm, không ngừng thì thầm nói nhỏ, hiếu kỳ muốn biết, lúc này đến tột cùng là làm sao vậy.

Đêm tối phủ xuống, cửa hàng trên đường cái Huyền Vũ, đèn lồng đều sáng lên. Ngay cả tiểu nhị của khách điểm, cũng châm chút lửa cho đại hồng đăng trước cổng, mà Công Tôn Minh Đức lại vẫn đứng ở trong tuyết.

Có người chịu không được lạnh, cuối cùng bỏ xem, vuốt cái mũi về nhà; lại cũng có người, dùng lòng hiếu kỳ chiến thắng lạnh giá, cầm trong tay ô, chống đỡ mà đứng trong tuyết.

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ trôi qua.

Đêm dần dần đen, đại tuyết bay trong không trung. Cuối cùng, ngay cả một người cuối cùng vây xem, cũng chờ đợi, giẫm lên tuyết đọng về nhà.

Công Tôn Minh Đức vẫn như cũ đứng.

Sáng sớm hôm sau, người hiếu kỳ dậy thật sớm, gọi bằng hữu dẫn bạn lại tới xem, còn truyền khắp nơi, suy đoán tướng gia có hay không vẫn như cũ canh giữ ở trước cửa, hay là đến lúc đêm khuya cũng về nhà nghỉ ngơi; hoặc là Long Vô Song bên trong khách điểm, cuối cùng có nguyện ý hay không gặp hắn.

Nhưng rất xa, mọi người liền trông thấy, trước Long Môn khách điểm trên đường cái Huyền Vũ, đứng một người nam nhân tuyết đầy người.

Oa, thật! Tướng gia còn đứng ở đằng kia, xem ra là một đêm không nhúc nhích!

Mọi người một hồi kinh hô, trong lòng càng thêm hiếu kỳ.

Sau giờ ngo, ánh sáng mặt trời thoáng lộ trên khuôn mặt, tuyết đọng tan một chút, nhưng tuyết tan nước dính ẩm ướt y phục, lại khiến người ta càng không dễ chịu.

Nhìn tướng gia đứng thẳng tắp kia, rồi lại quần áo ướt đầm thân hình, bốn phía khe khẽ tiếng nói thầm, dần dần thấp xuống.

Long Môn khách điểm, chính là không hề động tĩnh, Thiết Tác trước cửa, vẫn là một bước không cho, đại đao đen thui trong tay, phản chiếu ánh sáng mặt trời ảm áp.

Sau đó hoàng hôn.

Ánh sáng mặt trời lại lần nữa bị tầng mây che phủ, khi bầu trời tối đen, tuyết lại lần nữa rơi.

Công Tôn Minh Đức vẫn như cũ không nhúc nhích.

Hắn rốt cuộc muốn đứng ở nơi đó bao lâu?

Long Vô Song đang ở trong Liên Hoa các, tâm lại ở ngoài cửa.

Từ ngày Công Tôn Minh Đức đi tới khách điểm, nàng liền hiểu được, còn đặc biệt phái Thiết Tác đi, cố ý chống hắn, chính là không chịu gặp mặt hắn!

Tuyết đối không ngờ, hắn lại bình tĩnh đứng trước cửa, không đi!

Nhìn thấy chủ tử đứng bên ngoài, Ngân Hoa mỗi lần trở lại Liên Hoa các, dù sao vẫn nhịn không được nói đến.

“Phu nhân, tướng gia còn ở ngoài cửa.”

“Phu nhân, tuyết rơi.”

“Phu nhân, bầu trời tối đen.”

“Phu nhân, trời đã sáng.”

“Phu nhân, tuyết rơi.”

“Phu nhân, lại tuyết rơi.”

“Phu nhân,” Ngân Hoa khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, nhỏ giọng nói: “Tướng gia vẫn đứng bên ngoài mà!”

Đã từng, nàng dưới sự điều khiển của Ngân Hoa đi tới bàn số một ở lầu hai khách điểm, cách song cửa sổ nhìn xuống.

Dưới song cửa sổ, trước khách điểm, nàng có thể nhìn thấy, hắn so với ngày trước khuôn mặt gầy nhom, cùng với chồng chất toàn thân trên dưới của hắn, tầng tầng tuyết trắng trên lông mi mắt.

Cho dù đứng ở phòng trong, chỉ cần gió lạnh thoáng vào, nàng liền muốn lạnh đến phát run. Ngay cả trong phòng cũng lạnh như thế, hán đứng ở trong tuyết như vậy, khẳng định là lạnh đến thấu xương sao?

Tâm còn đang đau, có chút mềm. Chỉ là, nhớ tới hán đối với nàng oan uổng, hán đối với nàng không tín nhiệm, khi hán đáp ứng hưu thê, tiếng “Hào” không chút do dự kia, vành mắt của nàng lại đỏ.

Chết tiệt, nàng không nhớ cái gì chứ? Hán đứng ở nơi đó thật lâu không đi, nói không chừng chỉ là muốn đem hưu thư tự tay giao cho nàng mà thôi!

“Trở về!” Nghĩ vậy, nàng tức giận đến quay đầu, không hề để ý tới hán, quay về Liên Hoa các.

Sau đó, lại là một đêm tối, lại là một ban ngày.

“Hán đã đi chưa?” Khi ăn canh được, nàng làm bộ lơ đãng nhắc tới.

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, toàn bộ cũng không dám trả lời, chỉ có Ngân Hoa đứng ra, dùng giọng nói gần như nhanh khóc nói: “Phu nhân, tướng gia ngài — ngài — ngài còn đứng trước cửa, khẽ động cũng không nhúc nhích, giống như một người tuyết.”

Ô ô, nếu như lại đứng như vậy thêm nữa, tướng gia khẳng định phải đông chết.

Long Vô Song cắn môi, đem chén thuốc đẩy ngã.

“Hán tại sao không đi?”

Ngân Hoa lau lệ, bắt đầu đi lắc đầu. “Tướng gia nói, không gặp ngài, người sẽ không đi.”

Nàng oán hận cắn răng một cái, cũng nhẫn không nổi nữa.

“Hào! Ta đi!” Long Vô Song cố sức đẩy đệm chặn ra, dưới sự diu đỡ của a hoàn, đi ra Liên Hoa các, thẳng tắp hướng trước cửa đi đến.

Bên trong cánh cửa khách điểm, Long Vô Song tái nhợt yếu sức, cuối cùng đi ra. Mọi người càng thêm khẩn trương, mỗi người đuổi cái cổ dài, kéo cái lỗ tai dài, vội vã muốn nghe cuộc đối thoại của đôi phu thê này.

Ai biết, nghe lọt vào tai, chính là những câu quở trách.

“Công Tôn Minh Đức, người liền nghĩ như vậy hưu ta sao?” Nàng chỉ vào “Người tuyết” kia, run giọng mắng. “Vi muốn hưu ta, người tình nguyện đứng trong tuyết ba ngày? Ngay cả quốc sự cũng không đi quản sao?”

Công Tôn Minh Đức tuyết đầy người, chỉ là nhìn nàng, cũng không mở miệng.

Điều này làm cho nàng càng tức giận, vành mắt cũng không chịu được đỏ lên. “Giáo huấn của nhà người đâu? Cha người nói gì đó? Quốc sự làm trọng, không được vì tư quên công! Người toàn bộ đã quên sao?”

Con người đen chặt nhìn chăm chăm nàng, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng. Đứng ở chỗ này ba ngày tới nay, Công Tôn Minh Đức lần đầu tiên động.

Hán chậm rãi hướng nàng, đối với nàng giơ tay lên.

Long Vô Song lại đưa tay, chụp tay hán, tức giận đến khóc lên, đối hán hô lên ý chân chính: “Nói cho người, hưu thư ta sẽ không ký!”

“Ta không có viết hưu thư.”

“Người phá hủy Thao Thiết yến của ta, hại ta chỉ ăn được một chén nhỏ té mặt. Cả đời cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ta không có viết hưu thư.”

“Công Tôn Minh Đức, người đừng hòng như vậy dễ dàng thì hưu ta —”

“Ta không có viết hưu thư.”

“Người đừng tưởng hưu ta, ta —” Nàng dừng một chút, theo như lời hán lúc này, lúc này mới chậm rãi tiến vào trong đầu rối loạn của nàng. “Người vừa mới nói cái gì?” Nàng hỏi.

“Ta không có viết hưu thư.” Công Tôn Minh Đức lại lần nữa lặp lại.

Long Vô Song ngây ngẩn cả người, làm sao cũng nghĩ không ra, lại theo trong miệng của hán nghe thấy đáp án này.

Hán vươn đại chương gần như đông cứng, khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của nàng, nàng lại không vùng tay hán ra, ngược lại bởi vì vô cùng kinh ngạc mà không cách nào nhúc nhích, mặc cho hán tự tay lau đi lệ trên mặt nàng.

“Ta viết không được.” Công Tôn Minh Đức khàn giọng nói, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phụng trong lòng bàn tay.

Nàng trừng mắt nhìn khuôn mặt mở gần trong gang tấc kia, từ trên mặt hấn nhìn ra thương yêu, quyết tâm cùng với hối hận. Về mặt của hấn không hề lạnh nhạt, cứng rắn, cái trán đỡ nàng, giữa con ngươi đen vô cùng thâm tình.

“Không sai, cha ta là nói quan quốc sự làm trọng, không được vì tư quên công, đó là gia huấn của Công Tôn gia ta.” Hấn cúi đầu, hôn lệ trên lông mi của nàng, thấp giọng nói: “Nhưng nàng không phải việc tư, nàng là thê tử kết tóc với ta. Nếu như, ta ngay cả nàng cũng giữ không được, kia đâu còn có tư cách, bàn chuyện quốc sự, thiên hạ?”

Lời nói này, hấn nói xong, tâm thành ý kiên định, làm cho lệ của nàng lại chảy xuống.

“Ngươi đây — Vương bát đản —”

Nàng mắng đến phân nửa, hấn đã đem nàng ôm vào trong lòng.

“Hừ, dùng nóng giận, trên người nàng còn có thương.”

“Đời này ghét nhất chính là ngươi!” Nàng khóc mắng.

Hấn tùy ý để nàng mắng, tựa ở bên tai nàng, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta yêu nàng.”

Long Vô Song khẩu khí ngừng lại, trong khoảng thời gian ngắn, cuối cùng đã quên phải nghĩ cái gì, chỉ có nước mắt lại lần nữa rơi nơi khóe mắt. Những lời này, so với hấn không viết ra được hưu thư, càng làm cho nàng kinh ngạc.

Kiếp này đời này, nàng vốn tưởng rằng, sẽ không từ trong miệng hấn nghe thấy những lời này. Kiếp này đời này, nàng cũng từng cho rằng, bản thân không nghe được hấn nói những lời này.

Cho đến khi thực sự nghe thấy, hấn theo trong miệng nói ra những lời này, nàng mới biết được, bản thân hoá ra có bao nhiêu khát vọng nghe thấy, hấn nói yêu nàng.

Nhiều năm qua như vậy, nàng chỉ biết là, bản thân để ý hấn. Nhưng thẳng đến khi thật lâu thật lâu sau đó mới hiểu được, những để ý kia, thực ra có hàm nghĩa khác.

Tiếng nói trầm thấp, bên tai nàng ôn nhu vang lên.

“Xin lỗi, oan uổng nàng.”

“Ngươi không tín nhiệm ta —” Nàng khóc oán giận.

“Tha thứ cho ta.” Công Tôn Minh Đức khàn giọng nói, đem nàng vòng ủng trong ngực. “Ta chưa từng có quan tâm một người như vậy, quan tâm đến còn hơn mọi thứ, chỉ có nàng, mới là ta thành tâm sở cầu muốn.”

Nàng đem khuôn mặt chôn ở trong lòng hấn, khóc không thành tiếng.

Hấn ôm lấy tiểu nữ nhân trong lòng, đem khuôn mặt tựa ở trên đầu vai nàng, thở dài nói: “Huống hồ, nếu như đặt nàng tai họa này, bên ngoài làm xằng làm bậy, không biết còn có thể nhiễu loạn bao nhiêu. Không bằng đem nàng cột vào bên người ta, chỉ ít còn có thể thiên hạ thái bình tám mươi năm.”

Nghe vậy, nàng ngược lại ngừng lệ, buồn bực đánh vào ngực hấn một cái, lại nghe hấn khụ lên, vội vàng khăn trương ngừng tay.

“Ngu ngốc, ai kêu ngươi không mở dù đứng ở trong tuyết, nếu như bị phong hàn, Hoàng Phủ Trọng lại trách ta hại ngươi sinh bệnh, toàn bộ người ở kinh thành, đều có thể nói ta là ác thê!”

“Như vậy, ác thê, nàng nguyện ý theo ta trở về không?”

Nàng buồn bực lại đánh hấn một cái.

“Hừ, ta phải suy nghĩ cân nhắc.”

“Có thể, ta có thể thu phục nàng.” Trước mặt mọi người kinh đô làm trò, tướng gia từ trước đến nay mặt không chút thay đổi, đột nhiên khóe miệng một câu, lộ ra nụ cười khó gặp.

Tiếp theo, hấn cúi xuống, lấy bạc môi lạnh giam lấy môi nhuyễn nộn của nàng.

Đại tuyết bay trong không trung, xoay quanh hai người, bóng dáng dựa sát vào nhau, khiến toàn bộ mọi người nhìn thấy, trong mùa đông giá lạnh, ngực lại ấm áp.

Quốc gia hưng vong, thất phu có trách nhiệm.

Cuối cùng, hần nghênh đón thê tử của hần trở về.

Thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Từ nay về sau, thiên hạ thái bình —?

Vĩ Thanh

“Ngươi, ngươi còn không bằng một cái hấp thạch ban!”

“Ngươi còn không bằng một tờ công văn!”

Sáng sớm, lâm triều vừa mới xong, phía sau điện hoàng cung, chợt nghe tiếng tranh chấp của tướng gia và công chúa.

Đương kim hoàng thượng Hoàng Phủ Trọng, vạn phần ai oán đang cầm một chén cháo, khóc không ra nước mắt nhìn, căn bản không muốn ngẩng đầu, đối mặt hai người phía trước kia.

Trời ạ, làm sao hần ngay cả ăn một bữa cơm, đều phải bị người làm phiền a?

Hai người kia, thành thân đến nay cũng hơn hai năm, ngay cả hài tử cũng sinh hai người, vì sao vẫn còn tranh cãi âm ỉ không dứt chứ?

Hần đời trước, rốt cuộc là làm sai cái gì a?

“Hoàng thượng!”

“Hoàng Phủ Trọng!”

Nghe hai tiếng kêu to này, hần lập tức ngẩng đầu lên, vội vàng cười trừ. “Đứng đứng đứng, ta đang nghe, ta đang nghe, các ngươi tiếp tục, tiếp tục.”

“Tiếp tục cái gì? Ngươi rốt cuộc có nghe hay không, hần nói là cái gì? Hần nói muội muội ngươi, ta không bằng một tờ công văn nha —”

“Ngươi cũng không nói hần không bằng một cái thạch ban sao?”

“Hoàng Phủ Trọng! Ngươi là giúp ta hay là giúp hần hả?”

“Hoàng thượng, chuyện phong công chúa làm khâm sai, không phải chuyện đùa, còn thỉnh Hoàng thượng cân nhắc.”

“Ngươi nói cái gì thí gì, lệnh bài khâm sai, ca đã đáp ứng cấp cho ta a, ngươi không phải luôn nói, quân vô hí ngôn sao?”

“Ngươi trong tháng ở cử vừa mới hết, cho dù liều mạng, cũng phải ngấm lại hài tử!”

“Ngươi có ý tứ? Ngươi hiện tại là chỉ trách ta không để ý hài tử sao?”

Nghe phu thê trước mặt này gần như muốn đem nóc nhà hoàng cung vén lên, Hoàng Phủ Trọng chỉ có thể cúi đầu đối mặt bát cháo trên tay, ở trong lòng vừa khóc vừa kể lể.

Trời ạ, hần Hoàng thượng này, cũng không thể được không cân làm a?

Làm ơn, ai tới cứu hần a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.